

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Irresistibly
Yours*

Irresistibly **WILD**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
J. SAMAN

DAYANILMAZ DERECEDE VAHŞI

J. SAMAN

Copyright © 2023 by Julie Finkle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>Bölüm</u>
<u>29</u>	<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>	<u>Bölüm</u>
<u>32</u>	<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>	
<u>Sonsöz 1</u>	
Karşı Konulmaz Riskli	
<u>Doktor Scandalous</u>	
<u>Kitap Sonu Notu</u>	

"Dışarısı korku filmlerinden fırlamış gibi." Restorana girip saçımdaki ve gömleğimdeki fazla yağmur suyunu silkelediğimde hostes bana şöyle diyor Gökyüzünde bir şimşek daha çakıyor

Hemen ardından büyük bir gök gürültüsü duyulur. Sıçradı, yüksek sesli nefesini eliyle bastırdı. "Özür dilerim," diye özür diler, yüzü utançtan kızarmıştır. "Gök gürültülü fırtınalardan nefret ederim."

Işıklar titrer ve o gerilir. Masalarında ve barda oturan insanların yarısı da öyle.

Bugün son derece boktan bir gündü ve bu fırtına da en büyük darbe oldu.

"Tek kişilik masa bulma şansımız var mı?" Ben soruyorum.

"Her zamanki masanız dolu, Dr. Barrows. Odanın ortasına bir masa daha alabilir miyiz?"

Bana pişmanlık dolu bir gülümseme veriyor ve benim tek yapabildiğim iç çekip başımı sallamak oluyor. Açıkta bir masa en sevdiğim şey değil ve yanımda arkadaşlarımın tamponu olsaydı, bu kadar umursamazdım - onlar benden çok daha fazla dikkat çekiyorlar

-Ama şu anda tek istediğim en sevdiğim suşi, birkaç kadeh alkollü içki ve düşüncelerimi toparlamak için sessiz bir an.

Umarım tanınmam, ama şu ana kadar bugün benim için böyle geçmiyor gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve pek de ihtiyacım olmayan menümü alıp otururken peçetemi kucağıma bırakıyorum. Hostes uzaklaşıyor ve ışıklar yanıp sönerken su bardağım bir komi tarafından hemen dolduruluyor

Yine. Gök gürültüsü, fırtınaya siktir git diyecek kadar cesur olan Cuma akşamı yemek yiyenlerin gürültüsünden duyulacak kadar yüksek ve agresif bir şekilde gümbürdüyor.

Ben öyle biri değilim.

Ben akıl sağlığının sınırında olan bir adamım.

Bana katılmayı ya da akşam yemeğine davet etmeyi teklif eden arkadaşlarımın yanında olacak, hatta eve tek başıma gidip kendimi bir şişe burbona boğacak durumda değildim. Bugün sadece çılgın bir yaz fırtınası değil. Bugün aynı zamanda yaz gündönümü ve bununla birlikte, çocuklarına yedirmeden önce bir sürü siyanür alan bir grup kıyamet günü tarikatçısını umutsuzca kurtarmaya çalıştım.

Acil servisimin kapısından içeri giren on beş kişiden, şu anda yoğun bakım ünitesinde yaşam savaşı veren iki çocuğu kurtarmayı başardım. Bu yeterince trajik ya da rahatsız edici değilmiş gibi, Harvard Tıp Fakültesi'ndeki akıl hocamın bugün öldüğüne dair bir telefon aldım. Dr. Lawrence'ın sınıfında öleceği sürekli yapılan bir şakaydı ve tam da öyle oldu. Büyürken komşum olduğu için Harvard'a girme sebebim oydu. En başta doktor olmak istememin nedenlerinden biri de buydu.

Grubumuz Central Square'in davulcusu olarak en iyi arkadaşlarımla dünya turuna çıktığımda bile hayalim rock yıldızı değil doktor olmaktı.

Ama ölümü tıp fakültesi yönetiminden büyük bir istekle geldi. Hayır diyemeyeceğim bir talep çünkü Dr. Lawrence'a borçlu olduğumu hissediyorum. Yapmak istediğim son şey tıp fakültesinde ders vermektir, ama şimdi bu gerçekleşecek gibi görünüyor. Pazartesi günü başlıyor.

Yani evet, boktan bir gün.

Gözlerim menüde gezinirken tatlı bir şeyin kokusuyla birlikte bir hareket dikkatimi çekiyor. Kiraz ve badem. Bakışlarım menüde yukarı tırmanıyor ve biraz manik görünen bir çift canlı mavi göze takılıyor.

"Merhaba. Burada yalnız mı oturuyorsunuz?" "Pardon?" Ona göz kırpyorum.

Öfkeli bir nefes veriyor, altın sarısı uzun perçemleri de onunla birlikte havalanıyor. "Özür dilerim. Aptalca bir soru, belli ki şu anda yalnızsınız. Sormak istediğim, yalnız mısınız, yalnız? Tek başına yemek yerken mi? Önümüzdeki birkaç dakika içinde bir arkadaşınızın, sevgilinizin ya da flörtünüzün gelmesini beklemediğiniz gibi mi?"

"Neden?" Çünkü beni tanıdıktan sonra bana yaklaşan ilk güzel kadın o olmayacaktı.

Başı omzunun üzerinden uçarken ağırlığını sağ ayağına veriyor, yüzünü buruşturmasına neden olan bir şeye takılıyor ve sonra bana geri dönüyor. "Açıklayacak zaman yok. Sen oyununa devam et, ben de teşekkür olarak yemeğinin parasını ödeyeyim."

"Ne?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. Bu güzel şey pek de mantıklı konuşmuyor ve ben de ne demeye çalıştığını çözecek durumda değilim.

"Tek kelimelik cevaplar veriyorsun ve herkese yetecek kadar konuştuğum için bir erkekte bunu seviyorum, ama sadece gülümseyip bana tapıyormuş gibi yaparsan, bu-"

"İşte buradasın," diyor bir adam, sanki buraya koşarak gelmiş gibi yarı nefes nefese. "Neden gittiniz? Yemeğimiz yeni geldi."

Sarışın ona ters ters bakar. "Seninle hiç yemek sipariş etmedim."

"Evet, söyledin. Oturdum ve konuşmaya başladık. Sana bir içki ve meze daha söyledim."

"Hayır. Hiç de öyle olmadı."

"Tabii ki öyle," diye itiraz ediyor adam, ona doğru yaklaşarak.

Kadının elleri koruyucu bir şekilde havalanarak onu durdurur. "O kadar da değil, Sweaty Joe. Bir şeyler içiyordum ve sen benimle konuşmaya başladın. Birini başından savmanın evrensel kibar yolunu kullanarak biriyle buluşmak için burada olduğumu söyledim ama reddetmeme rağmen bana bir içki ve ardından bir tur meze ısmarlamaya karar verdin."

Başını sallıyor, tedirginleşiyor. "Hayır. Bana buluşacağın kişinin henüz burada olmadığını söylemiştin. Bunu seni ektiği ve onun kaybının benim kazancım olacağı anlamına aldım."

Elini bana doğru uzattı. "İşte burada, artık bara geri dönebilirsin."

"Uh-uh. Sana bir içki ve yiyecek aldım. Bu bana bir şey kazandırır."

"*Sana bir şey mi kazandırıyor?*" Kadın kuşkuludur ve açıkçası Ben.

"Evet. Her kadına içki ve yemek ısmarlamıyorum. Buna quid pro quo deniyor tatlım ve cömertliğimin karşılığında bir şey bekliyorum." Onu şehvetle bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ayrıca, beni istedin. Bunu söyleyebilirim. Sen de flört ediyordun."

Kadının yüzü öfkeyle kızarıyor, sanki restoranın ortasında adamın bağırsaklarını deşecekmiş gibi. "Sen delisin! Ben kesinlikle-"

Ayağa kalktım, yeterince görmüştüm. "Seninle flört etmiyordu çünkü buraya benimle buluşmaya geldi." Ona doğru yürüyorum ve kolumu beline dolayarak onu yanıma çekiyorum. Belki bu cesurca bir hareketti, belki de değildi ama koruyucu içgüdülerim harekete geçmişti ve bu adamı onun yakınında istemiyordum. Yeterince kolay geliyor, bu yüzden fazla düşünmüyorum.

Adamın koyu renk gözleri neredeyse zıt yönlerde dönüyor. Kısa boylu. Bodur. Terli. Ve göz bebekleri şişmiş. Bir şey kullanıyor ve burun deliğinin altındaki beyaz toza bakarak kokain kullandığını tahmin ediyorum.

Onun lehine beni tamamen görmezden geliyor. "Unut bu pisliği. Benimle bara gel ve sana aldığım içkiyi iç."

"O sana hayır dedi, şimdi ben de sana siktir git diyorum. Siktir git." "Dinle dostum. Ne olduğunu bilmiyorum-"

Elimi belinden çekip yüzüne doğru yaklaşıyorum, artık olay çıkarıp çıkarmadığımı ve insanların bizi izleyip izlemediğini umursamıyorum. Onu gömleğinden tutup parmak uçlarında durmak zorunda kalana kadar yukarı çekiyorum. "Bir kadın hayır dediğinde ya da ilgilenmediğini söylediğinde ya da senden geri çekilmeni istediğinde dinlersin. Bu bir pazarlık değil. Yüzünü yeniden düzenlemek konusunda fikrimi değiştirmeden önce defol git buradan." Onu hafifçe iterek boş bir sandalyeye tökezlemesini sağlıyorum, sonra kadını tekrar yanıma çekiyorum. "O benim."

Restoranın etrafına bir göz atıyor, üzerindeki meraklı bakışları fark ediyor ve sonra kendini düzeltiyor. "Her neyse. Beş para etmez sürtük buna değmezdi zaten."

Bara doğru yürüyor, ancak oraya varamadan müdür tarafından durduruluyor. Frank gözlerimle buluştu ve ona başımı salladım. Onu dışarı atacaklar ve bir daha buraya girmesine asla izin vermeyecekler.

Onu hemen bırakıp yerime oturuyorum ve elimi biraz fazla uzun saçlarımda gezdiriyorum.

"Vay canına. Hiç de beklediğim gibi olmadı." Karşımdaki koltuğa oturuyor ve suyuma uzanıp yarısını içiyor. Ben de biraz eğlenerek onu izliyorum.

O bir fişek.

Bardağımyı yere bırakıp dudaklarını silerken ağır bir nefes veriyor. "Ona inanabiliyor musun?" Elini onun elini tuttuğu yöne doğru

gitti. "Adam barda çok ısrarcıydı ve normalde bana ısmarladığı içkiyi suratına fırlatır ve sipariş ettiği yemeği nereye sokabileceğini söylerdim ama en iyi günümde değildim ve biraz telaşlıydım." Yumuşuyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Beni kurtarmaya böyle geldiğin için teşekkür ederim. Açıkçası bu gece burada kimseyle buluşmayacağım. Seni gördükten sonra bu işin biteceğini düşünmüştüm ama sanırım kokainin gücünü ve yarattığı çılgınlığı asla hafife almamak gerekiyor."

Dik oturuyor, kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor, başka bir yere gitmeyi planlamıyormuş gibi yerleşiyor ve ilk kez ona iyice bakabiliyorum. Vücudunun benimkine karşı ne kadar inanılmaz hissettirdiğini ve ne kadar lezzetli koktuğunu biliyorum, ama onu bu kadar yakından görmek hazır olmadığım bir enayi yumruğu.

Kocaman mavi gözler, benimkilerden daha açık ve ışıltılı. Bal peteği renginde uzun, dalgalı sarı saçların çerçevelediği oval bir yüz. Ucu hafifçe kalkık, sağ tarafında minik bir elmas küpe bulunan minyon bir burun ve dolgun, yastık gibi pembe dudaklar.

Genç Scarlett Johansen'a benziyor.

Çok seksi bir şey giymemesine rağmen çok ateşli ve kesinlikle seksi. Sadece beline oturan düz siyah bir tişört ve yırtık bol bir kot pantolon.

"Her neyse." Boğazını biraz bilinçli bir şekilde temizliyor ve bunun henüz bir şey söylemediğim için olduğunu fark ediyorum. Yüzü beni büyülemişti. "Tekrar teşekkürler. Akşam yemeğiniz kesinlikle benden."

Ayağa kalkmak için hamle yapıyor ve ben uzanarak onu durdurmak için elimle bileğinin etrafında dönüyorum. Bunu bilinçli olarak bile yapmadım ama o küçük temas noktası elimi ısıtıyor ve tenimi titretiyor.

"Ya da kalıp bana katılabilirsin," diye teklif ediyorum, istediğimin bu olduğundan bile emin değilim. Yalnız kalmak istiyordum ama aynı zamanda onunla daha fazla konuşmak istediğimi de inkâr edemem. "Ben de pek iyi bir gün geçirmedim, o yüzden nasıl bir arkadaş olacağımdan emin değilim ama o adamdan sonra seni bara tek başına göndermemeyi, hatta fırtınada bile yalnız bırakmamayı tercih ederim."

Dudaklarını yalıyor, bunu yaparken dilindeki halterin ipucu dışarı çıkıyor ve bir süre düşündükten sonra tekrar yerine oturuyor. Elimden teninden çekiyorum.

"Bugün berbattı," diye başlıyor söze hiç giriş yapmadan. "Tek istediğim biraz suşi yemek, kocaman bir içki içmek ve zihnimi boşaltmaktı, ama sonra

pislik içeri girdi ve tüm soğukluğumu öldürdü."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bunun tüm gün boyunca yüzümde beliren ilk gülümseme olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. "Güzel, çılgın bir kadın gelip sahte randevusu olmamı isteyene kadar ben de aynı durumdaydım."

"Aslında ben çılgın güzelliği tercih ederim. Her şey ifade tarzında, öyle değil mi?" Çenesini ellerinin üzerine koyuyor. "Neden şikâyet ettiğini de anlamıyorum. Birinin sahte randevusu olmayı istemek bana harika bir gecenin başlangıcı gibi geliyor."

Öne doğru eğilip başımı eğiyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" Gülümsemem şeytani bir sırıtışa dönüşüyor çünkü kendimi onun mavi gözlerinin ışıltısından alıkoyamıyorum. Bir nanosaniye içinde gergin ve garip bir halden eğlenceli ve flörtöz bir hale geçtik ve ben bundan çok hoşlanıyorum.

Belki de beni bugünden çıkarmak için ihtiyacım olan şey buydu. Onu.

"Sanırım sipariş verdikten sonra öğreneceğiz." Başını sola doğru sallayarak şu anda başımızda duran garsonumuzu işaret ediyor. "Ama size şunu söyleyeyim, suşilerimizi akıllıca seçin yoksa bu iş daha başlamadan biter."

"Başlamasını istediğimi kim söyledi?"

Yer sofrasındaki boş şarap kadehini parmağının ucuyla çevirirken dudaklarının kenarına nazlı bir gülümseme yerleşiyor. "Sanırım ikimiz de bildiğini biliyoruz." Arkasına yaslanıyor ve bana doğru bir el sallıyor. "Siparişinizi verin. Ben her şeye varım."

Cehennem.

Bize birkaç farklı çeşit suşiden oluşan devasa bir tekne, biraz edamame sipariş ediyorum ve sonra duraklıyorum. "Gyoza?" Ona soruyorum.

"Domuz eti ve tavada kızartma?" diye karşı çıkıyor.

Ona bir bakış attım. "Başka bir tür var mı?"

"Benim için yok."

Tekrar garsona baktım. "Bundan bir sipariş ve iki double Don Julio 1942 alacağız. Her birinde bir büyük buz küpü olsun ve gelmeye devam etsinler lütfen."

Garson gidiyor ve güzel yol arkadaşım koltuğunda kıpırdanıyor ve sonra dirseklerini masaya bırakıyor. "Tekila?"

"Hiç suşi ile yemedin mi?" Başını sallıyor.

"Sake'den nefret ediyorum."

"Aynen. Ama ben genelde beyaz şarap tercih ederim."

"Görünüşe göre bu gece biraz vahşi bir hayat yaşıyorsun."

Büyük bir gök gürültüsü restorani sarsarken ışıklar bir kez daha yanıp sönüyor, boş tabaklarımız ve su bardaklarımız takırdıyor. Bu onu zerre kadar rahatsız etmemiş gibi görünüyor.

Tırnakları siyah ve parlak, manikürlü narin bir parmağını çenesinde gezdiriyor. "Seni uyarmalıyım, bu sadece bu gece değil. Elimde olsa hayatımı hep biraz vahşi yaşarım ve yemin ederim bu bir abartı değil. Çok fazla. Yapmaması için uyardığım halde bana aşık olan son adama sorabilirsiniz."

Bir şey yüz hatlarını karartıyor ama bunu keşfetmeye zahmet etmiyorum.

"Hmmm." Dudağıma dokunuyorum, bakışlarım yüzünde dans ediyor. "Benden daha genç olduğumu söyleyebilirim. O bir erkekti, değil mi?" Kayıtsızca omuz silkiyorum. "Bu konuda endişelenmiyorum."

Ama bu sözleri söylerken bile tuhaf bir şey çarpıyor yüzüme. Bir sancı. Bir uyarı. Sanki kendime yalancı diyorum, ki bu çok saçma.

Beni inceliyor, oynadığımız bu oyunu en az benim kadar seviyor. Sadece güzel değil, heyecan verici de. Farklı. Zeki. Kıvrak zekalı. Sadece burada otururken, yaydığı feromonlarla savaştığım zorundayım.

Çaresizce mıklatıldım.

"Hayır," diyor sanki bir sonuca varmış gibi. "Sanırım sende tam tersi bir sorun var. Muhteşem. Biraz gizemli. Tek başına yemek yemekten, bir erkeği tehdit etmekten ve daha önce hiç tanışmadığın bir kadına seninim demekten korkmuyorsun." Şimdi bundan zevk alıyor, bakışlarını tekrar yüzüme çevirmeden önce beni uzun uzun süzüyor, göğsüme ve kollarıma yapışıyor. "Ah evet. Şimdi her şeyi görebiliyorum. Ayaklarına kapanan kadınlar var. Haksız mıyım?"

"Buna cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi?"

Gülüyor, sesi hafif ve şeker gibi tatlı. "Kesinlikle hayır. Cevabın evet olduğunu zaten bildiğim için yüzde yüz retorikti." Parmaklarını birleştiriyor ve çenesini bir kez daha parmaklarına dayıyor. "Söyle bakalım yabancı, tek gecelik erkeklerden misin?"

"Duruma göre değişir. Tek gecelik bir kız mısın?"

"Ben artık öyleyim," diyor burnunu kırıştırarak ve minik çiviye ışığa karşı parlatarak. "Aşk ve ilişkiler için kimin zamanı var ki?"

Ne yazık ki ben değil. En azından tıp fakültesine başladığımdan beri böyle oldu, ondan önce de rastgele konserlerimizden sonra rastgele hayranlar geliyordu. Central Square turneye başladığında on sekiz yaşımdaydım ve yirmi iki

ayrı düştüğümüzde. Ama şimdi en iyi iki arkadaşım aşkı bulmuş ve mutluken ve ben otuzlu yaşlarımdayken, elimde olmadan bunu kendim için de istemeye başladım.

Ama bu başka bir gece için ve kesinlikle bu kadınla değil.

"Adın ne senin?" Çünkü yemin ederim, adını çıkaramasam da tanıdık geliyor. Oraya girip çıkan insanların sayısına bakılırsa acil servisten olabilir.

"İsim mi yapıyoruz?"

Gülüyorum. "Olmadığımızı fark etmemiştim."

"Değildik ama şimdi merak ediyorum. Ben Layla. Soyadım yok." "Ben Callan. Benim de soyadım yok."

Bana gözlerini kısarak bakıyor ve ben de isim meselesine girdiğim için pişman oluyorum. Boston'daki insanlar beni Central Square grubundan Callan Barrows olarak tanıyor. Menajerimiz Suzie yirmi iki yaşında duşta felç geçirip ölene kadar zamanımızın en büyük pop/rock gruplarından biriydik. Hepimiz Central Square, Cambridge'de büyümüş beş kişiydik -artı Suzie- ve Suzie başçımız Zax'ın kız arkadaşı ve piyanistimiz Lenox'un ikiz kardeşiydi.

Ondan sonra devam edecek gücü kendimizde bulamadık ama doğrusu ben ondan önce bitmişim. Üniversiteyi tamamen internet üzerinden okudum, tıp fakültesine hazırlandım ki bu hiç kolay değildi. Turlar arasında laboratuvar zamanı bulmak zorundaydım.

Harvard Tıp Fakültesi'ni istiyordum ve Dr. Lawrence ve ödemeye hazır olduğum parayla bunun için bir girişimim vardı. Greyson'a bahsetmişim. -solistimiz ve Zax'ın küçük kardeşi- gruptan ayrılmayı düşündüğümü söyledim. Suzie iki hafta sonra öldü ve gruptan ayrılmak istediğim için kendimi daha önce hiç olmadığı kadar suçlu hissettim. Tüm bunlar sekiz yıl önce oldu ama burası Boston ve biz hala onların en sevdiği ünlüler arasındayız.

Beni incelemeye devam ediyor, ama tekilamız teslim edildi ve daha fazla bastırmıyor ve minnettarım.

Beni şimdi tanısa da tanımasa da, başlangıçta tanıdığını sanmıyorum ve bu yönünü seviyorum. Ben onun için Dr. Barrows ya da Central Square'in davulcusu Callan Barrows değilim. Ben sadece onu bir pislikten kurtaran ve şimdi onunla yemek yiyen bir adamım.

Ben kadehimi kaldırıyorum, o da aynısını yapıyor.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye soruyor, berrak sıvıyı buz bloğunun etrafında döndürerek.

"Olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesine mi?" Ben öneririm.

"Söyleyeceğim." Kadehini benimkine uzatıyor ve tekilanın her damlasını geri atmadan önce kadehleri birbirine vuruyoruz.

Bir kahkaha attım. "Tekila yudumluyorsun."

Bir elini saçlarında gezdirerek uzun tutamları ensesinin diğer tarafına doğru savuruyor. "Bu muydu yani?" Dudakları şapırdıyor. "Kim bilebilirdi ki? Bir sonrakini yudumlayacağım, söz veriyorum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Aslında var." Ben de onun yaptığı gibi kendiminkini yere atıyorum ve bir sonraki içkilerimiz için garsona işaret ediyorum. "Ben de kötü bir gün geçirdim, hatırladın mı?"

"İsimlerimizi paylaştığımızı biliyorum ama dertlerimi paylaşmak istemiyorum."

Dudaklarımdaki fazla tekilayı siliyorum. "İyi olmuş, çünkü benimkini paylaşmaya hiç niyetim yoktu."

Bana gülümsüyor. "Harika. Sen o tür bir adamsın. Ateşli ve düşünceli." Beni tamamen hazırlıksız yakaladığında bir nefes nefese kalıyorum. "Bana hiç karamsar demediler." Aksine, ben her zaman yumuşak başlı bir adam oldum.

Güvenilir olan. "Hayır mı? Sadece sıcak mı?"

"Bana böyle mi sesleniyorsun? Çünkü rahatlıkla söyleyebilirim ki, hayatımda hiçbir kadının beni seninle olduğum kadar seksi bulmasını istemedim." "Muhteşem mi? Ateşli mi? İkisinin arasında bir şey olduğun kesin. Yanağındaki gamze içime çılgınca şeyler yapıyor ama bunu benden duymadın." Biraz ciddileşmeden önce bana göz kırpmıyor. "Ama gerçekten, Normalde bu kadar düşünceli değil misin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ben normalde iyi bir adam olarak görülürüm."

"İyi adam," diye papağan gibi tekrarlıyor, sanki dilindeki kelimeleri test ediyormuş gibi. "Bununla çalışabilirim. Boşalmak için ille de kara kara düşünmeye ihtiyacım yok."

Gyoza ve edamame önümüze konduğunda kahkahalar atıyorum.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum, doğrudan ona bakarken bakışlarımda arsız bir şehvet var. "O zaman kurtulmak için neye ihtiyacın var?"

I Sana karşı dürüst olacağım. Bardaki pislik daha benimle konuşmaya başlamadan önce Callan'ın restorana girdiğini fark ettim. Callan içeri girdi ve sanki tüm mekan dondu ve sonra aynı anda inledi. Callan'ın Solumdaki kadın kesinlikle öyleydi. Büyüleyici ve kendinden emindi ama gözlerinde yaklaşılmaz olduğunu söyleyen bir şey vardı.

Bu ilgimi çekti ve uzun boyuna ve kaslı fiziğine bakarak yavaşça bir nefes çektim ve sonra içkime geri döndüm. Bu gece bunun için burada değildim ve denemek için içimde bir şey yoktu.

Çok seksi *olsa* bile.

Ama sonra o adam cidden saldırganlaştı. Yüzüme doğru yaklaştı, bana dokunmaması gereken şekillerde dokundu, ona vermediğim yiyecek ve içeceklerimle oynadı ve bir çıkışa ihtiyacım vardı. Genelde bir adama buluşmak için orada olduğunu söylersin ve geri çekilirler. Bu sefer öyle olmadı ve Callan tek başına oturan tek erkekti.

Peki ya alfa erkeği gibi sahiplenici davrandığında? Evet, o da çok ateşliydi.

Şimdi burada oturmuş edamame yiyor, utanmazca flört ediyor ve yaşadığım en kötü günlerden birini umutsuzca unutmaya çalışırken içki içiyorum. Altı yaşındayken anne ve babasını bir trafik kazasında kaybetmiş bir kadın olarak bu söylediklerim çok ciddi şeyler.

"İnmek için neye ihtiyacım var?" Papağan gibi konuşuyorum, aslında bunu düşünüyorum. Normalde esprili ve muhtemelen biraz kaba bir şey söyledim. Bu benim yolum.

Ama sorusu beni duraksattı ve böylece bir kez daha oyundan düştüm. "Dürüştçe mi?"

"Elbette," diyor kayıtsızca, bardağı yere bırakmadan önce yeni getirdiğı tekilasından bir yudum alıyor. "Dürüştlüğü severim ve içinde bulunduğumuz düzlemin bu olduğunu hissediyorum. Duymak istediğim bir cevap olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Pekâlâ." Çubuklarımı ayırıyorum, bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeden önce birkaç saniye daha kazanıyorum. Gözleri mavi, ama herhangi bir mavi değıl. Kobalt mavisi. Metal gibi derin ve parlak. Bana neredeyse tanıdık geliyor. O bana tanıdık geliyor. "Bu gece beni neyin azdıracağını bilmiyorum. Zihnim bir mayın tarlasının sıcak karmaşası ve patlamayı durdurmak istemiyor gibi görünüyor. Seninle flört ediyorum, bu eğlenceli ve dikkat dağıtıcı ve durmak istemiyorum. Belki de şu anda tek ihtiyacım olan budur. Aklımı diğerk her şeyden uzaklaştıracak biri."

En sevdiğim profesör bugün erken saatlerde öldü. Gözümün önünde. Ve denemiş olmama rağmen yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Adam yere düşmeden önce ölmüştü ama ben lanet bir tıp öğrencisiyim. Yapmak istediğim şey insanları kurtarmak ama onu kurtaramadım. EMS ekibinin gelmesini ve öldüğünü açıklamasını beklerken on dakikadan fazla kalp masajı yaptım.

Üstüne üstlük -bundan daha trajik ya da üzücü bir şey olduğundan değıl- ceset torbasını fermuarını çekip ambulansa yükledikten yaklaşık otuz saniye sonra ev sahibimden gelen bir telefonla çatıdaki büyük bir sızıntı nedeniyle dairemi su bastığını öğrendim.

Bütün eşyalarım yok oldu.

Eski sevgilimin evinden taşındıktan iki ay sonra o daireye taşındım ve nihayet evim gibi hissetmeye başlamıştım. Şimdi de bu.

Mobilyalarımı çok fazla önemsemiyorum - hepsi değıştirilebilir - ama orada eşyalarım vardı. Çocukluğumdan kalma şeyler. Topladığım ve sakladığım şeyler. Yeri *doldurulamayacak* şeyler. Bir de diğerk şey var. Artık umursamamam ya da düşünmemem gereken şey. Öngörülebilir gelecekte sadece tek gecelik ilişkiler yaşamamın ve aşka ya da ilişkilere zaman ayırmayı reddetmemin nedeni.

Çubuklarımın arasında bir parça gyoza eziyorum, sosa batırıyorum ve sonra ağzıma atıyorum. O az önce aramızda havada bıraktıklarımınla marine olurken ben çiğniyorum. Yutkunurken beni izliyor ve sonra hamur tatlısını daha fazla tekilayla kovalıyorum.

Öne doğru oturarak ikinci içkisini de bitiriyor ve sonra ayağa kalkıyor. Gözlerim onu takip ediyor ve bedenim otomatik olarak sandalyemde geriye kayıyor.

"Benimle gel," diyor elini bana doğru uzatarak. "Ne?"

"Vahşi olduğunu söylemiştin. Kanıtla bunu. Benimle gel," diye tekrarlıyor. "Vahşi ve aptal eş anlamlı değildir. Nereye gidiyoruz?"

"Aklını her şeyden uzaklaştırabileceğim bir yer. İçimden bir ses bana da aynısını yapacağını söylüyor ve sonra geri dönüp suşilerimizi yiyeceğiz ve eğer şanslıysam, belki de işleri bitirmek için seni eve götürebilirim."

Sıcaklık bir arı sürüsü gibi içime doluyor, karnımda uçuşan kelebeklerle dans ediyor.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Belki ne seviyede bir oyuncu olduğunu bilmek için. Belki de içgüdülerimin beni yanlış yönlendirip yönlendirmediğini anlamak için.

Sırıttırıyor, cevap verirken yüzünde kurnaz bir ifade yok, "Asla. En azından bu şekilde değil."

İhtiyatı elden bırakarak peçetemle ağzımı siliyorum ve ayağa kalkıp elimi onunkine koyuyorum. Sıcak ve güçlü, avuç içleri nasırlı ve eli bileğimi kavradığında hissettiğim o baş döndürücü duyguyu hemen yaşıyorum.

Onu tanımıyorum. Yine de tanıyormuşum gibi geliyor.

Ona güveniyorum. Bunu da açıklayamam. İçgüdüsel bir şey. İçimde bir şey bana onunla güvende olacağımı söylüyor. Ayrıca benim için aklında ne varsa her saniyesini seveceğimi söylüyor.

Parmaklarımızı birbirine geçiriyor, tam o sırada cam pencerelerin ötesinden gök gürültüsü sesi geliyor. Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Bizi restoranın arka tarafına doğru götürürken içimde heyecan dalgaları oluşuyor. Bir an için beni tuvalete götürmesini bekliyorum ama götürmüyor. Yolunu bildiği belli bir şekilde devam ediyor ve sonra üzerinde sadece ofis yazan bir kapıyı açıyor.

"Ne yapıyoruz biz? Kimin ofisi burası?"

Bana cevap vermiyor. Beni boş ve karanlık odanın içine sürüklüyor. Kapıyı kapatıp kilitlerken ışıklar kapalı kalıyor. Bir sonraki nefesimde, beni kapıya doğru bastırdı.

"Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum," diye mırıldanıyor ve dudakları benim dudaklarıma öyle güçlü ve hükmedici bir şekilde çarpıyor ki

anında inliyor. Parmaklarım kalın, yumuşak ve kavrayacak kadar uzun olan saçlarına dolanıyor. Tadı tekila ve arzu gibi ve ben bununla sarhoş oluyorum.

İki aydır öpüşmedim ve eski sevgilimin evinden taşındıktan birkaç gece sonra rastgele bir barda rastgele bir adamla öpüştüm. Prezervatif çıktıktan sonraki saniye unuttuğum bir adam. O benim eski birini unutmak için yeni birinin altına girmemdi ve bu numarayı yeterince iyi yapamadı.

Beni Callan gibi öpmediği kesin. Sadece dil ve dudaklar, ara sıra da dişler.

Sıcak.

Öpücükleri çok sıcak.

Elleri kalçalarımın kıvrımlarında, kaburgalarım boyunca gezinirken nefesi ağzıma doğru akıyor, böylece parmakları göğüslerimin kenarlarını gıdıklayabiliyor. Sütyen giymediğim için tişörtümün içinden gelen yumuşak hisle homurdanıyor ve sonra tekrar ağzıma dalıyor, nefesimi tutmak için onu geri itmek zorunda kalana kadar beni tüketiyor.

Ofisin neredeyse siyah karanlığında zar zor görülebilen karanlık ve kapüşonlu gözler benimkileri tutuyor.

"Bakalım seni ne kadar vahşi yapabileceğim."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Elleri gömleğimin altından yukarı kayıyor ve çıplak göğüslerimi sıkıyor. Başparmaklarının sert pedlerini sert meme uçlarımda gezdirirken titriyorum ve iç çekiyorum. Dünyanın en büyük göğüslerine sahip değilim ama bana dokunma şekli, sanki elleri onlara doyamıyor gibi.

Ağzıyla göbeğimi yalayıp ısıyor, dişleriyle kotumun düğmesini çekiştiriyor. Düğmeyi açmadan kaydığı zaman hafifçe gülüyorum, ancak göğüslerime sert bir sıkma ile cezalandırılıyorum. Önce düğmeyi, ardından fermuarı çözüyor ve sonra elleri kalçalarımın, kotumu aşağı çekiyor. Bir terlik yere çarpıyor ve bir bacağımı kurtarmama yardım ediyor.

Becerikli parmaklarım külotumun kenarlarından içeri kayıyor ve sonra serbest bacağım da külottan çıkıyor, saten kot pantolonumla birlikte diğer bileğimin etrafında gevşekçe sallanıyor.

Tırnaklarım kafa derisini çiziyor, ağzını üzerimde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Düşüncesi bile damlatıyor beni. O yetenekli dilin bana kötü şeyler yapmasını. Sormak ya da kafasını aşağı itmek zorunda olmadığım için. Beni buraya getirmesinin sebebi bu.

Bunu yapmak istiyor.

Bir restoranın ofisinde diz çökmüş bir yabancı beni yemek üzere ve ben de ona izin vermek üzereyim.

"Umarım bu işte iyisindir," diye takılıyorum, keskin gerilimi yatıştırmak için. Beni belden aşağı soyduğundan beri bana dokunmadı. Sessizdi, karnımı ve göğüslerimi okşuyor ve sanırım amıma bakıyordu.

Havayı dev yudumlarla yutuyorum.

Başını yukarı kaldırıyor ve yüzünün çizgilerini ve gözlerinin ışıltısını seçebiliyorum. "Bebğim, ben bu işte ustayım. Seni o kadar güzel yiyeceğim ki, gecenin geri kalanında sana sikimi verene kadar düşünebileceğin tek şey o güzel amındaki dilim olacak."

Ho-ly-shit! Kendimi neyin içine soktum ben?

"Böyle şeyler söylediğinizde o iyi adam laflarını anlamıyorum."

"Ben de." Bir saniye bile kaybetmeden dizimin arkasını kavırıyor ve omzuna koyarak beni ona gösteriyor. Eğilip içime çekiyor, uyarılmışlığımın kokusu iliklerime kadar hissettiğim bir inilti koparıyor ondan. Parmaklarım saçlarını çekiştiriyor ve düşüncelerim karmakarışık oluyor. Bu delicesine samimi ve çok fazla bir şey ve beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ediyor.

Eli etrafımı sarıyor, kıcımlı kavırıyor ve beni tam istediği yerde tutarak daha derine bastırıyor. Dilinin düz kısmı açıklığımdan klitorisime kadar yalıyor ve orada dönüp duruyor. Sadece dudağımı ısırarak sesi bastırmak için haykırıyorum. Yüksek sesli bir iniltiye dönüşüyor, ancak iki parmağını içime kaydırduğında tam teşekküllü bir inilti haline geliyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Sırılsıklam olmuşsun, güzelim. Ve çok lezzetlisin."

Konuşamıyorum. Bir yabancıya yüzüne akılsızca sürtünürken ona tutunmaktan ve bana yaptığı her şeyi almaktan başka bir şey yapamıyorum. Parmaklarının içime girip çıkması, iç duvarımdaki o mükemmel noktaya vurmak için açılı olması. Dilinin fiskeleri ve dudaklarının klitorisimi emişi. Yaptığı her şey saf sihir. Beni daha da yükseğe, coşkulu bir mutluluğa doğru döndürüyor.

Ona karşı kıvranıyorum, ağzını, yüzünü ve parmaklarını becerirken başını yerinde tutuyorum. Islak ve gürültülü ve kapının hemen ötesinde insanlar dolu bir restoran var. Bu beni daha da tahrik ediyor. Onun dili ve

Dudaklarım klitorisime odaklanıyor ve ona sürtünüyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, o kadar yakını ki sıcaklığının tenimi yaladığını ve karnımda aşağı doğru kıvrıldığını hissedebiliyorum.

Kopmaya ve serbest kalmaya hazır bir yay.

Beni daha sert pompalarken "İhtiyacım var," diye nefes alıyorum. Daha hızlı. Daha derine.

"O zaman al." Dudakları zonklayan klitorisime yapışıyor ve onu doğrudan ağzına alıyor, diliyle alay ediyor ve ben patlıyorum. Gözlerimin arkasında titrek ışıklar parlıyor. Parmaklarının etrafında kenetleniyorum, kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum ve kontrolsüzce titriyorum. Dizim beni bırakma tehdidinde bulunuyor, bükülüyor ve kıcımdaki elini beni tutmak için kalçamı kavramaya zorluyor.

Son dalgalar da dinene kadar beni yalamaya devam ediyor. Ayağımı yere indirerek iç çamaşırimi, kot pantolonumu ve parmak arası terliklerimi giymeme yardım ediyor. İşe yaramaz haldeyim, burada durmuş bir röntgenci gibi onu izliyorum ve sadece daha fazlasını istediğim bir beden dışı deneyim yaşıyorum.

Ayağa kalkıyor, dudaklarını yalıyor ve parmaklarının tersiyle çenesini siliyor, sonra onları da yalayarak temizliyor. Gözlerim bu noktada karanlığa alıştı ve ona bakıyorum, sersemlemiş ve biraz kafam karışmış, ama tamamen sersemlemiş ve uçmuş bir halde.

"Masamıza geri dönmeliyiz," diyor ve göğsümden bir kahkaha patlıyor.

"Doğru. Akşam yemeği."

Sırıttırıyor, yaklaşıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, beni açıyor ve kendi tadıma bakmamı sağlıyor. "Tabii başka bir yere gitmeyi tercih etmezsen. Suşiyi paket yaptır. Buradan iki blok ötede oturuyorum."

İki blok ötede. Onun yeri. Suşi. Açıkçası yemek pek de umurumda değil. Kalbimi gıcıklayan küçük sinir patlamasını yutarak gözlerinin içine bakıyorum ve "Yolu göster." diyorum.

Bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor, yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. Hiç de öyle olmayan bir adamda çocuksu bir özellik. Hiç tereddüt etmiyor. Elimi daha önce yaptığı gibi tekrar tutuyor, ofisten kimseye görünmeden çıkıyoruz ve tam sipariş ettiğimiz suşi ve taze tekilayla dolu masamıza ulaştığımızda, pencerenin dışındaki ıslak sokaklardan yansıyacak kadar parlak bir şimşek çakıyor. İki saniye sonra gök gürlüyor ve ardından elektrikler gidip geliyor.

Bazı kadınlar çılgık atar ve bir çocuk ağlamaya başlar.

"Kahretsin," diye tıslıyor, elimi daha sıkı kavlıyor. "İyi misin?"

"Um. Evet?" Sanırım öyle. Adrenalin içimde hızla yükseliyor ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Korku filminden çıkmış gibi hissediyorum."

"İlginç. İçeri girdiğimde ev sahibesi de bana aynen böyle söyledi."

"Şey, haklıydı."

Etrafımızda insanlar telaşlı seslerle konuşuyor, endişeli ve tedirgin. "Hareket etmeyin. Bir jeneratör devreye girmeli-"

Işıklar tekrar yanar. Bazı insanlar ayağa kalkmış, diğerleri ise masalarına tutunmuş, ne olup bittiğinden ve ne yapacaklarından emin olmadan etraflarına bakıyorlar.

"Jeneratörü nereden biliyorsun?" Daha iyi düşünmek için soruyorum ve ekliyorum: "Düşündüm de, ofisi nereden biliyorsun?"

Cüzdanını çıkarıp masanın üzerine dört adet yüz dolarlık banknot bırakabilmek için elimi bırakırken bakışları kısa bir süreliğine benimkilerin üzerinde geziniyor. "Ben sessiz bir sahibim. Suşi istemiyorsan gidelim."

"Ziyan edilecek çok fazla yiyecek var." "Bana bir saniye ver o zaman."

Gidiyor, rastgele bir garsonla konuşuyor ve bir saniye sonra geri dönüyor ve garson yemeğimizi paketliyor ve ona kocaman bir paket veriyor.

Başımı sallıyorum. Bu adam sürprizlerle dolu. Eğer siki de ağzı ve parmakları kadar yetenekliyse, kimin yemeğe ihtiyacı var ki? Bahse girerim sadece orgazmla bile beni ayakta tutabilir. Meils'e söylemek için sabırsızlanıyorum, ablam

-Ebeveynlerimiz öldükten sonra da vasimize bunu anlattım. Doğal olarak çıldırarak ama bu da ona söylemenin eğlenceli yanlarından biri.

Neredeyse Bay Ateşli McSterious ile gizli bir selfie çekmek istiyorum, ama bu ürkütücü geliyor ve bana bunu yaparsa bir erkeği katlederim.

Ugh. Tekrar kız kardeşimin ve kocasının yanına taşınmak zorunda kalacağımı fark ettim. Gerçi yeğenlerimi bu anlaşımadan kurtaracağım.

"Neden kız kardeşin ve onun kocasının yanına taşınmak zorundasın?"

"Ha?"

Callan bana sırtıyor, ben de ona far ışığında kalmış bir geyik taklidi yapıyorum.

"Yüksek sesle düşündüğünün farkında değil miydin?" Bizi çılkışa doğru götürürken eğlencesiyle savaşıyor.

Göğsüme öyle hızlı ve öfkeli bir kızarıklık çarpıyor ki sanki az önce vücudumu domates sosuna batırmışım gibi. "Hayır. Söylemedim. Ne kadar söyledim?"

İkimiz de pencereden dışarı, içine girmek üzere olduğumuz korkunç fırtınaya bakıyoruz. "Benim gizli bir selfie'mi çekmeyi planlamadığın için rahatladım diyelim, çünkü evet, bu ürkütücü. Bay Ateşli McSterious benim yeni favori lakabım ve geceyi seni orgazm ederek geçirmekten mutluluk duyarım, çünkü evet, sikim de parmaklarım ve ağzım kadar yetenekli."

Vay be. Her şeyi döktüm. Arkadaşlarıma ve kız kardeşime bunun düzenli olarak yaptığım bir şey olup olmadığını ya da orgazmın gerçekten beynimi karıştırıp karıştırmadığını sormak için zihinsel bir not alıyorum.

"Utanmam gerekirdi ve utandım da, ama bundan anladığım tek şey aletin ne kadar yetenekli olduğunu onaylayan oldu."

Yüksek sesle ve sertçe gülüyor. "İnsanların içinde olmasaydık seni öperdim, ama burada olduğumuz için evime gidene kadar beklemek zorundayım. Kaçmaya hazır mısın? Umarım parmak arası terliklerin dayanır."

Gözlerimi dikmiş ayaklarıma bakıyorum. Bunlar şu anda sahip olduğum tek ayakkabılar. Kıyafetlerim de öyle. Yüce Tanrım, yarın bununla uğraşmak tam bir kabus olacak.

"Aslında ben de, ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var ve ben Boston sokaklarında yalınayak yürüyecek kadar sarhoş değilim."

"Sormayacağım. Üç deyin mi?"

"Bir. İki. Siktir et!" Kapıyı iterek açtım ve onu da peşimden sürükleyerek bizi sağanak yağmura, rüzgâra, amansız gök gürültüsü ve şimşeklere doğru fırlattım.

"Tanrım! Burayı daha önce hiç böyle görmemiştim. Kaçın!"

Elimi sertçe çekti ve sonra caddede uçmaya başladık. İkimiz de anında sıırıslıklam oluyoruz ve parmak arası terliklerim ayağымda zor duruyor. İşin tuhafı, bugün benim için her şey yolunda gitmesine rağmen onunla en iyi zamanımı geçiriyorum.

Ve bu gecenin beni nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

R Ain bizi mermi gücüyle vuruyor. Sokakta yarışırken sıırıslıklam olduk, iliklerimize kadar ıslandık. Parmak arası terliklerinden biri uçuyor ve durup onu almak zorunda kalıyor, geri giyerken zıplıyor. Sonunda, biz

Beacon Hill'deki kahverengi evimin ön kapısına kadar. Eve pek kadın getirmem. Kadınların nerede yaşadığını bilmesinden hoşlanmıyorum, özellikle de beni tanıyanların.

Ama bu kızın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Belki de onun bu yönünü seviyorum. Bilmiyor ve umursamıyor ama yine de yanımda. Bektan bir günü çok daha eğlenceli bir şeye dönüştürdü. Çünkü o eğlenceli biri. Ve çok güzel. Ya amı? Lanet olsun, amına girmek için sabırsızlanıyorum. Ya da tekrar tatmak için. Ya da parmaklarıma boşalmasını.

Tuhaf biri ve söylediği gibi kesinlikle biraz vahşi. Ama şu anda bana olan güveni? Bu beni şaşırtıyor.

Daha bir saat önce tanıştık, ama sanki birbirimizi zaten tanıyormuşuz gibi hissediyorum, bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorum, ama işte böyle. Bazı insanları yıllarca tanırsınız ama yine de size yabancı gibi gelirler. Sonra bazı insanlarla tanışırsınız ve sanki onları tüm hayatınız boyunca tanıyormuşsunuz gibi gelir.

İkincisi gibi hissediyor.

Kapının kilidini açıp ışıkları yakıyorum ve onu içeri alıyorum. Etrafa göz gezdiriyor ama hiçbir şeyde uzun süre oyalanmıyor. Birinci katta mutfak ve yemek alanlarının yanı sıra daha küçük bir aile odası ve bir ofis var,

ve egzersiz odam. Ancak apartman daireleri üst üste inşa edildiği için yaşam alanlarının geri kalanı ikinci ve üçüncü katlarda yer alıyor.

Mutfağa gidip suşi poşetlerini tezgâhın üzerine koyuyorum ve temizlemek için birkaç temiz havlu alıyorum ama bu yeterli olmuyor. Her yerimiz damlıyordu.

"Senin gücün var."

"Bir jeneratörüm var," diye açıklıyorum. "Her şeye güç vermiyor, sadece çoğu şeye güç veriyor."

"Kurutucuna güç veriyor mu?" diye fısıldıyor, bana dönüyor ve elimden havluyu alıyor.

"Öyle."

Önce kendine sonra da bana bakıyor. "O zaman eşyalarımı kurutucuna atabilir misin?"

Oh. İyi karar. "Hiç de değil. Benimle gel."

"Bunu çok söylüyorsun," diyerek bana nazikçe gülümsüyor. Sarı saçları bir şelale gibi yüzüne dökülüyor ve kıyafetleri vücuduna yapışarak sütyensiz göğüslerini ve sert meme uçlarını ortaya çıkarıyor.

Ona doğru adım atarak sırtıyorum. "Bu gecenin böyle geçmesini umuyorum. Benimle *geliyorsun*. Benden önce ve benden sonra da. Ama şimdilik eşyalarını kurutucuya atabilirim, sana giyecek bir şeyler verebilirim ve istediğin buysa suşi yiyebilir, bir içki daha içebilir ve rahatlayabiliriz."

Seçenekleri olduğunu bilmesini istiyorum. Her ne kadar onu buraya kirli seks dolu bir gece umuduyla getirmiş olsam da, tek olması gereken bu değil.

Bakışları suşi poşetlerine takılıyor. "Bunları buzdolabına koymalısın.

Siz yemeye fırsat bulamadan o kadar balığın bozulmasını

istemem." *Ben* yemeden önce. Mesaj alındı.

Çantayı alıp buzdolabına doğru yürürken sırtımı ona veriyorum, yüzümdeki rahatsız edici ifadeyi kasıtlı olarak gizliyorum. Bu iş bittiğinde, onu merdivenlere doğru yürürken bulmak için arkamı dönüyorum ve tam alt basamağa ulaştığında, bana doğru dönüyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Henüz geliyor gibi görünmüyorsun." Elleri gömleğinin eteklerini kavırıyor ve sonra onu yukarı ve başının üzerine çekerek bir avuçtan biraz daha küçük göğüslerini ve pembe meme uçlarını ortaya çıkarıyor. Ağzım sulanıyor ve ellerim onları bir kez daha hissetmek için seğiriyor. Teni parlıyor, solgun ve güzel, ama biraz da kızarmış. Utançtan değil, çünkü onun hiçbir yerinde bundan iz yok, ama bariz bir uyarılma. Aletim pantolonumun içinde sertleşiyor, o oturduğundan beri neredeyse bütün gece

bu haldeydi.

Bakışlarım pantolonuna
düşüyor. "Peki ya onlar?"

"Peki ya onlar?" diye bana karşılık veriyor.

"Hala üzerindeyse onları kurutucuya koyamam." "Doğru."

Düğmesini ve fermuarını açıyor ve ardından ıslak kotu teninden sıyırma işlemine başlıyor. Sanki transa geçmiş gibi bedenim onunkine doğru süzülüyor, arkasında duruyorum ve bir şekilde ellerim çıplak kalçalarında, bir eli merdiven korkuluğunu tuttuğu için bana ihtiyacı olmasa da onu sabit tutuyor.

Başparmaklarım serin, nemli teninde aşağı yukarı sürükleniyor ve sonra kaburgaları boyunca yukarı kayıyor. Kot pantolonundan ve külotundan kurtuluyor, önümde çırılçıplak duruyor.

Ellerim kığına masaj yapmaya başladığında nefesi kesiliyor. Bir parmağım yanaklarının ortasından aşağıya doğru kayıyor, açıklığına ulaşana kadar aşağıya iniyor.

"Bakalım sikim için yeterince ıslak mısınız?" Bir parmağımı içine sokup pompalıyorum. Boğazının arkasından nefes nefese bir uğultu çıkarıyor. "Yaklaştın. Ama ben seni daha ıslak istiyorum. İçine kaymadan önce bu amcığın damlamasını istiyorum."

İkinci bir parmağımı sokup hemen geri çıkardığımda nefesi kesiliyor. Onları ağızma sokuyorum ve ağızımı kulağına götürürken onu emiyorum.

"Merdivenlerden yukarı çık. Bu açıdan izlemek istiyorum."

İnliyor, ama sözsüz bir şekilde istediğimi yapıyor, her adımda kalçalarını sallarken bunu bir yemek haline getiriyor. Amını en iyi bu açıdan görebiliyorum; pembe, ıslak dudaklar ve dar bir delik.

Tanrım, çok güzel.

Kıyafetlerimi çıkarıp boxer külotumu giyiyorum ve sonra onun attığı eşyaları topluyorum. Prezervatifi çıkarıp cüzdanımı merdivenlerin yanındaki masanın üzerine atıyorum. Sonra, endişeli bir okul çocuğı gibi, onu bu şekilde gördüğüm her saniye soğukkanlılığımlı kaybederek merdivenlerden ona doğru koşuyorum.

"Ne tarafa?" diye soruyor, ben de sağımı gösteriyorum.

Bir fikrim var. Daha önce hiç yapmadığım bir şey ama her şeye ve her şeye hazır görüldüğü için buna hazır olacağından şüpheleniyorum.

Dönüyor ve hemen o yöne doğru gidiyor, giderken göğüsleri hafifçe zıplıyor. Ona çamaşır odamın kapısını açtım ve

onu makinelerin yanına götürüyorum. Boş kurutma makinesini açıp eşyalarımızı içine atıyorum ve hafif bir uğultu odayı doldururken çalıştırıyorum.

"Çok düzenli ve tertiplisin."

Kalçalarından tutup kaldırırken hafifçe kıkırdıyorum ve onu çamaşır makinesinin üzerine bırakıyorum. "Babam otuz yıl boyunca orduda doktorluk yaptı. Düzenli ve tertipli olmak doğuştan içime işlemiş."

Bacaklarını ayırıyorum ve aralarına giriyorum. Yükseklik mükemmel. "Sen ne-"

Boş olmasına rağmen çamaşır makinesini sıkma devrine alıyorum.

"Oh!" Gözleri genişliyor ve dudaklarına çarpıcı bir gülümseme yayılıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ben de öyle. Nasıl bir his?"

Makinenin içindeki davul dönmeye başladığında kıkırdıyor. "Gıdıklıyor."

Bacaklarını daha geniş açarak onu kendime doğru çekiyorum ve başparmağım şişmiş klitorisini izlemeye başlıyor. "Peki ya şimdi?"

Gözleri kapanıyor ve dudaklarını yalıyor. "Şimdi gerçekten iyi hissettiriyor. İçimde titreşiyor ve sen bunu yaparken?" Yıkayıcı hızlandıkça dudaklarından bir nefes kaçıyor. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor."

Eğilip dilimle klitorisine bir fiske vuruyorum ve eli dışarı fırlayıp saçlarımı kavıyor ve beni orada tutuyor. Şimdi damlıyor. Çamaşır makinemin üstünde görebiliyorum ve o kadar sıcak ki sikim külotumun içinde sarsılıyor.

Sabırsızca ovuyorum, temas istiyorum, ona ihtiyacım var.

"Ah! Callan! Evet! Evet! Tanrım, evet. Lütfen durma." İçimde sallanıyor, kıpırdanıyor ve kendini çamaşır makinesine daha da bastırıyor, titreşimlerden daha fazlasını istiyor. Onu yiyorum, onunla oynuyorum, ona dokunuyorum, onu daha da yükseğe çıkarıyorum.

"Seni böyle boşalırken izlemek istiyorum. Çamaşır makinemin her yerine. Sonra sikimi içine sokacağım ve seni üstünde becereceğim."

İşte bu kadar. Edepsiz sözlerim, dilim ve makine onu azdırdı ve yüksek sesle çığlık atarak boşaldı, başı geriye düştü ve amı ağzıma sürtündü. Yıllar boyunca pek çok kadınla birlikte oldum. Birçoğu benim için şov yaptı, istediğimin bu olduğunu düşündü ya da o kadar gergin ya da kendinden emin değildi ki onlara ne verirsem onu aldılar.

Layla onun kim olduğunu biliyor.

Neyi sevdiğini biliyor. Ve bunu istemekten ve almaktan korkmuyor. Bu, onu şimdiye kadar birlikte olduğum en seksi kadın yapan şeyin bir parçası ve henüz onun içine bile girmedim.

"Burada mı yoksa başka bir yerde mi?" Vücudu sarkmaya başladığında soruyorum.

"Eğer başka bir yerde istiyorsan, beni taşımak zorunda kalacaksın. Bacaklarım lapa gibi."

Hmmm. Cazip. Hepsi çok cezbedici. Ama daha fazla bekleyebileceğimden emin değilim.

Boxer külotumu indiriyorum, prezervatifi takıyorum ve sonra onu makinenin kenarına kaydırıyorum. Aletimin başını onun açıklığına sürterken yukarı bakıyorum.

"Tam burası." Gözlerimi işaret ediyorum ve sonra içine kayıyorum, o da benimle aynı şeyi yaparken gözlerinden nasıl hissettirdiğini izliyorum. Kabzaya kadar oturduğumda, ikimize de alışmamız için bir saniye veriyorum çünkü kendimi kontrol altına almadan önce küçük bir miktar bile hareket edersem, yükümü patlatacağım.

Çünkü *çok* iyi hissettiriyor.

Sanki lanet olası ıslak bir yumruk sikimi kavıyor ve çamaşır makinesi hala çalışıyor ve bunu da hissedebiliyorum. Burnumdan derin bir nefes alıyorum, nefes veriyorum ve sonra tekrarlıyorum. Ve hazır olduğumu düşündüğümde, ondan kayarak çıkıyorum ve sonra tekrar içeri girip bir kez daha tutuyorum.

"Böyle mi? Yavaş ve istikrarlı mı yoksa makine durmadan önce dövülmek mi istiyorsun?"

Puslu mavi gözleri benimkileri tutuyor ve dudaklarını yalıyor. Elleri arkada, avuç içleri destek için ve açımızı iyileştirmek için makinenin üstüne sıkıca yerleştirilmiş. Uzun bacakları etrafımı sarıyor.

"Vur bana. Sana yalvarana kadar durma."

Anasını sikeyim. O mükemmel.

İstedğini yapıyorum. Ona vurmaya başladım. Göğüslerinin zıplamasına ve makinenin duvara doğru geri çekilmesine neden olan cezalandırıcı itişler. Derin, sert sikişler, onu kendime karşı tutmak için kalçalarını morartıcı bir şekilde kavramamı sağladı. Tekrar tekrar içine giriyorum, benden gelen derin, alçak, gırtlaktan hırıltılarla birlikte ağzından yüksek sesle çığlıklar ve keskin inlemeler çıkarmaya zorluyorum.

Terliyorum, kıkımın yanakları sıkılıyor ve izlemeden duramıyorum. Onu.

Gözleri kapalı, başı arkaya doğru eğik ve uzun bacaklarını ortaya çıkarıyor, zarif boynu. Buraya döndüğümüzden beri onu bir kez bile öpmedim.

Beni o kadar kızdırıyor ki onu başının arkasından tutup ağzını benimkine doğru zorluyorum. Öpüşmelerimiz ıslak ve özensizdi, nefes nefeseydi.

İkimiz de birbirimizden aldığımız zevkin peşinde, dizginsiz ve çılgınca sevişmeye devam ediyoruz. Önce o uçuruma gidiyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor ve kulağıma "Oh fuck, oh fuck, oh fuck, yes," diyor. Sikim kalınlaşıyor, taşaklarım sıkılaşıyor ve sonra bir kükremeye kendimi onun içine bırakıyorum. Hala ona yapışmış, onu yakınımnda tutuyor, nefesimi yakalamaya çalışıyorum.

Buzzzzzzz.

Çamaşır makinesi döngüsünün bittiğini işaret ediyor ve sonra duruyor, bu ses bizi nefes nefese güldürüyor.

"Eğlenceliydi."

Eğlenceli biri.

"Duş alıp bir tur daha atmak ister misin?" Gözleriyle buluşabilecek kadar geri çekilerek soruyorum.

"Kesinlikle. İki kişilik mi yoksa üç kişilik bir adam mısınız?"

Kendimi onun içinden çekip prezervatifi çıkarırken bir kahkaha attım. "Ben 'bayılmadan önce alabildiğin kadar al' tarzında bir adamım."

Tanrıça bana gülümsüyor, parlak güneş ışığı dışarıdaki kasveti gölgede bırakıyor ve göğsümün içinde yabancı bir şey sızlıyor. Ona yardım ederken bunu görmezden geliyorum ve duşta ikinci tura, ardından da yatağında üçüncü tura geçiyoruz.

Restorana girdiğimde bu gecenin böyle biteceğini düşünmemiştim.

Onun geleceğini hiç tahmin etmemiştim.

Bu yüzden sabahın dördünde yalnız uyandığımda şok olmuyorum. Yine bu yüzden, onun kullandığı yastığı kapıp yüzümü içine gömdüğümde ve onun hafif kokusunu içime çekerken kendimi tekrar uyumaya zorladığımda kendimi sorgulama zahmetine girmiyorum.

Soyadını bilmiyorum ve dün gece benden tek istediği şeyin bu olduğunu açıkça belirtti. Onu bir daha görmeyeceğime eminim.

Elimde değil ama bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

A Suyla dolmuş parke zemine dikkatlice basarken güçlü bir el benimkini kavırıyor. Etrafımda yıkımdan başka bir şey yok. Evimin görsel kalıntıları içimi o kadar yakından yansıtıyor ki

tam burada kusmaya
hazırım. "Bu-"

Stella'ya "Kanepem," diye cevap veriyorum, sesim şimdiden titriyor. Bu sabah restoranından izin alıp buraya geldi ve benimle birlikte oldu. Stella on dört yaşından beri en iyi arkadaşım. Aynı zamanda Oliver'ın ağabeyi Landon'ın kızı olduğu ve Oliver da kız kardeşim Amelia ile evli olduğu için üvey kuzenim. Ağzım doluydu.

Bu sabah üç sularında Callan'ın evinden gizlice çıktıktan sonra, fark edilmeden Amelia ve Oliver'ın evine girdim ve ev sahibim beni arayıp itfaiye müdürünün içeri girip kurtarılabilecek eşyaları toplamam için evi resmen boşalttığını söyleyene kadar sızdım.

Kurtarılabilir.

Kullandığı kelime buydu ve burada dururken, başımın üzerindeki çatı gitmiş ve yerine sırlıslıklam mavi bir muşamba gelmişken, şaka yapmadığını görüyorum. Dün geceki fırtına ve çöken çatı burayı *Oz Büyücüsü'nden* çıkmış gibi gösteriyor.

"Belki de sadece-"

Başımı salladım. "Gidemem, Stella, ve bunu benim için başkasının yapmasına izin veremem. Bunu yapan ben olmalıyım."

"Tamam. Anladım. Ben de senin yanındayım."

Elini sıkıyorum çünkü bu kadını tüm kalbimle seviyorum.

"Amelia ve Oliver'a henüz bundan bahsetmedim bile."

Göz ucuyla yakaladığım komik bir bakış atıyor bana. "Dün gece orada uyuduğunu sanıyordum."

"Evet, ama oraya saat üçü geçene kadar varamadım. Uyanmamışlar ve ben kalkmadan önce kızları bale dersine götürmek için çoktan kapıdan çıkmışlardı."

"Oh. Peki o zaman. Ondan önce neredeydin?"

Müstehcen ses tonu karşısında ona yan gözle bakıyorum. "Tek gecelik ilişkim hakkında konuşacağımız yer burası mı?"

"Eğer tek gecelik ilişkiniz hakkında konuşmak konuşmaya değecekse, evet." "Kesinlikle konuşmaya değer. Ama daha sonra. Burada işim bittikten sonra ve

beni alkolle kandırıyorsun."

"Anlaştık."

"Yatak odası-"

"Önce mi?" diye cümlemi bitiriyor, çünkü birbirimize yaptığımız şey bu. "Ben de öyle düşünüyordum."

İkimiz de başımızı salladık ve sanki her an zemin altımızdan kayacakmış gibi yatak odasına doğru ilerledik. Dairem büyük değildi. Üç haneli bir evin üçüncü katında, küçük bir mutfak, küçük bir oturma ve yemek alanı ile yatak odam vardı.

"Oh lanet olsun. Yapamam."

Eşikten adımımı atar atmaz bu kelimeler dudaklarımdan dökülüyor ve ortalığı birbirine katıyor. Yatağım siyah şeylerle kaplanmış, çerçevesi yarıya kadar kırılmış. Şifonyerim de aynı şekilde, üstündeki ayna paramparça. Ama benim odaklandığım şey bunların hiçbiri değil. Kitaplığım, tüm değerli, kıymetli kitaplarımla dolu değerli, kıymetli kitaplığım tamamen yok olmuş durumda. Kitaplar yığınlar ve demetler halinde yere yayılmış, sayfaları dağılmış, birçoğu kitaplardan kopmuş. Hepsi ıslanmış ve onarılamayacak şekilde mahvolmuş.

"Stella." Ağlamaya başlamadan önce ancak bu kadar ileri gidebildim. Ağlamak da pek bana göre değil. Hayatınız güllük gülistanlık olmadığında, akışına bırakmayı ve her durumdan en iyi şekilde yararlanmayı ve ağlamak gibi önemsiz şeylerle zaman kaybetmemeyi öğreniyorsunuz.

Ama şimdi ağlıyorum ve duramıyorum.

Stella elleri ve dizleri üzerine çöküyor.

"Dikkat et!" Bağıriyorum. "Bardak."

Bunun zaten farkındaymış gibi elini kaldırıyor ve annemin kitaplarından birini alarak sürünmeye başlıyor. Elinde parçalanıyor ve her şey daha da kötüleşiyor. Annemle babamdan kalan küçük hatıraların bulunduğu kutu yerde baş aşağı duruyor, kapağı yok. Stella kutuyu ters çeviriyor ve ben hıçkırarak ağlıyorum, elimi ağzıma kapatıyorum.

Ailemle gittiğim ilk Red Sox maçına ait bilet koçanım. Annemin eski kömürleri. İlk dişimi kaybettiğimde diş perisinden gelen ve babamın el yazısıyla yazılmış not. Hepsi gitti.

"Bu-"

"Biliyorum, bebeğim. Ne olduğunu biliyorum." Kalıntıları yere bırakıyor, kalçalarının üzerine oturuyor ve bana bakıyor, kalp ağrıyla eşleşiyor. "Çok üzgünüm, Layla."

Başımı sallıyorum. Ve ağlıyorum. Ve hıçkıra hıçkıra. Hem de çok.

"Delphine ve benim yanıma taşınmalısın."

Başımı sallıyorum, konuşabilecek kadar sakinleşebilmek için derin bir nefes alıyorum. "Sadece bir yatak odan var."

Stella, New York'ta açılış okulunu bitirirken Güney Bronx'tan gelen yarı Siyah, yarı Kreol güzeli ile tanıştı. Stella, Delphine'i kendisiyle birlikte Boston'a geri dönmeye ikna etti ve burada Stella's'ı açtılar. Çiftlikten masaya hizmet veren bu restoran, tüm yerel malzemeleri, çoğu zaman doğrudan Stella'nın bahçesinden ve restoranın bulunduğu binanın üstündeki seradan temin ediyor. Çok başarılı oldu ve South End'de evlerine yakın bir başka restoran açma sürecindeler.

"Taşınabiliriz. Zaten ben de bunu düşünüyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Kapa çeneni sürtük, mükemmel ve düşünceli olmayı bırak. Hareket etmiyorsun ve kesinlikle benim için değil."

"Ne? Benimle yaşamak istemediğini mi söylüyorsun?"

Sesindeki sahte incinmişliğe gülüyorum ve bu iyi hissettiriyor, göğsümdeki gerginliğin bir kısmı onunla birlikte kalkıyor. "Seninle ve Delphine'le yaşamak istemediğimi söylüyorum. Duymak istediğim son şey her gece seks yapmanız. Ben başka bir yer bulana kadar Oliver ve Amelia'nın evi iyi."

"Oliver'ın sana yeniden bir ev almayı teklif edeceğini biliyorsun. Binlerce kişi büyükannenin de alacağını söylüyor."

"Biliyorum ama biraz kendi yolumu bulmam gerekiyor."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Fritz'i büyütme her zaman bizim gösterdiğimiz kadar kolay ve göz alıcı değildir."

Alaycı ses tonuna gülümsüyorum. Yalan söylemeyeceğim, Fritz ailesinin bir parçası olmak en iyisi. İsimleriyle gelen şöhret umurunda değil, milyarları da umurunda değil. Yaklaşık dokuz yıl önce kız kardeşim Amelia, Oliver Fritz ile on yıllık lise buluşmalarında yeniden bir araya geldi. Sahte bir nişanla başladılar -uzun hikâye- ve daha sonra aşık oldular.

Oliver benim hiç sahip olmadığım ağabeyim oldu. Amelia ile evlendiğinde beni de evlat edindi, bu yüzden sadece üvey kardeşim değil, aynı zamanda hem o hem de Meils benden on beş yaş büyük olduğu için bir bakıma üvey babam. Hatta onun soyadını alarak Layla Atkins Fritz oldum. Ve bir kez Fritz ailesinin bir parçası oldunuz mu, işte o kadar. Siz onlarınsınız ve onlar sizi çok seviyorlar, hem de çok seviyorlar ve ben hiçbirine doyamıyorum.

Stella'nın babası ve kardeşleri için her şey her zaman bu kadar kolay ve göz alıcı değildi.

"Tamam, ne bulursak alalım. Ne bulursak alalım, sonra da seni restorana götürüp sarhoş edeceğim, böylece bana tek gecelik ateşli macerayı anlatacaksın."

Bir saat sonra barda içiyordum. Stella kız kardeşimi takviye olarak çağırdı. Amelia'nın omzunda ağladım ve bana istediğim kadar onlarla kalabileceğimi söyledi ve şimdi Stella ile birlikte Callan'la geçirdiğim tek gece hakkında beni sorguya çekiyorlar.

"Seninle ne yaptı?" Bu Amelia ve ben gülmeye başlıyorum çünkü şu anda ikinci kokteylimdeyim. Stella en sevdiğim yemeklerden biri olan jambalaya tabağını önüme bırakıyor ve ben de kokusunun ne kadar güzel ve baharatlı olduğunu düşünerek inliyorum.

"Eminim o yaptığında da sesi böyle çıkmıştır."

Ağızma sıcak bir lokma atıyorum ve çiğnerken başımı sallıyorum. "Kesinlikle öyle. Demek istediğim, çok saçmaydı ve eğer o günü yaşamamış olsaydım, belki, muhtemelen, muhtemelen bir yabancının bir restoranın ofisinde bana oral seks yapmasına izin vermezdim, ama verecek bir sikim bulamadım."

Amelia bana bakıyor, gri gözleri dalgın. "Abla, eski vasi gibi bir şekilde üzölmek istiyorum ama olmuyor işte. Birincisi, çünkü hava çok sıcak. İkincisi, çünkü berbat bir gün geçirdin ve bir tur kirli seks her zaman buna yardımcı olur. Aldığın riskleri sevmiyorum ama evet." Omuz silkiyor.

"Bunu açıklayamam. Onun yanındayken kendimi güvende hissettim," diye savunuyorum. "Bunu bir daha asla yapmayı *hayal bile edemezdim*." Duraksadım, bunu düşündüm. "Belki de bu bir yalandır. Bilmiyorum." Ona el salladım. "Her neyse, eğlenceliydi,

ve seks?" İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Bu jambalaya kadar lezzetli ve baharatlıydı."

Saat öğleden sonra üç gibi ve restoran öğle ve akşam yemeği arasında kapalı olduğu için şu anda sadece biz varız. Aksi takdirde bu konuda bu kadar sesimi çıkarmazdım.

Stella dirseklerini barın üstüne koyuyor. "Peki o zaman neden vurup zıpladın?"

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Çünkü şu anda benim oyun kitabımda bir siki tekrarlamak yok. Patrick'le iki buçuk yıl birlikte oldum ve bunun tam bir yılını ona aşık olmayacağıma yemin ederek geçirdim çünkü bir hedefim vardı ve hedefim sikilmek değildi. Sonra benim hedefim ve onun hedefi aynı hizaya geldi ve evet, harika, o benim erkeğim. Altı ay birlikte yaşadıkten sonra beni sevdiğini ama okuluna odaklanması gerektiğini, belki de ayrılığa değil sadece bir molaya ihtiyacımız olduğunu söyledi ve bu konuda kavga ettik ve sonra da ayrılık değil mola dediğimiz o lanet gecede Molly Lin'i sikmeye gitti!"

Amelia omzumu okşuyor ve ben sarkıyorum. "Onu sevmek istemedim."

"Biliyorum," diyor ve bana yandan sarılıyor. "Benim de boktan bir üniversiteli sevgilim vardı, hatırladın mı?"

İrkildim. Boktan üniversiteli sevgilisi ondan ayrılmıştı çünkü ailelerimiz yeni ölmüştü ve bana bakmak için Boston'a geri taşınmak zorunda kalmıştı. Birden fazla cephede yıkım hakkında konuşun.

"Çok boktan biriydi," diyorum. *Ve gezegendeki en iyi kız kardeş olduğun için seni seviyorum.*

"Ama bakın her şey ne kadar iyi sonuçlandı. Ezikten kurtuldu ve onun sahte kadını gibi davranırken ateşli bir adamla tanıştı ve gerisi tarih oldu."

Çatalımı Stella'ya doğrultuyorum. "Bunun Callan'la benim aramda olacağını bir an bile düşünme. Bir kerelik bir şeydi. O kadar."

Omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum... beklenmeyeni asla hafife almayın."

"Burada, köşede durmuş gülümsemeni sağlayan şey nedir?" Octavia Abbot-Fritz, nam-ı diğer üvey büyükannem soruyor ve farkına varmadığım gülümsemem tam anlamıyla harekete geçiyor. Martini'nden bir yudum alıyorum - belli ki içkili bir hafta sonu geçiriyorum - ama artık çok geç. Octavia bir koku yakaladı ve tazıya gereken tek şey buydu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim, Callan'la Cuma gecesi yaşadıklarımızı anlatmaya hazır değildim. Onunla çok eğlenmişim ve sabahın köründe sıvıştığımda içimi bir suçluluk ve pişmanlık duygusu kaplamıştı. Bir yanım kalmak istiyordu. Bir yanım bundan sonra neler olabileceğini görmek istiyordu ve bu yüzden gitmek zorundaydım.

Eski sevgilimin bana yaşattıklarından sonra, tüm zamanımı ve enerjimi doktor olmaya odaklamaya karar verdim ve şu anda da öyle yapıyorum. Başka bir şey için zihinsel ya da duygusal kapasitem yok ve Callan bir kızın kolayca aşık olabileceği türden bir adam.

Hayır, teşekkürler.

"Sadece havuzda oynayan çocukları izleyerek iyi vakit geçiriyorum." Bu kısmı yalan değil. Bunu yaparken iyi vakit geçiriyorum.

Bugün yeğenlerim Keegan ve Kenna'nın altıncı doğum günü ve Octavia, her doğum gününde olduğu gibi bu doğum günü için de elinden geleni yaptı. Tüm kuzenler için tam bir havuz partisinden bahsediyoruz - etrafta koşturan en az on dört Fritz çocuğu var - bir sihirbaz, bir zıplama evi, bir prenses fotoğraf kabini ve Amelia ve Oliver'ın düğün pastasını utandıran bir pasta ile birlikte.

Cuma gecesi hem Boston'u hem de evimi kasıp kavuran fırtına gitti ve ardında sıcak güneş ışığı bıraktı. Ne de olsa bu bir Fritz partisi ve başka hiçbir şey işe yaramazdı. Octavia Tanrı'yı bizzat arayıp bugün için mükemmel bir hava talep etse hiç şaşırırmazdım. Doğal olarak, Tanrı dinleyecektir.

"Paylaşmak istemediğin bir sırrın varmış gibi gülümsemenin nedeni bu değil," diyor Octavia kuru bir sesle, kendi içkisinden bir yudum alıp Fritz yerleşkesinin arka tarafındaki devasa araziye bakarak. "Ayrıca, şu anda gülümseyecek pek bir şeyin olmadığını da biliyorum."

Ne yazık ki doğru.

Dün bütün sabah bununla uğraştıktan ve ardından içki içtikten sonra Amelia beni eve götürdü ve bana babalık taslayan ve benim için yeni bir yere çok fazla para yatırmasına izin vermemi isteyen Oliver ile konuştuk. Onu seviyorum ama işlerimi yoluna koyana kadar onlarla kalacağımı söyledim.

Bu konuda mutlu değildi.

Oliver'ın kocaman bir kalbi var ve tam bir tamirci.

Amelia sonunda onu ikna etti. Üç çamaşır yıkadıktan sonra, idare edecek kadar kıyafetim ve birkaç çift ayakkabım var. Hepsi bu kadar. Elimde kalan tek şey bu. Kiracımın sigortası ve ev sahibimin sigortası kayıplarımı maddi olarak karşılayacak, ancak paranın yerine koyamayacağı bazı şeyler var.

Bu yüzden Rina bana bu kokteyli yaptı ve söylemeliyim ki ruh halim için harikalar yaratıyor.

"En azından bilgisayarım orada değildi. Tüm okul eşyalarım ondaydı, yani bu bir mola oldu."

Octavia koluma dokunarak dikkatimi çığlık atan, gülen çocuklardan ona doğru çevirdi. "Teklifimiz hâlâ geçerli, Layla."

İşte böyle, bir kez daha tıkandım. Yutkunuyorum, boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. Ve gıcırdamayacak kelimeler bulduğumda, "Biliyorum. Teşekkür ederim. Ama kabul edemem."

Bu sabah beni aradı ve bana yeni bir yer ayarlamak istediğini söyledi.

Biraz öldüm. Böyle bir aileye sahip olduğum için bu kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim.

Paralarını sikeyim. Onların sevgisine paha biçilemez.

"Oliver bu konuda ne diyor?" Yeşil gözleri güneş ışığında parlıyor, sarı saçları rüzgârda biraz savruluyor. "Onun da aynı şeyi teklif ettiğini ve bunun ilk kez olmadığını biliyorum."

"Hayır, değil ve evet, tekrar teklif etti. Ama kimsenin bana bir daire almasına izin veremem. Özellikle de hepinizin bana almak isteyeceği türden bir daire. Tıp fakültesi masraflarını karşılama konusunda zaten çok cömertsiniz ve Oliver bana bir araba aldı ve üniversite masraflarımı karşıladı. Başka bir şey kabul edemem. Kabul edemem. Bu kadar çok şeyi kabul etmiş olmam göğsüme ağır geliyor. Yirmi üç yaşındayım ve sigortadan biraz para alacağım. İyi olacağım."

Kolumu sıktı. "Sen ailedensin, Layla. Bizim ailemiz. Sen bir Fritz'sin ve biz birbirimiz için bunu yapıyoruz. Torunlarımı şımartamayacaksam bu kadar paraya sahip olmanın ne anlamı var?"

Ben gülüyorum ve tek gülen ben değilim. Stella bize katılıyor ve dirseğini benimkine sürüyor. "Özür dilerim büyükanne, ama şu anda yaptığının bu olmadığını mı ima ediyorsun?" Stella elini arka bahçede gezdiriyor.

"Özür dilemiyorum. Şu gülümsemelere bakın."

"Oh, bakıyoruz," diye kestirip atıyorum. "Bunlar çok mutlu yüzler. Ama bir doğum günü partisi ile bir apartman dairesi aynı şey değil."

"Oh, oğlum." Stella bana acımasız bir bakış attı. "Yine sana bir daire aldirmek için seninle konuşmaya mı çalışıyor?"

"Evet," diye cevap veriyorum, sesimde hafif bir mizah var. Stella konuşmayı seven biri değil. O da Fritz'lerin geri kalanı gibi milyarder ve bu sadece onun güven fonuyla ilgili.

"İkiniz de susun." Octavia içkisinden bir yudum daha alarak bize göz kırpmıyor, ben de aynısını yapıyorum, düşünmek istediğimden daha fazla ihtiyacım var.

"Ciddiyim, ne yapacaksın?" Stella'nın kız arkadaşı Delphine soruyor. "Stella bana dairenin durumundan bahsetti." Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, dudakları kaşlarını çatarak aşağıya iniyor. "Çok özür dilerim. Sanki seni oraya daha yeni taşımışız da şimdi bu olmuş gibi hissediyorum."

"Çünkü beni oraya daha yeni taşıdınız. Sadece iki ay oldu."

"Kahretsin." Başını sallıyor, sık siyah bukleleri yüzünün etrafına yayılıyor. "Her zaman bizimle kalabileceğini biliyorsun."

"Ben teklif ettim... ne?" Stella alaycı bir tavırla bana bakıyor, başını eğmiş, inanılmaz uzunluktaki sarı saçları poposunu gıdıklıyor. "Dün on kez mi? Yalvarma noktasına geldi."

Arkadaşıma gözlerimi deviriyorum ve saçını çekiştiriyorum. "Yalvardın ve biraz çaresiz olmasa da çok tatlıydı." Bana dirsek atıyor ve ben de yanağından öpüyorum. "Cidden, tüm tekliflerin için minnettarım, gerçekten ama kanepende kamp kuramam ve bana bir daire almana izin veremem. Okula yakın yeni bir yer bulana kadar Meils, Oliver ve kızların yanına taşınacağım. Orada hâlâ eski odam var. Sorun olmaz."

Octavia başını hafifçe sallıyor, dudaklarını yana büzüyor. Benim için bir apartman dairesine birkaç milyon vermesine izin vermediğim için üzgün ama neyse ki daha fazla baskı yapmıyor.

"Profesörün konusunda iyi misin?" Octavia konuyu değiştirerek soruyor.

"Büyükanne!" Keegan su kaydırağının tepesinden bağıyor. "Beni izle!" Octavia ona el sallayarak, "İzliyorum bebeğim," diye sesleniyor.

Keegan gider

aşağı uçuyor, ayaklarını havuza sokmadan önce bir döngü çiziyor, ıslak, kıvılc saçları o giderken etrafında uçuşuyor. İkizlerin hepsi Amelia, gerçi Oliver'ın yeşil gözlerini almışlar.

Keegan sevinç içinde Oliver'ın kollarına atladıktan sonra ona "Ben iyiyim," diyorum. "Zordu ve hâlâ sarsılmış durumdayım."

tüm bu şey tarafından. Dersi kimin vereceğini bilmediğimizden bahsetmiyorum bile. Tek iyi şey, yaz programında olmamız ve derslerin daha kısa olması ve çalışmaların çoğunun sınıf dışında yapılması."

"Eminim kimi seçerlerse seçsinler sen de onu çok seveceksin."
Büyükanneme zayıf bir gülümseme veriyorum. Nedense bundan şüpheliyim.

"O "Arkadaşım Murphy bana doğru koşarken çığlık atıyor, yerde kayarken kendini durdurmak için kolumu tutuyor.

"Neyi duydun?" Kışını dikleştirmemesi için ona yardım ederken talep ediyorum. "Teşekkürler. Özür dilerim. Geçici profesör olarak kimi seçtiklerini duydun mu?

bu sınıf için?"

İsteksizce sınıfımıza doğru ilerlemeye devam ediyorum. Buraya en son geldiğimde ölü profesörümüze kalp masajı yapıyordum. Ürperdim.

Başımı salladığımda kahverengi gözleri irileşiyor. "Sen gerçek misin? Dünkü grup sohbet metinlerini okumadın mı?"

"Hayır. Yeğenlerimin doğum günü partisindeydim ve Cuma günü Dr. Lawrence ve dairemle ilgili mesaj attıktan sonra işim bitti sayılır. Kendimi toparlamak için hafta sonuna ihtiyacım vardı ve ayrıca grup sohbetine ayak uydurmak tam zamanlı bir iş."

Kıkırdıyor. "Gerçek. Tamam." Heyecanla kolumu sallıyor ve sınıfa girmeden önce beni durmaya zorluyor. "Şunu dinle. Altına işeyeceksin. Ben neredeyse yapıyordum. Yeni çocuk çok genç."

"Dr. Lawrence ile kıyaslanan herkes gençtir."

"Güzel. Bu doğru. Ama bu adam sadece genç değil, aynı zamanda çok seksi. Ve ünlü! Rock yıldızı kadar ünlü. Sınıfta onu ilk kimin tavlayacağına dair bir bahis başladı bile. Onu baştan çıkarmak için kendime iki hafta veriyorum. Ona sonsuza dek kafayı takmış durumdayım."

"Ne? Onu tanıyor musun?"

Bana bir bakış attı. "Dostum, herkes onu tanıyor. Çünkü o ünlü." Şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Dinlemiyor musun sen?"

"Dinliyorum. Kulağa hiç de iyi gelmiyor. Bu kişi kalifiye mi?" Buraya ne zaman parlak zekalı, süperstar bir doktor gelse, hepsi egolu ve az bilgili oluyor. Sanki onların parlaklığını ozmoz yoluyla alacağımızı ve öğretmek zorunda olmadıklarını düşünüyorlar. "Dr. Lawrence sahip olduğum en iyi profesördü. Yerine getirecekleri kişi onun yarısı kadar bile olamaz."

"Evet, ama bu yeni adam acil serviste görevli. Ayrıca Dr. Lawrence'ın en sevdiği öğrencisiydi. Yasal biri. Ve seksi. Ve ünlü. Bir rock yıldızı, Layla. Şaka bile yapmıyorum."

"Harika." Öyle demek istemedim. Dr. Lawrence'ın yerine kimsenin geçmesini istemiyorum.

Sıcak. Rock yıldızı doktor ya da değil.

Ağır kapıyı çekip açıyoruz ve oditoryum tarzı katmanlı sınıfa giriyoruz ve sınıfın önünde, akıllı tahtanın yanında kimin durduğunu gördüğümde nefesim göğsümde kesiliyor. Göğsüm lav desibeline kadar ısıyor ve içim topraktaki solucanlar gibi kıpır kıpır oluyor.

Murphy'nin az önce söylediklerinin küçük parçaları ve Cuma gecesinden kalan diğer her şey kafamın içinde mermi gibi uçuşmaya başlıyor ve bir yığın hedefi vuruyor.

Oh. Benim. Cehennem.

"Murphy." Arkadaşımın kolunu tutup sıktım.

"Ow. Ne?" Beni silkeliyor ama bakışlarımı ayıramıyorum.

"Yeni profesör mü?" Titrek bir parmağımla işaret ediyorum. "Bu o mu?" *Lütfen hayır de, lütfen hayır de, lütfen hayır de.*

"Evet. Bu o."

Tabii ki öyle. Benim için ne kadar

harika. "Rock yıldızı mı dedin?"

"Rock yıldızı," diye papağan gibi tekrarlıyor, içimdeki çalkantıdan habersiz, "Gerçek bir rock yıldızı gibi. Callan Barrows Central Square'in davulcusuydu. Hani şu yıllar önce menajerleri ölünce dağılan grup. Doktor oldu ve söylentilere göre Dr. Lawrence'ın çırağıymış. Bu daha iyi olamazdı. Göz alıcı -çünkü merhaba, o gülünç derecede seksi- ve ünlü. Kazanmak için seksi doktor!"

"Doğru. Hangi acil serviste çalışıyor?"

Lütfen söyleme, lütfen söyleme, lütfen söyleme.

"MGH."

Evet. Çünkü hayatım şu anda böyle gidiyor.

Tek gecelik ateşli ilişkim yeni profesörüm. Ve yeni patronum.

Biraz tanıdık olduğumu biliyordum. Ona duyduğum fiziksel çekimin ötesinde bir şeyler olduğumu biliyordum. Parası olduğumu biliyordum ve sehpasının üzerinde bir tıp dergisi gördüğüm ve babası da doktor olduğu için doktor olduğumu hayal meyal düşünmüştüm. Sadece üzerinde fazla düşünmemiştim çünkü merhaba, onun hakkında bilgi edinmek ya da mesleğini tartışmak için orada değildim.

Cuma günü de üzgündü. Kendisinin de kötü bir gün geçirdiğinden bahsetti ve eğer Dr. Lawrence ile yakınsa, bu durumu kolayca açıklayabilirdi.

Bu bir kabus.

"Kabus mu? Neden?"

Ahh! Belli ki içimden geçenleri yüksek sesle söyleme olayını sadece ateşli tek gecelik ilişkimle değil daha fazlasıyla yapıyorum.

Ama ben ne yapacağım ki?

Sesimin düzgün çıkmasını umarak boğazımı temizliyorum. "Bir nedeni yok. Sadece Dr. Lawrence'ı özlüyorum, hepsi bu."

"Oh. Elbette." Sesi sempati ile doluyor. "Bunu kesinlikle anlıyorum. Bunun için orada olduğuna inanamıyorum."

Bu arada ben de bir tür görsel sapık gibi profesörümüze bakıyorum. Bana bakmasını istemiyorum ama baktığı anda da yüzünü yakalamak ve benim gibi korkup korkmadığını görmek istiyorum.

Panikten kaynaklanan histeri krizine kapılmamaya çalışarak en arkadaki ve sıranın sonundaki bir koltuğa çöküyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Demek istediğim, bunun bir olasılığı olmalı ve bu olasılık çok yüksek olamaz, değil mi?

Callan Barrows. Kıs kıs gülüyorum. Dr. Hottie McSterious onun için çok daha iyi çalışıyor.

Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda görünmez olmayı ve dersten sonra hızlıca kaçmayı umarak sandalyeme çöküyorum, dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve yüzümün önüne yerleştiriyorum. Koyu mavi. Anında şok oldum. Sanki burada olmamı anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyor ve bakıyor.

Ve tüm parçaları bir araya getirdiğinde, oğlum görmekten mutsuz Ben.

Onu suçladığımı söyleyemem.

Bütün gece ateşli, ateşli seks yaptık. Onun adını inledim, tırnaklarımı kaşıdım. Bana yaşattığı orgazmların sayısını unuttum ve uykuya dalar dalmaz bir

gece hırsızı gibi k a  t ı m .

"Vay canına. Neden seni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye arkadaşşıma yalan söyledim ama sonra daha iyi düşündüm. "Aslında Oliver'la birlikte çalışıyor. Burada öğrenci olduğumu bildiğini sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oliver'ın bana bir iş bulduğunu söylediğimi hatırla-"

"MGH'de acil servis!" diye bitirdi. "Kutsal kızarmış cheeseballs. Onunla mı çalışacaksın?"

"Öyle görünüyor," diye cevap veriyorum, hala adamımla görsel bir savaşa kilitlenmiş durumdayım. Bunu neredeyse eğlenceli bulmaya başlıyorum ama değil. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor. Bu bir bela. Biri öğrenirse ikimiz için de.

"Vay be. Çok kıskandım. Seni duvara yaslayabileceği depoları bir düşünsene. O zaman paramı ilk senin ona çakacağına yatırıyorum."

Sınıfın yarısını ürküten bir kahkaha atıyorum. Boğazımı temizliyorum ve meraklı bakışları görmezden geliyorum. "O ben olmayacağım bebeğim. Öğretmenime ve patronuma kazık attığım için ayak hastalıkları ya da erkek sağlığı alanında erektil disfonksiyon ve kellik tedavisi görmek zorunda kalan tıp öğrencisi olmayı reddediyorum."

Profesörünüzü veya öğrencinizi becermek asla iyi bir şey değildir. Bu hoş karşılanmayan, yasaklanmış bir şeydir. Bununla ilgili tüm kuralları bilmiyorum, sadece en azından bana not verdiği için bunun etik olmadığını biliyorum. Ayrıca bu, sırtınızda bir 'tekmele beni' işareti gibi sizi takip eden ve herkese size ateş etme hakkı veren bir şey.

Onu tekrar becermeyi planladığımdan değil. Hiçbir erkek bu kadere değmez. Seksin ne kadar ateşli olduğu umurumda değil.

"Vay canına, bunu gerçekten düşünmüşsün." "Bu onu daha az doğru yapmaz."

Callan'ın çenesi nihayet başka tarafa bakarken bir davuldan daha sıkıdır.

Onunla profesör olarak iki buçuk ayım daha var. Ayrıca, o kadar da küçük olmayan bir şey daha var. Beni yatağına götürdüğünde ikimizin de bilmediği ve onun da hala bilmediği bir şey.

Bu sadece durumu daha da kötüleştirir.

Eğer bunları temizlemezsem bir nanosaniye içinde karmaşık ve dağınık bir hal alacak.

Ama bana yazın acil serviste yardım işi bulan Oliver'a, aramızda geçenleri açığa vurmadan, belli bir doktor yüzünden orada çalışamayacağımı nasıl söylerim?

Bu imkansız.

İçinde bulunduğumuz durum, atlatmamız gereken bir fırtınadır ve bizi içinde bıraktığı yıkıma anında içereleceğiz.

Ondan kaçış yok. Burada sınıfta ya da orada hastanede. Tek bildiğim, tek gördüğüm ve tek hissettiğim o olacak çünkü son üç gündür *tek* düşündüğüm o. Hayatımın en iyi seksiydi ve şimdi profesörüm olan adamdan gelmeliydi.

Odanın önündeki masanın etrafında dönüyor ve dizüstü bilgisayarının klavyesine öyle bir hiddet ve güçle vuruyor ki, o şeyin parçalanmamasına şaşıyorum. Ekranda bir şeyler okuyor ve aradığı şeyi bulduğunda patlamaya hazır gibi görünüyor.

Hayal kırıklığına uğramış ellerini kalın, kahverengi saçlarında gezdiriyor ve sonra her şey bitiyor. Bir düğmeye basar basmaz sakın, soğukkanlı ve şimdi beni tamamen görmezden geliyor.

Phew! Rahatladım.

"Herkes günaydın." Sanki zaten tüm dikkatleri üzerinde değilmiş gibi sınıfa sesleniyor. Buradaki herkes ona kilitlenmiş durumda.

Özellikle de kadınlar.

"Hepinizin bildiği gibi Cuma günü büyük bir insanı kaybettik," diye devam ediyor. "Dr. Lawrence'ı tüm hayatım boyunca tanıdım. Onun kaybı koridorlarda yankılanacak ve önümüzdeki on yıllar boyunca hissedilecek."

Masasının önüne geri döner ve kenarına oturur, odayı yönetir gibi dışarı bakar. Cuma gecesi restorana girdiğinde yaptığı gibi.

"Tıp fakültesi benden Temel Homeostaz II dersinizin geri kalanını tamamlamamı istedi ve Dr. Lawrence'a olan saygımdan dolayı onlar yerinize kalıcı birini bulana kadar kabul ettim. Hepinizin ders müfredatını güncel olarak takip ettiğinizi ve laboratuvar ve simülatör gerekliliklerinizi yerine getirdiğinizi varsayacağım. Hepinizin çalışıyor olması gereken sinir yollarını gözden geçirmek için birkaç dakika içinde sizi gruplarınıza ayıracağım, ancak bundan önce bana sorusu olan varsa, şimdi sormanın tam zamanı."

Konuşmaya başladığında Daria'nın eli havaya kalkıyor. "Siz gerçekten Central Square grubundan Callan Barrows musunuz? Müziğinizi dinleyerek büyüdüm. Bayılıyorum."

İç geçiriyor. "Evet. Başka sorunuz var mı? Belki tıbbi geçmişim hakkında, çünkü burada olma sebebimiz tıp."

"Yani Zaxton Monroe, Greyson Monroe, Asher Reyes ve Lenox Moore ile arkadaş gibisin?" diye ısrar ediyor.

kişisel değil, tıbbi geçmişine odaklanıyor.

Callan ellerini arkasında birleştirerek masanın kenarına yaslanır. "Evet."

Tek kelimelik bir cevabı ne kadar soğukkanlılıkla verebildiğine kıs kıs gülüyorum. Cuma günü masasına ilk koştuğumda da aynıydı.

"Aman Tanrım. Çok bayılıyorlar. Asher Reyes'e kafayı taktım. Greyson Monroe'ya da. Sesi sanki... ugh." Daria yüzünü yelpazeliyor ve Callan öfkeyle ona bakıyor.

"Merkez Meydan ile işimiz bitti mi-"

"Sınıfa gelecekler mi?" Alfred onun sözünü kesti. "Hayır. Başka bir şey var mı? Son çağrı mı?"

"Bekâr mısın?" Daria kıkırdıyor ve yanında oturan iki kız da Onu.

Ayağa kalkar ve onlara dik dik bakar, sesinde hiçbir şeye yer yoktur. cevap verdiğinde. "Bu benim cevaplayacağım bir soru değil ve sizin de cevaplamanız gereken bir soru değil. Şimdi bunları aradan çıkardığımıza göre, bundan sonra sadece ve sadece tıp."

Murphy kulağıma doğru eğilerek "Vay canına," diye fısıldıyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum. "Bu ilginç bir yaz olacak."

Şaka değil.

Class bitiyor ve birkaç dakika oyalanıyorum. Sadece etrafı sarılmış durumda ve bu durum yakın zamanda değişecek gibi görünmüyor. Onunla konuşmam gerekiyor ve bakışlarının benimkileri yakalayışına bakılırsa

Üç saat önce oturduğumdan beri ilk kez o da aynı şeyi düşünüyor.

Ona sırtıtıyorum ve ellerimi *ne yapabilirsin ki dercesine* havaya kaldırıp çıkmak için merdivenleri tırmanıyorum. Fazla uzağa gidemiyorum. Hiç beklemediğim ve istemediğim bir kişi koridorda, çıktığım kapının karşısındaki pencereye rahatça yaslanmış beni bekliyor.

Eski sevgilimin yüzü telefonuna gömülmüş durumda ve o beni görmeden devam edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Ancak, hayatım şu anda bu şekilde ilerlediği için, kaçmaya çalıştığım anda kafası ortaya çıkıyor.

"Hey! İşte buradasın," diye haykırıyor kocaman, parlak, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. Dersten sonra beni gördüğünde ya da bir randevu için beni almaya geldiğinde ya da daha sonra dersten eve geldiğinde ve akşam yemeğini hazırladığımda bana verdiği gülümsemeler.

"Burada ne işin var?" Evet, ben onu gördüğüme onun beni gördüğüne sevindiği kadar sevinmedim.

Pek de sıcak olmayan selamıma kaşlarını çattı. "Seninle konuşmak istiyordum."

Pencereden uzaklaşıyor ve yakınlaşana kadar aramızdaki boşluğu kapatıyor. Çok yakın. Yaşadığım son birkaç günden sonra hiç havamda değilim.

"Hayır, teşekkürler." Yürümeye başladım. Ne yazık ki, onu başından savma girişimim karşısında telaşa kapılıp kolumu tutana kadar bana ayak uyduruyor,

beni durdurdu.

"Hadi ama. Böyle davranma." Çenemi yakalıyor ve bakışlarımı kahverengi gözlerine doğru zorluyor. Dokunuşundan kurtuluyorum ve hafifçe bana bakıyor. "Senin için endişelendim. Dr. Lawrence'ı ve olay sırasında onunla birlikte olan kişinin sen olduğunu duydum. Dairene olanları da duydum."

Nefesimi daha da şiddetlendirdim. "Bütün bunları nereden duydun?"

"Sınıfınızın grup sohbetindeyim."

Bu beni şaşırttı. Bunu nasıl bilemedim? "Sen mi? Ne zamandan beri?"

Sırıttı. "Ayrıldığımızdan beri."

Sanki sohbetime burnunu soktuğu için gurur duymalıymışım ya da bu onu hâlâ yanlış yaptığı kadın kahramana takıntılı gizli bir kahraman yapıyormuş gibi konuşuyor. Ancak bu bizim aşk kitabımız değil ve tüm bunlar onu destansı boyutlarda bir pislik ve bir sapık yapıyor.

Ters ters baktım. "O sohbette bulunmaya hakkın yok. Benim programımda bile değilsin."

Pişmanlık duymadan omuz silkiyor. "Seni takip etmek istedim. Neyi? Bana öyle bakma. Şaşırmış olamazsın. Ayrıldık diye seni önemsemekten vazgeçtiğim anlamına gelmez. Ara vermek istedim, ayrılmak değil."

Alaycı bir kahkaha attım. Çünkü gerçekten, bu iyi bir kahkaha. "'Molamızdan' sonraki saatlerdeki hareketliliğin aksini gösteriyor." Kelimenin etrafına tırnak işareti koydum.

Yüzünü buruşturuyor, elini saçlarında gezdirirken hızla başka tarafa bakıyor ve bir an sessizliğe gömülüyor.

Patrick ve ben Dartmouth'ta tanıştık ama üçüncü sınıfa kadar çıkmaya başlamadık. Ondan sonra ayrılmaz olduk. O kadar ayrılmazdık ki, iki ay önce ilişkimiz bitene kadar onun hayatım üzerindeki etkisini fark etmemiştim. Onsuz partilere hiç gitmedim. Arkadaşlarımla onsuz hiç takılmadım. Öyle bir noktaya gelmişti ki kıyafetlerim, tarzım ve saçımı nasıl yaptırmak istediği hakkında yorum yapıyordu ve ben de onun önerilerini dinliyor ve uyguluyordum. Tıp fakültesi için Columbia'ya gitmeyi planlıyordum -Oliver da oraya gitmişti- ama Patrick Harvard için baskı yapmaya devam etti ve ikimiz de kabul edilince onun için Columbia'dan vazgeçtim. Geçen sonbahar Boston'a geldiğimizde birbirimizin yanına taşındık. Ben ailesinin ona aldığı daireye taşındım.

Yaklaşık dört ay öncesine kadar her şey harikaydı.

Doktor-bilim insanı olmak isteyen insanlar için sağlık bilimleri ve teknoloji rotası yapıyor. MIT ile ortak bir program ve

MIT'de birkaç ders alıyorsun. Sınıfındaki kızlardan biri, Molly Lin, onunla yakınlaşmaya başladı. Ona düzenli olarak mesaj atmaya başladı. Bazı mesajlar flört sınırındaydı, bazıları ise doğrudan cinsel içerikli mesajlardı.

Bu konuda kavga ederdik ve bana onun bir arkadaştan başka bir şey olmadığını, onu değil sadece beni istediğini falan filan söylerdi.

Sonra iki ay önce bana ara vermek istediğini söyledi. Aramızdaki şeylerin çok ciddi olduğunu ve okula daha çok, bana daha az odaklanması gerektiğini söyledi. Bir ara ama hala çıkabiliriz. Bu da ne böyle?

Bağırdık. O gitti. Ertesi sabah eve gelmeyince beni aradı ve bir gece önce Molly ile yattığını söyledi. Aynı gece zar zor ara verdik. O gün taşındım. Başka birinden duymayayım diye bana söylediğini iddia etti.

Çok havalı. Çok rahat. Etkilenmemiş. Çok acımasızca dürüst.

Ayrılmak isteyerek kalbimi kırdı ve aynı gece onu becererek bıçağı daha da derine sapladı. Ondan sonra, bunu kendime bir daha yapmayacağıma yemin ettim. Kimliğimi asla kaybetmeyecek ve hayatım için istediğim şeyleri bir erkek için asla feda etmeyecektim.

"Sana Molly ile birlikte olmadığımı söyledim zaten," diye ısrar ediyor. "Sadece o bir geceydi."

"Aferin sana. Umurumda değil. Güle güle."

Tekrar yürümeye başlıyorum ve beni tutup bir kez daha durduruyor.

"Bırak beni. Gitmem gereken bir yer var." Kolumu ondan kurtardım.

Nefesinin altında homurdanıyor. "Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum." "Ben iyiyim. Belli oluyor. Sadece eşyalar." Pek sayılmaz ama canı cehenneme.

"Nerede kalıyorsun? Çünkü kalacak bir yere ihtiyacın olursa, her zaman geri taşınabilirsin-"

"Aman Tanrım," diye sertçe araya giriyorum, elim ona doğru uçuyor ve yüzüne doğru dur işareti yapıyor. "Kapa çeneni Patrick. Bana böyle saçma sapan şeyler söylemeyi bırak, burada olmaya bile hakkın yok."

Ağırlığını değiştiriyor, tedirginleşiyor. "Aramızdaki şey böyle olmak zorunda değil, Layla."

Ellerim kalçalarımın altına gitti. "Aslında, öyle. Ayrıldığınızda böyle olur. Biter. İlişki biter. Şimdi yasal, siktir git."

Bana doğru adım atıyor, bu hiç hoşuna gitmiyor. "İstediğim bu değildi-" "Sanırım siktir git dedi."

Onun pürüzsüz viski sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor ve sanki Cuma gecesi yeniden yaşanıyor. Sadece bu, beni rastgele bir ofiste yemesiyle ya da gece için evine götürmesiyle bitmeyecek.

Patrick'in kafası Callan'ın sesine doğru kayıyor ve isteksizce benimki de aynısını yapıyor. Callan Barrows bize doğru geliyor. Uzun boylu. Geniş. Kendinden emin. Yasadışı olması gereken bir şekilde seksi. Soluk mavi düğmeli gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve etkileyici ön kollarını ortaya çıkarıyor ve ben sosyal açıdan uygun olandan bir saniye daha uzun süre bakabilirim.

"Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum-"

"Ah, ama öyle," Callan bize ulaştığında Patrick'in sözünü bir kez daha kesiyor, tam yanımda duruyor, o kadar yakın ki sarhoş edici kolonyasının kokusunu alabiliyorum. "Bayan Fritz ve ben konuşmak için çok geç kaldık." Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Öyle değil mi, Layla?"

Lanet olsun. Adımı mırıldanma şekli, vücudumun buna verdiği tepki açısından şeytani olmaktan başka bir şey değil. "Evet. Bu doğru." Bunu söylerken Patrick'e bakma zahmetine bile girmiyorum ve beni rahatsız eden de bu. Patrick değil. Gözlerimi Callan'dan ayıramadığım gerçeği.

Bütün hafta sonu onu düşünmeden duramadım.

Patrick ve bana yaptıkları son iki aydır kafamın içinde ölmeyen bir hamamböceği gibi özgürce yaşarken Patrick değil.

Callan onu terk ettikten sonra beni yine kurtarıyor. Artık onun öğrencisi olmama ve bana bakmaması, hatta benimle bu kadar kasıtlı konuşmaması gerekmesine rağmen beni kurtarıyor. Gözlerindeki sıcaklık bana bunların hiçbirini umursamadığını söylüyor. Gerçi durumun böyle olmadığını biliyorum.

Önemsiyor. Hem de çok önemsiyor.

Onu çok iyi tanımıyorum ama böyle bir adam olduğunu bilmek için tanımama da gerek yok. Onurlu. Cuma gecesi olduğu gibi her yerinde bu yazıyor. Patrick'in bana yapmaya çalıştığı şeyden hoşlanmıyor ve eğer bu benim ondan biraz daha fazla hoşlanmama neden olmuyorsa lanet olsun ona.

"Pardon, siz kimsiniz?" Patrick şaşırır.

"Dr. Callan Barrows. Dr. Lawrence'ın sınıfını devralan geçici profesörüm. Bayan Fritz benden erken ayrıldı ve bu konuda açıklaması gereken bazı şeyler var." Callan'ın bakışları nihayet benimkilerden ayrılıyor ve Patrick'i yavaşça, küçümseyerek süzüyor. "Kimsin sen?"

"O benim eski sevgilim," diye onun yerine cevap veriyorum. "Ve tam da siktirip gitmek üzereydi. Temelli olarak."

"Hayır. Bekle." Patrick bana doğru yaklaşıyor, gözleri gözlerimi ararken yüz hatlarına panik hakim oluyor. "Onu tanıyor musun?"

Alaycı sırıtışıma engel olamıyorum. "Dediği gibi, ondan erken ayrıldım ve bunun için ona bir açıklama borçluyum. Hadi, Dr. Barrows." Ön kolunu tutuyorum, çünkü *lanet* olsun, ön kolları. "Geç kalıyorum, sen benimle T'ye kadar yürürken konuşabiliriz."

"Layla! Bekle!"

"Hoşça kal Patrick. Sanırım seni bir daha sınıfımda gizlenirken bulamayacağım."

Çıkışa doğru ilerliyoruz ve sabahın geç saatlerinde güneşin altında dışarı çıktığımızda Callan, "Bahsettiğin çocuk bu muydu, sen ona yapma dediğin halde sana aşık olan?" diyor.

İşte böyle başladı. Sonra işler tersine döndü.

İnanılmaz bir şekilde başımı sallıyorum. "Beni kurtarmaya gelmek konusunda gerçekten çok iyisin," diye düşünerek kampüsün karşısındaki Brigham Circle'a doğru yürüyorum. Şansım yaver giderse trene yetişecek ve bu sabahın tamamından kaçacağım.

"Yapışkan ezikleri çekmek için gerçek bir şeyin var."

"Şimdiki şirket de buna dahil mi?" Ona hızlıca kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyorum. "Yapışkan dedim, yani hayır."

"Ah. Doğru. Peki, profesör, sizin için ne yapabilirim?"

Homurdanıyor. "Cuma gününden kimseye bahsettin mi?" diye soruyor Boston'un parlak ve nemli yaz havasında hızlı adımlarla ilerlerken.

"Sadece en iyi arkadaşım Stella ve kız kardeşim Amelia. Senin kim olduğunu ya da o sırada profesörüm olduğunu bilmiyordum. Ayrıca, kimseye söylemeyecekler," diye onu temin ettim.

"Ama kız kardeşin Oliver'a söyleyecek mi? Siktir." Belimden tutup beni durdurdu ve gölgeli bir ağacın yanına götürdü. "Sen Layla *Fritz'sin*. Kız kardeşini ve enişteni tanıyorum. Hastanede tüm ailenle birlikte çalışıyorum." Sesi yükseliyor.

"Biliyorum." Ağırbaşımı değiştiriyorum. "Tam olarak nerede çalıştıklarını biliyorum." Bakışlarım sert tavana çarpıyor. Biraz kaltakça davranıyorum ve durumumuzun böyle olması ya da Patrick'in ortaya çıkma gününün bugün olduğuna karar vermesi onun suçu değil. Ses tonumu ve ruh halimi yumuşatıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Dinle, ben... um. Sana söylemem gereken bir şey var ve söyleyecektim ama etrafın hayranlarıyla doluydu ve ben de geç kalmak istemedim. Şimdi MGH'ye gidiyorum."

"Ne?" Callan kolumu tutuyor ama nerede olduğumuzu hatırlayınca hemen bırakıyor. "Neden?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Oliver bana yaz için acil serviste bir iş buldu."

"Bir pozisyon mu?"

"Bir çeşit erken katiplik gibi. Onun arkadaşı olan Andrew Albright ile çalışacağım. Çoğunlukla izleyeceğim. Öğreneceğim. Elimden geldiğince yardım ediyorum." Andrew Albright ya da kendisine hitap edilmesini tercih ettiği şekliyle Drew acil servisin şefi, dolayısıyla Callan'ın patronu.

"Tanrım," diye tıslıyor Callan, elleri zayıf kalçalarına inmeden önce yüzünü aşağı yukarı ovuşturuyor. "Senden kaçış yok. Şimdi oraya gidiyorum. Vardiyam var."

"Özür dilerim. Cuma günü kim olduğunuzu bilmiyordum."

Başını sallıyor ve düşünürken tıp fakültesi arazisine doğru gözlerini dikeyyor. "Tanıdık geldiğinizi düşündüm ama çıkaramadım ve doğrusu Oliver'ın baldızı olduğunuzu asla tahmin edemezdim. Sanırım sizinle çok kısa bir süre önce tanışmıştım ve o da birkaç yıl önce bir yardım etkinliğindeydi."

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Hatırlamıyorum. Bunlardan birçoğunda bulundum. Octavia Abbot-Fritz'in torunu olmak böyle bir şey."

Bakışları tekrar benimkilere kayıyor ve gözlerini kısıyor. "Torun mu?"

"Amelia benim vasimdi. Ailemiz ben küçükken ölmüş. Yıllar sonra Oliver'la evlenince, o da beni evlat edindi. O zamanlar sadece on dört yaşındaydım. Her neyse, o bunu yaptığında soyadımı Fritz olarak değiştirdim ve onun ailesi benim ailem oldu."

"Yani sen onun baldızından daha fazlasısın. Sen onun oğlusun. Harika. Sadece öğrencimi değil, meslektaşımın çocuğunu da becerdim. Ve şimdi benimle çalışacaksın." Zor nefes alıyor. "Tanrım, Layla, kendimi gerçek bir orospu çocuğu gibi hissediyorum."

Bu beni sinirlendirdi. "Ben bir yetişkinim Callan. Kendi kararlarımı kendim veririm ve bunların Oliver'la ya da Fritz ailesinin diğer üyeleriyle hiçbir ilgisi yok. Ayrıca, Amelia ve Stella kimseye söylemeyecek. Hele Oliver, aşk hayatımı duymaktan nefret eder. Ve ikimiz de bunun bir daha olmayacağını biliyoruz."

Callan alaycı bir kahkaha attı. "Beni terk ettiğin için mi yoksa şu anki durumumuz yüzünden mi?" Başını iki yana sallar. "Boş ver. Buna cevap verme. Önemli değil."

"O gece sana tek gecelik bir kız olduğumu söylemiştim. İçeride bunun asıl sebebiyle tanıştın. Cuma gecesi seninle eğlendim, ama hepsi bu."

arıyorum. Eğlenceli bir gece."

Ama şimdi burada onunla birlikteyken, keşke kaçmasaydım diyorum. Keşke kalsaydım ve her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce Layla ve Callan olarak birlikte biraz daha eğlenseydik.

Ağır bir nefes veriyor ve yüzü yumuşuyor. "Biliyorum, ama yalan söylemeyeceğim, uyandığımda gitmiş olduğunu görmek beni biraz hayal kırıklığına uğratmadı değil." Bir nefes daha alıyor ve dişlerini sıkıp kendini küçümser bir şekilde gözlerini deviriyor. "Her neyse. Bu işe yaramaz. Belli ki en iyisi buydu çünkü kendimizi şu anda burada bulduk. Her şey iyi olacak. Birbirimize karşı profesyonel olacağız. Daha fazlası değil. Birkaç ay içinde yaz bitecek ve sen katiplik rotasyonlarına başlayacaksın, ben de umarım öğretmenliği bırakmış olacağım." Gözleri benimkilere dikildi. "Birkaç ayı atlatabiliriz."

Sözlerini burada bitiriyor, ama ben yine de onun söylenmemiş sözlerinin kafamın içinde çınladığını duyuyorum. *Birbirimizin kıyafetlerini yırtmadan*. Ya da belki o sözler bana ait. Acımasızca ve acı verici bir şekilde hala onu çekici buluyorum. Aramızdaki o şeyi hâlâ hissediyorum. Biri yakınıımızdayken yaydığımız o kinetik enerjiyi.

Onu istiyorum.

Ve ona sahip olamam.

Ama daha da önemlisi, onu istemek istemiyorum.

Ben de onun düşüncesini tekrarlıyorum: "Profesyonel olacağız, başka bir şey değil."

Dalgınca başını sallıyor, beni içine çekerken çenesini ovuşturuyor. "Bu cehennem gibi olacak. Benimle gel."

Bana başka seçenek bırakmadı. Bunun yerine beni kolumdan tutup T'nin aksi yönüne doğru götürdü.

"Eğer profesyonel olacaksak bana bunu söylemeyi bırakmalısın," diye takılıyorum, kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama nafile. "Hey. Dur. T'yi yakalamam lazım."

"Arabayla geldim, o yüzden seni bırakayım. Günün bu saatinde E-trenine binip sonra kırmızı hatta geçmekten daha hızlı olur."

Haklı olduğunu bilsem bile, bunu tartışmalıyım.

Ama yapmıyorum.

Çünkü beni kavraması hoşuma gidiyor, beni tartaklaması ve karşılık vermeme umursamaması hoşuma gidiyor. Patrick'e tıpkı bardaki pisliğe yaptığı gibi kolayca siktirip gitmesini söylemesi hoşuma gidiyor.

Geçen gece. Bana baktığında hissettiklerim hoşuma gidiyor ve çok daha yasaklayıcı.

Bunların hiçbirini
sevmemeliyim. Ama
hoşuma gidiyor.

Onunla bir daha yatmayacağım. Onunla flört bile etmeyeceğim. Bu ilginç sırrı kendime saklayacağım ama bu sırra tutunacağım ve olması gerekenden daha fazla zevk alacağım.

Arabada pek konuşmayız. Muhtemelen ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmediğimiz için. Bana hangi alanda uzmanlaşmak istediğimi soruyor, ben de ona ya acil tıp -bu nedenle bu yaz acil serviste çalışacağım- ya da travma cerrahisi diyorum. Garajdaki yerine park ettikten sonra ambulans bölümüne ve acil servisin hasta bölümüne doğru yürürken sohbet burada sona eriyor.

"Oliver ve Drew'la içeride buluşacağım," diye haber veriyorum, onu takip ettiğimde bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor.

Ambulans bölmesinin kapısına varmadan önce beni durduruyor, omuzlarımdan tutup yan tarafa götürüyor. Bir an gözlerimin içine bakıyor, bir şeyler düşünüyor. Sonunda iç geçiriyor ama beni bırakmıyor. Bir eli enseme kayıyor, diğer elini yumruk yapıyor ve parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor.

"Sizden bir şey istemeye hakkım yok. Sen beni tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum. Ama bir iyilik isteyebilir miyim?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve temkinli bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu büyük bir iyilik."

"Tamam." Uyarı ifadesine gülüyorum.

"Acil servisimde kimseyi becerme. Ve eğer sınıftan biriyle yatarsan, bunu duymadığımdan emin ol."

Tamamen hazırlıksız yakalandım ve karşılık verdim. "Bunu planlamıyordum. Ne düşünürsen düşün, Boston'da uyuyarak dolaşmıyorum."

"Yargılamıyordum ve ima etmeye çalıştığım şey bu değildi." Boynumun arkasındaki tutuşu sıkılaşıyor ve parmak eklemleri bir darbe daha alıyor. "Sana baktığımda hissetmemem gereken bir şey hissediyorum ve burnumun dibinde başka bir erkekle birlikte olmanı kıskanarak bunu daha da güçlendirmeme gerek yok."

"Oh." Ve eğer biraz önce hazırlıksız yakalandığımı düşündüysem, şimdi bunun benim için hiçbir önemi yok. Japon balığı taklidi yapıyorum. Ama daha kötüsü, kalbim

göğsümde pıt pıt atmaya başlıyor, damarlarıma kız gibi endorfin salgılatıyor. Sıcak, karıncalı ve inanılmaz bir his.

"Sorun olur mu?"

"Evet." Dudaklarımı yalıyorum, ne olduğundan emin değilim. "Ben de aynısını sorabilir miyim?"

Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. "Yapmak zorunda değilsin. Birlikte çalıştığım insanlarla yatmam, bir öğrenciyle de asla yatmam." Başını eğiyor, bana orantısız bir sırıtış atıyor ve o çok sevimli gamzelerini gösteriyor. "En azından bilerek değil."

"O zaman sorun yok," diyorum sesime güven ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştirerek.

"Sanırım öyleyiz." Beni bırakıyor ve bir adım geri atıyor, bir adım daha atarken bile bakışları hâlâ benimkilerde, aramızda daha fazla mesafe yaratıyor. "Bu çok garip. Hayatım boyunca kurallara uydum ve yapmam gerekeni yaptım. Ama sana bakınca... sen bende tüm kuralları yıkma isteği uyandırıyor." "

Bununla birlikte arkasını dönüyor ve binaya doğru ilerliyor, mekanik kapılar onu yutuyor. Ve tek düşünebildiğim... ben de.

I Her zaman bölümlere ayırma ustası olmuşumdur. Bir doktor olarak, özellikle de acil serviste, öyle olmak zorundasınız yoksa her hasta sizi kırar. Bu yüzden mesaime böyle başlıyorum.

İşimi ve sorumluluklarımı Layla'dan ayırmak. Ama bunun imkansız olduğu kanıtlanıyor.

Her yerde o var.

Oliver onu bir ödül gibi etrafta dolaştırırken gururla gülümsüyor ve yanından geçtiği herkese onu tanıtıyor. Aile hekimi olduğu için burada çok fazla zaman geçirmiyor ama bazen onu buralarda görüyorum ve en iyi arkadaşım Greyson Monroe'nun kız arkadaşı Fallon ile birlikte çalışıyor. Sevgiğimden daha dar bir çevre. Biri öğrenirse kolayca başıma bela olabilir.

"Cal," diye selamlıyor Oliver beni, sırtımı sıvazlayarak. "Selam dostum. Bugün burada olmana sevindim. Baldızım Layla ile tanıştın mı? Bu yaz burada biraz gölge gibi çalışacak."

"Hey. Evet, biliyorum. Dr. Lawrence'ın yerini doldurduğum için bu yaz benim öğrencim olacak."

Oliver'ın yeşil gözleri şaşkınlıktan komik bir şekilde büyür. "Evet. Evet. Kaybınız için üzgünüm. Layla için çok kötü oldu. Olay sırasında orada olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Oh?" Bu benim için yeni bir haber. Tek duyduğum, ağır bir kalp krizi geçirdiğinde yanında bir öğrencinin olduğuydu ve ambulans gelip öldüğünü söyleyene kadar kalp masajı yapmışlar. Layla olduğunu bilmiyordum.

Güzel mavi gözlerini bana kırıştırtıyor ama daha fazla yorum yapmıyor. Layla'ya bakıyor. "Öğretmenin hem burada hem de sınıfta olması harika. Çok şey öğreneceksin."

Layla ona gözlerini deviriyor. "Ve burada başımı belaya sokmamam için beni izleyecek bir sürü gözün var." Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve onun yanağına bir öpücük konduruyor. "İşinin başına dön. Birkaç saat sonra görüşürüz ve eve dönerken günüm hakkında beni sorguya çekebilirsin."

Oliver güler ve onun saçlarını karıştırır. "Tamam, anladım. Anladım. Ben giderim. İyi ol ve yardımcı ol."

Drew Albright yaklaşırken Oliver uzaklaşıyor. "Hazır mısın, Layla?"

Ayaklarının üzerinde yuvarlanıyor. "Öyleyim. Beni burada ağırladığın için tekrar teşekkür ederim, Drew."

Gözleri ona bakarken parlıyor. "Harika olacak. Aslında bir süre Dr. Barrows'un gölgesinde kalmalısın. Stajyerliğinden beri burada çalışıyor. O zaman hemşirelerin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakabiliriz."

Yüzümdeki tüm renk uçup gidiyor ama hayır demek için sağlam bir nedenim yok. Tıp öğrencilerinin asistanlar ve uzman doktorlarla birlikte çalışması ve gölgelenmesi işin bir parçası.

"Tamam," diye mırıldanıyor Layla.

"Harika." Evet, ama o kadar da değil.

"Bununla aran iyi mi Cal?"

Hayır. Hayır, değilim.

"Tabii."

"Harika. Birazdan seni tekrar ararım. Teşekkürler, dostum." Drew dikkatini telefonuna vererek uzaklaşıyor ve ben burada Layla ile kalıyorum.

"Özür dilerim."

Omuz silkiyorum. Bir noktada ona alışmak zorundayım. Belki de bunu yapmanın yolu budur. Biraz daldırma terapisi ve sonra iyileşeceğim. Artık onu Cuma gecesindeki güzel, seksi ve çekici kadın olarak düşünemiyorum. Başımı döndüren ve vücudumu doyumsuz yapan kadın. Şu andan itibaren benim için sadece yüzü olmayan bir tıp öğrencisi olabilir.

"Sorun değil. Hadi gidelim. Sadece arkamda dur ve hiçbir şeyle konuşma ya da dokunma. Ben aksini söylemedikçe izleyeceksin. Anladın mı?"

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Anladım. Buradaki durumu biliyorum ve sana engel olmayacağım. Sadece öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum."

Bu yönüne saygı duyuyorum. Üvey çocuk olsun ya da olmasın o bir Fritz ve bu ismin bu şehirde çok büyük bir ağırlığı var. Özellikle de tüm Fritz çocukları tıp alanında olduğu için tıp camiasında. Bunu bu işi almak

için kullandı.

ama şımarık değil, hakkı da yok. Önlük giymiş, saçlarını toplamış, kendisinden ne istenirse yapmaya hazır. Ayrıca bu sabah erken saatlerde bazı ders tartışmalarını ve laboratuvar notlarını gözden geçirdim ve sınıfının en iyisi.

Ona sırtıyorum. "O zaman benimle gel."

Gülüyor. "Bunu bir daha söylemeyeceğini konuştuk sanıyordum."

"Konuştunuz. Ben asla kabul etmedim."

Sonraki birkaç saat boyunca Layla beni takip ediyor ve emirlerimi yerine getiriyor. Hasta üstüne hasta bakıyoruz. Arkamda kalıyor. Çenesini kapalı tutuyor. Yaptığım her şeyi ilgi ve merakla izliyor. Hasta odalarından çıktığımızda ona sorular soruyorum ve ayırıcı tanıları konusunda onu zorluyorum. Tahlilleri o yapıyor ve günün sonunda, gelen bir travma sırasında odanın köşesinde durmasına izin veriyorum.

Onun etrafında olmak kolaylaşıyor ama aynı zamanda zorlaşıyor.

Daha kolay çünkü yaptığımız her şey işle ilgili. Başka bir şey için zaman yok. Daha zor çünkü hala onun kokusunun ya da nazlı gülümsemesinin ipuçlarını yakalıyorum ya da onu övdüğümde ya da teşhisleri doğru koyduğunda gözleri parlıyor.

Mesaimin bittiğini görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "Bugün için teşekkür ederim Dr. Barrows," diyor ben imzayı atmayı bitirirken. son hastalarımı da gelen doktora teslim ettim. "Çok şey öğrendim ve zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Bir dahaki sefere ne zaman dönüyorsun?"

"Çarşamba dersten sonra. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri burada olacağım. Salı ve Perşembe günleri laboratuvar ve simülatör günleri, ayrıca çalışmam ve işimi yapmam gerekiyor."

"O zaman Çarşamba görüşürüz."

Gitmek için dönüyorum, bu kadından kaçmak isterken sesi beni durduruyor. "Uzmanlık alanın olarak neden acil tıbbı seçtin?"

Öylece donup kaldım. Ellerim kalçalarımın gider ve gözlerim kapanırken başım öne düşer. Bu soru artık bana pek sık sorulmuyor ve öğrencilik ya da stajyerlik dönemlerimde saçma bir cevabım vardı. Babamın orduda cerrah olduğunu ve krizde olanlara yardım etmek istediğimi söyledim.

Aslında tam da bu nedenle cerrah olmak istemiştım. Sonra Suzie öldü.

Duřta dūřūp ōldū. Zax'in yanındaydı, o kalp masajı yaptı, sonra Greyson ve ben geldik. Onun yerini ben aldım çünkü ne yaptığımı biliyordum çünkü kalp masajı sertifikam vardı - babam her zaman bundan emin olurdu.

O gece onu kurtaramayacağımı da biliyordum.

Suzie. Hayattan daha büyük bir kız. Tüm hayatım boyunca tanıdığım bir kız. Ve işte oradaydım, ölü bedenine göğüs kompresyonu yapıyordum.

Fel geçirmiş. Beyin kanaması geçirdi ama ondan önce de baş ağrıları vardı. Bunları ne ben biliyordum ne de erkek arkadaşı Zax. Sadece ikiz kardeşi Lenox biliyordu ama onun gözden kaçırdığı başka işaretler de vardı. Hepimizin kaçırdığı başka işaretler. Mesela bazı bulanık görme nöbetleri geçirmişti. Parmaklarında karıncalanma ve hatta ara sıra elinde güçsüzlük.

Hiç yakalanmayan bir sürü küçük şey vardı ama o öldükten sonra, böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması için tüm küçük şeyleri yakalayan kişi olmak istedim. Suzie'yi kurtaramadım ve bu beni birçok yönden parçaladı, bu yüzden bunu yaptım. Acil tıbbı girmemin gerçek sebebinin bu olduğunu yaşayan hiç kimseye söylemedim. Babama değil. Ne de ağabeyime. Ne arkadaşlarıma, özellikle de onlara.

Ona dönüyorum ve ne kadar açık sözlü olmam gerektiğini tartışıyorum. Layla çok zengin, çok ünlü ve çok özel bir ailenin üyesi. Sırları ve gizli şeyleri saklamaya yabancı olmadığından şüpheleniyorum. Suzie'nin ölümü her yerdeydi. Central Square o zamanlar dünyanın en büyük gruplarından biriydi ve ölümü büyük bir haberdı. Bu konu hakkında hiç halka açık konuşmadım, sadece çocuklarla konuştum. Bu konuda ona güvenmek küçük bir şey değil, ama anlayamadığım nedenlerden dolayı, gerçeği bilen kişinin o olmasını istiyorum.

"ünkü kimse Suzie'sini bizim kaybettiğimiz gibi kaybetmemeli. Kötü bir şey olmadan önce onu yakalayarak en az bir kişiyi kurtarabilirsem, tek ihtiyacım olan bu."

Aramızdaki mesafeyi yarıya indiriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Saydığımı göre, bugün en az üç kişinin hayatını kurtardınız. İyi iş, Doktor. arşamba günü sınıfta görüşürüz."

Kalbim sanki onu avucunun içinde sıkıyormuş gibi sıkışıyor ve hastaneyi -ve onu- arkamda bırakıyorum. Uzun bir yaz olacak.

"Cal Amca, haftaya seninle kalabilir miyim?" diye soruyor yeğenim Katy, akşam yemeği için Zax'in evine giderken arabamın ekranında cevap tuşuna bastığım anda. Bütün erkekler bu gece şehirde ve ne zaman böyle bir durum olsa -ki nadiren olur- hep bir araya geliriz.

"Hey, Katy, en sevdiğim kadın," diye cevap veriyorum, tiz sesini duyunca sanki bütün hafta boyunca ilk kez gülümsüyorum. "Benimle istediğin zaman kalabilirsin, ama gelecek hafta ne var?"

Layla'yla tanışalı bir hafta oldu. Bir hafta boyunca sabahları ders aldım ve sonrasında Layla'yı acil serviste gördüm. Bugün yine benimle eşleşti ve bu cehennemın özel bir biçimiydi. Sürekli ona bakmak istememe neden olan şey ne? Uzanıp ona dokunmak istememe neden olan şey ne?

Anlamıyorum. Daha önce bir kadınla hiç böyle olmamıştım. İşler kolaylaşmak yerine daha da zorlaşıyor gibi görünüyor.

"Uğur Böceği, onu aramamalıydın." Katy beni hoparlöre aldığı için kardeşimin arka planda onu uyardığını duyuyorum. "Senden telefonumu getirmeni istedim, böylece Cal Amca'yı arayabilirdim."

"Ama benimle konuşmayı daha çok seviyor," diye savunuyor.

Kırmızı ışıktaki durduğumda gülüyorum. "Bu doğru. Katy ile konuşmayı daha çok seviyorum."

"Çünkü seni parmağında oynatıyor." "Bu da doğru.

Bunu inkar bile etmeyeceğim."

Kardeşim şakacı bir şekilde inliyor ve sonra sesi daha yüksek çıkıyor. "Telefonu alabilir miyim lütfen? Teşekkür ederim. Banyo vaktin geldi. Annen yukarıda bekliyor. İstedığın mavi banyo bombası onda. Cal Amca'ya iyi geceler de."

"İyi geceler, Cal Amca."

"İyi geceler, tatlım. Yakında görüşürüz. Seni seviyorum." "Seni seviyorum."

Bir çatırtı sesi arabamı dolduruyor ve tam ışıklar yeşile dönerken kardeşim Declan geri geliyor ve ben yoluma devam ediyorum. "Hey, Cal. Özür dilerim."

Gülüyorum. "Hey, Dec. Sorun değil. Aslında bu, günümün şu ana kadarki en iyi kısmıydı. Peki gelecek hafta ne olacak?"

Kardeşim telefonda iç geçiriyor. "Willow'un arkadaşlarından biri hafta ortasında kaçmaya karar verdi ve Willow'un baş nedimesi olmasını istiyor ama düğün Cape Cod'da ve tabii ki çocuklara izin yok. Önümüzdeki Çarşamba ya da Perşembe çalışmama ihtimalin var mı?"

Direksiyona dokunuyorum. "Çarşamba öyleyim ama şansına Perşembe çalışmıyorum."

"Bir ya da iki gece Katy'ye göz kulak olma şansın var mı?"

Sola dönüp Seaport bölgesine doğru ilerliyorum, Cuma gecesi Boston trafiğinde ilerliyorum. "Her zaman. Odası onu bekliyor."

"Harika. Hayatımı kurtardın. Çok heyecanlanacak."

"Aslında ben de." Direksiyona dokunuyorum. "Şu anda biraz Katy'nin dikkatini dağıtmak işime yarayabilir."

"Bunu senden duymak kulağa ciddi geliyor. Kızın adı ne?"

Gözlerimi deviriyorum ama o beni göremiyor. "Ha. Çok komiksin."

"Ama haklıyım, değil mi? Bir kadın var."

Başka bir kırmızı ışığa yanaşıyorum, dalgın dalgın camdan dışarı, kaldırımındaki insanlara bakıyorum. Benim kardeşim de doktor ama çok farklı hayatlar yaşadık. Ben liseden sonra rock yıldızını oynadım, üniversiteyi tamamen internet üzerinden okudum. O ise doğrudan orduya girdi, üniversiteyi bu şekilde tamamladı ve tıp fakültesine girdiğinde yedek oldu. Kardeşimle çok yakınız ama Central Square'de ne yaptığımı hiç anlamadığımı biliyorum.

Bu konuda babama çok benziyor, gerçi ailemle o kadar yakın değilim ve şu anda Florida'da yaşadıkları için onları nadiren görüyorum. Bunu göz önünde bulundurarak, ona Layla'dan kesinlikle bahsedemem. O sadece benim öğrencim değil, aynı zamanda hastanede astım.

"Önemli bir şey değil," diyorum ona. "Sadece ders vermek ve çalışmakla geçen uzun bir hafta."

"Söyleyebilirsin-" Arka planda baldızımın ona seslendiğini ve sözlerini kestiğini duyuyorum. Telefona dönmeden önce ona "Geliyorum," diye sesleniyor. "Banyoya yardım etmem lazım. Katy beni soruyor. Eğer fikrini değiştirir ve konuşmak istersen, ben buradayım."

"Teşekkürler. Gelecek hafta onu bıraktığında görüşürüz." "Kulağa hoş geliyor ve tekrar teşekkürler.

Sonra görüşürüz."

Aramayı kesiyor ve ben devam ediyorum, sonunda Zax'in çatı katına ulaşıyorum.

Nişanlısı Aurelia gülümseyerek kapıyı açar. "Hey! Gelebilmişsin." Bana sarılıyor ve sonra kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Ben geldim. Son gelen ben miyim?" Etrafıma bakınırken yemek odası yönünden gelen sesleri duydum.

"Öylesin, ama bu seni sadece tam zamanında yapar. Herkes yemek öncesi bir şeyler içmek için dışarıda takılıyor."

Aurelia, Lia Sage adı altında tasarımcıya dönüşmüş eski bir modeldir. Zax ve Grey'in eski üvey kız kardeşiydi ve Zax'in ailesinin moda imparatorluğunda tasarım stajyeri olarak çalışmaya başladığında Zax ile yeniden bir araya geldi. İkisi çok fazla drama yaşadı ama sonunda birbirlerine aşık oldular. İtiraf etmeliyim ki Zax, Suzie'yi kaybettikten sonra bir daha aşık olabileceğini düşündüğüm en son kişiydi. Onun ölümü sekiz yıl boyunca peşini bırakmadı.

"Söz açılmışken, alkol getirdim."

Gülüyor ve teklif ettiğim tekila şişesini elimden alıyor. "Bu benim için mi yoksa senin için mi?"

Onun mavi gözleriyle tanıştım. Sarı saçlar ve mavi gözler. Layla'ya hiç benzemese de temel özellikleri benziyor ve bu beni biraz şaşırtıyor. "İkisi de," diye dürüstçe cevap veriyorum. "O kadar sert mi görünüyorum?"

"Aklında düşünmek istediğinden çok daha fazlası olan bir adama benziyorsun."

Hayatımda kendim hakkında hiç bu kadar zekice ve doğru bir tanımlama duymamıştım.

"Tam on ikiden vurdun."

"O zaman gel de sana bir içki alalım."

Onu devasa çatı katından yemek odasına açılan mutfığa doğru takip ediyorum. Zax, Asher, Lenox, Greyson ve Fallon masada oturmuş, içkilerini yudumlarken ve aperatifleri seçerken kaçırdığım bir şeye gülüyorlar. Ama Fallon'ı görünce aklıma Oliver geliyor çünkü onunla birlikte çalışıyor ve Oliver'ı düşününce de aklıma Layla geliyor. Evet, biraz sıçmış olabilirim.

Buradaki herkesin Oliver'ı ve diğer Fritz'leri tanıdığından bahsetmiyorum bile. Boston ünlüleri küçük bir kulüp ve Fritz'lerin aile vakfının yılda birkaç kez düzenlediği yardım balolarına katılıyoruz. Hatta Oliver, Zax'in moda şirketi Monroe Fashions için modellik bile yapıyor. Bizden biraz daha büyük oldukları için tam olarak yakın olduğumuzu söyleyemem ama kesinlikle onlarla arkadaşız.

"Hey!" diye bağıyor herkes beni içeri girerken yakaladıklarında. Ayağa kalkıyorlar ve hepimiz kanka kucaklaşması yapıyoruz ve ben de Fallon'a sarılıyorum. Aurelia -kutsasın onu- benim için buzlu bir bardak tekilayla dönüyor ve bir kez daha aklıma lanet olası Layla geliyor.

Lanet olsun ona!

Tekila bilinçli bir düşünce bile değildi. Sadece şişeyi gördüm ve aldım, ama o ve benim içtiğimizin aynıydı.

"Tıp öğrencimi becerdim." Ve evet, aynen böyle çıktı.

Herkes duraksıyor, gözler bana doğru kırılıyor ve ağır bir sessizlik oluşuyor çünkü bu ben değilim. Ben bu adam değilim. Hesaplı ve temkinliyimdir ama o gece öyle değildim. Zor bir geceydi ve onu gördüm, onu istedim ve aldım.

Fallon sisinden ilk çıkan kişi. O bir doktor ve kendi tıp öğrencileri olduğunu biliyorum. Boğazını temizliyor, menekşe rengi gözlerini bana diyor. "Bunu yaptığında onun senin öğrencin olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

Sorduğuna sevindim, beni tanıdığı için bana şüpheyi yaklaştı. Fallon, Grey ve Zax'ın çocukluk komşusuydu. Grey, Fallon'un erkek kardeşiyle en iyi arkadaşı ama onlar da yakındı ve gençlik yıllarından beri Fallon'a aşikti. Kısa süre önce yeniden bir araya geldiler ve birlikte oldular. Hepimiz arasında müziğe devam eden tek kişi Grey'di. Hâlâ büyük bir rock yıldızı, hatta her zamankinden daha büyük.

"Ben yapmadım," diye devam ediyorum. "Onunla geçen Cuma gecesi suşi mekânımda tanıştım. Olaylar birbirini izledi ve onu eve götürdüm. Pazartesi gününe kadar kim olduğunu bilmiyordum."

Zax beni masaya götürüyor, neredeyse beni boş bir sandalyeye itiyor ve diğer herkes yerine oturuyor.

"Onun kim olduğunu bilmediğinizi söylediğinizde, neden öğrencinizden daha fazlasıymış gibi geliyor?" Asher soruyor. Asher Reyes şampiyonluk kazanmış bir NFL oyun kurucusudur. Tüm ailesi futbolun kraliyet ailesinden ama Central Square ile yola çıkarak neredeyse şansını kaybediyordu. O ve ben gruptan ayrılmak istiyorduk, ben doktor olmak, o da büyük bir futbol okulunda üniversiteyi bitirmek istiyordu, böylece umarım seçilebilirdi. Suzie öldüğünden beri bu konu hakkında hiç konuşmadık ve acaba o da bu konuda benim kadar suçlu hissetti mi? Neyse... Konudan sapıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Asher'a bakmadan önce içkimin yarısını yutuyorum. "Çünkü o Layla Fritz."

Bir kez daha boğucu bir sessizlik odayı doldurur.

"Al." Aurelia bir yere gidiyor, ancak bir saniye sonra şişeye geri dönüyor. "Kendine doldur. Buna ihtiyacın var."

Gergin sessizliği doldurmalarını beklerken bunu yapıyorum. "Layla Fritz mi? Oliver Fritz'in çocuğu mu?"

"Ona böyle mi sesleniyor?" Fallon'a soruyorum.

Başını sallıyor ve sonra özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Evet. Ne zaman bizimle onun hakkında konuşsa, ona çocuğum diyor. Teknik olarak baldızı olduğunu biliyorum ama..."

"Bekle!" Zax elini kaldırıyor. "Bunun neden garip olduğunu anlıyorum, ama eğer o kimseye söylemezse ve sen de bu oda dışında kimseye söylemezsen ve bunu bir daha yapmazsan, bu neden bir şey olsun ki?"

"Çünkü bu yaz onunla birlikte acil serviste çalışacak," dedi Fallon ve tabaklardan birinden bir parça peynir alıp ağzına attı.

"Ve hâlâ onu istiyor," diyor Grey beni dikkatle izleyerek.

Lenox, "Yüzünün her yerinde var," diyor ve neredeyse hiç konuşmadığı için, konuştuğu her an gerçek oluyor. Sessiz hacker'ın ön kolunda yeni bir dövme var. Maine'in ıssız bir köşesinde yaşadığı yerin yakınlarında bir dövme salonu olduğu için bunda şaşılacak bir şey yok.

Söylediklerini inkâr edebilirim ama neden zahmet edeyim ki? "Bir daha hiçbir şey olmayacak."

"O zaman sorun ne?" Asher içkisini bitiriyor ve benden tekila şişesini alıp kendine küçük bir bardak dolduruyor. "Yani, bariz olanın dışında. O artık senin öğrencin, hastanede çalışıyor ve bir Fritz. Bunların hepsi talihsiz ve evet, biraz yapışkan ama aşılabilir değil. Özellikle de bir şeyi kafasına koyduktan sonra asla geri dönmeyen sen için. Sen gezegendeki en odaklanmış orospu çocuğusun."

"Doğru," diye düşünüyor Zax, kolunu Aurelia'ya doluyor ve vücudunu biraz daha kendine yaklaştırıyor. "Takıldığınız sırada onun kim olduğunu bilmiyordun ve çenesini kapalı tutması senin olduğu kadar onun da yararına. Öyleyse neden Ash Rocky'nin bacağını kırmış gibi görüldüğünü açıkla."

"Tanrım!" Asher ağlıyor. "Yine mi bu?" Suçlayıcı bir parmakla Zax'i işaret etmeden önce elini koyu renkli ahşap masaya vuruyor. "O bir kazaydı, dostum. Ne tür bir köpek kaykaylı birinin peşinden koşar ki?"

Ben kıs kıs gülüyorum, herkes de öyle ve Zax'in niyetinin de bu olduğunu biliyorum. Ortamı yumuşatmak istedi ve bunu takdir ediyorum.

"Gerçek şu ki..." Bardağımın etrafında dönen berrak sıvıya bakarak mırıldanıyorum. "Gerçek şu ki onda bir şeyler var. Kadınlarla takıldım ve sonrasında da etraflarında bulundum ve bu hiç sorun olmadı. Çoğu zaman ikinci bir düşünce bile olmadı. Ama geçen cuma onunla birlikte olmak bir haftadır tek düşündüğüm şey. Gözlerimi her kapattığımda o orada ve gözlerimi her açtığımda o da orada çünkü her yerde sikişiyor. Sınıfımda. Acil servisimde. Kafamın içinde. Bu bir kabus."

İşte. Söyledim işte. Ama bu konuda kendimi daha iyi hissetmiyorum. Aksine, bu gerçek bana önümüzdeki birkaç ay boyunca hiçbir şey yapamayacağım bir durumda sıkışıp kaldığımı hatırlatıyor. Berbat bir durum.

"O zaman savaşman gerekecek kardeşim. Gerekirse daha da sert savaş." Kadehimi Asher'a kaldırıyorum ve kalanını bitiriyorum. "Turta kadar kolay." Ama hepimiz bunun yalan olduğunu biliyoruz.

A Gerçek bombamı arkadaşlarıma bıraktıktan sonra konuyu kapattık. Bu konuda söylenecek fazla bir şey yoktu ve bunun yerine akşam yemeğimizi yedikten sonra poker oynadık. Aurelia'ya kaybettim, ama bu sürpriz olmadı çünkü

kadın bir kart köpekbaliğı fenomeni. Ama geçen Cuma gününden beri ilk kez Layla'yı düşünmüyordum. Arkadaşlarımla birlikteydim -ailem olarak gördüğüm kadınlar ve erkekler- ve her şey biraz daha iyi hissettirmeye başlamıştı.

Şimdi Asher benim evimde film izlemeyi önerdiği için benimle birlikte eve geliyor, Ağustos ayında tekrar başlayacak olan antrenman kampından ve onu hiç olmadığı kadar güçlü yapan yeni egzersiz rutininden bahsediyor. Tüm çocuklarla yakınım ama Ash ve ben birbirimizden daha farklı olamasak ve aramızda iki yaş olsa bile en yakın olanıyız.

"Bu hafta benimle spor salonuna gelmelisin."

"Bunun için hiç zamanım yok kardeşim. Evimde bir saat geçirebildiğim için şanslıyım."

"Bu çok garip," diye düşünüyor, sesi uzaklaşıyor. "Eskiden turne için yaşardık ve albümlerin çıkışı için yaşardık. Şimdi ben sezon için yaşıyorum. Bu sürekli bir döngü."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Sanırım senin hayatın da öyle. Profesyonel bir müzisyen olmayı profesyonel bir sporcuyla takas ettin."

"Bu işte, o işte olduğumdan daha iyiyim. Grey ve Lenox bu kadar yetenekli olmasaydı ve hepimiz en iyi arkadaş olmasaydık, grubumuzla hiçbir yere gidemezdik."

Bu doğru. Hâlâ ara sıra elektrikli davullarımı çalıyorum - şehirdeki evime taşındığımda normal davullarımı bunlarla değiştirmiştım - ama en iyi ihtimalle vasat biriyim. Ash gitarda fena değil ama daha iyi olması gerekmiyordu çünkü Greyson dediğı gibi saf bir yetenek. Hem gitarıyla hem de sesiyle.

"Bence her şey olması gerektiğı gibi sonuçlandı."

Ash bir elini kızıl-kahverengi saçlarında gezdirirken sesi kasvetliydi: "Biliyorum ama bunu söylemek nedense yanlış geliyor."

Başımı sallayarak onaylıyorum çünkü öyle. Hep merak etmişimdir, eğer bu kadar başarılı olmaya devam etseydik gruptan ayrılmak ister miydim diye.

"Vay be. Bunlar cidden uzun bacaklar."

"Ha?" Ani konu değişikliğı ve sesindeki bariz ilgi, başımın refleks olarak ona doğru dönmesine ve ardından baktığı yönü dışa doğru araştırmama neden oluyor. Ve tabii ki, uzun boylu, sarışın bir kadına takılmış, üzerinde bir kokteyl peçetesinden başka bir şey olmayan, kaldırımında sanki oranın sahibiymiş gibi yürüyen, cidden uzun bacaklar.

Layla Freaking Fritz olduğunu düşünürsek öyle de olabilir. "Lanet olsun." "Ne?"

Homurdanarak şerit değiştiriyorum ve cipimi rastgele boş bir noktaya çekiyorum.

"Dostum, ne yapıyorsun?" Ash dik oturuyor ve telaşla bana doğru dönüyor.

Ona cevap vermeden arabamdan çıkıyorum, giderken neredeyse trafik çarpıyor, arabamın kapısını olması gerekenden daha büyük bir güçle çarparak kapatıyorum. Ash yolcu koltuğundan inip bana doğru koşuyor, yüzü şaşkınlık ve endişe içinde dönüyor.

"Cal. Ne oluyor be adam?!"

"Bu Layla." Kelimeler sıkılı dişlerimin arasından gıcırdayarak geçiyor. İleride tek başına yürüyen sarışını işaret ediyorum. Gece yarısına yakın bir saatte tek başına böyle görünüyor.

"Oh." Asher kıs kıs gülüyor, bakışlarını tekrar ona çeviriyor ve sonra omzumu okşuyor. "Şimdi sorunun ne olduğunu anlıyorum. Evet, o iyi bir şey. Sana benim yapacağım hiçbir şeyi yapmamanı söyledim ama belki de ihtiyacın olan şey tam olarak budur diye düşünmeye başladım. Seni biraz sarsacak bir şeye ya da bu durumda birine."

"Onunla hiçbir şey yapmayacağım," diye homurdanıyorum ama bu beni ona doğru gitmekten alıkoymuyor. "O benim öğrencim. Hatırladın mı?"

"Doğru. Tabii. Sen ne dersen, dostum. Prezervatif hayat kurtarır. Unutmayın. Doktor."

Onu tersledim.

"O zaman arabayı eve bırakayım mı?" diye sesleniyor arkamdan. "Harika, dostum. Teşekkürler. Yarın uğrayıp evimden alabilirsin."

Elimi omzuma atarak bunu onaylıyorum ve sonra ona yetişmek için koşmaya başlıyorum çünkü yanımda iki üniversiteli genç ona bir sonraki yemekleriymiş gibi bakıyor ve dikkatli olmazlarsa cansız bedenlerini Charles Nehri'ne atmama neden olacak şeyler söylüyorlar.

Bir an için önümde yürüyen kadına bakıyorum, başı dik, çantasını yanına sıkıştırmış, topuklu ayakkabıları kaldırımda tıkırdıyor, sarı saçları sallanıyor. Durdurulamaz, kaçırılamaz ve daha küçük bir adam için yaklaşılamaz. Sadece ona bakmak bile onun gibi bir kadınla asla bir şansınız olamayacağını düşünmenize neden oluyor ve bu aslında doğru olabilir. Eski sevgilisine gözünün ucuyla bile bakmadan siktirip gitmesini söyledi ve benden tam olarak istediğini aldıktan sonra acımasızca evimden sıvıştı.

Layla'nın benim korumama ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum.

O doğanın kendi gücü. Kendi özenle hazırlanmış kurallarına göre yaşayan bir güç merkezi. Biz ölümlülerin ona sahip olamayacağı kadar zeki, güzel ve karşı konulamayacak kadar vahşi.

Sadece bunu yapmak için daha çok çabalamak istememe neden oluyor. Ama yapmayacağım.

Bu gece onun için endişelenmeden uyuyabilmem için güvenli bir yere gittiğinden emin olacağım ve hepsi bu kadar.

"İstatistik olmaya mı çalışıyorsun?" Ona ulaştığımda havlıyorum, kolundan tutup yüzüme doğru çeviriyorum. Öfkeliyim ve öfkelenmeye hakkım yok ama şu anda o kadar da umurumda değil. Bütün hafta dünyayı mahvetti ve şimdi işte böyle.

Okyanus mavisine benzeyen dev gözlerini bana dikmiş, yumruğunu sıkmış, elinde siyah bir kutu tutuyor. Biber gazı. Aferin kızıma.

Benim olduğumu fark ettiğinde, parlak pembe dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Biber gazının bir saldırganı üç metre kadar uzaktan ulaşabileceğini ve on beş ila kırk beş dakika arasında etkisini sürdüreceğini biliyor muydunuz?"

istemsiz göz kapanmasına, nefes almada zorluğa ve yüz ile deride yanmaya neden olur mu? Bu arada, çantamda bir bıçak da taşıyorum."

Elim saçlarına dalıyor, vücudunu kendime yaklaştıırken başının arkasını kavriyor. Zerre kadar direnç göstermeden bana izin veriyor.

"Gecenin bu saatinde her erkeğin fantezisi gibi görünerek şehrin sokaklarında tek başına yürümenin güvenli olduğu anlamına gelmez."

Şimdi bana öyle bir gülümsüyor ki, aşırı korumacı rutinim onu fazlasıyla eğlendiriyor. "Yavaş ol bakalım, Dr. Ateşli McSterious. Arabam iki blok ötede." Biber gazlı eliyle yan tarafını işaret ediyor.

Bakmaya zahmet etmiyorum. Hâlâ çok heyecanlıyım. "Bu gece kiminle dışarıdaydın da buraya yalnız gelmene izin verdiler?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor, dokunuşumdan kaçıyor. "Hiç kimse ve ben kendi kendimin kadını ve koruyucusu olduğum için, yapmak istediğim hiçbir şey için izin almak zorunda değilim. Stella'nın restoranına gittim. İki barmen onu çağırdığı için bu gece barda çalışmak zorunda kaldı ve ben de bir süre ona yardım ettim."

"Böyle mi giyindin?"

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Daha çok meme, daha çok bahşiş."

Tanrım. Ellerimi yüzüme sürüyorum, sert bir şekilde nefes alıyorum.

"Kes şunu. Bu konuda çok dramatik davranıyorsun ve açıkçası bu seni ilgilendirmez. Stella bana arabama biner binmez onu arayacağıma dair söz verdirdi, yoksa o-" Çantasındaki telefonu alıyor ve bana kaşlarını çatarak "sana söylemiştim" diyor. Telefonunu çıkardı ve cevap verdi. "Ben iyiyim Stella. Sokakta bir arkadaşına rastladım." Bir dakika dinliyor ve sonra yarım bir kahkaha atıyor. "Hayır. Gerçek bir arkadaş. Bu gece için orospum yapabileceğim ateşli bir sokak çocuğu değil. Böyle bir şey var mı ki PID yaymasın?"

Sırıtiyorum ve sonra gülüyorum, vücudumdaki tüm gerginlik buharlaşıyor. o.

"Aman Tanrım, Stella." Kolları sallanıyor. "Sana karşı ciddiylim." O kalçasını sallar ve gözlerini devirir. "Güzel. Kabarık şekerlemeler. Şimdi mutlu musun? Dr. Ateşli McSterious benimle arabama kadar yürüyecek, çünkü şu anki seks kedisi mükemmelliğimde tek başıma yürümekten memnun değil." Diğer uçtaki Stella'yı dinlemeye devam ederken bana göz kırpmıyor. "Senin de öyle olduğunu biliyorum, ama *yürütmen* gereken bir işin var ve benimle arabama kadar yürüdükten sonra restoranına tek başına dönmeni istemedim." Stella devam ederken ağır bir iç çeker. "Stella, ben gerçekten iyiyim. Yemin ederim. Al." O

telefonu bana uzattı. "Merhaba de ki senin gerçek olduğunu ve benim iyi olduğumu bilsin, çünkü güvenli konuşmalarımıza inanmıyor."

"Merhaba Stella. Ben Callan Barrows."

"Aman Tanrım!" Stella'nın çılgınlığını duydum. "Layla! Ne oluyor lan?!"

Ben gülüyorum ve Layla da gülüyor. Telefonu tekrar kulağına götürüyor ve Stella'nın ona bağırışını dinliyor. "Hayır, onunla buluşmayı planlamamıştım. Tesadüfen oldu. Yemin ederim." Daha fazla dinliyor. "Kimseye bir şey söyleyemezsin, ne Meils'e ne de Delphine'e, çünkü sevgilinin ağzı güzellik salonundaki yaşlı bir kadın gibi. Şimdi telefonu yüzüne kapatıyorum ama seni seviyorum ve yarın konuşuruz."

"Hayır! Layla, bekle-"

Layla kapatma düğmesine basarak arkadaşının sözünü kesiyor ve ardından telefonunu çantasına geri koyuyor.

"Evet, Dr. Barrows. Bu kesinlikle bir sürpriz oldu. Beni mi takip ediyordunuz?" "Kesinlikle hayır. Eve gidiyordum."

Etrafına bir göz atıyor. "Eğer öyleyse, araban nerede?"

"Senin peşinden geldiğimde onu yolda bıraktığım için arkadaşım Asher aldı."

Pembe dudaklarında tatlı ve hoş bir gülümseme beliriyor ve kaşları müstehcen bir şekilde zıplıyor. "Asher Reyes çok seksi. Ayrılması çok kötü oldu. Sporculara karşı hep bir şeyler hissetmişimdir."

"Velet."

Gülüyor ve sonra kolumu tutup beni sertçe çekiyor. "Haydi. Hemen bir araca ihtiyacın var."

Caddeden yukarı uçuyoruz ve sonra bizim için Tesla X'inin kilidini açıyor.

Neredeyse sessiz olan arabayı çalıştırıyor, hemen indirdiği hoparlörlerinden müzik sesi geliyor. Kemerlerimizi bağlıyoruz ve sonra bizi gece trafiğine sokuyor.

Oturduğu yerdeki duruşu sikimin kot pantolonumun içinde zonklamasına neden oluyor. Bacakları hafifçe açılmış, ayağı gaza basıyor ve elbisesinin etekleri o kadar yukarı kalkıyor ki, kendimi öne doğru eğip başımı eğersen, amını örten külotun ne renk olduğunu görmekte zorlanmayacağım.

"Seni kurtarmasaydım ne yapacaktın?" diye takılıyor. "Evinden kilometrelerce uzaktasın ve seksi bir erkek gibi giyinmişsin." Gözleri tekrar yola dönmeden önce hızlı bir bakış atıyorum. "Kadınlar senden bir parça koparmak için sağa sola saldırıyor olurdu."

"Eminim halledebilirdim."

Bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Şüpheli. Biber gazı taşımaya başlamalısın."

"Ha, ha. Çok komiksin, ama demek istediğini anladım."

"Bundan şüpheliyim," diye alay ediyor. "Her neyse, eve gitmediğimi bilmelisin."

"Hayır mı?" Ona biraz daha yakın olabilmek için yumuşak derinin üzerinde kayıyorum. Arabası onun gibi kokuyor. Tatlı ve yenilebilir. İçerisi de tam ona göre. Yüksek enerjili müzik ve bardaklıkta duran metal su şişesi, üzerinde her gün susuz kalmamayı ve diğer insanların ne düşündüğünü umursamamayı hatırlatıyor. Arka koltuğunda bir Dartmouth sweatshirt'ü ve yerde fazladan bir çift eski spor ayakkabısı var.

"Hayır. Benimle bir maceraya çıkmak ister misin? Biraz karanlık ve çarpık."

"Yalnız gitmene nasıl izin verebilirim anlamıyorum."

Gülümsemesiyle oynuyor, burnundaki küçük çivi arabasındaki dev ekrana karşı parlıyor. "Pekâlâ, kahraman. Seni uyardım. Şimdi benimle sıkışıp kaldın."

Şu anda beni bir mezarlığa ya da morga götürüyor olabilirdi ve umurumda olmazdı. İyi ki de öyle çünkü yirmi dakika sonra Jamaica Plain'deki bir mezarlığın neo-Gotik kapısından geçiyoruz.

"Açıklamak istediğin bir şey mi var?"

Nereye gittiğini çok iyi bilerek karanlık mezarlığın içinde ilerliyor. "Ne? Bu mezarların bazıları yüzlerce yıllık ve Boston'ın en zengin insanların bazılarının kalıntılarını barındırıyor. Sakın bana mezar hırsızlığı yapmadığını söyleme."

"Sadece kışın kazmak daha zor oluyor."

Sınır tanımayan göbek kahrkahası arabayı dolduruyor. "Biliyor musun, sen de benim kadar tuhaf ve soğukkanlı olabilirsin." Arabayı durdurup park ediyor. "İşte," diyor, iki kitabesi olan büyük bir taş göstererek. "Ailem. Bugün annemin doğum günü ve okul, hastane, Stella'ya yardım derken, şimdiye kadar gelip onu ziyaret etme fırsatım olmadı."

Oh. Üzüntüyle iç içe geçmiş suçluluk duygusu beni bir haftalık çöp kokusu gibi çarptı. "Kaybınız için üzgünüm."

Beni el sallayarak uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim. Çok tatlısın ama onlar öldüğünde altı yaşındaydım, yani endişeleniyorsan yıkılacak falan değilim. Onları ziyaret etmek beni üzmemek yerine mutlu ediyor. Onlara bir şeyler anlatıyorum, onlar da beni duyuyor ve her şey yolunda gidiyor." Bana doğru dönüyor, gözleri her yerde

ve bunu yapmasına bayılıyorum. Bana tüm dikkatini veriyor. Ben de bu iyiliğe karşılık vermekten mutluluk duyuyorum. "Ölü insanlar seni korkutacak türden biri değilsin, değil mi?"

Göğsümü gösteriyorum. "Ekstra patoloji rotasyonu yapmış bir adamla konuşuyorsun."

Burnu buruşuyor, yüzü sadece gösterge paneli ve büyük bilgisayar ekranı tarafından aydınlatılıyor. "Ew. Neden?"

"Bilmiyorum. Bunun bilimi büyüleyici."

"Sen tam bir ineksin," diye suçluyor ama ne onun gülümsemesini ne de benimkini saklayabiliyor. Ya da birbirimize bakmadan duramadığımızı.

"Böyle diyorsun ama henüz Marvel koleksiyonumu görmedin."

Kıkırdıyor, uzanıp saçlarımı karıştırıyor. "Tanrım, çok tatlısın. Hadi yapalım şunu. Gece yarısı yanıyor. Gel ailemle tanış." Arabasından inerken kıkırdıyor, neredeyse kıcını bana gösterecek ve beni bakarken yakalıyor. "Bunu gördüm."

"Bunu giyen sensin. Bakacağım çünkü yardım edebileceğimi sanmıyorum ama dokunmayacağıma söz veriyorum."

Arabadan inip ona doğru yürürken, "Belki de tişörtünü çıkarmanı istemeliyim," diye atıldı. "Bilirsin, her şeyi biraz daha eşitlemek için."

"İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında bunun biraz saygısızlık olduğunu düşünüyorum."

Bir eliyle alt dudağına dokunuyor, diğer eliyle de sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi elimi tutuyor. Ten tene temas ettiğimiz her seferde olduğu gibi, yaydığı sıcaklığın içimde titreştiğini hissediyorum.

"Belki," diye kabul ediyor. "İşte. Bunlar onlar."

Elimi bırakıyor ve mezarın hemen önündeki taş bankın üzerine oturuyor. Soğuk taş bacaklarının çıplak tenine değdiğinde biraz kıpırdanıyor ve küçük bir ürperti duyuyor.

Teklif etmeden gömleğimin düğmelerini açtım ve omuzlarına attım. Çok kalın değil ama hiç yoktan iyidir.

"Boo. Atlet giymişsin. Kol şekerini takdir etsem de fikrini değiştirdiğini umuyordum."

Kollarını gömleğin kollarından geçiriyor ve *sikişiyor*. Benim gömleğimi giymesi başka bir şey.

Hâlâ yarı sert olan aletim görmezden gelmese bile kol şekeri yorumunu görmezden geliyorum. "Kesinlikle hayır. Ve ona eşofman demediğin için teşekkür ederim."

Başını iki yana sallar. "Asla." Yüzü ailesinin mezarına doğru eğiliyor. "Merhaba, anne ve baba. Bu Callan. Benim profesörüm." Gülüyor,

Kafası geriye doğru uçuyordu.

"Ha. Çok komik." Yan tarafını çimdikliyorum ve ciyaklıyor, yerinde zıplıyor ve elimi şapırdatıyor.

"Özür dilerim. Gülmek istememiştim. Aslında güldüm, o yüzden gerçekten üzgün değilim." Mezara geri dönüyor. "Her neyse, doğum günün kutlu olsun anne. Birkaç aydır buraya gelme fırsatım olmadı. Sizi özledim ve size anlatacak çok şeyim var." Eski sevgilisi ve Dr. Lawrence'ın ölümü, evini su basması ve Amelia, Oliver ve yeğenlerinin yanına taşınmasıyla ilgili olanları anlatmaya başlıyor.

Tüm bu süre boyunca burada oturup onu dinliyorum, bakışlarımı bir an bile ayıramıyorum. Gözümü bile kırpmak istemiyorum.

Ona deli gibi aşığım. Her düşüncesinden büyüleniyorum. Her hareketi beni mest ediyor.

Tamamen, geri dönülmez bir şekilde onun büyüüne kapıldım.

Ve burada onun yanında otururken, ona takılırken, ona dokunurken, onunla gülerken, Central Square olarak turnede olduğum zamanlardan hikayeler anlatırken, bir mezarlıktaki bankta sabahın ilk ışıklarına kadar onunla konuşurken, bunu durdurmak ya da değiştirmek için hiçbir şey yapmıyorum.

Kendimi sürüklenmeye bırakıyorum. Çekiştiriliyorum. Akıllı, sorumluluk sahibi yanım bana bunu kesmemi ve kendimi toparlamamı söylüyor ama bu otobüsü o kullanmıyor.

Zaten sahip olduğu parçalarım.

Yine de, tüm bunlara rağmen, onunla daha fazla sınırı aşmayacağım.

Layla Fritz sınıfıma girdiği andan itibaren benim için yasak bölge oldu. Ve biz yollarımızı ayırana kadar da öyle kalacak.

T acil servis, sağlık çalışanları için şeker Diyarı gibi olabilir. Bazı günler, her şeyi doğru yaparsınız ve vardiyanızın sonuna gökkuşağı renkleri içinde ulaşırsınız. Diğer günler ise

O lanet zencefilli rek ya da baston şeker kartlarını çekip en başa geri gönderiliyorlar.

Bugün benim için ikinci gün.

şu anda alışmamam gerekiyor. Para bile almıyorum ama neyse. ğrenmek için buradayım ve bu deneyim için minnettarım. Ama rastgele bir yaz akşamında, elinde birasıyla dolaşan her pıslığın kendini yenilmez sandığı bir gün, gönüllü olmak için hiç de iyi bir gün değil.

Bugün arşamba, Cuma ya da Cumartesi bile değil, ama buranın hastalarla nasıl aydınlandığını asla bilemezsiniz.

Bir saat önce çıkmam gerekiyordu ama acil servis tıka basa dolu ve yeterli personel yok. Tahlillere bakıyor, çocukları rahatlatıyor ve insanların tuvalete gitmesine yardım ediyordum. Sonra Drew yanıma geldi ve saçma sapan bir ifadeyle "Yardıma ihtiyacım var." dedi.

Hemen yutkundum. "Tabii. Ne oldu?"

"Bir aile geliyor. I-95'te bir traktör römorku arabalarına çarpmış, onları döndürmüş ve doğrudan korkuluklara çarpmış. Durum kötü. Ebeveynlerin durumu kritik ve olay yerinde entübe edildiler, ancak ocuk zarar görmemiş görünüyor. Pediatri kontrolünden sonra çocuğun yanında olmanı istiyorum."

İçim çamura dönüyor ve aniden bastıran gözyaşlarımı yutuyorum. Bir zamanlar ben de o çocuktum. Ailem bir araba kazasında öldü ve ben arka koltukta zarar görmedim ve ben... bu çocuğa nasıl bakarım? Onun için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım ama *lanet olsun*.

Ailesinin gelmesini dileyerek sessiz bir dua gönderiyorum ve sonra Drew'in bana söylediği yerde duruyorum. Burada hemşire müdürü olan eşi Margo bana güven verici bir göz kırptıyor ama sonra hiç durmadan devam ediyor.

Ebeveynler tekerlekli sandalyeyle getirilirken bir sağlık görevlisi kocaya sarılmış, kalp masajı yapıyor. Artık karısıyla ilgilenmiyorlar bile. Onu travma odasına götürüyorlar, monitörde asistoli okunuyor.

-Kalp atışı yok. ET tüpünden kan geliyor.

"İşte orada!" Drew komşu travma odasını işaret ediyor ve kırım yapıyor gibi koşarak oraya gidiyorum. Sedyenin üzerinde beş ya da altı yaşlarında bir kız oturuyor. Koyu mavi gözleri, kestane rengi saçları ve yüzünde kırık bir ifade var.

Sessiz, ama gözleri benimkilerle buluştuğu anda -korkmuş ve güvensiz -Hemen su içmeye başlarlar. "Annem ve babam nerede?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona cevap veremem çünkü bu benim haddime değil, ama onun benim cevap vermeme ihtiyacı yok. Benim o olduğum zamanları nasıl bildiğimi zaten biliyor.

Annesiyle birlikte ben de öleceğim çünkü yapamam... Yapamam. Bu küçük kız.

"Merhaba," diyorum, hissettiğim her duyguyu bol miktarda havayla birlikte yutarak. Fark etmez. Sesim kasırgadaki bir yaprak gibi titriyor. "Ben Layla. Senin adın ne?"

Bana baktı ve sonra çılgılık atmaya başladı. *Çılgılık* gibi! "Anneciğim! Annemi istiyorum! Babacığım! Babamı istiyorum!" Çırpınıyor, tekmeliyor, kavga ediyor ve travma odasına gitmek için sedyeden uçmaya çalışıyor.

Oh lanet olsun.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu işte çok yeniyim ve hiç eğitim almadım. Onu kollarımın arasına alıp olabildiğince sıkıca sarılıyorum ve vücudunu kendi vücudumla sıkıştırıyorum. Benimle savaşıyor, güçlü ve bu konuda inanılmaz derecede iyi ve tek yapabildiğim dayanmak. Sadece tutunup sarılıyorum ve gitmesine izin vermiyorum. Ona korktuğunu bildiğimi söylüyorum. Ona burada olduğumu ve yalnız olmadığını söylüyorum ve daha fazla mücadele ettikten, çılgılık attıktan, tekmeledikten ve vurduktan sonra paramparça oluyor.

Kollarımda tamamen parçalanıyor ve sonunda küçük bedeni pes ediyor ve hıçkırırken onu tutmama izin veriyor. Ben de hıçkırmaya başladım çünkü

ağlamak zorundayım.

Ağlarız, ağlarız ve o kadar uzun süre ağlarız ki gözyaşı kalmaz, sadece nefes nefese kalırız, hıçkırırız ve acı veren titremeler yaşarız.

Kafamı kaldırdığımda travma odasının penceresinde Drew'un acımasız yüzünü görüyorum. Başını sallıyor ve ben biraz daha dağılıyorum. Her şeyi sorgularken bu küçük kıızı kucağımda tutarken kendimi kaybediyorum. Belki de bunu yapmamalıydım ve belki de ailemi kaybetmeyi atlattığımı ve hiçbir şeyin beni etkilemediğini düşündüğümde yanılmıştım.

Olmaması gerekiyor ama sanki yıllar önce o gece kendimi tutuyormuşum gibi hissediyorum ve bunu durduramıyorum. Amelia'yı burada istiyorum. Ona sarılmak ve benim insanım olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Benim için hayatını feda ettiği için. Benimle birlikte ailemizi de kaybederken benim için elinden gelen her şeyi yaptığı için.

Gözlerim kapanıyor ve ben onu tutarken zaman benden uzaklaşıyor. Sonunda, kendini yıprattığı için kollarımda gevşiyor, ama gitmesine izin vermiyorum. Artık yalnız olmadığımızı hissetsem bile.

"Onu arayan oldu mu?"

"Henüz aramadı."

"Buna ihtiyacımız var. Kız ve ailesi için acil durum irtibat kişisi olarak listelenmiş."

"O iyi mi?"

"Bilmiyorum. En az yirmi dakikadır böyle."

Gözlerimi açtığımda Drew ve Margot'nun köşede kısık sesle konuştuklarını ve küçük kızın kollarımda uyuduğunu görüyorum.

"Ne oldu?" Boğazımdaki çakıl taşlarını ve gözyaşlarımı temizleyerek soruyorum.

Margot öne çıkıyor ve küçük kıızı kollarımdan nazikçe alıyor, onu temiz bir sedyeye yatırıyor ve hediyelik eşya dükkanında gördüğüm bir battaniye ve pelüş bir hayvanla birlikte yatırıyor.

"Ebeveynler başaramadı."

"Biliyorum," diyorum cevap olarak, Drew'a bakarak, kederle nefes almak için kendimi zorlamaya çalışarak.

"Soyadları Barrows'tu."

Ona yaklaşık on bin kez göz kırpyorum. "Bana diyorsun ki-"

"Onlar Callan'ın erkek kardeşi ve baldızı, bu da yeğeni." Margot çenemi tutuyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Sen iyi misin?"

Ona bakıyorum. Sonra Drew'a. Sonra da küçük kıza. "Henüz bilmiyor mu?"

"Hayır," diye cevaplıyor Drew.

"Onu arayacağım," diyorum ikisine de, sedyeden kalkarken. Yüzümü siliyorum, birden kendimi o şekilde kaybettiğim için aptal gibi hissediyorum. Başımı iki yana sallayıp odaya bakıyorum. "Özür dilerim. Bunun profesyonelce olmadığını biliyorum ve bir daha asla olmayacak." Küçük kızın uyuyan halini gözümün önüne getirerek nefesimi bırakıyorum. Callan'ın yeğeni. Tanrım. "Bir zamanlar onun yerindeydim ve bu benim buradaki ilk deneyimimdi." Boğazımı temizleyip omurgamı düzeltiyorum. "Onu arayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Ben yapacağım," diyor Drew sertçe ama yüz hatlarında şefkatle. "Davaya ben bakıyordum ve onun patronuyum. Bu benim işim. Senin değil." Ve cep telefonu çoktan elinde olduğu halde odadan dışarı çıkar.

Ellerim yüzümde ve saçlarımda geziniyor. Dağınık bir haldeyim, bu yüzden topuzumun lastiğini çözüp hızla daha düzenli bir hale getiriyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Margot sedyede yanıma oturuyor ve ikimiz de küçük kızın uyumasını izliyoruz. "Bu bir sürü üzüntü demek." Eli omzuma düşüyor ve kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve hepimiz o yollardan geçtik. Bazı hastalar sizi diğerlerinden daha çok etkiler. Bunun gibi bir şey mi? Bunu hissetmemeniz mümkün değil. Özellikle de bunu bizzat yaşadıysanız. Kırılmak işin bir parçası, Layla. Ama kendini toparlamak ve bir sonraki hastaya yardım etmek de öyle çünkü onların da sana ihtiyacı var."

Minnettarlıkla başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin. Hepsini kurtaramamak en kötü kısmı. Böyle geceler beni çok fazla alkole ve kötü kararlara iterdi. Bu gece senin gecen olduğu için üzgünüm." Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Callan gelene kadar onunla kalabilir misin?"

"Onu bırakmayacağım," diye teminat veriyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Margot beni odada uyuyan yetim küçük bir kızla yalnız bırakıyor, amcası da muhtemelen yolda. Amcası. Yaşamak üzere olduğu şeyi düşündüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor. Callan ve ben sabah beşe kadar ailemin mezarının yanındaki taş bankta oturduk. Sonra onu eve bıraktım ve hepsi bu kadar.

Bu sabah dersteydi ve sonra burada hastanedeydi ve sanki ben hiç burada değilmışim gibiydi. Bütün hafta boyunca birbirimize geçmiş olmaya kayıtsız tanıdıklar gibi davrandık. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmek için kendimi *zorladım*. Bugün başka bir doktorla eşleştirildim ama Callan'ı gördüm. Dikkatimi vermediğimi düşündüğü anlarda sins bakışlar atıp beni izlediğini gördüm. İşin aslı, ben de ona aynısını yaptığım için dikkat ediyordum.

Aramızdaki tek şey bu. Çalıntı anlar, sins bakışlar ve uzaktan izlemek. Ve ben bununla iyiyim.

Hatta onunla harika.

Bu, bu gece bu küçük kızı kucağına alabilen kişi olduğum için duyduğum garip, ıstıraplı minnettarlığı ortadan kaldırmıyor. Burada kalıp bunun bir parçası olabilen kişi olduğum için. Bu, kimsenin diğer tarafta bunu bizzat yaşamış biri olmadan girmesi gereken bir şey değil ve ben yaşadım.

Ve tam bu düşünce beynime kazınırken, telaşlı Callan travma odasına uçarak geliyor, gözleri manik, her yöne dönüyor ve ağır bir vuruş için bana takılıp kalıyor, kırmızı yüzümü ve şiş gözlerimi alıyor ve sonra uyuyan yeğenine doğru zıplıyor.

Adını bile bilmediğimi fark ettim.

Kırık bir nefes alıyor, tüm vücudu titriyor ve gözyaşları bir kez daha yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başlıyor.

"O..." Düşüncesini bile tamamlayamaz. "Drew sadece dedi ki..."

"Uyuyor," diye fısıldıyorum, sesim kalın ve çatlak. "Kendini yıprattı."

"Ama o iyi mi?" Gözleri benimkilere yalvarıyor. "Fiziksel olarak yani." Başımı salladım. "Evet."

Ellerini kalçalarına götürüyor ve tavana bakarken çenesini yukarı kaldırıyor. Çok zor nefes alıyor, kendini tutmaya çalışıp başaramazken göğsü senkronize bir şekilde yükselip alçalıyor. İstıraplı gözyaşları yanaklarına vuruyor ve bunlar sadece benimkilerin daha sert akmasına neden oluyor.

"Önümüzdeki birkaç gece benimle kalması gerekiyordu. Kardeşim"-öksürüyor ve boğazını temizliyor-"ve karısı Cape Cod'da bir düğüne gidiyorlardı." Elleri yüzünde geziniyor, gözyaşlarını siliyor ama gözyaşları durmuyor, benimkiler de durmuyor. "Aklımı kaçıırıyordum. İki saatten fazla bir süre önce onu bırakmak için evimde olmaları gerekiyordu ve o telefonunu açmıyordu. Şimdi gittiler ve o..."

Başını sallıyor, bir daire çiziyor ve ayağını travma odasının kapısına çarparak kapının hızla açılmasını ve ardından sertçe kapanmasını sağlıyor. Başlıyorum ama küçük kız kıpırdamıyor bile. Sedyeden inerek, dengesiz bacaklarımla ona doğru ilerliyorum. Söyleyecek sözüm yok. Söyleyecek bir şey yok. Onun yerine kollarımı beline doluyor ve başımı göğsüne bastırıyorum.

Gürleyen kalbinin tam üzerine.

"Siktir. Layla."

Kontrolsüzce titremeye başlıyor ve ahşap ve katı olmasına rağmen, sanki dünyanın görmesine asla izin vermediği içsel bir parçası candan yapılmış gibi çatlıyor. Kolları sırtımı sarıyor ve sonra bana şiddetle sarılıyor, yüzü boynumda, nefesini tutamıyor. O bana doğru ağlarken gözyaşları önlüğümün omzunu ıslatıyor, elleri sırtımdaki kumaşı yumrukluyor.

"İyi misin?" diye hışırıyor, sesi boğuk, kederle burkulmuş.

Tanrım. Bu adam. Pek çok açıdan çok güçlü ama sanırım bu onu tanıdığım en güçlü insan yapıyor. Kim hayatı parçalanırken başkalarını düşünür ki?

"Benim sorum da bu olmalı," diye karşılık veriyorum. "Ben iyi değilim."

"Ben de değilim."

Başını sallıyor çünkü zaten biliyor ve bildiği için ve ikimiz de iyi olmadığımız için beni daha sıkı sarıyor. Bir an için, hepsi bu kadar. Yapabileceğimiz tek şey. Birbirimizi teselli edebiliriz.

Ama sonra o an bitmek zorunda olduğu için bitiyor ve beni bırakıp uzaklaşıyor.

"Onu eve götürmeliyim. Burada uyanmasını istemiyorum. Anlamayacaktır. O daha altı yaşında." Bir nefes çekti. Sonra bir nefes daha. Yüzünü siler. "Bu hastaneyi çalıştığım yer olarak biliyor. Çalıştığım yer olarak değil..." Gözlerini sımsıkı yumuyor ve daha derin, sakinleştirici nefesler alıyor. "Onu eve götürmeliyim. Ailemi aramalıyım. Willow'un ailesini aramalıyım. Arkadaşlarımı aramalıyım."

Elimi cebine atıyorum ve telefonunu çıkarıyorum. Yüzüyle kilidini açıp telefon numaramı isminin baş harfi L ile programladığımda şaşkınlıkla beni izliyor.

"Kullanmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Ama ihtiyacın olursa orada. Herhangi bir şey için. Her zaman."

Ona telefonunu geri veriyorum, o da cebine koyuyor ve sonra işine bakıyor. Uyuyan küçük kızı kucağına aldı.

güvenli bir şekilde göğsüne yaslıyor. Dudakları ve burnu kızın saçlarına yerleşiyor ve onu içine çekiyor, yüzünde durdurulamaz gözyaşları ve sonra başka bir kelime etmeden çıkıp gidiyor.

Mekanik olarak, gittiğinden emin olmak için yirmiye kadar sayıyorum ve sonra eşyalarımı toplayıp hastaneden ayrılıyorum. Arabama atlayıp kız kardeşim ve Oliver'ın evine doğru yola çıkıyorum. Saat o kadar geç bile değildi. Sekizi biraz geçiyor, ki hala erken olması ve etrafımda hayatın olması gerektiği gibi devam etmesi tuhaf hissettiriyor. Arabamı garaja park ettiğimde ışıklar yanıyor ve içeriden çok fazla ses geliyor.

Müzik.

Yeğenlerim Taylor Swift dinliyor, şüphesiz dans partisi yapıyorlar ve başka bir gece olsa içeri girip onlara katılırdım. Ama bu gece başka bir gece değil.

Boğulmamak için arabayı kapattıktan sonra Amelia'ya mesaj atıp garaja gelmesini istiyorum. Bir dakika sonra arka kapı açılıyor ve meraklı kafası dışarı fırlıyor. Etrafı araştırıyor ve arabamda oturduğumu görünce kaşlarını çatıyor ve sonra bana doğru yöneliyor, yolcu tarafındaki kapıyı açıp içeri giriyor.

Eli hemen yüzümü kavıyor, başparmağı şişkin gözlerimin üzerinde geziniyor, yüz hatları endişeyle çiziliyor. "Ne oldu?"

Bugün onuncu kez oluyormuş gibi geliyor, yıkılıyorum. Emniyet kemerimi çözerek konsoldan uzanıyorum ve kız kardeşime şiddetle sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ona.

"Ne?" Neşesiz bir kahkaha atıyor. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. Neden ağlıyorsun ve bana teşekkür ediyorsun?"

"Çünkü annem ve babam öldüğünde, hayatındaki her şeyi bıraktın, okulu bıraktın, erkek arkadaşını bıraktın ve bana bakmak için eve geldin. Ve bunun için sana doğru dürüst teşekkür ettiğimden emin değilim ama Amelia'yı siktir et, şimdi sana teşekkür ediyorum çünkü sen tanıdığım en cesur, en güçlü, en şefkatli insansın ve seni seviyorum. Seni seviyorum ve sana sonsuza kadar minnettarım."

"Oh, Layla. Tanrım, yapma bunu." Amelia ağlamaya başladı ve sonra ikimiz de ağlayıp birbirimize sarıldık. Elleri saçlarımda geziniyor, her zaman yaptığı gibi beni yatıştırıyor, her zamanki abla. "Bunu değiştirmedim. Bir saniye bile. Senin için orada olmak yaptığım en iyi şeydi." Geri çekilip yüzümü kavıyor, gri gözleri gözlerimi delip geçiyor. "Buna ne sebep oldu?"

Ona Callan'ı anlattım. Kardeşi, yengesi ve yeğeni hakkında. Onun benim profesörüm olduğunu ve onunla çalıştığını.

"O olduğunu biliyordum," diyor usulca, neredeyse utanarak. "Yani, Boston'da kaç tane Callan var ki? Bu konuda bir şey söylemedim çünkü MGH'nin acil servisinde çalıştığını hatırlamıyordum ve sizin profesörünüz olacağını fark etmemiştim. Eski grup arkadaşlarıyla birlikte onunla sadece birkaç kez karşılaştım ve onların hepsi de Abbot Vakfı etkinliklerindeydi. Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ve sonra omuz silkerek kendimi berbat ve çığ hisseden yüzümü siliyorum. "Bu konuda daha derin bir seviyede ağladığımdan emin değilim, bu yüzden bu noktada iyiyim ve buna sandığımdan daha fazla ihtiyacım olabilir. Ama kalbim onun için ve o küçük kız Meils için acıyor. Neler yaşadıklarını biliyorum."

"Ben de öyle. Bu en kötüsü ve ne söyleyecek söz var ne de teselli. Kalbim hepsi için kırılıyor ve içeri girdiğimizde Oliver'a anlatacağım." Ben itiraz etmeye başlayınca elini kaldırıyor. "Sen ve Callan hakkında değil. Açıkçası. Bunun gizli kalması gerekiyor ama bu gece ona ne olduğunu bilmek isteyecektir."

Koltuğuma yaslanıyorum, gözlerim kapanıyor. "Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Biliyorum ama şu anda onun için yapacak bir şey olduğundan emin değilim." Dalgınca başımı sallıyorum, zihnim dönüyor.

"Sorularınız var mı? Cevaplanmasını istediğiniz ya da tartışmak istediğiniz şeyler ya da sadece konuşmak istediğiniz herhangi bir şey?"

"Hayır," diyorum. "Öldükleri geceyi hatırlamıyorum ama nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum ve ben... bunun hakkında konuşmaya *ihtiyacım yok*. Anlıyor musun?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, anladığını umuyorum ve o Amelia olduğu için anlıyor.

"Bu gece çok cesurdun. Bunu kendinde görmediğini biliyorum, ama bazıları kendi travmalarını alıp kaçmak için bahane olarak kullanabilir ve bunun ne kadar tetikleyici olduğu göz önüne alındığında haklı olabilir." Gözlerimin içine bakıyor. "Ama sen kendi deneyimlerini yardım etmek için kullandın ve bu da belli bir yürek ve cesaret gerektirir. Bununla birlikte, bu gece için yapabileceğin her şeyi yaptığını düşünüyorum. İçeri gir ve bir duş al. Kendine biraz zaman ayır. Ocakta senin için ısıtabileceğim yemek artıkları var ve sonra geri kalan her şeyi dans ederek hallederiz."

Ona tekrar sarılıyorum. Sıkıca. Onun için çok minnettarım.

Gölümsüyorum ve arabadan iniyorum, tam da bunu yapmaya hazırım. Amelia ve ben içeri giriyoruz ve kızlar yüzümü görmesin diye hızla yukarı çıkıyorum. Ama odama girdiğimde telefonuma bir mesaj geliyor.

C: Bu gece yalnız olmadığından emin olduğun için teşekkür ederim.

Kalbim küt küt atıyor ve yatağımın kenarına oturup onun sözlerini tekrar tekrar okuyorum. Karşılığında ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama mesaj attı ve bunun onun için kolay olduğundan şüpheliyim. Şu anda hiçbir şey onun için kolay değil. Ve onu teselli etme dürtüsü çok baskın. Evine gidip yatağına girme ve-

Kendimi bundan uzaklaştırıyorum.

Mesajını doğrudan yanıtlamadan ezberliyorum çünkü kelimeler uygun gelmiyor ve bu geceden sonra her şeyden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Telefonumu komodinin üzerine koyup kapatıyorum. Duşa girdim. Sonra da yeğenlerimle birlikte terden ve yorgunluktan yatak ve uykudan başka bir şey düşünemeyecek hale gelene kadar dans ediyorum.

Kesinlikle düşüncelerimi giderek daha fazla meşgul eden adam değil.

T Şu anda tek iyi şey etrafımda insanların olması. Etrafımı saran insanlar. Burada benimle birlikte olan, bana yardım eden, odaklanamadığım şeylerle **ilgilenen insanlar**. Aurelia ve Fallon

Cenaze. Çiçeklerden yemeğe, gazeteye ölüm ilanı vermeye kadar her şey. Her şey.

Ailem uçakla geldi ve Declan ile Willow'un mezarlarının başında durduğumuzda, arkamda ve yanımda arkadaşlarım vardı, elleri ve bedenleri sessiz bir dayanışma ve sevgi gösterisiyle bana dokunuyordu. Hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım onlara.

Ailem birkaç gün sonra ayrıldı. Annem dayanamadı ve bunun için onu suçlamıyorum. Katy'yi hayvanat bahçesine ve Çocuk Müzesi'ne götürdüler ve sonra Florida'ya giden bir uçağa bindiler.

Willow'un ailesi farklı bir hikaye. Cenaze için uçakla gelmediler. Sıfır paraları var ama onları uçurmayı teklif etmeme rağmen reddettiler. Ayrıca tüm bunlar olurken onlardan pek haber alamamıştım, ta ki dün gece aniden Katy'yi onları ziyaret etmesi için hemen uçurmamı talep edene kadar.

Reddettim.

Belki yanıliyorum ama Katy Willow'un ailesini çok iyi tanımıyor. Willow ne zaman ailesinden bahsetse, bu hiçbir zaman olumlu bir şekilde olmadı ve onlarla birlikte büyürken çok da mutlu bir çocukluk geçirmediğini biliyorum. Bu yüzden kızlarını kaybetmelerini anlıyor ve onlar için üzüliyordum ama onlar için her şeyi bırakacak da değildim.

Kahretsin, tek çocuklarının cenazesi için bile uçmadılar ve şimdi aniden Katy'yi istiyorlar - ailesini yeni kaybetmiş altı yaşında küçük bir kız -Michigan'a uçup hiç tanımadığı insanlarla birlikte olmak için mi? Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

Benimle kavga ettiler, onun vasisi olmadığımı söylediler ki bu doğru. Ben değilim.

En azından henüz değil.

Katy'yi benim olarak yanımda tutmak istiyorum. Bunun dünyamdaki her şeyi değiştireceğini biliyorum ama onu tüm benliğimle seviyorum ve onun için başka bir yol düşünemiyorum.

Benim için zor bir karar bile değildi.

Sanırım kardeşim ve Willow da bunu isterdi, ama kim emin olabilir ki?

Vasiyetleri yoktu. Her ikisinin de Katy'ye -ya da ona bakacak bir vasisi olduğunda ona- kalacak bir hayat sigortası poliçesi vardı ama hepsi bu.

İşte Pazartesi, her şey bitti ve Katy kampa geri döndü çünkü gitmeyi o istedi. Pek konuşmuyordu. O gece evimde uyandığında ailesini sordu ve ben de ona gittiklerini söylemek zorunda kaldım. Bana anlatamadığı ya da açıklayamadığı bazı çılgınlık gece terörleri dışında, kafasının içinde kayboldu.

Bu hafta iki randevum var. Biri bugün dersten sonra avukatımla, diğeri de bu hafta içinde çocuk doktoru Fallon tarafından bana şiddetle tavsiye edilen tanınmış bir çocuk psikoloğu ile.

O zamana kadar, bu gezegende uğraşmak istediğim en son şey olan bu aptal dersi geçmek zorundayım. Hayat devam ediyor. Kaçamayacağım sorumluluklarım var. Dikkatimi dağıtmanın bana iyi geleceği saçmalığını kendime yedirip duruyorum.

Ama gerçek şu ki... *Onu* görmek istiyorum.

Travma odasındaki o geceden beri Layla'yı görmedim ve bir daha da mesaj atmadım. Drew beni fazladan izin almaya zorladı, bu yüzden Perşembe gününe kadar işe dönmeyeceğim. Onunla konuşmaya bile ihtiyacım yok. Sadece yüzünü görmek istiyorum ve bu beni korkutmalı ve her türlü alarmı ve soruyu gündeme getirmeli ama şu anda umurumda değil.

Sadece bu seferlik bencil olabilirim ve bunun bir önemi olmayacak çünkü bundan hiçbir şey çıkmayacak.

Her şeyi ayarlamak ve Cuma günü kaçırdıklarımın üzerinden geçmek için sınıfa erken geliyorum ki sınıfın kapısı açılıyor. Başımı kaldırıyorum ve hemen gördüğüm en güzel mavi gözlere kilitleniyorum. Layla eşyalarını genellikle arkada oturduğu sandalyenin önündeki masaya bırakıyor ve sonra kararlı adımlarla bana doğru yürüyor.

"Burada ne yapıyorsun? Ders en az otuz dakika daha başlamayacak."

"Biliyorum," diyor, tam masamın önünde durarak. "Burada olacağını düşünerek erken geldim. Nasıl olduğunu görmek istedim."

Keşke giymeseydi, çünkü üzerinde bir kez daha sütyen giymediğini belli eden dar siyah bir atlet ve uzun bacaklarını ortaya çıkaran minik bir şort var. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, elimde olmadan yumruğuma dolamak istiyorum. Kiraz ve badem gibi kokuyor ve amının tadını tam olarak bildiğimden..... zaten çok gerginim.

"Ben iyiyim," diye kestirip atıyorum çünkü geri alamayacağım bir şey yapmadan önce onun gitmesine ihtiyacım var.

Gözleri yüzüme yapışmış, beni inceliyor ve sonra boş sınıfın etrafına bakıyor. Bir anda masamın etrafında, önümde duruyor ve onu görebilmem için başımı geriye doğru eğmeye zorluyor.

"Ne yapıyorsun sen? Bunu yapamazsın." Yine de bir şekilde ellerim çoktan kalçalarındaydı. Muhtemelen onu itmeme gerekiyordu ama yapmadım. Onun yerine tırmanmaya başlıyor, yumuşak tenini hissedebilmek için atletinin eteğinin altına giriyorlar. Sadece bir anlığına.

"Ya burada dizlerimin üzerine çökebilirim ya da beni şu dolaba götürebilirsin ve orada yapabilirim."

Kendi tükürüğümde boğuluyorum, onun cesur teklifiyle irkiliyorum. Dudaklarını yalıyor, o lanet dil halkasını gösteriyor ve lanet olsun dizlerinin üzerine çökmesini istiyorum. Onu ve diline saplanan metal parçasını ilk gördüğümünden beri bunu istiyordum.

"Yerine dönmelisin ya da daha iyisi dersten önce gidip bir kahve almalısın."

Onun yerine "Kenara ne kadar yakınsın?" diye soruyor ve ben onun gözünde bu kadar görünür olmaktan nefret ediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve kalkmamam gerekiyor çünkü bu bana sunduğu fanteziyi bir adım öteye taşıyor ama otururken ciddi ve yasaklayıcı görünemem. "Git, Layla. Böyle bir şey olamaz."

"Burada mı yoksa depoda mı?" diye soruyor, bakışları sabit. Aletim gözle görülür şekilde sertleşmişti ve aşağıya bakmamış olsa da bunun farkında olduğunu biliyordum. Farkında olduğundan bile emin olmadığım bir hareketle kalçaları bana doğru hafifçe sallanıyor. "Senin yerine karar vermeden önce beş saniyen var."

"Bana burada, okulda ya da başka bir yerde oral seks yapmayacaksın. Hayır."

"Evet. Beş. Dört."

"Layla, dur. Sadece git. Siktir, sadece git." "Üç. İki. On-"

Geri sayımını bitiremeden kolundan tutup dolaba doğru çekiyorum. Kapıyı açıyorum ve arkamızdan kapıyı çarparak onu içeri fırlatıyorum. "Kes şunu! Bana yardım ettiğini falan düşündüğünü biliyorum ama hayatımı zaten karmaşık olan durumdan daha da karmaşık hale getirmene ihtiyacım yok."

Bana doğru adım atıyor, göğsü benimkine, göğüsleri gömleğime ve kalça kemiği ağrıyan sikime dayanıyor.

"Hayatını zorlaştırmayacağım," diye o kadar içten söz veriyor ki göğsüm titriyor. "Bu sadece burada olacak, sadece şimdi olacak ve aramızda kalacak. Basit tutacağız. Bu sadece bir rahatlama olacak çünkü patlamaya hazır gibi görünüyorsun. Bence kendini birine bırakmalısın ve ben de sana söylüyorum, bana bırakman için *yalvarıyorum*."

Aklımı kaçırmak üzereydim. Elim onun at kuyruğunu yakalıyor ve hayal ettiğim gibi yumruğumun etrafına sarıyor. Alnım onunkine değiyor ve dudaklarının kenarını yalıyorum. "Seninle ilgili basit bir şey yok. Bunların hiçbirisi basit değil. Eğer yakalanırsak-"

"Bu gerçekleşmeden önce beni dizlerimin üzerine çöktürüp boğazımdan aşağı boşalsan iyi edersin."

İnliyorum, gözlerim sımsıkı kenetleniyor. Lanet olsun. O haklı. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ama nasıl...

"Ağzımı sik, Callan. Bunu kaldırabilirim. Kahretsin, bunu istiyorum. Bunu düşünmek bile beni ıslatıyor. Yap o zaman."

Elim gömleğinden yukarı çıkıyor ve bana bunu yaptığı için onu cezalandırmak amacıyla göğüs ucunu vahşice avuçluyorum. "Hiç sütyen takıyor musun?"

"Elimde olsa yapmazdım. Onlardan nefret ediyorum ve şanslıyım ki bundan kurtulabileceğim kadar küçük, sevimli, diri memelerim var."

"Göğüslerine bayılıyorum."

"Ağzımı daha çok sevmek üzeresin." Tam önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve bana bakarak talimat bekliyor. O, erkeklerin uğruna ölüme atlayacağı bir siren. Karşı konulması imkânsız bir baştan çıkarıcı. Hiç *bir* kadını onu arzuladığım gibi arzulamamıştım.

"Beni dışarı çıkar."

Dudaklarını tekrar yalıyor ve sonra hevesle kemerime uzanıyor, ağır bir metal şingirtisiyle tokayı açıyor ve sonra sırada düğmem ve fermuarım var.

"Şu anda kendimi ne kadar iyi kontrol edebileceğimi bilmiyorum," diye uyarıyorum. "Sana... sana sert davranabilirim. Bunu istediğine emin misin?"

"Sana ne kadar olduğunu göstermek için parmaklarımı amıma sokayım mı?"

Elim açık bir rafın üzerine düşüyor ve oradaki cam bir şeyi tıkırdatıyor. "Evet. Sonra da yutmadan önce sikime sür."

İnliyor ve diğer elini şortunun içine sokuyor, aynı zamanda beni boxer külotumdan çıkarıp birkaç kez pompalıyor. Elini üzerimde hissettiğimde gözlerimin arkasında ışık kıvılcımları parlıyor.

Bu çok yanlış. Çok yanlış. Her an biri sınıfa girip bizi burada bulabilir.

Bu da küçük bir şey değil. Bunun yansımaları çok büyük olabilir ve şu anda bunu göze alamam ama onu durduracak gücüm de kalmadı. Eğer yapabilseydim, onu eve götürür ve sikimi o kadar sert ve derin bir şekilde içine sokardım ki haftalarca beni hissederdi. Zorlukla nefes alabildiğim tüm duygularımı onun bedenine yansıttırdım.

Ama böyle bir şey olmayacak.

Bu o olacak ve eğer bu onunla olacaksa, o zaman bunu geri çeviremem.

Şortunun içinde ne yaptığını göremiyorum ve bu beni çıldırtıyor, ama sonra elini çekip bana ıslaklığıyla tamamen kaplanmış iki parmağını gösteriyor. Aşağıya dalıyorum, onları ağzıma alıyorum, uyarılmışlığının her damlasını yalayarak temizliyorum çünkü bugün ona ders verirken dudaklarımda onun tatlı amının tadını istiyorum.

"Kendini boşaltacak mısın?" Tekrar ayağa kalkıp aynı anda başını ağrıyan sikime doğru iterken soruyorum.

"Yapmamı ister misin?"

Bunu yarım saat kadar düşündüm. "Hayır, burada olmaz," diye karar veriyorum. "Bütün gün ıslak ve istekli kalmanı istiyorum ve sonra bu gece eve geldiğinde

Bugün profesörünüz için ne kadar edepsiz bir kız olduğunuzu düşünürken acele etmeyin ve kendinizi boşaltın."

"Siktir, Callan. Tanrım. Benimle böyle konuşmaya devam edersen kendime dokunmama bile gerek kalmadan boşalacağım."

Beni ağzına alıyor, içine pompalıyor, ne kadar alabileceğini görmek için uzunluğumu ve çevremi test ediyor. Halter sikimin başının etrafında dönüyor ve kutsal orospu çocuğu bu delicesine iyi hissettiriyor. Daha önce hiç dil halkası olan bir kadın bana inmemişti ve bu şimdiye kadarki en iyi şey olabilir.

"İşte bu kadar. Şimdi daha derine. Siktir, Layla. Bu çok iyi."

Başını biraz aşağı doğru itiyorum, bunu yapmak için saçlarına sıkıttığım yumruğu kullanıyorum. Şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum. Bu ben değilim. Kaba biri değilim ve yatak odası da dahil olmak üzere her konuda kontrolü sevsem de, tipik olarak aşırı otoriter değilim.

Ama ben çok gerginim, kopmaya hazır bir lastik bant gibiyim ve o bana bedenimin ve zihnimin açıkça ihtiyaç duyduğu şeyi veriyor. Acımasız bir hayvan olmak için. Almak ve umursamamak. Zihnimi birkaç dakikalığına gerçeklikten koparmak için.

Beni ciddiyetle emmeye başlıyor, halter aletimin hassas alt tarafı boyunca sürüklenirken dilini düzleştiriyor. Boğazının arkasına vurduğumda boğazındaki kaslar yuvarlanıp daralıyor ve refleks olarak yutkunuyor, hafifçe öğürüyor.

Cennet gibi, her şeyiyle... Ağzını sikmeye başlarken bunu ona da söylüyorum, içeri ve dışarı pompalıyorum.

Bir eliyle sikimin dibini tutup diğer eliyle pantolonumu yumruklarken mest olmuş bir halde onu izliyorum. Gözleri sulanıyor ve burnundan nefes almakta zorlanıyor ama devam ediyor. Almaya devam ediyor. Nefes alması için ona bir mola vermek için çekmeye çalıştığımda bile benden daha fazlasını istiyor.

Rafı kavıyorum, o yalamaya, emmeye ve beni olabildiğince derinlere almaya devam ederken zaten çok yakıным. Başı aşağı yukarı sallanıyor. Gürültülü. Dağınık. Ve günah kadar sıcak. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve bu sadece aldığım zevki artırıyor.

"Tanrım, Layla. Ah. Tanrım, bu çok iyi. Çok yaklaştım."

Pantolonumu kavrayan elim içeriye doğru kayıyor ve taşaklarımı kavıyor, onlara sert bir sıkma ve nazikçe çekme hareketi yapıyor ve bu da boğazından aşağıya uyarı vermeden boşalmam için yeterli oluyor. İnledim, alçak sesle ve derinden

Boğazını sıkıyor, ona verdiğim her damlayı yutarken güzel yüzünü izliyor ve sonra beni yalayarak temizliyor.

Üzerimden kalkıp nefes almak için kalçalarının üzerine oturuyor ve ben de fermuarımı, düğmelerimi ve kemerimi hızla yeniden ilikleyerek kendimi geri çekiyorum. Ayağa kalkmasına yardım ediyorum, sınıfın hala boş olduğunu görmek için kapıdan dışarı bakıyorum ve sonra onu duvara bastırıp ağzını benimkiyle kapatıyorum.

Dediğim gibi, eğer bu son kezse... Onu öpmek zorundayım.

Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyorum ve bu garip ya da iğrenç olmak yerine, çok seksi. Az önce ne yaptığımızı, benim için ne yaptığını bilmek... Onun için deli oluyorum. Deliriyorum. Sanırım masama gelip sahte randevusu olmamı istediği andan beri öyleyim.

Ama bu şu anda işe yaramaz, bu yüzden onu itiyorum ve onun yerine dilimi boğazına sokmaya razı oluyorum. Ellerim yüzündeyken onu öpüyorum, ona karşı her şeyi yaptıktan sonra şimdi nazik davranıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve sonra beni geri itiyor, kendini ayarlıyor ve ben de ona yardım ediyorum, böylece ona bir saniye daha dokunmak için bir bahanem oluyor. Son bir saniye.

"Etraf temiz mi?" diye soruyor ve ben bir kez daha depo dolabının cam bölmesinden dışarı bakıyorum.

"Evet. Git."

Çıkıyor ve ben de bir süre bekledikten sonra onu takip ediyorum. Sandalyesine ulaştığı anda kapı açılıyor ve onu sınıfta konuşurken gördüğüm kız, sanırım adı Murphy, içeri girip yanındaki koltuğa oturuyor.

Yakalanmaya bu kadar yaklaşmıştık. En fazla 30 saniye.

Bu tekrar alamayacağım bir riskti.

Layla'nın gülüşünü ve arkadaşıyla sohbetini izliyorum, ikisi de genç, hevesli tıp öğrencileri ve ben buradayım, yarı profesör ve uzman doktor ve umarım yakında bir tür bekar baba olacağım. O yirmi üç yaşında ve yarışın başında, ben ise otuz bir yaşındayım ve çoktan bitiş çizgisine ulaştım.

Dünyalarımız birbirinden ışık yılı kadar uzak.

Ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok.

F Layla'nın kışkırtıcı ama inanılmaz saksosu beni ne kadar rahatlatmış ve kendime getirmiş olsa da, şu anda avukatımın ofisinde dururken hiç de öyle hissetmiyorum. Onu beklerken dar bir çemberde volta atıyorum.

Girmek için. Nasıl amca olunacağını biliyorum. Katy ile nasıl eğleneceğimi biliyorum. Onun vasisi olmak ikimiz için de bir alışma süreci olacak.

Otuz bir yaşındayken altı yaşında bir çocuğun babası olmayı beklemiyordum. Birinci sınıfa başlamayı, ev ödevlerini, sınıf projelerini ve bunlarla birlikte gelecek her şeyi beklemiyordum. En azından bütün bunları çözmek için yazın geri kalanı var. İkimiz de öğreneceğiz - o ailesi olmadan nasıl yaşayacağını, ben de nasıl baba olacağımı.

Yine de bunun başka bir şekilde olmasını istemiyorum. Katy'yi yanımda istiyorum. Sadece geçici olarak değil, her zaman. O benim. Benim kızım.

Kapı açılır ve çok saygın bir aile avukatı olan Tom Daugherty içeri girer.

"Callan." Sıkı bir el sıkışma ile beni selamlıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Oturun."

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak yapıyorum.

"Anladığım kadarıyla yeğeniniz için kalıcı bir vasi olmak istiyorsunuz?"

"Evet. Yapardım." İşte o anda kızgın olduğumu fark ettim. Kardeşim ve Willow'a bir vasiyetname oluşturmadıkları ve hepimizin ölümlü olduğu ve zamanımızın ne zaman gelip gelmeyeceği konusunda doğrudan bir kontrole sahip olmadığımız fikrini takdir etmedikleri için kızgınım. Annemle babam uçağa binip döndükleri için kızgınım.

onların yardımı ya da desteği olmadan her şeyi hallediyor. Katy'nin onlarsız büyümek zorunda kalmasına kızgınım.

Çünkü ya yeterli değilsem?

Her ebeveynin bir noktada kendine bu soruyu sorduğunu hissediyorum ama benim durumumda bu son derece geçerli bir soru. Ya onun için yeterli değilsem? Ya daha fazlasına ihtiyacı varsa? Ona verebileceğimden daha fazlasına... Maddi olarak demiyorum çünkü çok param var. Sadece acil servis doktoru değilim, Central Square'den kazandıklarımı harcadığım tek şey apartman dairem ve tıp fakültesi.

Ve Central Square olarak çok para kazandık.

Dört yıl boyunca listelerin zirvesinde kaldık ve neredeyse hiç durmadan dünyayı dolaştık - hayal edebileceğimizden çok daha fazla para kazandık.

"Pekâlâ. Çocuk zaten sizin evinizde olduğu için bu oldukça basit bir prosedür. Hızlı bir şekilde mahkemeye gitmemiz ve yasal vasiinin yanı sıra sizi de vasi olarak atamak için dilekçe vermemiz gerekecek."

"Çabuk mu?" Papağan gibi konuşuyorum.

"Evet, Bayan Barrow'un ailesi ortalığı karıştırıyor."

Yüzüm buruştu. "Özür dilerim, dalga geçmekle neyi kastettiğinizi anlamadım."

Açıklarken dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Willow'un ailesi Katy'nin vasiliği için dilekçe veriyor."

İlk sorum "Neden?" oldu çünkü şok olmuştum. "Onu pek tanımıyorlar."

"Bu sabah dilekçeyi adli yardımdan ücretsiz bir avukata dosyalattılar."

"Çünkü işeyecekleri bir kapları yok. Bunu acımasızca söylemiyorum bile. Willow bana ve Dec'e büyürken ne kadar fakir olduklarına dair hikayeler anlatırdı, öyle ki ailesinin ona bakamadıkları için onu bırakacaklarından endişe ederdi. Babası yıllardır çalışmıyor ve annesinin de çalıştığını sanmıyorum. Neden ilkokul çağındaki bir çocuğun mali yükünü üstlenmek istesinler ki?"

Gerçek şu ki, ikisi de bir işte tutunamadı. Birkaç ay bir yerde çalıştıktan sonra ya şu ya da bu nedenle işi bırakıyorlar ya da kovuluyorlardı. Sosyal yardımla çok daha iyi geçiniyorlardı ve Willow ilk fırsatta taşındı. Hiç yakın olmadılar.

"Willow'un cenazesine bile gelmediler."

Tom sandalyesinde arkasına yaslanır, ellerini karnına dayar. "Onların hikâyesini mi yoksa daha büyük olasılıkla gerçeği mi istiyorsun?"

"İkisi de," diyorum ona, sandalyemin kollarını kavrayarak.

"Hikayeleri, kızlarını çok özledikleri ve ona ait ne kadar parça varsa sahip olmak istedikleri yönünde. Cenazesi için uçamayacak ve tek çocuklarının gömülüşünü izleyemeyecek kadar perişan olduklarını söylüyorlar. Katy'yi çok seviyorlar ve ona bakma ve ona mümkün olan en iyi hayatı sunma fırsatını istiyorlar."

İçimi çekiyorum, midem ağırlı düğümle doluyor. "Peki ya gerçek neden?"

"Katy'nin adına olan hayat sigortasından bir nokta sekiz milyon dolar, artı kardeşinizin evinin satışından elde edilen gelir ne olursa olsun. Katy reşit olmadığı için, bu para Katy'nin adına olan fonları denetlemek üzere mahkemenin atayacağı bir vasiye gidecek, bu kişi de Katy'nin vasisi olacak."

Evi satmayı düşünmeye bile başlamadım. Aurelia ve Fallon oraya gidip Katy'nin odasını, oyuncaklarını ve eşyalarını toplamayı teklif ettiler. Bunu yapamazdım ve Katy'yi de bu duruma sokmak istemedim. Diğer her şeyi paketleyip ya bağışlamayı ya da satmayı planlıyordum.

Sadece henüz oraya varmamıştım.

"Yani Katy'nin vasisi olurlarsa, 'Katy'ye bakmak adına' olduğu sürece kendi takdirlerine göre harcamak için en az bir nokta sekiz milyon alacaklar mı?" Son kısmın etrafına tırnak işareti koydum.

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum."

Öne doğru düşünüyorum, dirseklerim kalçalarıma batıyor, ellerim yüzümü kapatıyor. Birdenbire onu görebilmek için uçurmamı istemelerine şaşmamalı. Cuma öğleden sonra Katy için hayat sigortası yapıldığını öğrendik. Bir türlü toparlayamadım.

"Katy'nin yasal vasiliği ne olacak? Bunu istemiyorlar mı?"

Ayağa kalktı ve doğrudan benimle konuştu. "Şu anda hayır. Ayrıca bir yargıcın acil bir sebep olmadan bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Ailesini yeni kaybetmiş bir çocuğu yaşadığı evden çıkarmak için çok şey gerekir, özellikle de birlikte yaşadığı kişi velayet için dilekçe veriyorsa. Bekarsınız ve uzun saatler çalışıyorsunuz, yani bu sizin lehinize bir durum değil, ama şu anda bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Willow'un ailesi parayı istiyor. Küçük kızı değil."

Bu son kısım beni şaşırtmadı ve aynı zamanda rahatlattı.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Katy'nin hayatında herhangi bir pay sahibi olmalarını engelleyebilir miyiz?"

"Kesinlikle deneyebiliriz ama bu başarılı olacağımız anlamına gelmez."

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Kontrolün onlarda olmasını istemiyorum."

Katy ile ilgili her şeyden."

"Bu sabah evrak işlerini halledeceğim ve sizinle temasa geçeceğim."

El sıkışıyoruz ve ben geldiğimden daha kötü hissederek ayrılıyorum. Declan ve Willow öldüğünden beri göğsümde bir çapa gibi duran ezici ağırlık hiç hafiflemiyor. Arabama geri dönüp eve gitmek yerine sokaklarda yürümeye başlıyorum.

Gün içinde hiç boş zamanım olmuyor. Hem de hiç. Garip bir duygu.

Eve gidip düşüncelerimle baş başa kalmak istemiyorum. Bir yanım neredeyse hastaneye gidip birkaç saat yatmak istiyor. Sonra Layla'nın orada olduğunu hatırlıyorum ve onu tekrar görme arzusu içimi kemiriyor ve bu fikri hemen bir kenara itiyorum.

Onunla tekrar birlikte olmanın bir yolunu bulmam gerekiyor -ki bunu yapmaya yeni başlamıştım- ama şimdi sanki en baştan başlıyormuşum gibi hissediyorum. Kulağında benim sesim olsun istiyorum, tatlı bedenine benim istediğimi söylediğim şekilde dokunurken kafasının içinde benim sözlerim olsun istiyorum ve sonra orgazm olduğunda dudaklarında benim adım olsun istiyorum.

Tüm bunları silkeleyerek -çünkü onu aramayacağım, ona mesaj atmayacağım ve onu görmek için hastaneye gitmeyeceğim- kendimi Katy'nin kampının önünde buluyorum, tam o sırada telefonum cebimde çalıyor. Asher.

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Avukatla işler nasıl gitti?"

Kampının bulunduğu binaya bakarken bir elimi çenemde gezdiriyorum.

"Ash, kötü şeyler oluyor."

"Bir mazerete mi ihtiyacın var, yoksa mazeret için çok geç ve kefalet parasına mı ihtiyacın var?" derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Sırıtiyorum, enseme sıkarak orada biriken gerginliği boşaltıyorum. "Tüm bunları başaramazsam belki ilki olur. Willow'un ailesi Katy'nin vasiliğini almak istiyor."

"Onları yok edebilecek birini tanıyorum."

"Şaka yapıp yapmadığını bilmek bile istemiyorum."

"O zaman sana söylemeyeceğim. Bunun Katy'nin yararına olduğunu düşünmediğinizi varsayıyorum."

"Hayır. İstemiyorum. Ve bu konuda bencil ya da duygusal açıdan mantıksız davrandığımı da düşünmüyorum."

"Doğru. Tamam." Duraksıyor. "Ama Katy'yi aldığınız sürece, gerisi mahkeme ve parayla halledilebilir."

"Doğru," diye kabul ediyorum ve tekrar kaldırımda dolanmaya başlıyorum. Belki de para konusunu çok büyütüyorum. Katy için yeterince param var ve istersem onları mahkemeye verebilirim. "Avukatım yasal vasilik için dilekçe vereceklerini düşünmüyor, ama asla bilemezsin. Bekar olmamın ve uzun saatler çalışmamın iyi görünmediğini söyledi ama Katy'yi benim gözetimimden alacaklarını da düşünmüyor."

"Eğer bana evlenme teklif edeceksen, kabul ediyorum. Bir yandan da kadınlarla yatabildiğim sürece."

Kıs kıs gülüyorum. "Tam olarak benim tipim değilsin ama Lenox'un bunu kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

O gülüyor, ben de gülüyorum. "Belki. Seni en çok şaşırtanlar her zaman sessiz olanlardır. Ya da ateşli tıp öğrencinle tekrar bir araya gelebilirsin."

Kaldırımın ortasında adımlarımın ortasında donup kaldım. "Uh." "Ah ne, Cal?" diye soruyor, sesi önde.

"Bu sabah bir şeyler olmuş olabilir." Kaldırımdaki bir çakıl taşı tekmeleyip yamalı çimen yatağına atlayışını izleyerek çit çekiyorum.

Bir kahkaha attı. "Pekala, şimdi konuşuyoruz. Bir de bana sor. Bana tüm seksi detayları ver."

Gözlerimi deviriyorum ve Katy'nin kampının önündeki ferforje çite yaslanıyorum. "Neyiz biz, lisede mi? Sana detay vermeyeceğim."

"Yuh. Sıkıcı. Sadece onu nerede becerdiğini söyle. Bugün hastanede olmadığını bildiğime göre okulda mıydı?"

"Onu becermedim." Teknik olarak. "O zaman ne?"

"Kapa çeneni, pislik. Her ne olduysa bir daha olmayacak. Bu... bir stres gidericiydi."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Uh-huh. Biliyorsun bize bir daha olmayacağını söylemiştin ve sonra bam, olmuş gibi görünüyor."

"Bu farklı. Ve bu sefer gerçekten olmayacak. Yapamaz."

"İyi. Her neyse," diyor kuşkuyla. "Ama ikiniz de bunun ne olduğunu ve nereye varamayacağını bildiğiniz sürece ara sıra birbirinizle *stres atmanızda* bir sakınca görmüyorum."

"Etik açıdan yanlış olması dışında, onunla bunu yapamam."

Durakladı ve onun asla sadece ara sıra stres atıcı olamayacağını ima ettiğini anladığında, "Eğer öyleyse, o zaman onu kafandan çıkar. Şu anda odaklanman gereken yeterince şey var."

Metal çubuğa vuruyorum. "Evet, biliyorum. Aslında, Katy'yi dondurma yemeye götüreceğim. Sonra görüşürüz dostum."

"Kızıma benim için sarıl."

Telefon bağlantısını kesiyoruz ve sonra kampın ön kapısına doğru yöneliyorum. Masanın arkasındaki yöneticiye Katy'yi erken almaya geldiğini söylüyorum ve ardından küçük Uğur Böceğim omuzlarında yeşil sırt çantası ve havuzdan ıslanmış saçlarıyla bana temkinli bir bakış atıyor.

"Hey, Katy leydim." Eğildim ve onu kollarımın arasına alıp göğsüme sarıldım. O da bana sarılıyor ve sonra onu yere bırakıp küçük elini elime alıyorum.

"Neden beni erken alıyorsun?" diye soruyor.

"Toplantımı bitirdim ve birlikte dondurma yemenin eğlenceli olabileceğini düşündüm."

Benim ve Declan'ınkiyle aynı renkteki mavi gözleri parlıyor. "Gerçekten mi? Annem bana gün boyunca hiç ödül vermedi."

"Oh," diye ağzımdan kaçıyor ve bir kez daha her şeyi yanlış mı yapıyorum diye merak ediyorum. "O zaman bugün özel bir gün."

Heyecandan ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Gökkuşağı serpintili bir fincanda çikolata ve üstünde bir külah alabilir miyim?"

"Kesinlikle. Hadi gidelim."

Parlak güneş ışığına ve şehrin gürültülü sokaklarına doğru yürüyoruz. Boston'da yılın bu zamanı her zaman olduğu gibi hava sıcak ve nemli. Katy bana kamptaki sabahını anlatıyor. Yaptıkları sanat ve el işi projesinden arkadaşı Holly ile lastik salıncakta sallanmaya ve yüzmeye kadar her şeyi. En azından sevdiğini bildiğim bir kampı var.

Sonunda dondurmacıya vardık ve oturduğumuzda dondurmayı ağzına götürürken, "Senin koruyucun olmaya çalışıyorum" dedim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve başını sallıyor.

"Bu, benimle yaşamaya devam edeceğin ve sana bakacak kişinin ben olacağım anlamına geliyor. Kulağa hoş geliyor mu?"

Kaşığını fincanındaki eriyen çikolatanın içinde döndürmeye başlarken bu kez bana başıyla onay veriyor. Tüm eğlenceyi emdiğim için kendimi bir topuk gibi hissediyorum.

bunun. Belki de Şimdi bu konuyu amanın zamanı değildi.

Dondurmamdan bir ısıruk alıyorum, içimde belirsizlik çalkalanırken bile yaklaşımımı yumuŐatmaya çalışıyorum. "Annen ve baban olmadığını biliyorum ama seni çok seviyorum ve birlikte kalmamızı istiyorum."

"Öyle mi?"

Uzanıp parmaklarımı alnında ve sonra burnunun yamacında gezdiriyorum. "Tüm kalbimle, evlat. Tüm kalbimle. Artık sen ve ben varız ve bunu sensiz yapamam."

Bunu düşünüyor. "Oyuncaklarımı senin evinde tutabilir miyim?"

"Tabii ki. Burası artık benim evim değil, bizim evimiz." Umarım öyledir. "Aslında, birinci kattaki ekstra odalardan birini oyun odası yapabiliriz diye düşünüyordum. Nasıl istersen."

Bu durum onu memnun etmiş olacak ki küçük bir tebessüm ediyor ve dondurmasından bir ısıruk daha alıyor.

Bundan sonra pek konuşmuyor, sadece dondurmasını yemeye devam ediyor ve ben de kendimi aynı Şeyi yapmaya zorluyorum. Her Şey yoluna girecek, diyorum kendime. Olmak zorunda.

M Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü hastanenin üzerinde parlayan güneşe doğru eğerken derin bir nefes alıyorum. AirPods'umu kulağıma takıyorum ve Saint Blonde'u çalmaya başlıyorum, başımı sağa sola sallayarak

neşeli bir parça.

Bugün çok yorucu geçiyor ve tüm bunların yorgunluğunu hissetmeye başladım. Dersler, simülatör laboratuvarı, kurs, hastane işleri ve Oliver ile Amelia'nın evinden işe gidip gelme arasında, bunu hissediyorum.

Şehir daha yakın bir yerde yaşamak için yeni bir yer bulmaya çalışmalıyım. Şehirde araba kullanmaktan ve trafikle mücadele etmekten nefret ediyorum, sonra da nereye park edeceğimi bulmaya çalışmak zorunda kalıyorum. Pahalı ve her zaman çok uygun değil, ancak Oliver ve Amelia tren hattı üzerinde yaşamıyor, bu yüzden T durağına gitmeli, park etmeli ve sonra şehre giden trene binmeliyim.

Boston T sistemini bilenler için tam bir karmaşa. Trenler neredeyse hiç zamanında kalkmıyor ve son derece yavaşlar - özellikle de caddeden geçenler, ki okula gittiğim günlerde bu trenlere binmekten başka çarem yok.

Tüm bunlar çok erken kalkmak zorunda kaldığım ve çok geç saatlere kadar eve gelemediğim anlamına geliyor. Bu beni yıpratmaya başladı.

Ağır bir nefesle hindili sandviçimi ağzıma götürüp ısıırıyorum, çiğniyorum ve mola sırasında huzurlu bir dakikanın tadını çıkarırken o kadar çok şey düşünmemeye çalışıyorum. Ta ki biri omzumu tutana kadar. İçimden bir çığlık kopuyor ve sıçrayarak dirseğimi tuğla duvara çarpıyorum. *Ahh.*

Gözlerimi kırıştırarak açtığımda, bugün burada olması planlanmamış olan Callan'ın bana baktığını görüyorum. "Ödümü kopardın!"

Duyamadığım bir şey söylüyor. "Ne?"

"Bağırıyorsun!" Kulağını işaret ederek AirPods'umdan hâlâ müzik dinlediğimi gösteriyor.

Oh. Telefonumu cebimden çıkarıp müziği durdur tuşuna basıyorum ve ardından kulaklığımı kulağımdan çekip kılıfına geri sokuyorum.

"Özür dilerim," diyor biraz mahcup bir şekilde. "Adını birkaç kez söyledim ve sen yanıt vermedin. Seni korkutmak istememiştim."

"Evet, yaptın, seni sümüklü popo. Dirseğim ve kalbim bir daha asla eskisi gibi olmayabilir." Acıyan dirseğimi ovuyorum. Kim kulağında kulaklık varken ve gözleri kapalıyken birinin omzunu tutar ki? Yani, gerçekten.

Yanından gelen bir kıkırdama çenemi düşürmeme neden oluyor ve Katy'nin onun yanında, elini onun elinin içine sokmuş bir şekilde durduğunu görüyorum.

"Merhaba," diye ciyaklıyorum. Katy beni hemen tanıdı. Aklımda hiç şüphe yok. Bir daha görmek isteyeceği son kişi olduğuma eminim ama beni görünce çılgılık atmıyor ya da bağırıyor. "Pardon, sümüklü popo dedim." Neyse ki daha kötü bir şey değil.

"Sanırım bu küçük baş belasının söyleyeceği bir şeydi, değil mi?" Callan iddia ediyor.

Katy başını sallar. "Kamptaki grubumdaki Jamie McAlister tam bir sümüklü popo."

Callan başını sallar. "Buna tüm kalbimle katılıyorum." Tekrar bana bakıyor. "Hazır buradayken bana bir iyilik yapar mısın?"

Yüzü güneşi engellediği için gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Tabii. Ne oldu?" "Dün saatimi burada unutmuşum ve bu gece şarj etmem gerekiyor. Katy

içeri girmek istemiyor. Ben gidip onu alırken birkaç dakikalığına ona göz kulak olmanız mümkün mü?"

"Onu yakaladım. Git hadi. Ciddiyim," diye ısrar ediyorum tereddüt ettiğinde. "Ben onunla kalacağım." Katy ile neredeyse göz hizasına gelecek şekilde başımı eğiyorum. "Amcan içeri girip saatini alırken ben de burada seninle kalabilir miyim?"

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve başparmağının köşesini çiğniyor. Sonunda başını sallıyor.

"Hemen döneceğim Uğur Böceği. Sen burada arkadaşım Layla ile kal."

"Yapacağım," diye söz veriyor Katy ve sonra Callan bana anlamlı bir bakış atıp binanın içine koşuyor.

Ona elimi uzattım. "Bankta oturmak ister misin? Burası güneşin altında çok sıcak." Cevap vermiyor ama küçük, sıcak elini benimkine koyuyor ve onu banka götürmeme izin veriyor.

"Bana kızgın," diyor alçak sesle, otururken, ambulansların travmaları getirmek için kullandığı dumanı tüten asfalttan başka pek bir şey görmüyoruz.

"Neden sana kızsın ki?"

"Jamie McAlister bugün oyun alanında benimle alay ediyordu. Bana yetim dedi."

Küçük pislik. Orada olmadığım için şanslı yoksa altı yaşında olsun ya da olmasın kışına tekmeyi basardım. "Kulağa gerçek bir sümüklü gibi geliyor."

Yüzü bana dönüyor ve gülümsüyor, Callan'inkine o kadar benzeyen mavi gözlerinden yansıyan güneş ışığı neredeyse nefesimi kesecek. "Ona bir pislik olduğunu söyledim ve inciklerine tekme attım."

Bir kahkaha attım ve sonra onu bastırmaya çalışırken boğulmaya başladım. "Bu kelimeyi nereden öğrendin?"

"Cal Amca'nın arkadaşı, Asher. Çok küfür eder."

Adamı tanımıyorum ama tahminimce Asher'ın bu çocuğun yanında ağzından çıkana dikkat etmeyi öğrenmesi gerekecek. "Sen bunu yaptığında bu çocuk ne yaptı?"

Nefes nefese kalıyor ve yanaklarını küçük yumruklarına indiriyor, dirsekleri kalçalarına gömülüyor. "Bir bebek gibi ağladı ve öğretmene beni anlattı. Cal Amca'yı aradılar ve o da gelip beni almak zorunda kaldı. Öğretmen bana üzgün olduğumu söyletti ama ben üzgün değilim."

Lanet olsun. Bu kızı cidden seviyorum. *Tam* benlik. "Söylediklerini beğenmediğini ona söylemenin daha iyi bir yolu var mıydı sence?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Bana hiç iyi davranmıyor. Beni kovalıyor ve üzerime toprak atıyor. O bana iyi davranmıyorsa ben de ona iyi davranmak istemiyorum."

Vay canına. Çocuklar yetişkinlerin yapamadığını yapıyor. "Anladım. Cal Amca ne dedi?"

"Bana kendimi savunmanın her zaman iyi olduğunu, ancak şiddetin asla çözüm olmadığını ve bir dahaki sefere kötü bir kelime kullanmamam gerektiğini söyledi. Jamie'nin sadece benim ilgimi çekmek istediğini ve onu görmezden gelmemi söyledi."

Bunu düşündüm. "Cal Amca haklı. Erkekler en çok ilgimizi çekmek istediklerinde bizi rahatsız ederler. Ama ne var biliyor musun? Bunu yapmanın daha iyi yolları olsa bile üzgün olmanı ve böyle tepki vermeni anlıyorum.

Bir dahaki sefere. Ben de bir yetimim," diyorum ona. "Ben de senin yaşındayken ailemi kaybettim ve bu çok acı veriyor. Biri size bunu hatırlattığında, acınız daha da artıyor. Yine de bu adam senin dikkatini çekmeye ve başını belaya sokmaya değmez."

Dik oturuyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Acıyı nasıl iyileştiriyorsun?"

Güzel soru. "Bu sorunun cevabını bulduğumda sana haber veririm. Etrafınızda sevdiğiniz insanların ya da sizi güldüren insanların olması yardımcı oluyor. Özellikle üzgün hissettiğimde çok kitap okurum ve bunlar beni daha iyi hissettirir."

"Nasıl?" Bastırıyor.

"Zihnimi başka bir yere, bazen okuduğum şeye bağlı olarak başka bir dünyaya götürüyor. Ailemden de bahsediyorum ama siz henüz buna hazır olmayabilirsiniz."

Başını sallıyor ve burnunu çekerek çocukların yaptığı gibi kolunun tersiyle burnunu siliyor. "Sence tabletimi alır mı?"

Yüzündeki dehşet ifadesi karşısında gülümsememi tutuyorum. "Bilmiyorum." Burnumu kıvırıyorum. "Sence yapmalı mı?"

"Belki," diye dürüstçe cevap veriyor. "Ama bunu ona söylemeyeceğim."

"Muhtemelen akıllıca. Saçını örebilir miyim?" İçimden neden böyle bir istek geldiğini bilmiyorum. Belki de uzun kahverengi saçları biraz karışık olduğu içindir. Ya da belki küçükken kötü bir gün geçirdiğimde Amelia bana bunu yapardı ve bir şey beni hep daha iyi hissettirirdi.

Heyecan yüzüne yansıyor. "Tamam." Bana sırtını dönüyor ve ben de elimdeki tek lastik olduğu için saçımdaki lastiği çekiyorum.

Başımı silkeliyorum ve sonra parmaklarımla saçlarını taramaya başlıyorum, herhangi bir düğüme takılmadığımdan emin oluyorum. Sonra saç tellerini üç bölüme ayırıyorum ve sırtından aşağıya doğru uzun, kalın bir ip haline gelene kadar örmeye başlıyorum. Lastikle bağlıyorum ve sonra telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum.

"İşte. Bak." Küçük bedenini bana doğru çevirip fotoğrafı gösteriyorum. Gülümsüyor ve onaylarcasına başını sallıyor. "Bir selfie çekebilir miyiz?"

Bu yaşta selfie'nin ne olduğunu nereden bildiğini sorardım ama bu çok saçma. Bence yeni yürümeye başlayan çocuklar ne olduğunu biliyordur. "Elbette!" Kafalarımızı birbirine bastırıyoruz ve fotoğrafı çekiyorum. "Oh, bu çok şirin. Al, Cal amcana göndereyim de sende kalsın."

Tam resmi gönder tuşuna bastığımda ambulans bölümünün kapıları açılıyor ve o dışarı çıkıyor. Telefonunun ping sesini duyuyor, cebinden çıkarıyor, görüntüyü kontrol ediyor ve sonra bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor.

"Bu da ne?"

"Saçını ben ördüm," dedim ona.

"Güzel." Gülümsüyor. "Bayıldım Uğur Böceği. Belki de bir YouTube videosu izleyip bunu senin için nasıl yapacağımı öğrenmeliyim."

Bunu onun için nasıl yapacağını öğrenmek istediği için kalbim göğsümde küçük bir takla atıyor, ama onu itiyorum.

"YouTube hayat kurtarır." Ayağa kalkıyorum. "Lafı açılmışken, nedenini bilmesem de geri dönmeliyim. İçerisi Q-U-I-E-T."

"Şşşt," diye tıslıyor Callan bana. "O kelimeyi burada asla söyleme." Gözlerimi deviriyorum. "Bu yüzden heceledim. Duh."

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler." Bana uzun uzun bakıyor ve sonra dağınık saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Daha iyi." Dikkatini Katy'ye yöneltiyor. "Park için hazır mısınız? Muhtemelen seni bununla ödüllendirmemeliyim ama bugün içeride kalmak için fazla güzel bir gün."

"Layla da gelebilir mi?"

Callan da ben de donup kaldık. "Erm." Dudaklarım yana doğru çekildi ve ona *Ne diyeceğimi bilemiyorum.*

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen," diye ekliyor çocuk, bir aşağı bir yukarı zıplayarak ve kolumu çekiştirerek.

Vay be. Nasıl hayır diyebilirim? Özellikle de evet demek istediğim zamanlarda. Yani, ebeveynlik yapmadığımız yetişkin hayatlarımızda kaç kez bir yaz günü parka gidebiliyoruz? Asla, değil mi?

"Eminim Layla'nın-"

"Ama onun gelmesini istiyorum. Lütfen Cal Amca." Avuçlarını birbirine bastırıyor ve yüzünde yalvaran bir ifadeyle ona doğru kaldırıyor.

"Sen istiyorsan benim için sorun yok," diye mırıldanıyorum, sadece o duyabilsin diye.

"Emin misin? Bunun da bir ödül olduğunu hissediyorum ve bu sabah yaptığı şey için onunla delicesine gurur duysam da, hiçbir ebeveynlik el kitabının böyle olmamı alkışlayacağını sanmıyorum. Sen bir ödölsün. Sanırım bunu hepimiz biliyoruz."

Gülüyorum çünkü iyi bir replik ve hoşuma gidiyor. "Sana kalmış. Ben her türlü iyiyim."

İç çekiyor. "Tamam. O da gelebilir. Ama Uğur Böceği-"

"Biliyorum, biliyorum. Bir dahaki sefere onu görmezden geleceğim." İnliyor ve sonra ofluyor.

Gülüşümü tutmaya çalışıyorum ama yine de kaçıyor. "ok ateşlisin, evlat. Senden hoşlanıyorum."

"Artık ikilemimi biliyorsun." Callan onun elini tutar. "Gel hadi. Parka gidelim."

Hemen içeri koşuyorum, Drew'a Callan ve Katy'yle bugün zıplayacağımı bildiriyorum ve eşyalarımı alıyorum. Dışarı çıktıktan sonra hastanenin önünden karşıya geçip Charles Caddesi'ne doğru yürüyoruz ve sonra sola dönüp Common'a gidiyoruz. Kurbağa Göleti, ocukların hem kıyafetleriyle hem de mayolarıyla sıçradığı bulanık suyla dolu ve oyun alanı, bir ebeveyn ya da hatta bir dadıysanız bulunmanız gereken sosyal bir yer.

Callan ve ben oturacak bir yer bulmayı başardık ve Katy kıcı yanıyormuş gibi koşmaya başladı, koşarken elleri havada çılgınca sallanıyordu.

"Unuttuğu ve bir süreliğine ocuk gibi davrandığı birkaç yerden biri. Kamp da yle. Genelde. O küçük piç kurusu onu duymadığım için şanslı, yoksa kendini bir dizi fındıkta bulurdu."

"Alfa Callan Amca. O şanslı bir kız."

Bana yan yan sırtıyor ve sonra ikimiz de oyun alanını izlemeye geri dönüyoruz.

"Buradaki herkes sana bakıyor," diye gözlemliyorum. "Seksi bir adam olduğun için mi yoksa ünlü ve seksi bir adam olduğun için mi bilemiyorum."

ksrerek gülüyor. "Bu senin için ateşli bir *doktor* ve hepsi bana bakmıyor."

Homurdanıyorum. "Korkunç bir yalancısın. Herkes yüzde yüz sana bakıyor. Bahse girerim ayağa kalkıp dolaşsan, evli olsun olmasın en az beş kadın sana asılır."

"Bu bir bahis mi?"

Ona parıldıyorum. "Kesinlikle."

"Layla!" Katy oyun alanının tepesinden bağırıyor. "Gel benimle oyna."

"Bu benim işaretim."

"Bekle." Beni durdurdu. "Kaybettiğinde ne alacağım?"

"Kaybetmeyeceğim, ne istersen ona ne dersin?" Ona arsızca göz kırıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum.

"Bu konuda seni tutuyorum."

Omzumun üzerinden el sallıyorum ve sonra Katy ile oynamak için yukarı tırmanıyorum. O ve ben birbirimizi kovalayıp kaydıraklardan aşağı inerken bir yandan da Callan'a gizlice göz kulak oluyorum.

Kadınlardan sonra. Ancak üçüncü kadını reddettikten sonra -buna üzüldüğümü söyleyemem- durdu.

Beni yukarıdan onu izlerken yakalıyor ve Romeo'nun balkonda Juliet'in altına girmesi gibi altıma giriyor ve kollarını bana doğru açıyor. "Bunu nasıl buldun? Haklıymışım."

Gülüyorum, başımı ona doğru sallıyorum. "Hile mi yaptın?"

"Onlara sadece tek kadınlı bir erkek olduğumu ve zaten konuşulduğumu ve bunu iletmelerini söyledim. Teknik olarak bu bir yalan değil, yani hile sayılmaz."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Benden bahsetmediğini bilmeme rağmen. Belli ki Katy'den bahsediyor, ama yine de güçlü bir ifade. Özellikle de Patrick'le yaşadıklarımın sonra.

"Peki," diye yumuşuyorum ve sahte bir alaycılıkla gözlerimi deviriyormuş gibi yapıyorum. "Sen kazandın."

Yumruklarını sıkıyor. "Seni buna zorluyorum," diye tekrarlıyor. "Ne istersem mi? Bu güçlü bir silah."

Özellikle de bu adamın benden isteyebileceği ve benim hayır diyebileceğim pek bir şey yokken. Ve bunu test etmek üzere.

J Tam her şeyin kolaylaşmaya başladığını düşündüğümde, Katy ve ben nihayet bir düzene girdiğimizi hissettiğimde, her şey darmadağın oluyor. Katy dün kampta büyük bir oyun oynadı. Kaçtı, ki bu bir Kaçmak için kullanılan süslü bir terim. Altı yaşındaki yeğenim kamptan kaçtı. Beni arayıp haber verdiler ve sonra da polisi aradılar.

Oraya doğru koştum ve -mucizelerin mucizesi- hastanenin önünden geçerken onun küçük bedeninin Boston'un ortasındaki kaldırımında o tarafa doğru yürüdüğünü gördüm.

Altı yaşında bir çocuk. Tek başına yürüyor. Kalabalık bir kaldırımında. Boston'da.

Hızla kenara çekerken neredeyse bir kaza geçiriyordum ve onu korkuttuktan sonra kampa geri getirdim, böylece onlara yeni bir pislik atabilirdim.

Küçük bir kız, binanın önünde bir kapısı ve güvenlik kameraları olan bir kamptan nasıl kaçabilir? İnanılmaz derecede zeki ve kurnaz ve bu yüzden onu seviyorum, ama aynı zamanda saçlarımın erken beyazlamasına neden oluyor.

Ona bu şekilde kaçarak ne yaptığını sorduğumda, beni tersledi. İlk başta beni görmeye geldiğini söyledi ama gözlerindeki yalanı görebiliyordum. Polis onunla da konuştu ve Katy sonunda dayanamayıp Layla'yı ziyaret edebilmek için kamptan ayrıldığını itiraf etti.

Ne oluyor lan? Hayatımda bağ kurması ve aşık olması gereken onca insan varken, bu Layla'ydı.

Kamp, Katy'nin bu hafta başında çocuğu tekmelemesinden bu yana ikinci kez bir olay raporu hazırlamak zorunda kaldı ve polis olaya dahil olduğundan ve Katy yasal vesayet işlemlerinin ortasında reşit olmayan bir çocuk olduğundan, sosyal hizmetleri bilgilendirmek zorunda kaldılar.

Evet. Sosyal. Sikeyim. Hizmetler.

Tom ve ben dün sabah iki saatimizi sosyal hizmetlerin Pazartesi günü önceden planlanmış duruşmamızdan önce onu evimden almamasını sağlamak için harcadık.

Şimdi Katy ve ben Zax'in evindeyiz ve Katy ve Fallon diğer odada bir prenses filmi izlerken benim poker oynamam gerekiyor. Fallon -çok şükür ki- pokere ilgi duymuyor ve kâğıt oynamamızı izlemektense *Küçük Denizkızı'nı izlemeyi* tercih edeceğini söyledi. Ama kâğıt oynamak yerine Tom bu akşam beni arayarak bu fiyaskodaki ikinci darbeyi indirdi.

"Willow'un ailesi Katy'nin velayeti için dilekçe veriyor."

Gözlerim kenetlendi ve sandalyemden fırlayıp pencereye doğru hışımla ilerledim ve yumruğumu cama vurdum. "Ne? Bunu neden yapınlar ki?"

Arkamda endişeli mırıltılar duyuyorum ve arkadaşlarımın gözlerinin sırtıma dikildiğini hissediyorum.

"Callan?" Bu Aurelia.

"Bekle, Tom. Arkadaşlarım dinleyebilsin diye seni hoparlöre alıyorum."

"Güzel," diyor. "Onların katkıları faydalı olabilir."

Hoparlör düğmesine basıp kart masasına geri dönüyorum ve hepimizin duyabilmesi için telefonumu kecenin üzerine bırakıyorum.

"Otur Callan," diye emrediyor Zax bana. "Sakinleş ki bunu konuşabilelim. Neler oluyor?"

Çenem bir rahibenin göt deliğinden daha sıkı sıkılmış bir halde, az önce boşalttığım sandalyeye yeniden oturuyorum ve arkadaşlarıma Tom'un az önce bana anlattıklarını aktarıyorum. Onlar da en az benim kadar şaşkın ve acemi.

Tom'un hoparlörden gelen ciddi sesi hepimizin dikkatini tekrar ona yöneltiyor. "Willow'un ailesi bir şekilde Katy'nin kamptan kaçışını ve ardından gelen sosyal hizmetler müdahalesini öğrendi." Nefesini serbest bırakıyor. "Dünkü olayla hafta başında küçük çocukla yaşadığın olay arasında senin onun vasisi olmaya uygun olmadığını iddia ediyorlar."

"Bu saçmalık," diye bağılıyor Asher ve ben de elimi omzuna atarak onu sakinleştiriyorum.

"Üzgünüm Tom, ama bu doğru," diyorum. "Willow'un ailesi parayı istiyor. Bu olaya kadar Katy için uğraşmadılar bile. Kızgınlar çünkü hayat sigortası için ilk kez mahkemeye gittiğimizde iyi bir sonuç alamamışlardı." Mahkeme o gün resmi bir karar vermedi ama avukatları Katy'nin vasisi olmak için lehlerine pek bir şey sunmadı.

"Belki de," diye kabul ediyor. "Ne olursa olsun, bu, Katy'nin vesayetini savunmaya devam etmek için Pazartesi günü mahkemeye gitmenin yanı sıra, şimdi Katy'nin evinizdeki güvenliği konusunda hakimle yüzleşmek zorunda olduğumuz anlamına geliyor ve şu anda iyi görünmüyor."

Karnıma kurşun gibi bir korku çöküyor. "Onu kaybedebilirim."

Masanın karşısındaki arkadaşlarımla tedirgin bakışlarıyla teker teker karşılaşıyorum. Tanrıya şükür Katy diğer odada ve bunları duyamaz. Beni terk etmek istemiyor. Sadece ona verebileceğimden daha fazlasına ihtiyacı var ama bu Willow'un lanet olası serseri ailesine ihtiyacı olduğu anlamına gelmiyor.

Tom nefes alır. Genellikle kötü haberlerden önce alınan türden bir nefes. "Bu bir mücadele olacak, Callan. Mahkeme onları haklı bulursa, Willow'un ailesi Katy'yi büyütmek için hayat sigortası parasına sahip olacak ve belgelere göre fiziksel sağlıkları iyi durumda. Sen uzun saatler çalışan bekâr bir adamsın ve bu sana karşı sağlam bir darbe. İlk günden beri öyle."

"Yani öylece, onu onun bakımından ve hayatı boyunca yaşadığı şehirden alıp Michigan'a mı götürecekler?" Grey, elleri başının arkasına yapışmış, dirsekleri dışarıda, soruyor.

"Eğer velayetini alırlarsa, evet."

Siktir. Sadece sikiş. Ellerim saçlarımı karıştırıyor. Bunun olmasına izin veremem. Açgözlülüklerinin Katy'yi incitmesine izin veremem. Ve bu onu incitir. Willow'un ailesinin amacının fedakârlık ya da sevgi olmadığından hiç şüphem yok.

"Declan ve Willow'un ölümünden bu yana geçen haftalarda Katy ile konuşmak için aramadılar. Bir kez bile." Masanın kenarına tutunarak bom yaptım. "Onları ziyarete gelmesi için yapılan ilk talep dışında, bu konuda tek bir kelime bile duymadık. Bir nokta sekiz milyon dolar çok büyük bir para ve bu parayı istedikleri gibi kullanabilirler çünkü aksini belirten bir irade yok."

"Evet," diye kabul eder Tom. "Bunların hepsi doğru. Katy'nin kendisiyle bariz bir şekilde ilgilenmemeleri konusunda tartışacağız ama onların argümanı Katy için en iyisini istedikleri ve bunun sen olmadığını söyledikleri yönünde."

Tekrar sandalyemden fırlıyorum, hareket etmem gerekiyor çünkü en iyi

ayaklarımın üzerinde ve hareket halindeyken düşünürüm.

Katy'i tanıyorum. Katy'i severim. Evimde iki yıl önce dekore etmeme yardım ettiği bir odası var. Okulunu ve öğretmenlerini biliyorum çünkü onu en az bir düzine kez oradan aldım. En sevdiği yemekleri, en sevdiği renkleri, en sevdiği programları ve oyun parkında yapmayı sevdiği şeyleri biliyorum.

Ve evet, bu hafta pek iyi geçmedi ama o benimle güvende.

Güvende. Onlarla gitmesine izin veremem. İzin veremem.

Bunu nasıl durdurabilirim?

Tom haklı. Uzun saatler çalışıyorum. Bunu ayarlayabilirim. Central Square günlerimden kalan bol miktarda param var ve iş değiştirmek zorunda kalsam bile programımı onun okul programına göre ayarlayabilirim.

Ama evet, ben bekarım.

Mahkemelerin Katy'yi bekar bir erkek olarak bana vermekte zorlanacağını biliyorum, özellikle de benim gözetimimdeyken bazı güvenlik sorunları yaşamışken ve onu istediklerini söyleyen iki yetişkin varken.

"Peki ya psikoloğun notları?" Atıyorum.

"Bunlar yardımcı olacaktır Callan, ancak Katy bu seanslar sırasında çok fazla konuşmaz. Sizinle yaşamaktan hoşlandığını ve ayrılmak istemediğini söyledi, yani bu kullanabileceğimiz bir bonus. Ancak mevcut durum göz önüne alındığında yine de yeterli olmayabilir."

"Ya Callan bekâr olmasaydı?" Kelimeler Asher'ın dudaklarından dökülüyor ve odadaki her şey sessizleşiyor. Topuklarımın üzerinde dönüp ona bakıyorum, gözlerimiz çarpışırken düşüncelerim karmakarışık bir şekilde dönüyor. Ne söylediğini bile bilmiyorum. Hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Ne demek istiyorsun?" Aurelia soruyor.

"Ya Callan bekâr olmasaydı?" diye tekrarlıyor sanki çok açık bir soruymuş gibi. "Ya nişanlı ya da evli olsaydı? Bu onun için bir şeyleri değiştirir miydi?" Asher bana bakarak konuşmaya devam ediyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor ve başımı sallıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Ağzımı açıyorum ama Asher elini kaldırarak beni durduruyor ve Tom'un cevap vermesini beklemem gerektiğini söylüyor.

Tom boğazını temizler. "Callan'ın parası ve Katy'nin onu tanınması ve onunla yaşarken kendini rahat hissetmesi sayesinde, evet. Bence bu, daha istikrarlı bir ev hayatı sergilemede büyük bir fark yaratacaktır."

"Hmm. Tamam. Callan seni arayacak, Tom." Asher aramayı sonlandırıyor ve ben de telefonuma doğru uçuyorum, ancak masadan kapıp benden uzak tutuyor, gözleri onu almaya çalışman için sana meydan

okuyorum diyor.

O kazanacak. Ben küçük değilim ama Asher Reyes'ten bahsediyoruz ve ben onun dengi değilim.

"Ne halt ediyorsun, Asher?" Zax şimdi ayağa kalkmış durumda ve Lenox da öyle, bunca zamandır gıkını bile çıkarmadı.

Asher da ayağa kalkıyor ve elinde telefonumla geriye, pencereye doğru yürüyor. "Katy konusunda ne yapacaksın Callan? Bana savaş planını anlat."

Çaresiz bir omuz silkiyorum ve arkadaşımın tedirgin bakışlarıyla karşılaşyorum. "Kendimi mahkemenin merhametine bırakabilirim. Bilmiyorum." Ellerim havaya kalktı.

"Willow'un ailesiyle ben ilgilenebilirim. Bak bakalım orada bir şey var mı?" Lenox yerine oturup kollarını masanın üzerine koydu. Sorusu tehditkâr değil, ancak Lenox'u tanımıyor olsaydınız ve bu sessiz canavarla sokakta karşılaşsaydınız muhtemelen altınıza işerdiniz. Parlak bir piyanist ve dövme sanatçısı olmasının yanı sıra Lenox beyaz şapkalı bir hacker. Anladığım kadarıyla dünyanın en iyilerinden biri. Daha önce de bizim için böyle şeyler yapmıştı.

"Bu neyi gerektirir?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Ne kadar derine inmek istediğinize bağlı. Mahkemeden ve reşit olmayanlardan bahsediyoruz, bu yüzden yarım yamalak görünmeyecek veya olumsuz yollarla elde edilmeyecek çok fazla şey sağlayamam. İsterseniz şimdilik finansal bilgileri ve temel bilgileri alabilirim."

"Tom'un adamları bunu zaten yapıyor," diyorum sert bir iç çekişle ve Asher ile telefonumun peşinden gitmekten vazgeçip yerime oturuyorum.

Bana başıyla onay verdi. "Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli."

"Sağ ol dostum. Pazartesi günü işler benim için kötüye giderse değişebilirim."

Asher da gelip tekrar yanıma otururken gözlerinde bir bakışla ağzını ovuşturuyor. "Sorumu görmezden geliyorsun."

"Ne sorusu?" Bunu takip etmediğinde ona ateş ediyorum. "Bekâr olmadığım ile ilgili saçma soruyu mu soruyorsun?"

"Muhtemelen çılgınca ve biliyorum ki bu senin tarzın değil." "Neymiş o?" Grey de en az benim kadar şaşkın bir şekilde soruyor.

"Asher," diye uyarıyor Aurelia. "Hayır. Ne düşündüğünü anlayabiliyorum çünkü o aşk kitabını ben de okudum ve hayır."

"Sen neden bahsediyorsun?" Zax itti, koyu renk gözleri dikkatle kısılmıştı.

Asher önce Aurelia'yı, sonra da beni göstererek, "Bu benim onu yatağa atmak istemem değil," diye itiraz ediyor. "Bu akıllıca ve *hem* onun hem de Katy için bir sürü sorunu çözebilir."

"Ne olabilir ki?" Sabrım tükenmeye başlarken saçımın ön kısmındaki uzun tutamları yüzümden geriye doğru fırçalıyorum. "Sadece söyle bana."

"Dostum, bunu nasıl göremiyorsun? Tom bunu senin için ortaya koydu. Eğer

bekar olmasaydın, kız arkadaşın sende kalırdı."

Boğazımın arkasından bir ses çıkarıyorum. "Ash, sana benimle evlen demiyorum dostum. Yani, evet, bekâr olmasaydım daha iyi görünürdü ama cevap sen değilsin."

Bana karşı gözlerini küçümseyerek deviriyor. "Hadi canım. Kadınlarla olan ünüm benden önce gelir."

Zax öksürerek "Saçmalık" diyor ve hepimiz kıs kıs gülüyoruz.

Asher ona peçetesini fırlatıyor. "Ahmak, o bir keresinde banyoda birkaç kadeh fazla içki içip kas gevşetici aldıktan sonraydı. Super Bowl'u yeni kazanmıştım." Homurdanıyor ve sonra gözlerinde hüznü bir bakış belirliyor. "Tanrım, eğer o kadınla bir şansım daha olursa, bir ay boyunca doğru düzgün yürüyemeyene kadar onun lanet dünyasını sallayacağım." Asher tüm bunları elinin tersiyle itip odaya geri dönüyor. "Unutun bunu. Ondan, o geceden ya da benden bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum Cal" -bir parmağıyla daha beni işaret ediyor- "ve senin yasaklanmış güzel tıp öğrencinden."

Aurelia nefesinin altında tıslıyor. "Az önce söyledin Ash. Yasak. İhtiyacı olan cevap bu değil."

"Hayır, anlamıyorsun." Ash tekrar ayağa kalkmış, oyunları anlatırken bizim için her şeyi gözden geçiriyor. "Katy Layla'yı seviyor, değil mi? Katy'nin kamptan kaçmasının ya da adına ne diyorlarsa onun sebebi o, değil mi? Katy, Layla'nın onu anladığını hissediyor çünkü o anlıyor. Peki ya Layla'ya evlenme teklif edersen?"

Gülüyorum. Hem de çok zor bir kahkaha, çünkü bu şaka değil, hayatımda duyduğum en çılgınca, en saçma şey ve ben bir acil servis hekimiyim. Her şeyi duyuyoruz. Bu konuda bana güvenin.

"Gülme kardeşim. Sahte bir nişan ya da evlilik küçük kızını elinde tutmak için bir fırsat olabilir ve Layla Fritz bu iş için mükemmel bir kadın. Yine de söylemek zorundayım, kısıtlamalar ve mahkemenin zaten evli olmadığınızı bildiği gerçeği göz önüne alındığında, sahte bir nişan evlilikten çok daha temizdir."

Uzun bir süre, ben dahil kimsenin buna söyleyecek bir şeyi olmadı.

Sonunda Zax boğazını temizler ve şöyle der: "Şuradaki sporcu şortluyla aynı fikirde olmaktan ne kadar nefret etsem de, bence bir şeylerin peşinde olabilir. Sahte bir nişanın tek yol olup olmadığını bilmiyorum, ancak

Evini su bastı ve geçici olarak kız kardeşi ve Oliver ile birlikte yaşıyor, değil mi?"

"Evet, yani?" Bu konuşmanın nereye varacağını bildiğim için zaten gergin bir şekilde zorluyorum.

"O zaman senin yanına taşınmasını iste. Tıp fakültesine ve hastaneye Oliver'dan çok daha yakın oturuyorsun."

Grey viskisini yudumlarken, "Bu da bir düşünce," diye onaylıyor. "Büyük bir eviniz var. Eğer oraya taşınırsa ve siz de bir çift, hatta nişanlı bir çift olarak birlikte olursanız, Tom'un dediğine göre böyle bir konumda olmanız sizi istikrarlı bir eviniz varmış gibi gösterecektir. Sahte taşınızı takarken Katy ile takılabilir ve mahkemeler de Katy'nin rahatını ve refahını sağlayacağı için bunun üzerinde duracaktır. O zaman kimse onu senden alamaz. Nasıl alabilirler ki?"

Sandalyemde arkama yaslanıp arkadaşlarıma kuşkuyla bakıyorum. "Ciddi olamazsınız. *Layla Fritz'e sahte bir nişan* teklif etmemi mi istiyorsunuz? O lanet olası bir Fritz. O insanlarla böyle bir şey yapamazsın. Ayrıca, böyle şeyler işe yaramaz. Bu bir yalan. Kocaman bir yalan. Denediğimiz anda ortaya çıkacak bir yalan."

İçkimin geri kalanını geri fırlatıyorum ve bardağımı masaya çarpıyorum, her şeye karşı sabrımın sonuna geldim.

Aurelia, "Şart değil," diye araya giriyor, ben de ona bir bakış fırlatıyorum. "Ne?" diye haykırıyor, ellerini sağa sola sallayarak. "Bunu şimdi anlıyorum. Eğer başarabilirsen aslında çok mantıklı."

Eğer başarabilirsem. Yani mahkemeyi kandırıp kalıcı velayeti alana kadar kim bilir ne kadar süre Layla ile yaşayacağım.

"Layla'nın benimle yaşamasına izin veremem." Çünkü orada bazı şeyler var. Bu akıllıca bir oyun değil. Bu tamamen işle ilgili olmalı ve Layla'ya baktığımda aklıma gelen son şey iş oluyor.

Ellerimi kendime saklamak zorunda kalırdım.

Tamam. Bunu yapabilirim. Bunu zaten yapıyorduk, ama onu evimde tutmak... Bu delilik. Hiç mantıklı değil. Ama Ash ve Tom'un dediği gibi.

"Hayır," dedim. "Asla olmaz. Bu yapılamaz ve ben de yapamam." Layla bunu önerdiğim için bile taşaklarımı kesecek.

"Katy için bile mi?" Grey atılır.

Alçak sesle ve sinirli bir şekilde homurdanıyorum ve ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Layla kabul etmeyecek. Kabul etmeyecek. Neden kabul etsin ki?"

Sadece kafamın içinde bir yerlerde bunu düşünmeye başlıyorum. Olasılıkları görüyorum. Layla evet der miydi? Bu anlaşmayı düşünür müydü? Benim için değil elbette ama Katy için. Daha derin bir seviyede ilişki kurduğunu bildiğim bir kız.

Ellerim yere düşüyor ve arkadaşlarıma bakıyorum. "Her şeyden önce, o benim tıp öğrencim."

"Onunla yatmıyorsan sorun değil," diyor Asher. "Alabama'dayken, profesörünün evinde kampüs dışında bir oda kiralayan bir yüksek lisans öğrencisiyle takılıyordum. Bunda skandal yaratacak bir şey yoktu. Ayrıca, okul sizin istemediğiniz hiçbir şeyi bilmek zorunda değil ve siz orada resmi olarak çalışan değilsiniz. Sen geçici bir profesörsün ve oradaki görevin Ağustos sonunda sona eriyor."

"Peki ya hastane?" Karşı çıkıyorum.

Zax, "Aynı anlaşmanın tersi," diyor. "Layla hastanenin bir çalışanı değil ve sen de teknik olarak onun patronu değilsin. Ama yine de ben olsam nişanı sıkı tutardım ve bu haberi de etrafa yaymazdım."

"Tamam, hayatımdaki hemen hemen tüm insanlara yalan söyleyeyim ama bu bir değil iki yalan olsun, öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Fark etmez. Böyle bir şey olamaz. Layla ve ben..." Sözümlü kesiyorum.

Aurelia benim yerime, "Ateşin var," diye sesleniyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, sandalyemde kayıyorum ve dirseklerimi masaya koyuyorum. "Sıcaklığımız var. Çok fazla sıcaklık. Birbirimizin yanındayken ellerimi kendime saklamakta yeterince zorlanıyorum. Benim evimde yaşıyor olsaydı bunu nasıl yapardım hiç bilmiyorum. Ben onun amiriyim, patronu olsam da olmasam da. Ellerimi kendime saklamak zorundayım çünkü bunu yapmazsam etik olmaz."

"O zaman Katy için sen yap," diyor Lenox ve konuşmasını sevdiğim kadar nefret de ediyorum çünkü adam duyulması gereken sözler olmadıkça konuşmuyor ve şu anda benim argümanımı yezdü.

Çünkü söyledikleri çok mantıklı. Mantıklı. Bu Katy'yi mutlu eder, bunu biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, Layla'nın hem evde başka bir kadın olarak hem de onu anlayan biri olarak yanında olması onun için iyi olur. Mahkemeler de bunu onaylayacaktır çünkü bu onlara Katy'ye bakmaya ne kadar odaklandığımı gösterecektir.

"Asla kabul etmeyecek," diyorum tekrar, ama zayıf bir ses. Yani, bu muhtemelen doğru çünkü neden kabul etsin ki? Ama yine de argümanım tükendi. Zihnim çalışıyor ve çılgınlığına rağmen bunu yapmak istiyor.

Sürekli tek bir evrensel gerçeğe dönüyorum: Katy.

"Kabul etmesini sağla," diyor Asher, yine QB'ye dönerek. "Mahkeme senin bekâr olmandan hoşlanmıyor. O yüzden bekar olma. Çocuğunuzun aşık olduğu kadınla da bekar olmayın."

Söyleme şekli... çok basit. Çok kolay. Ama aslında öyle değil. "Bu bir yalan ve bu küçük bir şey değil. Eğer mahkemeler öğrenirse Katy'yi bir daha dönmek üzere terk edecekler ve eğer isterlerse cezai suçlamaları göze alacaklar."

Zax, "Eğer Layla ile nişanlıysan, bu bir yalan değil," diye karşı çıkıyor. "Bu gerçek. Sahte gerçek, ama bu sadece anlambilimsel, değil mi? Bir kelime. Ona nişanlın olmasını teklif edersen ve o da kabul ederse, nişanlanmış olursun. Nişanlı olmak evli olmak demek değildir ve nişanlı olmak aşk ya da seks gerektirmez. Bu bir unvan. Bir unvan. Bunu iş olarak düşünün, zevk olarak değil ve şu anda işiniz Katy'yi ve onun geleceğini her ne şekilde olursa olsun güvence altına almak."

Nefesimi tutup ayağa kalkıyorum ve Zax'ın tavandan tabana pencerelerinin hemen ötesindeki Boston silüetine bakıyorum. "Bu konuda ciddi misiniz? Sence Layla Fritz'den -Layla Fritz'den- sahte nişanlım olmasını istemeli miyim?"

Sessizler ve ben arkamı döndüğümde hepsinin bakışlarını yakalıyorum.

Aurelia, harap olmuş sinirlerimi bir şekilde yatıştıran bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Onunla bu konuyu konuş ve bakalım ne diyecek. Bundan zarar gelmez. Eğer hayır derse..."

"Bir B planı bulacağız," diye söz veriyor Ash, Aurelia'nın bıraktığı yerden devam ederek. Biz kelimesini kullandığında kalbim göğsümde kabarıyor. Sanki en iyi arkadaşlarım bu işte sonuna kadar benimle birlikteymiş gibi.

"Sence bunu yapabilir miyim?"

"Bence bu, uğruna savaşmaya ve tüm kuralları esnetmeye değecek bir şey," diyor Zax. "Bizden ne istiyorsan, ona sahip olduğunu biliyorsun."

"Evet," diye kabul ediyor Ash. "Ayrıca, Layla Fritz seksi ve biraz da alıngan, yani sahte nişanlanacak daha kötü kadınlar da var."

İşte bu da bu plandaki sorunun bir parçası.

Bir saat sonra Katy'yi eve götürüyor, banyo yaptırıyor ve yatağına yatırıyorum. Yatağa girdiğimde huzursuzdum, tavana bakarken uyku beni ele geçiriyordu. Layla'yı düşünmeyi bırakmadım. Buraya taşınmasını, sahte de olsa yüzüğümü parmağına takmasını ve bunun nasıl görüneceğini.

Nasıl *hissettireceğini*. Evet diyeceğini sanmıyorum.

Sonuçta, onun için fazla bir teşvik yok. Ancak aklıma takılan kısım, nişanlım rolünü oynaması. Mahkeme belgelerinde sadece bekâr olduğum belirtiliyor. Sürekli bir kız arkadaşım mı var yoksa tek gecelik ilişkiler mi yaşıyorum, bilmiyorlar.

Yani, kız arkadaşımı evime taşıyarak ve ona evlenme teklif ederek ilişkimizi ilerlettiğimi söyleyebilirim ve Katy'nin kendi kişisi olarak gördüğü kişi de o olur.

Bu riskli.

Eğer mahkemeler bu konuda yalan söylediğimizi öğrenirse, sorun çıkabilir.

Ama nasıl öğrenecekler ki? *Nasıl öğrenmezler ki*, diye soruyor huysuz yanı. İnliyorum, dönüyorum ve yüzümü yastığıma gömüyorum.

Katy için yap.

Öyle demediler mi? Bunu Katy için yapabilirim. Bu oyunu oynayabilir ve ellerimi kendime saklayabilirim. Değil mi? Ben bir yetişkinim. Kendini kontrol edebilen biriyim. Layla söz konusu olduğunda bu hep pencereden uçup gidiyor gibi görünüyor, ama daha çok deneyeceğim. Layla yanımdaysa, burada yaşıyorsa, mahkeme bana Katy'yi verecektir.

Yapacaklarını biliyorum.

Şimdi tek yapmam gereken Layla'ya kabul ettirmek.

C Allan bu sabah sınıfta bana karşı garip davranıyordu. Genelde beni görmezden gelir ya da diğer öğrencilere yaptığı gibi kayıtsız davranırdı. Bugün göz teması kurdu. Ve göz temasını sürdürdü. temas. Ama bu herhangi bir göz teması değildi ve ateşli bir göz teması da değildi.

Düşünceliydi.

Öyle ki, ona *naber der gibi* bir bakış attım, o da hemen başını sallayarak geçiştirdi. Ben de peşini bıraktım. Şu anda aklımda yarın daire bakmaya gitmek de dahil olmak üzere bir sürü şey var. Oliver ve Amelia dün öğleden sonra ve akşam benimle birlikte saatlerce internette araştırma yaptılar ve Oliver'ın da uygun olduğunu kabul edeceği, parasını karşılayabileceğim ve iyi bir semtte olan birkaç daire bulduk.

"Layla, işin bitti mi?" Lisa, hemşirelerden biri yanımdan geçerken soruyor.

"Öyleyim," diye karşılık veriyorum, lavaboda ellerimi yıkarken. "Cuma gecesi. Nihayet."

"Eğer ilgileniyorsanız, birkaçımız bu gece The Hill'e gidiyoruz."

Bir an için bunu düşündüm ve sonra Amelia'nın evine geri dönmek, duş almak, üstümü değiştirmek ve sonra geri dönmek zorunda kalacağımı düşündüm. "Sana belki diyebilir miyim? Çok isterdim ama bunu başarabileceğimden emin değilim."

"Elbette! Sorun değil. Gelirseniz, gelirsiniz. Gelmezsen haftaya görüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor ve davet için teşekkürler. Görüşmek üzere."

O yürüyüp gidiyor ve ben de bulaşıkları yıkamayı bitiriyorum. Sonra sırtımı iki yana sallayıp kollarımı başımın üzerinde gererek hastaneden çıkıyorum ve Callan'ı kollarını kavuşturmuş, ayak bileklerini kavuşturmuş ve gözlerini doğrudan bana dikmiş bir halde duvara yaslanmış buluyorum.

"Selam," dedim. "N'aber? Her şey yolunda mı?" Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Benim için mi geldin?" Bu düşünceyle kalbim fazladan atmaya başlıyor ve karnımda kelebekler uçuşuyor.

"Öyleyim." Duvardan uzaklaşıyor. "Meşgul müsün?"

Öyle miyim? Evet demeliyim. Meşgul olduğumu. Onunla bir yere gidemeyeceğimi çünkü onunla vakit geçirmeyi sevdiğimi.

"Um."

Sırıttıyor, bir aslan gibi yavaşça, yöntemli ama avını yakalamaya kararlı bir şekilde bana doğru yürüyor. "Farklı bir cevap vereceğini bildiğim bir şekilde yeniden ifade edeyim. Aç mısın?"

Homurdanıyorum. "Bu yasal bir soru mu? Her zaman. Ama bekle." Bir elimi kaldırıyorum. "Yemekten mi yoksa diğer aktivitelerden mi bahsediyoruz?"

Gözleri yüzümde dans ediyor, ama onda kalbimi hızlandıran çok karanlık ve çok ciddi bir şey var. "Yemek," diyor basitçe.

"Dürüst olacağım, yine şu Dr. Seksi McSterious şeyini yapıyorsun. Bu beni biraz korkutuyor." Ve beni tahrik ediyor, ama bu benim sorunum.

"Benim evimde suşi yemek ister misin?"

"Bir keresinde sen de bana aynı şekilde teklif etmemiş miydin?"

"Evet, ama size çok farklı bir teklifte bulunmak üzereyim." Vay canına. Tamam. Böyle olacak. "Ben de gyoza istiyorum."

Saçıma uzanıyor ve at kuyruğumdaki lastiği nazikçe çıkarıyor ve sonra kafa derime masaj yapmaya başlıyor. Vay canına, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini görüp inlememeye çalışıyorum.

"Domuz eti ve tavada kızartma mı?" diye neredeyse fısıldıyor.

Sırıttıyorum, tam burada kendimden geçmeden önce kollarının üst kısmına tutunuyorum. "Başka türlü var mı?"

"Benim için değil." İç çekti. "Lütfen evet de," diye mırıldanıyor, elleri saçlarımdan kayıp yanlarına düşüyor.

"Suşiye mi yoksa başka bir şeye mi?" "Evet."

Oh, Tanrım. Bunun iyi olmayacağını zaten biliyorum, ama bana böyle baktığında, sanki soluması gereken hava benmişim gibi ve tek şey

Boston Common'ın ortasında bir sokak lambasının etrafında çıplak direk dansı yapmamı isteyebilirdi ve ben de bunu düşünürdüm.

"Eğer beni beslersen, gelirim."

Başını sallayarak inliyor. "Tam bir baştan çıkarıcı," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Benimle gel." Geri çekiliyor, bana yaramaz bir göz kırptıyor ve sonra beni hastaneden arabasına doğru götürüyor. Yolda suşi siparişi veriyor ve yarım saat içinde mutfağında bir tabureye oturmuş, travma sırasında sergilediği aynı odaklanmayla kahverengi kâğıt torbadan her şeyi çıkarmasını izliyorum.

"Bana söyleyebilir misiniz, çünkü bu gerilim tansiyonumu ve kalp atış hızımı korkutucu seviyelere yükseltiyor."

Elleri suşi kabının üzerinde donup kalıyor ve sonra karmakarışık kelimelerle konuşmaya başlıyor: "Katy'nin vasiliğini kazanabilmem için benim yanıma taşınmanı ve sahte nişanlım olmanı istiyorum."

Göz kırptıyorum. Ve bakıyorum. Ve az önce söylediğini düşündüğüm şeyi anlamaya çalışıyorum, ama bunun imkansız olduğunu biliyorum çünkü-

Gülüyorum. Biraz sert, tuhaf, yersiz ve aslında mizaha dayanmayan bir kahkaha. Gülüyorum çünkü sanırım Callan Barrows az önce bana yanına taşınmamı ve sahte nişanlısı olmamı teklif etti ve bu Oliver'ın bir zamanlar kız kardeşime yaptığı teklifin bir benzeri.

Yani bu sadece hissettiriyor... Bilmiyorum. Komik mi? İronik mi?

Yine de değil ve bunu takdir ediyorum, bu yüzden kendimi susmaya zorluyorum ve soruyorum, "Bunu doğru mu duydum? Senin yanına taşınmamı ve sahte nişanlın olmamı mı istiyorsun?"

Dudaklarını yalıyor, tezgahın kenarını kavırıyor ve ağırlığını ellerine vererek bana doğru eğiliyor, bakışları tereddütsüz. "Evet."

Bir nefes veriyorum. Sonra bir tane daha çünkü sanırım biraz aşırı nefes alıyorum. Artık boş olan kahverengi kâğıt torbayı elime alıyorum, elimi torbanın üst kısmına doluyorum ve içine doğru nefes almaya başlıyorum. Oda bulanıklaşıyor ve sonra aniden yerde ona göz kırptıyorum.

"Az önce bayıldım mı?" İşte bu berbat olurdu.

"Hayır," diyor, üzerimde geziniyor, iki parmağı bileğimde, gözleri saatinde nabzımı kontrol ediyor. "Seni yere yatırdım çünkü gözlerin dönmeye başlamıştı ve düşüp başını çarpmanı istemedim. Nabzın çok hızlı atıyor."

"Tanrım, nedenini merak ediyorum," diye söylendim. "Ben iyiyim." Aslında iyi değilim ama artık yerde olmak istemiyorum. Kalkmak için hareket ediyorum ve tabureye oturana kadar bana yardım ediyor. "Evet, bu oldu ve kesinlikle garipti ama az önce bana söylediğin kadar değil. Buna neden ihtiyacın olduğunu açıkla."

Bana bu hafta Katy ile kampta olanları ve Pazartesi günü mahkemeye gidip sadece mali durumundan sorumlu olması gerektiğine değil, aynı zamanda onunla kalması gerektiğine ve eyalet değiştirip hiç tanımadığı insanlarla yaşamaya zorlanmaması gerektiğine hakimi nasıl ikna etmesi gerektiğine dair her şeyi anlattı. Kampı terk edip beni aramaya geldiğinde sosyal hizmetler devreye girdiği için, onu kaybedebileceğinden korkuyor çünkü ona karşı en büyük darbe, onun için ev hayatında istikrarın olmaması.

"Ve bunun düzeltebileceğim bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

İç geçiriyor ve tezgahın üzerine oturana kadar kendini yukarı kaldırıyor. Paket servis kaplarından birinin plastik kapağını açıyor, bir parça gyoza alıyor ve ağzına atıyor. Ben de aynısını yapıyorum çünkü şu anda başka ne yapacağımdan emin değilim ve yemek yemek her zaman yardımcı olur.

Ayrıca, kimi kandırıyorum ki? Gyoza için tam bir fahişeyim.

Yutkundu, peçetesiyle ağzını sildi ve sonra şöyle dedi: "Bunu *düzeltebilir misiniz* bilmiyorum. Ancak yardım edebileceğinize inanıyorum. Özellikle de Katy konusunda. Ona benim ulaşamadığım şekilde ulaşıyorsun. Birbirinizin dilini konuşuyor gibisiniz ve bu benim asla konuşamayacağım bir dil. Dolayısıyla, sadece Katy açısından bakarsak, en azından onunla daha fazla zaman geçirmeyi düşüneceğinizi umuyorum."

"Peki ya bunun diğer tarafı?"

"Diğer taraftan, Katy'nin aşık olduğu bir nişanlısının olmasının hem benim hem de onun için daha istikrarlı bir ev hayatı sağlayacağını biliyorum." Yüzünü ekşitti ve sonra sessizce bana baktı, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi beni izliyor ve bir şekilde tepki vermeme bekliyordu.

Ancak henüz nasıl tepki vereceğimden emin değilim, bu yüzden suşi kaplarından birine dalıyorum. Yemek çubuklarını kullanmaya üşendiğim için bir parça baharatlı ton balığı rulosunu ellerimle tutuyorum ve ardından soya sosu ve wasabi'yi karıştırıp tüm parçayı ağzıma atıyorum.

"Neden ben?" Ağzımdaki lokmayı geveliyorum. Bu düşünceyi aklıma getirmekten nefret ediyorum ama işte. Ben bir Fritz'im.

"Sen bariz bir seçimsin. Katy sırf seni görmek için kamptan kaçtı," diyor basitçe. "Yeterince çaresiz olsaydım başka birini eğlendirebilirdim

ve onu almamaları için bir nişanlıya ya da e e *ihtiyacım olduğunu d    nd  m*. Durum bu mu bilmiyorum. Sadece Katy'nin sana ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bu firsatla birlikte benim de sana ihtiyacım var." Bir an için tezgâha bakıp kirpiklerinin arasından tekrar bana bakarken gamzesini patlatarak sırtıyor. "Hem sen hem de  u anki durumun seni bu i  için m kemm l bir kadın yapıyor."

" u anki durumumu nasıl kastediyorsunuz?"

Bir yemek çubuğunun kağıdını yırtıyor, tahtasını ayırıyor ve sonra parmaklarının yerine kullanabilmem için çubukları bana uzatıyor.

"Kız kardeşin ve eni tenle birlikte yaşıyorsun ve bu durumdan pek de hoşnut olmadığını biliyorum. Gen sin, güzelsin, bekarsın ve bize meydan okuyabilecek herkese gerçek görünecek bir kimyamız var."

"Mahkemede seninle ni anlı olduğuma dair yalan söylememi mi istiyorsun?" "Yalan söyleyen ben olacağım ve eğer yüzüğümü takıyor ve

ve benimle ni anlanmayı kabul etmek -geçici olarak bile olsa- tam olarak yalan sayılmaz, değil mi? Ni anlanacağız. İnsanlar her zaman çeşitli nedenlerle bu tür anlaşmalar yaparlar."

Bu konuda haklı.

Tanı tığımız gece ondan sahte randevum olmasını istedim. Kabul ediyorum, söz konusu olan bir  ocuk değildi ve kesinlikle bir mahkemede de değildi, ama benden zor durumda olan küçük bir kıza yardım etmekten ve söz konusu küçük kıızı evinde tutmasına yardım etmekten başka bir şey yapmamı istemiyor.

"Peki ya benim Layla *Fritz* olduğum gerçeği?" Bir ka ımı kaldırıyorum.

"Acıtmıyor ama sebebi bu değil. Yakınından bile geçmiyor. Eğer sadece Layla Atkins olsaydın, yine sen olurdun."

 yi cevap. Lanet olsun ona.

   geçiriyor, beni daha iyi görebilmek için tezgahın üzerinde kayıyor. "Dinle, bunun küçük bir şey olmadığını biliyorum - bu çok b   k bir şey. Senden evime ta ınmanı ve bana açık mı sın gibi davranmanı ve tüm bunlar bitene kadar Katy'nin hayatında olmanı istiyorum. Hatta belki bir süre sonra bile, çünkü Katy'nin bunu atlatması için sana ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Bu çok fazla ve bunu hafife almıyorum. Karşılığında sana ne teklif edeceğimi bile bilmiyorum ama evet demeni sağlayacak ne istiyorsan söyle." Gözleri benimkilere yalvarıyor. " aresiz olmasaydım istemezdim."

Bunun küçük bir şey olmadığını söylerken haklıydı. Amelia ve Oliver'ın -ve hatta benim- benzer bir şey yaptıklarında ya adıklarımızı hatırlıyorum ve biz Oliver'la ya amıyorduk bile.

"Buna neden ihtiyacın olduğunu söyle bana?" Söylemesini istiyorum. Nedenini bile bilmiyorum. Sanırım kalbinin nerede olduğunu zaten biliyorum ama... bunu doğrudan ondan duymak istiyorum. Eğer bunu düşünüyorsam.

"Katy'yi seviyorum," diyor basitçe. "O benim yeğenim ve baldızımın ailesinin sevmediğine inanıyorum. Ya da en azından yeterince değil. Kardeşimi kaybettim ve çok yakındık. Ama yeni doğan yeğenimi ellerime aldığım an, o benim bir parçam oldu. Kanımın bir parçasıydı. Şu anda mücadele ediyor ve bunu onun için düzeltmek için her şeyimi verirdim. Bunu onun için kolaylaştıracak her şeyi. Benden uzaklaşmasına izin veremem, Layla. İkimiz de yeterince şey kaybettik. O ve ben... birbirimize ihtiyacımız var."

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Düşünüyorum. Çok düşündüm. Onun yanına taşınmalıyım.

İnsanlara ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Ailem bunun saçmalık olduğunu hemen anlayacaktır ve onlara yalan söylemek istemiyorum. O benim profesörüm. Haber yayılırsa, bunun geçerliliğini sorgulayabilecek insanlar olduğundan bahsetmiyorum bile. Patrick ya da Murphy gibi insanlar ya da grup sınıfımdaki ve sohbetimdeki herhangi biri.

Sanırım bariz nedenlerden dolayı bunu bir sır olarak sakladığımızı söyleyebilirim, ama lanet olsun, benim için kötü olacak. Gerçekten çok kötü. Hem okuldaki hem de hastanedeki itibarıma leke sürecek.

Her şeyin ters gidebileceği pek çok yol var ve bu olayda küçük bir kızın hayatı söz konusu.

Ayrıca, düşünmem gereken başka bir parça daha var. Callan Barrows'u zaten olması gerekenden daha fazla seven parçam. Taşınmak ve onunla yaşamak buna ne yapar? Bunun için zamanım yok. İtibarımı ve kalbimi riske atarken kendimi onun hayatına ve dramına bulaştıracak zamanım yok.

Bunların hiçbirisi için

teşekkürler. Ama...

Koltuğumdan kalkıyorum. "Ne zamana kadar cevap istiyorsunuz?"

Yüzü asıldı. "Mümkünse Pazartesi sabahına kadar. O öğleden sonra mahkemem var." "Tamam. Pazartesi sabahı yediye kadar cevabımı almış olursun."

Dönüp kapısına yöneliyorum, ama onun tezgâhtan atladığını ve peşimden koştuğunu duyuyorum. "Layla! Bekle." Önüme geçip beni durduruyor ve sessizce bana bakıyor. "I..." Ağır, eziyetli bir nefes bırakıyor. "Seni bir yere götürebilir miyim?"

"Hayır. Sanırım biraz yürümem gerekiyor."

Ağırlığını kaydırıyor, perişan görünüyor. Bana dokunmuyor ve aramıza koyduğu mesafeyle birlikte bunun için de minnettarım. "Özür dilerim."

"Biliyorum." Bununla birlikte onu iterek geçiyorum ve neyse ki bu sefer gitmeme izin veriyor. Her iki tarafa da bakarak onun evinden çıkıp sokağa doğru yürüdüm. Günümün böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim.

"Benimle mi konuşuyorsun?" diye soruyor yanımdan geçen bir adam, bana dehşete düşmüş bir bakış atarak. Bu dışsal düşünme olayı tam bir kaltak.

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

İçimden başımı sallayarak yürüyorum, yürüyorum, düşüncelerimi organize edemiyorum. Katy'yi -ailesi için bağırışını, kollarımda bayılışını- ve travma odasına girdiğinde Callan'ın yüzünü hayal edip duruyorum. Saçlarını örmeme izin veriş ve oyun parkında benimle oynayış.

Sonra Callan'la ilgili başka şeyler hatırlıyorum.

Tanıştığımız gecenin ve sonra birbirimizi sınıfta gördüğümüz günün her ayrıntısını gözden geçiriyorum. Mezarlıkta takıldığımız geceyi. O zamandan beri birlikte geçirdiğimiz tüm zamanları ve birbirimizi görmezden gelmenin imkansız görüldüğü zamanlarda birbirimizi görmezden gelmek ve işimizi yapmak için elimizden gelenin en iyisini yaptığımız tüm zamanları.

Kimyamız inkar edilemez ve açıkça ona çok çekiliyorum ve hayır dememin ana nedeni bu. Bu berbat hissettiriyor ama yine de hayır demeliyim. Değil mi?

Kararsızım... Bu yüzden yardıma ihtiyacım var. Stat.

S Kendimi bir şekilde Stella'nın South End'deki yeni restoranının önünde buldum, bu da epey uzun bir yol yürüdüğüm anlamına geliyor. Henüz açılmadılar - aslında önümüzdeki günlerde ilk açılışlarını yapacaklar.

Perşembe-ama bir anahtarım var ve onu kullanmaya karar verdim çünkü burası çok sıcak ve gözle görülür bir şekilde terliyorum ve içeride alkol dolu bir bar ve klima var.

Kapının kilidini açarak içeri giriyorum, hızla tekrar kilitliyorum ve alarm çalmadan ve polisler gelmeden önce alarmı kapatıyorum. Restoran karanlık ve serin, iç çekiyorum ve sonra ürperiyorum çünkü burada tek başıma olmak da biraz ürkütücü.

"Stella? Delphine?" Seslendim. "Burada kimse var mı?" Yok. Sadece ben varım.

Elimi pürüzsüz, cilalı ahşap üzerinde gezdirerek bara doğru ilerliyorum ve sonra uzak taraftaki garson girişinin altından geçiyorum. Bu restorani Stella ve Delphine için bir başka başarı haline getirmeye yardım etmeye hazır olan içki duvarına ve şarap ve karıştırıcılarla dolu buzdolaplarına bakıyorum.

"Zehir, zehir, baloncuk ve kıyamet, muhtemelen seni içmemeliyim." Ama içeceğim.

Her şey sırayla.

Telefonumu çıkardım ve çekirdek Fritz kadınlarına bir mesaj attım. Patrick kalbimi kırdığında, büyük bir mesaj gönderdim ve sonra tüm Fritz kadınlarıyla eğlenceli bir acıma partisi yaptım, ama bu geniş ekibi çağırmak için çok hassas bir durum.

Ben: Bon Bagay'de acil kız toplantısı.

Bon Bagay Creole dilinde iyi şeyler anlamına geliyor, ancak içinde gey kelimesi de geçtiği için benim en iyi seçimimdi ve onlar da bunu seçtiler.

Ben: Bu çok gizli bir olay, lütfen bunu diğer eşlerinizle paylaşmayın. Ve hayır, bu korkutucu bir acil durum değil ve fiziksel olarak iyiyim.

Telefonum hemen elimde 4 Temmuz'daki şişe roketleri gibi patlamaya başlıyor.

Stella: Neden benim restoranımdasın? Alarm uyarısını yeni aldım. Hemen geliyorum.

Amelia: Ben de. Trafiği doğru ayarlarsam 15 dakika içinde orada olurum.

Hanımlarımı sevmek lazım. Soru bile sormazlar. Sadece gösterirler Yukarı.

Octavia: Zaten mahalledeyim, lütfen kapının kilidini açın, beş dakika içinde orada olacağım.

Oh. Sayı! Bardan çıkıp ön kapıya koşuyorum, kapıyı onun için açıyorum ve sonra bara dönüyorum, ses sisteminden biraz müzik açıyorum ve martini sallamaya başlıyorum çünkü bir tane kullanabileceğimi biliyorum ve diğerleri gelmeden önce ellerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var.

Muhtemelen çoğunu içeceğim dört martini dolduruyorum ve sonra ayakkabılarımı çıkarıp bara tırmanıyorum çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştım. Daha önce barlarda masaların üzerinde dans etmişim - bunu Octavia'ya söylemeyin - ama gerçek barın üzerinde hiç dans etmemişim ve bu, vahşi kızımı kış uykusundan çıkarmak için doğru zaman gibi geliyor.

Bir içki alıyorum ve Stella'nın çalmayı sevdiği hafif house müziğin hipnotik ritmiyle kalçalarımı sallamaya başlıyorum ve tam ilk yudumumu alırken Octavia içeri giriyor, Boston'un her zamanki mükemmel ve gösterişli kraliçesi. Elimde martiniyle barda dans ettiğimi görüyor ve gelip benden birkaç sıra aşağıdaki bar taburelerinden birine oturuyor.

"Şimdiye kadar bunlardan kaç tane içtin?"

İçkimi kaldırıyorum. "Bu benim ilk içkim. Yemin ederim. Buraya yeni geldim ama kriz modundayım ve size söyleyeceklerimi anlatmadan önce bir iki yudum almam gerekiyordu."

Bana sırtlıyor. "Altmışlı yaşlarımda olmasaydım ve düşüp kalçamı kırmaktan korkmasaydım, oraya tırmanır ve seninle bunu yapardım. Eğlenceli görünüyor ve hep merak etmişimdir."

Bu düşünceye bir kahkaha attım. Kalçasını kırmasına değil elbette, Octavia Abbot-Fritz'in bir barın üzerinde dans etmesine. Bu delilik. O muhteşem ve mükemmel bir görgü timsali ve dürüst olmak gerekirse gezegendeki en iyi kadınlar arasında ilk üçte yer alıyor.

"Biraz vahşi ve özgürleştirici," diye itiraf ediyorum, küçük bir dalış yapıyorum ve sonra *Coyote Ugly* filmindeki gibi kıcımlı şapırdatıyorum. "Yalan söyleyip öyle olmadığını söylemeyeceğim."

"Ben senin yaşındayken hiç vahşi ya da özgür değildim, bu yüzden ikimiz için de dans etmeye devam et, ama bunu yaparken lütfen birden ona kadar bir ölçekte ne kadar endişelenmem gerektiğini bana bildir."

Burnumu kısıpırarak ona bakıyorum. "Açıkçası buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Altı, belki." Omuz silkiyorum ve uzun bir yudum alıyorum çünkü bu şimdiye kadar yaptığım en iyi martini olabilir. Acayip lezzetli ve beni tüm doğru yerlerden vuruyor.

Klasik bir hoşnutsuz Octavia hareketiyle dudaklarını yana büzüyor ama diğerlerinin gelmesini beklerken bırakıyor. Dans etmeye devam ediyorum çünkü neden olmasın ve bir kalça dönüşü daha yaptığımda Octavia soruyor, "Soyunmaya başlamayacaksın, değil mi? Çünkü bu hiç de Fritz'e göre bir şey değil."

"Senin önünde mi yoksa genel olarak mı?" Kıs kıs gülüyorum ama ciddi olduğunu anlayınca geri çekiyorum. "Soyunmak yok," diye ciddiyetle söz veriyorum, tam restoranın kapısı açılırken boştaki elimi kalbimin üzerinde tutuyorum.

Stella koşarak içeri girdi ve hoşnutsuz olduğundan bahsetti. Beni öldürmeye ve cansız bedenimi arkadaki çöp konteynerine atmaya hazır. "Kızım, şimdi barımı sterilize etmem gerekecek. Yalınayaksın ve bugün *hastanede* çalışırken giydiğin önlükleri giymişsin."

Açık yeşil önlüklerime ve çıplak ayaklarıma bakıyorum. Evet. Şimdi düşündüm de bu oldukça iğrenç.

Arkadaşıma pişmanlıkla bakıyorum. "Özür dilerim. Yapacağım. Söz veriyorum. Şimdi aşağı iniyorum."

"Çok minnettarım." Büyükannesinin yanındaki koltuğa oturur ve sonra yüzünü tiksintiyle buruşturur. "Neden hep limon damlası içmekte ısrar ediyorsun?" Ağzı refleks olarak büzülüyor.

"Çünkü onları içmeyeceğini biliyorum ve böylece ben de seninkileri içebiliyorum" diye dürüstçe cevap veriyorum, barın üzerine oturup bacaklarımı sağa sola sallıyorum.

"Bu o kadar kötü, ha?" Stella Octavia'yı kontrol ediyor.

Octavia elini kaldırıyor. "Bana hiçbir şey söylemedi ama onu nasıl bulduğumu düşünürsek cevabın evet olduğunu varsayacağım."

Stella gözlerini kısarak bana bakıyor. "Eğer bana Patrick'e geri döndüğünü söylersen, uykunda kafanı ve kaşlarını tıraş ederim ve sonra saçlarını yüzüne yapıştırırım, böylece bıyık ve motorcu sakalı gibi görünür."

Yudumladığım limon damlası boğazıma kaçıyor, bir kısmı yanlış boruya gidiyor ve temizlenene kadar ciğerimin yarısını kesiyorum. Tekrar normal nefes alabildiğimde, ters ters bakıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben içerken bunu söylemek zorunda mıydın? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Sen Patrick'e döndüysen, ben de döndüm."

Arkadaşıma gözlerimi deviriyorum. "Patrick'e geri dönmeyeceğim. Ezik herif bitlerini başkasının kurabiyesine bulaştırabilir çünkü benimkine bir daha erişemeyecek."

"Hanımlar," diye araya giriyor Octavia usulca. "Bu çok hoş bir sohbet olsa da ve Patrick'le tekrar birlikte olmadığınızı duyduğuma ben de sevinsem de, kurabiyelerinize bit bulaştıran erkeklerden bahsetmeyi bırakabilir miyiz?"

Ben bir kahkaha attım ve Stella da attı çünkü Octavia az önce bunu tekrarladı. "Kesinlikle büyükanne. Layla iğrençlik yapıyordu. Ben değil."

Stella'nın omzuna vuruyorum. "Yalakalık."

Bana arsızca sırtıyor. "Sonunda bize neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?" "Meils'i bekleyelim-"

"Ben buradayım." Amelia aceleyle içeri girer ve kapıyı arkasından kilitler. "Lanet olası bir park yeri bulamadım. Üzgünüm, Octavia."

Octavia küfretmeyi ya da bu konuda anlaşılmasız örtmeceler kullanmayı pek sevmez ama onu çabucak başından savar.

"N'aber?" Amelia hızla bize doğru yürüyor. "Dökül çünkü gidip kızları oyun buluşmasından almadan önce en fazla bir saatim var. Oliver bu gece geç saate kadar çalışacak."

Martini'min geri kalanını yutuyorum çünkü bu yavrular boğazımdan aşağı Niagara gibi akıyor. "Callan Barrows yanına taşınmamı ve sahte nişanlısı olmamı istedi."

Bana bir sürü baykuş gözü takılıyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Amelia garip ve rahatsız bir şekilde şaka yapıyormuşum gibi gülümseyerek soruyor. "Yani bizimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, çünkü Stella'nın içkisine

dokunmayacağını hepimiz biliyoruz. "Ve Ashton Kutcher takıntını gerçekten aşman gerekiyor.

Çünkü o dizi yirmi yıl önce sona erdi."

Kız kardeşim hiç eğlenmiyor. Yüzü de saçları kadar kızarıyor. "Layla, Oliver'la nasıl bir araya geldiğimizi bildiğin halde senden sahte nişanlısı olmanı istediğini söylüyor olamazsın."

"Onun dışında. Hepiniz kardeşini kaybettiğini ve yeğenine baktığını biliyorsunuz. Velayet davası açtı, ki bu onun için harika bir şey ve her şey yolunda gidiyordu, ama Katy -küçük kız- mücadele ediyor. O ve ben bu hafta biraz takıldık ve biraz bağ kurduk ve sonra geçen gün kamptan kaçtı, böylece hastaneye gelip beni bulabildi, aslında dün orada olmadığım halde, ama bunu bilmiyordu. Her neyse, zaten küçük kıza giden hayat sigortası parasının peşinde olan baldızının ailesi, şimdi velayet için dilekçe veriyor çünkü parayı kazanma konusunda fazla ileri gitmiyorlardı. Onun güvensiz olduğunu söylüyorlar ki bence bu tamamen saçmalık. Belli ki bununla savaşmayı planlıyor ama bekar olması iyi görünmüyor ve bu yüzden hem Katy ile vakit geçirip ona yardım edebilmem hem de ev hayatını daha istikrarlı göstererek velayeti kazanmasına yardımcı olmam için benden sahte nişanlısı olmamı istedi."

Çok uzun konuştuğum için bir nefes veriyorum ve sonra barda biraz arkama yaslanıp onları bekliyorum.

"Vay canına. Bu..."

Stella'ya başımı salladım. "Bazı şeyler, evet."

"Bekle." Stella elini havaya kaldırıyor, başını eğiyor ve sonra barın etrafından dolaşp bir şişe Jameson 18 alıyor, çünkü o böyle yapıyor. Kendine bir shot dolduruyor ama içmiyor. Bunun yerine şişeyi havada tutuyor ve "Bu iş çoktan bitti mi?" diye soruyor.

Octavia burnuna vurur. "Benim de sorum buydu. Stella, canım, hazır geri dönmüşken bana bir Manhattan hazırlar mısın?"

"Hiç de değil, büyükanne."

"Kahretsin, neden bu gece araba kullanmak ve çocuklardan sorumlu olmak zorundayım?" Amelia yakınıyor.

Octavia, "Kızları alıp yerleşkeye geri götürmesi için personelden birini gönderebilirim," diye teklif ediyor. "Orada yüzebilir, oynayabilir ve akşam yemeği yiyebilirler."

Amelia minnettarlıktan ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Sen benim en sevdiğim kaynanamsın. Bundan daha önce bahsetmiş miydin? Evet, lütfen bunu yapsın, sonsuza dek minnettar kalacağım."

Octavia telefonuna bir şeyler tıklar. "Tamamdır. Bu iş hallolduğuna göre, lütfen devam et Layla, böylece bu işi çözmene yardımcı olabiliriz. Bize bunu tamamlanmış bir anlaşma olarak mı söylüyorsun yoksa hâlâ düşünüyor musun?"

Stella, Octavia'nın önüne bir Manhattan, kız kardeşimin önüne de bir elmalı martini koyuyor ve sonra şutuna iştahla saldırıyor.

"Sorularınıza cevap vermek için," diye başlıyorum. "Hayır, bu bitmiş bir anlaşma değil. Bunu hem kendisi hem de Katy için yapıp yapamayacağımı soruyordu. Her neyse, Callan buraya gelmeden önce bana sordu ve evet, siz sormadan önce, benden ne istediğini biliyor. Bunun sonuçlarını biliyor. Sanırım sıkışmış durumda ve başka ne yapacağını bilmiyor çünkü yeğeninin velayetini alırken ona bu konuda gerçekten yardımcı olmak istiyor."

Amelia bir an için ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve üçümüz de onu izliyoruz. Sırtı bize dönükken ellerini kalçalarına koyuyor ve Octavia, Stella ve ben hepimiz şaşkın bakışlar atıyoruz.

"Meils?" Soruyorum.

"Bu konuda konuşmanız gereken kişi ben olmayabilirim."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla burnumu kıvırıyorum. "Senin mükemmel bir insan olduğunu düşündüm."

Dönüp arkasına bakıyor, gri gözleri cam gibi. "Layla, annem ve babam öldükten sonra, biri bana senin koruyucun olmam ve sana yardım etmem gerektiğini söylese yalan söylemek, çalmak ve hile yapmak dahil her şeyi yapardım. Hatırlamıyor olabilirsin ama annem ve babam öldükten sonra altı ay boyunca her gün ağladın. Ben de yıkılmışım ve nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Callan'ın şu anda, ağabeyi ve yengesini kaybettikten sonra yeğenini de kaybetme ihtimalinin yanı sıra, onun bu kadar çok mücadele etmesi ve yardım edememesi karşısında hissettiği korku ve çaresizliği hayal bile edemiyorum."

"Oh," diye mırıldandı Stella.

Japon balığı taklidi yaparken "Ne dedi," diyorum.

Amelia kaşlarını çatır. "Tarafsız olmak ve bunu çözenize yardımcı olmak istiyorum ama haksız yere önyargılıyım."

"Yani, sence yapmalı mıyım?"

Amelia elini havaya kaldırır. "Ben de bunu söylüyorum. Sana tavsiye verecek kişi ben olmamalıyım. Bu büyük bir şey, Layla. Çok büyük bir şey. Bir sürü yalan söylemeyi ve bir şeyler saklamayı gerektiriyor. O senin profesörün ve hastanede onunla birlikte çalışıyorsun ve bunun da senin için çok geniş kapsamlı sonuçları var. Kendini, hayatını ve işini her şeyin önüne koymaya yemin ettiğinden bahsetmiyorum bile, ki bunu alkışlıyorum

Çünkü Patrick'le birlikteyken bunu ne kadar yaptığından emin değilim. Ama benim için, bu konuda zaten çok güçlü hislerim varken senin fikrini etkilemekten korkuyorum."

Barın üzerinde dönüyorum, dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve ayaklarımı tepeye dikeyim, böylece uzanabiliyorum. Bu şeyi zaten sterilize etmek zorundayım. Şimdi ne fark eder ki?

Gözlerimi kapatıyorum. "Sanırım bu yüzden evet demek istedim," diye onaylıyorum ve sonra aklımdaki her şeyi kismaya başlıyorum. "Mesela evinde oturuyordum, bu adama bakıyordum ve tamam, tabii, evet diye düşünüyordum. Yani bu, çıldırdıktan ve neredeyse bayılacağım noktaya kadar hiperventilasyon geçirdikten sonraydı."

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi daha da sıkıyorum.

"Ben de bir zamanlar Katy'ydim. O küçük kızdım ama sen vardın Amelia ve bu sayede iyiydim. Bu küçük kızın da iyi olmasını istiyorum ve Callan var ve Callan onun kahramanı olmak istiyor çünkü o iyi bir adam. *Gerçekten iyi* bir adam. Süpermen tarzı, yolda kalsanız ilk arayacağınız kişi o olurdu çünkü her zaman yardıma geleceğini bilirsiniz, iyi adam. Ona yardım etmek istiyor ama Katy bana baktığında kendini görüyor, tıpkı benim ona baktığımda kendimi gördüğüm gibi. Birbirimizi anlıyoruz ve bu hiç de azımsanacak bir şey değil."

"Ama?" Octavia sorar.

"Ama kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştım çünkü benden yapmamı istediği şey çılgınca, vahşi ve biraz da tehlikeli ve dediğiniz gibi. Kendime, hayatıma ve işime odaklanmaya çalışıyorum ve Patrick ile bu konuda her zaman çok iyi değildim. İsteyeceğim son şey başka bir adamın gelip bunu bozması. Ayrıca, onun benim patronum ve profesörüm olmasının getirdiği bir risk de var."

"Kalbinin tekrar kırılmasından korkuyorsun."

Stella'nın genel yönünü işaret ediyorum. "Bu bir düşünce. Bu konuda yalan bile söylemeyeceğim. Bu gerçek bir korku. O ateşli, tatlı, komik ve üzgünüm Octavia ama şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks. Aramızda bir şey var ve bunu inkar edemem. Ama bundan daha fazlası var. Her şey."

"Onunla yaşamak ve bu numarayı sürdürmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?" Octavia nazikçe soruyor, *şimdiye kadar yaptığım en iyi seks* yorumunu görmezden geliyor, ki bu onun için çok nazik bir davranış.

Oturdum ve ikinci martinimi bitirdim. Keşke suşiden daha fazla yeseydim, ama drama hiçbir kadını beklemez. "Emin değilim. Tahminimce birkaç

aylar."

"Karşılığında ne istiyorsun?" Stella meydan okuyor.

Bardağı yere bıraktım. "Bu da başka bir şey, bilmiyorum. Bu dünyada zaten sahip olmadığım hiçbir şeye ihtiyacım yok ve bunun karşılıksız olmasından hoşlanmıyorum. Oliver'la sahte nişanlandığınızda yaptığınız gibi değil. O çok farklı bir durumdu. Bu küçük kızla ilgili ve eğer bunu yaparsam kendim için değil onun için yapacağım."

"İçgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?"

Düşünürken Stella'ya uzun, sert bir bakış atıyorum. "Bana bunu yapmamı söylüyor. Ona yardım edebileceğim eşsiz bir konumda olduğumu ve ona yardım edebileceğimi söylüyor. Sanki kader beni onlar için bunu yapabileyim diye doğru zamanda onun hayatına soktu."

"Peki ya kalbin?"

Amelia'ya dönüyorum. "Bana temkinli olmamı ve onu Umut Elması gibi korumamı söylüyor. Ona da bağlanabilirim, ona da bağlanabilirim ve şu anda ikisi de benim yararına değil. O ve ben ayrı dünyaların insanlarıyız."

"Doğru," diye kabul ediyor Octavia. "Odaklandığın bir sürü başka şey var ve Callan hayatta senden farklı bir konumda. Özellikle de yanında bir çocukla gelirse."

"Doğru." Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Bu nedenlerle hayır deseydin nasıl hissederdin?" diye soruyor.

Kucağımdaki ellerime bakıyorum ve tüylerimi diken diken eden bir gerçeği dile getiriyorum. "Kendimi asla affetmem."

Kalbimde, bunun doğru olduğunu biliyorum. Sanırım her zaman evet diyecektim. Sadece bunu güvendiğim insanlarla çözmem gerekiyordu.

"O zaman doğru kararı verdin," diyor Octavia, doğrulup elini nazıkçe benimkinin üzerine koyarak. "Şimdi bu durumda sana biraz güç verecek ve koruman gereken kısımlarını güvence altına alacak bir plan yapmalısın."

A Kalp Bloğu Operasyonu adını verdiğim zekice hazırlanmış planımla kendimi gece saat dokuzu yakın bir saatte biraz sarhoş ve çok kararlı bir şekilde Callan'ın kapısını çalarken buldum. Stella bana yemek yaptı-

Onu seviyorum ve evet, bir içki daha içmiş olabilirim ama sıvı cesarete ihtiyacım vardı, aksi takdirde bunu başarabileceğimden emin değildim.

Kapı açılıyor ve Callan göğsünü, karın kaslarını ve kollarını gösteren beyaz bir tişört ve düşük belli gri bir eşofman giymiş, buruşuk bir şekilde orada duruyor. Onu görünce külotum anında ıslandı. Çünkü o çok iyi.

İşte bu yüzden bu plan çok önemli, kendime hatırlatıyorum.

"Hey," diyor, gözleri beni beklemediğini belli edecek şekilde kocaman açılmış.

"Ben varım ama seks yapamayız," diye ağzımdan kaçırıyorum, ama bu neredeyse bir bağırış olarak çıkıyor, yüksek sesle ve yankılanıyor ve caddede yürüyen biri bize doğru bakıyor.

"Uh." Callan omzunun üzerinden merdivenlere doğru bakarken başının arkasını kaşıyor ve sonra ıslak vajina durumuma yardımcı olmayan eğlenceli bir gülümsemeyle bana geri dönüyor. "Katy uyuyor ve bu onun için biraz zor oldu, bu yüzden penisime karşı moratoryumunuzu sessizce ilan edebileceğinizi düşünüyorsanız, içeri girebilirsiniz."

Doğru. Katy. Burada olmamın tek sebebi. *Doink*. Zihinsel olarak alnıma vuruyorum.

"Deneyebilirim. Bodrum katınız falan var mı?"

Kıkırdıyor. "Biliyorum ama oraya desteksiz inmem. Burası on sekiz yüzlü yıllarda inşa edilmiş ve yüzyıllar boyunca birkaç kez yenilenmiş olsa da bodrumun yenilenmediğini söyleyebilirim."

Ürperiyorum ve bodrumuna asla girmemeyi aklıma not ediyorum. "Sessiz olacağım. Ama değişebileceğini düşünüyor musun?" İçeri girerken soruyorum, o da kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyor.

Dönüyor, dönerken de gözlerini vücuduna diyor. "Giyindim. Giydiklerimin nesi var?"

"Giyinik olabilirsin ama *bunu* giyiyorsun." Parmağımı döndürerek göğsünü işaret ediyorum, sonra da eşofmanındaki gözle görülür şişkinliğe doğru iniyorum. Gri eşofman altı neden her zaman çıkıntıyı gösterir? "Bir sonraki kuralım, bunu yaparken şişkinliği ortaya çıkaran giysiler giymemen."

Koyu mavi gözleri benimkilere dikiliyor, kaşları saç çizgisinde. "Şişkinliği ortaya çıkaran kıyafetler mi?" Şimdi gözle görülür bir şekilde bana gülüyor. "Bu gece ne kadar alkol aldın?"

Fuayesinde bir tur attım. Çok güzelmiş. Daha önce fark ettiğimden emin değilim ama öyle. Siyah-beyaz mermer zeminler, hoş beyaz pervazlar ve modern tarzda havalı bir avize. "Ohhhh, çok fazla. Aslında benim için her zamankinden daha fazla, ama Stella bana koca bir kase kremalı lezzetli makarna yedirdi, çünkü tüm o nefis, nefis suşileri yiyemedim."

Gözlerimi onun şişkinliğine diktim.

"Sence son bir gece seks yapmalı mıyız? Bilirsin, sistemimizden atmak için?"

"Bu kesinlikle bir düşünce, ama belki de ayık olduğunuzda yeniden ele almamız gereken bir düşünce. Sana bir su getireyim mi?" Kolumu tutuyor ve beni biraz daha evin içine doğru yürütüyor. Tanıştığımız ilk gece onun için soyunduğum merdivenler tam önümde duruyor. Burada çamaşır yıkamayacağımı şimdiden kesin olarak biliyorum. Bunu Amelia'nın evinde yapmak zorundayım yoksa onun çamaşır odasına her girdiğimde orgazm olacağım.

"Doğru karar su olacaktır, Doktor. Hidrasyon çok önemli. Siz dönene kadar ofisinizde saklanacağım," diye fısıldıyorum.

"Ofisimin nerede olduğunu biliyor musun?" diye karşı çıkıyor.

Öyle mi? Yüzüm buruşuyor ama sonra onun masmavi gözlerine bakınca yumuşuyor. "Sanırım mı?"

Eliyle ağzımı kapatıyor ve sonra beni döndürüp diğer eliyle işaret ediyor. "Bu taraftan. Git lütfen, çünkü hâlâ sesin çıkıyor." Beni serbest bırakıyor ve küçük bir iteklemeyle devam etmemi sağlıyor.

Kahretsin, fısıldadığıma yemin
edebilirim. "Ama
fısıldamıyordun."

Ahh! Bu akşam aileme bunu sormayı unuttum. Düşüncelerimi ve fikirlerimi sır olarak saklayamazsam nasıl düzgün bir yetişkin olabilirim?

Callan yine ofisinin yönünü işaret ediyor ve ben de yolumu bulup kapıyı arkamdan kapatıyorum. Etrafa göz gezdiriyorum. İki monitörlü bir masası, üstünde kapalı bir dizüstü bilgisayar ve yanındaki mouse pad'in ortasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir faresi var.

Kitaplarla dolu devasa bir gömme kitaplık var, tıp ders kitaplarından klasik ilk baskılar olabileceğini düşündüğüm şeylere - lanet olsun, burada her saniye daha da ıslanıyorum - çağdaş gerilim kitaplarına kadar her şey. Kanepe deri, gri ve büyük ve oraya gidiyorum çünkü kütüphanesinde gezinmeye başlarsam, kesinlikle kemiklerinin üzerine atlayacağım ve bunun için burada *değilim*.

Evindeki her alan gibi oda da titizlikle temiz ve düzenli ve bunu bozan küçük bir kızla nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Birkaç saniye sonra bana bir bardak buzlu suyla dönüyor ve ben de büyük bir yudum aldıktan sonra onu yıpranmış ahşap sehpanın üzerindeki bardak altlığına bırakıyorum.

Ona pişman bir gülümseme sunuyorum. "Merhaba. Özür dilerim. Buraya bir karmaşığa gibi gelip geceni mahvetmek istemezdim ama bunu anlar anlamaz sana söylemek istedim ve beklemek istemedim."

Yanımdaki kanepeye oturuyor ve ondan beklediğim ciddiyetle bana bakıyor. "Burada olmana sevindim ama konuşmaya başlamadan önce söyleyeceğimiz her şeyin ayık Layla'nın söyleyeceğı şeyler olduğundan emin olmak istiyorum. Bu gece bir şeyi kabul etmene ya da etmemene ve yarın ayıldığında fikrini değıştirmene izin veremem. Ayrıca Katy'ye bir şey söyleyip sonra geri dönmek zorunda kalmak da istemiyorum."

Bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Fikrimi değıştirmeyeceğim."

Sertçe yutkunur ve sonra yavaşça başını sallar. Gergin bir şekilde. "Tamam. Yer senin."

"Evet diyorum Callan. Sanırım bunu zaten söyledim, ama sonrasında ağzımdan kaçırđığım cinsellik içermeyen şeyler yüzünden gölgede kalmış olabilir."

Tuttuğunu düşündüğüm bir nefes veriyor ve yüz ifadesi minnettarlıkla ısınırken gözleri parlıyor. "Tanrım, Layla. Siktir." İnanılmaz bir şekilde başını sallıyor, hafifçe gülüyor ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi sağa sola kıpırdanıyor. "Teşekkür ederim. Lanet olsun, teşekkür ederim. Seni ölesiye öpmek istiyorum ama bunun yanlış bir tepki olduğunu

biliyorum.

Özellikle de şimdi. Teşekkür etmenin çok saçma ve basit olduğunu da biliyorum ama minnettarlığımı yeterince ifade etmekte zorlanıyorum."

"Evet demeden edemezdim." "Nedenini sorabilir miyim?"

Kaşlarımı çatarak ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Hadi ama Callan, bence biliyorsun. Bir zamanlar ben de Katy gibiydim. Benim için tüm hayatından vazgeçen bir Amelia'm vardı. Üniversiteyi bıraktı ve tıp fakültesi hayallerinden vazgeçti. Erkek arkadaşı hıyarın tekiydi ve mesajlaşırken ondan ayrıldı. Boston'daki evine geri taşındı ve BSN'sini alabilmek için aşılamaz miktarda borç biriktirdi ve daha sonra kadın düşmanı bir pislik için yıllarca çalıştı çünkü iyi para veriyordu. Hiç paramız yoktu ve durmadan mücadele etti ve tüm bunları benim için yaptı."

Ve yine ağlıyorum.

Uzanıp gözyaşlarımı siliyor. "O inanılmaz bir kadın."

"Dünyanın en iyisi ama Katy bir Amelia'yı hak ediyor ve bence sen onun Amelia'sısın."

"Ben de öyle olmak isterdim."

Biliyordum. İçgüdülerim asla yanılmaz. Onun tepkisi içimde tüm yanlış şeyleri yapıyor ve bu... sorun bu.

"Ama şu anda yeterli olup olmadığını bilmiyorum," diye devam ediyor. "Amelia da ailesini kaybetme sürecini yaşıyordu. Evet, ben de ağabeyimi ve yengemi kaybettim ama bildiğin gibi bu bir ebeveyni kaybetmekle aynı şey değil ve ben elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, sen ona benim ulaşamadığım yollardan ulaşıyorsun."

"Yine de senden etkilendim." Delice. Acı verici bir şekilde.

Öksürüyor ve bana yine gamzeleriyle tamamlanmış o şakacı gülümsemesini veriyor. "Evet, biliyorum."

"Hayır. Benim sorunum bu. Senden etkileniyorum ve etkilenmek de istemiyorum."

Bu onu bir an için şaşırttı. "Ah. Tamam." Çenesini siler. "Sanırım şimdi tüm bunları anlamaya başlıyorum. Bununla birlikte, bu konuda ne yapacağımdan ya da bunu nasıl değiştireceğimden emin değilim."

İşte bir şey yok. Dik oturuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bu, ilk geldiğimde sana ağzımdan kaçırdığım sözleri akla getiriyor. Bence çok kolay ve çok hızlı bir şekilde birbirimizi yatağa atabiliriz ve eğlenceli olacağını bilsem de eğlenceyi duygularla karıştırmak istemiyorum. Ayrıca, madalyonun bir de öteki yüzü var ki, işlerimiz nedeniyle bunu yapmamamız gerekiyor."

Deriye yaslanıyor, ayak bileğini diğer dizinin üzerine koyuyor ve bana sabitleyici bir bakış atıyor. "Pekâlâ. Yani bu seks yok demek."

"Öyle. Eğer buraya taşınırsam ve birbirimizle bu sahte hayatı yaşarsak, seninle seks yapamam. Bu işleri karmaşıktırır ve karıştırır."

"Ben zaten bu sonuca varmıştım ve aynı fikirdeyim. Seks yok. Sırada ne var?"

İçim rahatladı. "Yani, sistemimizden çıkarma olayına hayır mı diyorsun?"

Eli kalkıp yüzüme dokunuyor, boynumdan aşağıya ve omzuma doğru sürükleniyor, bodur gömleğimin üst kısmını kenara itiyor. "Böyle sarhoşken sana dokunmayacağım. Ama eğer bir noktada benimle bir kez daha birlikte olmak istediğine karar verirsen, bunu yapabilirsin. Ne zaman istersen. Her yerde."

"Woo." Yüzümü yelpazelemeye başladım. "Şimdilik bunu masaya yatıralım, ama yine de ne demek istediğimi anlıyorsan masadan kaldırmıyorum."

Başparmağı köprücük kemiğimle omzum arasındaki çukuru sıyırıyor.

"Seviyorum." "Harika, şimdi bana dokunmayı kes çünkü düşüncelerimi bulandırıyor ve

Birbirimize aşık olmayacağımızı bilmeni istiyorum. Eğer bu gerçekleşmeye başlarsa ya da birbirimize karşı çekimin ötesinde daha güçlü duygular beslemeye başlarsak, bu ilişkinin sona ermesi gerekir ve bunun çok zor olduğunu biliyorum."

"Aşık olmak yok," diye tekrarlıyor, beni durdurmak için elini kaldırıyor, aniden sertleşiyor ve iş adamı gibi davranıyor.

İçimi çektim. "Callan, aşk geçmişte benim en iyi arkadaşım olmadı ve ona, romantizme ya da duygulara ayıracak zamanım yok. Bunu yaptım ve bana geri tepti ve bu olduğunda, onun için kendimden ne kadar çok şey feda ettiğimi fark ettim. Kendimi ve hedeflerimi ilk sıraya koymalıyım. Tıp fakültesinde üç yılım kaldı ve ondan sonra da ihtisasım için en az üç yılım var."

Yüz ifadesi yumuşar. "Açıklamak zorunda değilsin. Bunu tamamen anlıyorum. Ben de bir zamanlar senin olduğun yerdeydim ve biliyorum ki artık sadece daha yaşlı ve uzman bir doktor değilim, umarım Katy kalıcı olarak benim olur. Sen gençsin ve hayatına ve kariyerine yeni başlıyorsun."

"Güzel. Bunu anladığınız için teşekkür ederim." Bir nefes verdim. Bu düşündüğümünden daha kolay oldu. "Bir yıl."

"Bir yıl

mı?"

"Max."

"Ben Callan."

Bir kahkaha patlattım, ona doğru biraz düştüm ama hemen kendimi toparladım. "Aynısı onun için de geçerli, arsız piç."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum, ama kesinlikle. Sanırım bundan çok önce buradan ayrılacaksınız, ancak istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Sonrasında bir daire, tavsiye ya da başka bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, benden her zaman yardım alabilirsin."

"Bunu takdir ediyorum. Söylemek istediğiniz herhangi bir parametre var mı?" "Aynı yatağı paylaşıyoruz."

Doink. "Uhhh."

"Eğer benim sahte nişanlım olmayı kabul ediyorsan, bu gerekli olabilir. Avukatım bunun sonucunda aile hizmetlerinin büyük olasılıkla habersiz ziyaretler yapacağını açıkladı. Birbirimize aşıkımız gibi görünmeliyiz. Seks yapmıyor olsak bile başka bir yatakta uyuduğuna dair görünür bir işarete sahip olamam."

Haklı olduğu bir nokta var ve gerçekten de bunu zaten düşünmüştüm. "Başka ne var?"

"Sana aldığım nişan yüzüğünü okulda ya da işte olmadığı zamanlarda takacaksın."

Kusmuk.

"Okuldaki insanlara ne diyeceğim?"

"Hiçbir şey. Umarım her şey çabucak halledilir ve bilmesi gerekmeyen hiç kimseye bir şey söylemek zorunda kalmayız. Özellikle okula çünkü derslerinizle ilgili herhangi bir sorun ya da dedikodu istemiyorum. İş mahkemede görüşmeye kadar varabilir. Daha fazlası da olabilir. Açıkçası emin değilim."

"Ne zaman taşınmalıyım?"

"Ne zaman isterseniz, ama mümkünse daha geç değil de daha erken olmasını isterim."

"Hiç mobilyam kalmadığını ve çok az kıyafetim olduğunu düşünürsek, bir ya da iki bavuldan biraz daha fazlasından bahsediyoruz. Bu arada Amelia'nın tüm bunları Oliver'a anlattığını da bilmelisin."

"Harika," diye mırıldanıyor sahte bir hevesle. "Peki, onu şimdi mi yoksa bir saat içinde mi kapımda tüfekte beklemeliyim?"

Omzunu sıkıyorum. "Bu konuda bana güven. Böyle bir şey olmayacak. Amelia'nın ona söylemesi iyi bir şey çünkü Amelia artık senin en büyük hayranın. Bir zamanlar o sendin, ben de Katy."

Yer değiştiriyor ve elimi tutuyor. "Layla..."

"Yapma. Bunu onun için yapıyorum." Sonra tereddüt ettim. "Ya Katy sizinle yaşamamı istemezse ya da bizi kovarsa?"

Bana neredeyse gözlerini deviriyor. "Bizimle yaşamayı isteyecektir. Bu konuda neredeyse her şeyden daha çok endişeleniyorum. Ve bizi ele vermeyecek. O akıllı ve tatlı biri ve benimle kalmak istiyor."

Su bardağını elime alıyorum ve bir yudum almadan önce elimde tutuyorum. "Ve mahkemeler bunu dikkate almayacak mı?"

Bana çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onunla çoktan konuştular ve o da bunu onlara hemen söyledi. Sonra sosyal hizmetler devreye girdi ve şimdi her şey havada kaldı."

Ona sert bir gülümseme veriyorum. "O zaman günü kurtarmak için burada belalı bir sürtük olmam iyi bir şey."

"D "Seni eve götürmesi için bir Uber çağırmamı ister misin?" Layla'ya soruyorum çünkü eğer şimdi gitmezse, üzerine atlayıp soluyabildiği tek oksijen benim oksijenim olana kadar onu öpeceğim.

ona ver. Evet diyor. Lanet olsun, evet diyor.

Bu oluyor.

Mahkemede yalan söylemek zorunda kalacağım. Layla Fritz ile nişanlıymışım gibi davranmam gerekecek, bu da aslında ona aşık olmadan aşıkmişim gibi davranmam gerektiği anlamına geliyor.

"Elbette," diyor, gözleri bu gece buraya gelmeden önce içtiği alkolden dolayı bulanık.

Ayağa kalktım ve elini tuttum. Elini tutuyor ve kalkmasına yardım etmeme izin veriyor, ancak üst kattan bir çığlık duyunca elimi hemen bırakıyorum. Layla nefesini tutuyor, eliyle ağzını kapatıyor ama ben çoktan merdivenleri uçarak çıkıyorum.

"O da ne? Katy iyi mi?" Layla arkamdan koşarak soruyor.

"Kazadan beri gece terörü görüyor," diye açıklıyorum, en üst basamağa ulaşip yatak odasına gidiyorum. "Bana beş dakika ver, sana bir Uber çağırayım. Lütfen ben dönene kadar gitme. İyi bir şekilde indiğinden emin olmak istiyorum."

Yanıtını beklemeden Katy'nin odasının kapısını açtım. Çığlık atarak ve ağlayarak çırpınıyordu. "Baba!"

Kalbim paramparça oluyor ve yatağına tırmanıp elimi nemli saçlarında gezdiriyorum. "Şşşt, tatlım. Geçti artık. Şşşt."

"Baba! Babamı istiyorum!"

Ben de babanı istiyorum. Onu özlüyorum. Hem de çok.

"Buraya gel Uğur Böceği." Onu kollarımla sarıyorum ve ikimizi de yere yatırıyorum. "Sorun yok, Katy. Güvendesin. Sana sahibim ve güvendesin."

Uyanık mı, uyuyor mu ya da ikisinin arasında bir yerde mi bilmiyorum ama onu sıkıca tutuyorum ve saçlarını okşarken kulağına yatıştırıcı, rahatlatıcı sözler söylemeye devam ediyorum. Ter içinde ama pijamalarını değiştirirsem saatlerce uyanık kalabilir. Bu dersi burada olduğu ilk hafta öğrendim.

Sonunda Katy sakinleşiyor, vücudu kollarımda gevşiyor ve ben de kendimi dikkatlice onun altından çekip yataktan iniyorum. "Şimdi daha iyi rüyalar." Başının üstünü öpüyorum ve odasından sürünerek çıkıyorum, psikoloğunun gece korkularını kaydetmem için tutmamı önerdiği uyku günlüğüne bunu not etmeyi aklıma yazıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıp koridor boyunca süzülüyorum ve sonra tekrar aşağı iniyorum. "Layla?" Diye sesleniyorum, bir odadan diğerine geçiyorum ama her odayı boş buluyorum. Lanet olsun. Ona beklemesini söylemişim. Yabancı bir şoförün kullandığı bir arabada sarhoş olması fikri hoşuma gitmiyor.

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Ben: Keşke gitmeden önce beni bekleseydin. Lütfen eve döndüğünde bana mesaj at ki güvende olduğumu bileyim. Yarın hazırsan eşyalarını taşıyabiliriz, sana yemek hazırlayabilirim ve biraz daha konuşabiliriz.

Gönder tuşuna basıyorum ve cebime geri koyuyorum. Ciğerlerimi zorlayan ağır bir nefesle merdivenleri koşarak çıkıyorum, giderken ışık düğmelerini kapatıyorum. Onu rahat bırakmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Bu Katy ile ilgili olmalı, onunla benim aramda değil.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

O ilk gece eve getirdiğim kadını özlüyorum. Beni aynı güçle geri isteyen kadını. Hiçbir sorunu olmayan kadını. Çılgınca sevişebileceğim ve birkaç saatliğine tepkisiz bir şekilde benim yapabileceğim kadın. *Sistemimizden kurtulacağımız* bir sikişten bahsetti ve ben bunu baş edebileceğimden çok daha fazla istiyorum, ama aynı zamanda onu sistemimden çıkaramayacağımı da biliyorum.

Sadece tek seferlik bir şey istemeyeceğim. Daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını isteyeceğim.

Kontrol, kendime hatırlatıyorum. *Kontrol*.

En üst basamağa çıkıp yatak odama doğru ilerliyorum ama odamın uçurumuna ulaştığımda adımlarımın ortasında donup kalıyorum. Kapının pervazına yaslandım ve

önümdeki manzarada. Layla yatağında, üzerinde Harvard Tıp Fakültesi'nden kalma eski kapüşonlu tişörtüm ve eşofman altımla kendinden geçmiş bir halde yatıyor. Yan yatmış, tatlı yüzü gevşek ve huzurlu, sarı saçları yastığının üzerine dağılmış.

Benim kıyafetlerimi giyerken o kadar güzel görünüyor ki, neredeyse yan dönecektim.

İki kez düşünmeden başımın arkasına uzanıp gömleğimi çıkardım ve sonra pantolonumu çıkardım. Odamın kapısını kapatıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve sonra yatağa tırmanıyorum, Layla'yı yorganın altında bana katılması için ayarlıyorum. Birkaç dakika boyunca onun bilinçsiz haline bakıyorum. Onun gibi kadınları tanımlamak için sevimli, güzel ve hatta çarpıcı gibi kelimeler icat edilmiştir.

Hepsinden üstün, uykusunda bile.

"Sadece bizi mahvetme," diye yalvarıyorum ona, çok geç olabileceğini bile bile. Onun yüzünden mahvolabilirim.

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum ve sonra bütün gece ona bakmak zorunda kalmamak için bilerek sırtımı ona vererek yuvarlanıyorum ve sonra kendimi uykuya bırakıyorum.

Sıcaklık beni tepeden tırnağa sarıyor ve bu his karşısında inliyorum. "Layla."

Sikimi çekiştirirken adı dudaklarımdan bir gayzer gibi fışkırıyor. Elim pürüzsüz, yumuşak teninde geziniyor, başparmağım tatlı memelerinin yumuşak kıvrımına ulaşana kadar yukarı, yukarı. Dilimle, dişlerimle ve dudaklarımla yutmak istediğim memeler.

"Layla."

Yine adı içimden damlıyor ve iniltim yükseliyor, aletimdeki bir başka çekiş sesi ciğerlerimden kopardığında daha da sertleşiyor.

"Callan."

"Çok iyi
hissediyorsun."

"Callan, uyan."

Merak ediyorum, bunun bir rüya olduğunun zaten bir şekilde farkındayım çünkü gerçek hayattaki Layla bana aletimin ona göre olmadığını acı bir şekilde fark *ettirdi*.

"Callan!"

Gözlerimi açtığımda Layla'nın yüzünü tam karşımda buluyorum, başının yan tarafı yastığının üzerinde, tam bıraktığım yerde.

"İnliyorsun," diye suçluyor. Göz

kırpıyorum. Sonra

düşünüyorum. Sonra

hissediyorum. "Elin aletimin

üzerinde."

Şimdi göz kırpma sırası onda ve sonra aramıza bakıyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum çünkü eli, sadece ince bir boxer külotun içinde bulunan acı verici sertlikteki aletimin etrafına sarılmış durumda. Ayrıca bacaklarından birinin kalçamın üzerine uzandığını ve elimin kazağının altında, çıplak göğsünü avuçladığını da not ediyorum.

Geri çekilmeliyim. Çekmiyorum.

Bunun yerine, "Meme uçların benim için mi sert yoksa bu sabah rutinlerinin bir parçası mı?" diye soruyorum.

"Buna cevap veremem."

"Anlamıştım." Bu onun memelerini sıkmamı engellemiyor. "Seni boşaltabilir miyim yoksa bununla yıldızlara mı ulaşıyorum?"

Bir göz kırpma. Dil halkasının bir hareketi. Alt dudağını kemirdi. "Seks yok dedim, değil mi? Yani dün gece sarhoştum ama bunu söyledim, değil mi?"

Bu soruya pişmanlıkla "Evet, öyle dedin." diye cevap veriyorum.

"O zaman göğsümü ovalamayı bırakmalısın."

Liseli bir çocuk gibi sırtıyorum. "Ve sen de külotumun içine boşalmamı istemiyorsan sikimi ovalamayı bırakmalısın."

Nefesi kesiliyor ve aniden tekrar aramızdaki boşluğa bakmaya başlıyor. "Böyle devam edersem bunu yapacak mısın?"

"Bu kadar büyülenmiş görünme. Aptalca ince bir pamukla bana mastürbasyon yapıyorsun. Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım ve çok sert boşalacağım."

"Sana mastürbasyon yapmıyorum."

"Hayır," diye düzeltiyorum çünkü sanırım artık teknik olarak değil. "Sanki sikim en sevdiğin oyuncağınmış gibi beni kavırıyorsun."

"Yine de olabilir."

Bu kadar. Bana verdiği tek şey bu. Ama eli hala üzerimde ve ben çok yakınım. Şaka gibi değil. Ne de olsa Layla, bana dokunmak şöyle dursun,

odaya her girdiğinde yakınım.

Gözleri benimkilere dikildi. "Duracağım."

"Elbette. Akıllıca bir plan."

"O zaman eve gitmeliyim. Burada uyuyakalmak istememiştim."

"Hiç şikâyetim yok. Bu arada, kazağımın içinde olman hoşuma gitti." "Senin gibi kokuyor."

İnliyorum. Elimden bir şey gelmiyor. Vücudunun benim kokumla boyanmasını istiyorum. "Sende kalabilir. Bütün gün takabilirsin."

Bana sırtıyor. "Bunu ister miydin?"

Hay sikeyim. "Buna dürüstçe cevap vermem mi gerekiyor?" Elimi salladım. "Artık ayık olduğuna göre, bunu hâlâ benimle yapıyor musun?"

Ağzı buruşuyor. "Öyleyim. Sarhoş olduğum için kabul etmedim. Kabul etmek istediğim için içtim."

Hmmm. Bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum. "Seni bugün daha sonra taşıyabilir miyiz?"

"Elbette."

"Şimdi sikimi bırakacak mısın?"

"Oh!"

Gözleri parlıyor, tekrar aşağıya kayıyor ve evet, eli hala üzerimde. Meme ucuyla oynamıyor ya da onu tutmaktan başka bir şey yapmıyor olsam da, elim hala göğsünde.

"Önce sen," diyor.

Sırtıyorum. Hayatımın geri kalanında her gün böyle uyanabilir ve çok mutlu olabilirdim. "İstedğin bu mu? Sana dokunmayı bırakmamı mı istiyorsun?"

"Sanırım ben de tek seferde bitirmekten

bahsetmişim?" "Bahsetmiştin," diyorum

ona. "Ama Layla-"

"Bunu daha önce de yapmıştık, değil mi?" diye sözümü kesti. "Şimdi birkaç kez. Bir kez daha yapsak bir şey olmaz, sonra sistemimizden çıkar."

Ona söylediği saçmalıklara gerçekten inanıp inanmadığını sormak istiyorum, ama o kadar sertleştim ki, hâlâ sikimi tutuyor ve eğer bu gerçekten tek seferlikse ve sonra resmen biterse ve onu vazgeçirirsem hayatımın geri kalanında kendimden nefret edeceğim.

Yine de onun da pişman olmasına izin veremem. "Emin misin? Yüzde yüz, sonra çıldırıp kaçmayacak ya da tuhaflaşmayacak mısın?"

"Yapmayacağım. Rahibelerin yoluna gitmeden önce son bir kez tatmam gerek."

Buraya nasıl geldiğimi bile anlayamadan vücudunu altıma aldım ve dudaklarım onunkilere yapıştı. Parmakları saçlarımın arasında dolaşıyor,

Ağzımız senkronize bir şekilde açılırken ve dilim içeri kayarken sıkıca tutunuyorum. İlk seferinde bunu başaramamıştım. Ben uyanmadan gitmişti ama bu... bu o sabah istediğim her şeydi.

Ellerimiz her yerde dolaşırken dudaklarımız aceleyle, sıcak ve aç bir şekilde hareket ediyor. Sabırsızlıkla eşofmanımı başından yırtıyorum, elim bir kez daha memeleriyle oynuyor. Diğer elim giydiği eşofman altının altından kayarak kalçalarının arasına iniyor. Parmağımı tangasının kasıklarında gezdiriyorum ve nemli buluyorum.

"Bunu mu istiyorsun?" Tekrar soruyorum, ağzına doğru sertçe nefes alıyorum. Gözleri gözlerimi tutuyor ve "Evet" diye inliyor.

Sateni yana kaydırıyorum ve sonra iki parmağımı doğrudan içine sokuyorum, hiçbir dirençle karşılaşmıyorum, çünkü zaten benim için çok ıslak. Dudakları bir iniltiyle ayrılıyor, parmaklarımı kıvrıp onu uçuracak noktayı bulduğumda gözleri puslu ve ağır kapanıyor.

Parmaklarımı kaygan amına sokup çıkarmaya devam ederken, elleri şortunun bel bandına dolanıyor ve bana daha iyi erişim sağlamak için şortunu aşağı çekiyor.

"Üzerime damlatıyorsun, bebeğim. Bunun bana ne yaptığını biliyor musun?" İnliyor, boynu bükülüyor. "Söyle bana," diye pantolonunu indiriyor.

Ona söylemek yerine, sikimi açılmış kalçalarının arasına sokarak gösteriyorum, bu hareket parmaklarımı onun içinde daha derine itiyor. Çılgılık atıyor ve ben de onu uyarmak için dudağını ısıriyorum. Saat erken olabilir, altıyı biraz geçiyor ama şu anda istediğim son şey Katy'nin uyanıp buraya gelmesi.

"Biraz daha?" Alttakini tekrar ısırırken dudaklarına karşı hırıltılı bir şekilde bağıriyorum. "Üzerine boşalana kadar parmaklarımı daha derine sokmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Ver onları bana. Gelmeyi çok istiyorum."

Geri çekilerek altımdaki çıplak kadına bakıyorum. Kızarmış göğsünün yükselip alçalması tam ortada yükseliyor. Mükemmel göğüsleri dikleşmiş ve ağzımı arzuluyor. Karnının düz eğimi kalçalarına ve pürüzsüz tümseğine doğru kıvrılıyor. Açılmış kalçalarının arasından parmaklarımın ıslak itiş. Evet, hiçbir şekilde bir kez yeterli olmayacak, ama şimdilik elimdeki tek şey bu.

Parmaklarım daha hızlı pompalarken ağzım bir meme ucuna saldırıyor. Dilim meme ucunu okşarken başparmağım da aynı ritimde klitorisini ovmaya başlıyor. Amının duvarları kasılıyor, vücudu kıvrılırken parmaklarımın etrafında kenetleniyor, hem daha fazlasını istiyor hem de

uzaklaşıyor. Elleri saçlarımı çekiştiriyor, sesi boğuklaşıyor ve onu boşaltmam için sessizce yalvarıyor.

Diğer elim kalkıyor, diğer meme ucunu büküyor ve patlıyor, o kadar gürültülü ki meme ucunu bırakıp seslerini boğazımdan aşağı yutmak zorunda kalıyorum. Devam ediyor, devam ediyor, çok ıslak ve işi bittiğinde onu parmaklarımdan yalıyorum, komodinden bir prezervatif alıyorum, kendimi kılıflıyorum, bacaklarımdan birini omzuma asıyorum ve sonra eve kayıyorum.

İçeri girdiğimde ciyaklıyor, beni dar ve şişmiş duvarlarından geçirmeye çalışırken sırtı kamburlaşıyor. Hemen hızlı olması gerekmeyen bir tempo tutturuyorum.

-Bunu sonsuza dek sürdürmek istiyorum- ama şüphesiz bütün gün ve umarım yarına kadar hissedeceği türden sikişlerle sert ve derin.

Onu cezalandırmak istemiyorum -hatta ona tapmak istiyorum- ama benim tarafımdan becerilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamasını istiyorum. Bunu tekrar yapamayacak olsak bile. O haklıysa ve bu yanlışsa ve yapmamalıysak bile.

Hala hatırlamasına ihtiyacım var çünkü asla unutmayacağım.

Bu şekilde devam ediyorum, bizi hareket ettiriyorum, onu ayarlıyorum, onu daha da ateşli ve ıslak hale getirdiğini bildiğim şeyler söylüyorum. Kendimi onun içinde kaybediyorum, kaygan amcığının azgınca sertleşmiş sikimin üzerinden her geçişinin tadını çıkarıyorum. Gözleri kapalı bir şekilde ona bakarken yüzünün hatlarını inceliyorum. Genç ve güzel ve onun için doğru erkek olamamaktan acı bir şekilde nefret ediyorum çünkü benim için ondan daha doğru bir kadın bulabileceğimden emin değilim.

Bu düşünce içimde bir tirbuşon gibi dönüyor ve beni aciliyetle boğuyor. Ona vurmaya başladım, öncekinden daha sert ve daha derin, ama bu sefer daha hızlı. Ben onu aldıkça göğüsleri zıplıyor ve öyle bir hale getiriyor ki, tek yapabildiği ellerini yatak başlığına bastırarak başının tekrar tekrar çarpmasını engellemek oluyor. İkimiz de terli ve nefessiz kalana kadar onu beceriyorum ve sonra boşalmasını izliyorum - o kadar güzel ki dayanamıyorum - amının sıkı tutuşu beni onunla birlikte baş döndürücü bir mutluluğa itiyor.

Ve bu tek seferlik, sistemden çıkma bir sikiş olduğu için oyalanmıyoruz. Ondan ayrıldım ve boxer külotumu giyip prezervatifi attım ve yatak odama döndüğümde, o çoktan kalkmış ve kapının yanında duruyordu, yine kapüşonumu ve şortumu giymişti, dünkü önlüğü kollarında toplanmıştı.

"Burada hiçbir şeyim olmadığı için eve Uber ile gideceğim. Henüz," diye ekliyor, her şey yolunda. Tamamen iş.

Yüzlerce farklı şeyi yutuyorum ve "Eğer beklerseniz, sizi ben götüreceğim" diyorum.

Başını sallıyor, dil halkası alt dudağında yuvarlanıyor ve bunu ya gergin olduğunda ya da bir şeyden emin olmadığında yaptığını fark ettim. Sanırım şu anda ben onun için her ikisine de uyuyorum.

"Hayır," diyor, "boşluğa ihtiyacım var. Ve Amelia'nın bana kahve yapmasına." "Tamam," diye kabul ediyorum çünkü bunu anlıyorum. "Senin için bir Uber çağıracağım."

"Çok nazıksın, teşekkürler." Bana gülümsüyor. Gözlerine dokunuyor, ama tuhaflık çoktan yerleşmiş durumda, bu yüzden Uber'ini sipariş ederken ona sorgulayan bir bakış atıyorum. "Biz iyiyiz, Callan. Söz veriyorum."

Kalbim kırılacak. Bunu şimdiden hissedebiliyorum.

"Sweatshirt'ün bende kalacak ve bu gece eşyalarımı alıp döneceğim."

Onun durduğu kapı aralığına doğru yürüyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıp çerçeveyi kavriyorum. "Yardım edebilirim," diye teklif ediyorum ve beni içeri aldığı anda kendi şeytani sırıtışımı bastırıyorum.

Parmakları karın kaslarımda geziniyor ve sonra külotumun içine girdikleri her iki taraftaki girintilerden aşağı iniyor. İnliyor. "Bunlar çok ateşli." Kederli bir iç çekişle elini çekiyor. "Gidip taksimi bekleyeceğim Callan, çünkü kafamı toparlamak için kesinlikle biraz zamana ihtiyacım var. Artık seks yok. Ciddiyim."

"Aldım. Mesaj alındı."

Mavi gözleri bana parıldıyor. "Bütün bunların en sinir bozucu yanı ne biliyor musun?"

"Yeğenimi elimde tutmak için yalan söylemem ve bunu öğrenmemesi gereken birinin öğrenmemesi için dua etmem dışında mı?"

Omzumu okşadı. "Evet, bunun dışında, gerçi bu kesinlikle şaka değil. Seksisin ve seninle seks yapmak harikaydı. Ama sanırım birbirimizi becermeye başlarsak başımız belaya girer ve bu benim üstlenmek isteyeceğim türden bir bela değil."

Kapı çerçevesini bırakıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Anlıyorum, Layla. Anlıyorum. Ama bence çok seksisin ve her gün her saniye pantolonuna girmeye çalışmamak çok acı verici ve zor olacak. Özellikle de uyandığımda sikimi kavradığında. Ama iyi olacağız. Hatta yetişkin olacağız. Ortak bir zemin bulacağız ve umarım bu olması gerekenden daha uzun sürmez."

"Kulağa bir plan gibi geliyor, seksi adam. Bu gece görüşürüz."

"Aşağı gelip seninle bekleyebilir miyim?" Arabaya güvenli bir şekilde bindiğinden emin olmak istiyorum.

"Hayır ama gelene kadar içeride bekleyeceğime söz veriyorum, sen de telefonundan bir sapık gibi arabayı izleyebilirsin."

Bununla yaşayabilirim. "Anlaştık."

Ona bir el sallıyorum, merdivenlerden inişini izliyorum ve ne yazık ki onu üzerimden temizlemek için duşa giriyorum. On beş dakika sonra Katy'nin odasına gidip onu uyandırıyorum. Ona Layla hakkında ne söyleyeceğimi bilemediğimi fark ettim. Yalan söylemek istemiyorum ama o altı yaşında ve altı yaşındakiler en iyi sır saklayıcılar olarak bilinmezler.

"Günaydın Uğur Böceği." Kahverengi başının üstünü öpüyorum. "Nasıl uyudun?"

"Güzel." Gürültülü bir şekilde esniyor. Rüyalarının yarısını hatırlıyor, yarısını ise hatırlamıyor. "Bugün kampa gidiyor muyum?"

"Hayır, tatlım. Bugün cumartesi."

Gözlerindeki uykuyu silerek yuvarlanıyor. "O zaman parka geri dönebilir miyiz? Ya da belki bana yeni bir denizkızı kitabı buluruz?"

"Elbette." Tereddüt ettim. "Katy, sana bir şey söylemem gerek."

Tekrar esniyor, yavaşça doğruluyor ve pijama gömleğini düzeltiyor. "Ne oldu?"

"Layla'yı tanıyor musun?"

Yorganıyla oynamaya başlar. "Bir daha kaçmayacağım," diye söz veriyor. "Özür dilerim."

"Oh, böcek, bundan bahsetmiyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmek isteyip istemediğini soracaktım."

Başını kaldırıyor ve ailesi öldüğünden beri ilk kez gözleri parlıyor. "Gelebilir miyim?"

"Bir süreliğine bize taşınabileceğini düşünüyordum. Bizimle takılır."

"Gerçekten mi? Bunu yapabiliyor mu?"

"Yapabilir." Burnunun ucuna dokunarak gülümsüyorum. "Neden buraya taşınıyor?"

"Senin için, tatlım. Bizim için. O benim için özel. O benim... şey, sanırım artık benim nişanlım." Suçluluk duygusu beni vuruyor, ama bunu bastırıyorum. Bu iş bittiğinde Katy benden nefret edebilir ama o köprüyü de zamanı geldiğinde geçeceğim. "Eğer biri sana onun kim olduğunu sorarsa, onlara bunu söyleyeceksin. Tamam mı?"

Söylediklerimi düşünürken yüzünü izliyorum ve sonra sadece omuz silkiyor. "Tamam. Acıktım. Kahvaltıda waffle yiyebilir miyim?"

İçimden gülüyorum. Çocuklar çok kolay. Keşke yetişkinler de böyle olsaydı. "Elbette, ufaklık. Sen ne istersen."

Onu alnından öpüyorum ve kıyafetlerini hazırlayıp odasından çıkıyorum. Yaptığım şeyi, aldığım riski düşündüğümde içimi bir endişe dalgası kaplıyor. Tek yapabildiğim bu yalanın bizi mahvetmek yerine kurtarması için dua etmek.

L Ayla Cumartesi gecesi eve taşınmadı. Sanırım seks maceramızdan sonra daha fazla zamana ihtiyacı vardı ve benim de ihtiyacım olduğu için bu konuda tartışmadım. Layla'nın söylediklerine rağmen, Oliver gerçekten de

Kapımın eşiğinde. Düşündüğümden iki gün sonraydı. Şaşırtıcı bir şekilde, pompalı tüfekle gelmemiştii ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövmek için de gelmemiştii. Bana sarıldı, elimi sıktı ve Layla'ya bir şey yapmamamı, yoksa pompalı tüfek ve kardeşleriyle geri döneceğini söyledi.

Layla'nın bavullarını getirdi ve gitti.

Sonra o ve ben bir saat kadar bavulları açıp onu evime taşıdık.

Yatağıma.

Belki bir buçuk bavulu vardı ve çok fazla dolap alanı olan büyük bir evim var ve eşyaları odama sıfır sorunla sığıdı. Katy'ye banyo yaptırdım ve Layla'ya kendi alanını verdim ve her şey yolundaydı. Sorunlar saat 10'da ikimiz de yatağı girdiğimizde başladı. Cuma gecesi kendinden geçmişti. Bu sefer öyle olmadı.

İlk olarak, onun kokusunu alabiliyordum. Tenini ve saçlarını koklayabiliyordum. İkincisi, çarşafıların altında vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Büyük boy bir yatakta bir kişilik bir partiden iki kişilik bir partiye geçtiğinizde, aradaki fark şaşırtıcı derecede hayal ürünü değildir.

Üçüncüsü, pek de dinlendirici olmayan bir gece uykusundan sonra egzersiz yapmak için saat beş buçukta uyandığımda Layla'yı Katy ile yatakta uyurken buldum çünkü Katy

Bir şekilde kaçırdığım bir kabusla uyandığımdan şüpheliydim ve Layla içeri girip onunla ilgilendi, mahvolduğumu biliyordum.

Ama Layla söz konusu olduğunda bunun benim için yeni bir duygu olmadığını da biliyordum. Tanıştığım ilk andan itibaren bir parçam başımın belada olup olmadığını sorguladı.

Onu.

Şimdi koşu bandımda zombiler beni kovalıyormuş gibi koşuyorum. Egzersiz odamın üstündeki odayı dinlememeye çalışıyorum. Katy'nin odası olan odayı. Bu sabah kulağımda kulaklık yok. İçimde müzik pompalanmıyor. Sadece sessizlik ve koşu bantlarının üzerinde koşarken çıkardığı o fermuar sesi var, hepsi bu.

Daha ilk gün ve Layla'ya bu anlaşmayla ilgili verdiğim sözlerin hiçbirini nasıl tutacağıma dair en ufak bir fikrim yok ama bunu yapmak zorundayım ve eğer bu işi başaracaksam yapacağım.

Katy için başka seçeneğim yok.

Telefonum çalışıyor ve diğer kulağım duyabilsin diye kulaklıklardan birini takıyorum. "Hey," diye cevap veriyorum.

Zax'ın gür sesi kulağıma geliyor. "Selam. Mesajını şimdi aldım. Dün gece seni arayamadığım için özür dilerim. Telefonum anlayamadığım bir sebepten dolayı sessizdeydi."

"Hayır. Sen iyisin. Acil bir durum yoktu. Ama..." Ve lanet olsun, bunu nasıl sorabilirim? Dün konuştuğumuzda Ash önermişti ama yine de bunu nasıl soracağım? "Ben... Zax, sana sormam gereken büyük bir şey var."

"Ash de bana bu konuda mesaj attı çünkü sen her şeyle uğraşırken bir de bununla uğraşmanı istemedi."

Tanrım. "Bunu yaptığı için rahatladım mı yoksa kızdım mı bilmiyorum."

Kıkırdıyor. "Rahatladım çünkü evet, hâlâ bende ve istediğin gibi kullanabilirsin."

Keder ve sevinç içimde çarpışırken yüzümdeki teri havlumlama siliyorum. "Zax. Yapamam. Yani, nasıl yapabilirim?"

"Çünkü en kısa zamanda bir yüzüğe ihtiyacın var ve bende de bir tane var" diyor.

"Suzie'nin ama."

Telefona doğru nefes alıyor ve ben de koşu bandımın hızını yavaş bir yürüyüşe düşürüyorum. "Suzie hâlâ hayatta olsaydı, seninle birlikte bu konuda en çok o mücadele ederdi."

"Acil serviste olmamın sebebi o. Kaçırdığımız şeyi bir daha asla kaçırmak istemiyorum." İşte. Söyledim işte.

Aptalmışım gibi gülüyor. "Bunca yıldır bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kapa çeneni, Cal. Seni tanıyorum kardeşim. Senin hepimizi tanıdığın gibi biz de seni tanıyoruz. Sen içimizdeki en iyisin ve bunu hafife alarak söylemiyorum, ama öylesin. Biz aileden daha fazlasıyız ve kandan daha güçlüyüz, bu yüzden sana Suzie'ye asla veremediğim yüzüğü teklif ediyorum çünkü onu ne için kullandığını bilseydi şeytan gibi gülümserdi."

Olurdu. Şimdi gözlerimi kapatıp ona en içten "Teşekkür ederim" sözlerimi sunarken o gülümsemeyi görebiliyorum.

"Tek isteğim Katy'nin Aurelia ve benim için çiçekçi kız olması, tabii eğer ona bir düğün tarihi belirletebilirim."

"Tamamdır."

"Bu sabah ofise gitmeden önce bırakırım." "Sana borçluyum. Sakın borçlu olmadığımı söyleme."

"Yapmazsın. Bunu benim için yaparsın. Birazdan görüşürüz." Nefesimi yutuyorum. "Birazdan görüşürüz."

Koşu bandını durdurup havlumu kapıyorum ve su içmek için mutfığa giderken alnımı ve boynumu siliyorum. Tom'u henüz aramadım. Layla'ya düşünmesi için biraz zaman vermek ya da belki biraz uyumasını sağlamak istedim.

Bununla ilgili sorunlar bana ait olacak.

Aşık olmak istemiyor. Onunla zaten yolu yarıladık. Seks yok dedi. Odaya her girdiğinde sikimi sertleştiriyor. Bir şekilde, bir şekilde, bunu bir savaşçı gibi atlatmam gerekecek. Sadece o gittiğinde diğer taraftan daha güçlü mü yoksa daha zayıf mı çıkacağımdan emin değilim.

Merdivenleri sürünerek çıkıyorum, usulca Katy'nin odasına gidiyorum ve kapıyı dinliyorum. Sesler. Uyanmışlar, ama konuştukları şey kapıyı açıp içeri girmemi engelliyor.

"Üzgün müydün?" Katy soruyor, sesi uykudan cızırdıyor.

"Evet, öyleydim. Çok üzgündüm," diye yanıtlıyor Layla her ne hakkında konuşuyorlarsa. "Ben de öyle."

"Üzülmenizde bir sakınca yok, biliyorsunuz ve bu konuda konuşmak istemenizde ya da hazır olmamanızda da bir sakınca yok. Ağlamak, bağırmak ya da sadece kendinizle ve düşüncelerinizle baş başa kalmak sorun değil."

"Annemi ve babamı geri istiyorum ama gittiler."

Göğsüm inanılmaz derecede sıkışırken boğazım düğümleniyor. Ellerim kapının pervazıyla buluşuyor ve başım öne eğiliyor. Onları dinlerken gözlerim kapanıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum. Sana karşı dürüst olacağım, bu değişmeyecek. Her zaman anne ve babanı geri isteyeceksin."

"Hâlâ mı?"

"Evet, var. Ama Callan amcanın sana baktığı gibi bana bakan bir kız kardeşim var ve üzgün olduğumda kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olan ailem ve arkadaşlarım var. Ayrıca bazen gömüldükleri yere gidip onlarla konuşuyorum."

"Bunu yapmak istemiyorum." Katy'nin sesi dehşete düşmüş gibi.

Layla hafifçe kıkırdıyor. "Seni suçlamıyorum. Ben de bunu ilk kez liseye gidene kadar yapmamıştım. Ağlamak bana yardımcı oluyor."

"Beni hastanede kucağına aldığında yaptığın gibi mi?"

Titreyen bir nefes aldım ve yumruğumu ağrıyan kalbimin üzerine sürttüm. Layla'nın orada olduğunu ve ağladığını biliyordum. Kızıma sarıldığını ve onunla birlikte ağladığını bilmiyordum.

"Aynen öyle," diyor Layla. "Ama sen şanslısın. Seni seven o kadar çok insan var ki Katy. Ve onların sevgisi sihirlidir ve bunu atlatmana yardımcı olacaktır."

Odadan uzaklaşmak için koridorda ilerliyorum. Layla'nın söylediklerinden uzaklaşmaya. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama bizi bir araya getiren fırtına gibi hayatıma girdi ve oluşturduğum temelin her parçasını parçaladı. Ona aşık olmamı istemiyorsa, bunu bu kadar zahmetsiz hale getirmeyi bırakmalı. Katy'nin de kalbini çalacak ve Layla bizden temelli uzaklaştığında bunları ona nasıl açıklayacağım?

Kendimi toparlayıp Katy'nin odasına doğru ilerliyorum, tahtaya hafifçe vurduktan sonra kapıyı açıyorum. Yatakta birlikteler, birbirlerine sarılmışlar ve hâlâ konuşuyorlar.

"Selam," diyorum odaya girerken. "Günaydın Uğur Böceği. Nasıl uyudun?"

Katy oturuyor, kahverengi saçları, mavi gözleri ve çilli burnuyla. Kollarını başının üzerine uzatıyor ve esniyor. Tüm bunları yaptıktan sonra "Güzel," diyor ve başını çevirip hâlâ yorganın altında yan yatmakta olan Layla'ya, sonra da bana bakıyor. "Cal Amca, Layla'yla evlenecek misin?"

Oomph. "Uh." Siktir. Ne diyeceğim ben? "Şey..."

Layla doğruluyor ve bana öyle bir bakıyor ki, bu konuda onun da benim kadar şaşkın olduğunu anlıyorum. "Cal Amca ve ben, çocuklarımıza çok değer veren iki insanız.

Birbirimizi. Ama şu anda amcan sana odaklanmış durumda ve olması gereken de bu."

"Doğru." Zekice bir cevap.

Katy omuz silkiyor. "Tamam." Yüz ifadesi değişiyor. "Oh, işemem lazım!" Yataktan fırlıyor ve bir tavşan gibi zıplayarak banyoya doğru ilerliyor. "Bugün kampa geri dönebilir miyim?" diye sesleniyor tam banyo kapısına ulaştığında.

"Bu yüzden seni uyandırmaya geldim. Eğer başarmak istiyorsan gitmemiz gerek."

Layla yataktan fırlıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve gözlerinin altını siliyor. "Evet ve derse zamanında yetişmek için gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz Katy. Seninle sarılıp uyurken çok eğlendim."

"Hoşça kal, Layla."

Katy banyonun kapısını kapatıyor ve ben de giymesi için bir tişört ve şort çıkarıp yatağın üzerine koyduktan sonra hızlıca yatıyorum.

"Saçını ve dişlerini fırçala, böcek. Kıyafetlerin yatağının üzerinde," diye bağırıyorum kapıdan. "Hızlıca bir duş alacağım ve birazdan sana kahvaltı hazırlamak için aşağıda olacağım."

"Okaaaay!"

Kapının yanında duran Layla'ya dönüyorum. "Günaydın, nişanlım. Nasıl uyudun?"

Layla güzel gözlerini devirerek beni koridora kadar takip ediyor. "Bok gibi, ama sanırım artık uykusuzluğa alışmaya başlamalıyım."

"Doktor olmanın mutluluklarından biri. Duşa girmen mi gerekiyordu?"

Bana bir bakış atıyor, bakışları göğsüme düşüyor ve sonra hemen yüzüme geri dönüyor. "Tüm bunları çözmemiz gerekecek, değil mi?"

"Yani ikimizin de ihtiyacı olduğunda birlikte duş almamayı mı kastediyorsun?"

"Evet." Dudaklarını yalıyor ve bana biraz takıntılı olduğum o lanet halteri gösteriyor. Bakışları bir kez daha göğsüme iniyor ve ben sırtışımı tutuyorum.

"Sorun mu var?"

"Sen... uh." Parmağını bana doğru salladı. "Egzersiz yaparken tişört giymiyorsun."

Bu bir soru değil, bir ifade, ama yine de ona cevap veriyorum çünkü karşı konulamayacak kadar iyi. "Hayır. Bu senin için bir sorun mu?"

Boğazını temizliyor ve başka tarafa bakıyor. "Hayır. Senin evin ve her şey."

"Bakabilirsin. Bakmak dokunmak değildir. Seksi olduğumu düşünüyorsun. Bunda utanılacak bir şey yok."

Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Kapa çeneni. Sadece buna alışık değilim. Patrick'le altı ay kadar yaşadım ve çok farklıydı."

Uzun perçemlerinin bir kısmını yüzünden geriye doğru tarayıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu evde dört tam banyom ve kocaman bir sıcak su depom var. İstedğin yerde, istediğin zaman duş alabilirsin. Egzersiz yaparken tişört giymemi istersen giyerim. Burada rahat olmanı istiyorum, Layla. Bunun garip olduğunu biliyorum ve evet, bir alışma sürecimiz olacak, ama lütfen, yumurta kabuklarının üzerinde yürüme ve etrafımda sinsice dolaşma. Elinden geldiğince burayı kendi evin yap. Senden istediğim tek şey eşyalarının benim odamda kalması ve orada uyuman çünkü diğer yatak odasının kullanıldığının belli olmasını istemiyorum."

"Biliyorum ve dediğin gibi, alışacağım. Göğüs uçlarını delmek istiyorum ama bu benim kendi tarzım ve bunu aşacağım."

Gülüyorum. "Meme uçlarımı düşünmen fikri her ne kadar hoşuma gitse de, delinmiş meme uçlarından hoşlanan biri olduğumu sanmıyorum. Eğer bundan hoşlanıyorsan Lenox senin için daha uygun, ama arkadaşşıma dokunursan onu öldürmek zorunda kalırım ve onu kardeşim gibi severim."

"Not edildi. Arkadaşlarını becermek yok." Geriye doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha, ama gözleri hâlâ üzerimde. "Bu senin için on kat geçerli, nişanlım. Görünüşe göre ikimiz de kıskanç tipleriz. Ben duş alacağım. Senin misafir duşunda."

"Duş alacağım. Benim duşumda."

Sırıttıyor. "Oradayken beni düşünme." Piç gibi gülümsüyorum. "Aynısı senin için de geçerli."

"Pfft." Gözlerini deviriyor. "Sanki."

Arkasını dönüp banyoya yöneliyor ve ben de aynısını yapıyorum, zaten birkaç dakika geç kalmıştım. Ama bu beni soyunmaktan ve otomatik olarak Layla'yı duşta benimle birlikte çıplak, ıslak ve sabunlu olarak hayal etmekten alıkoymuyor. Göğsüme yalamak istermiş gibi baktığı andan beri sikim sertleşmişti.

Ve onun zihnindeki görüntüsüyle - onu çamaşır makinemin üzerine oturttuğum ve makine amına titreşirken klitorisini yaladığım görüntü - kendimi ciddi bir şekilde sarsmaya başladım.

Göğüsleri. Övünmeyi sevdiği gibi küçük ve diri. Tatlı meme uçlarının ve lezzetli teninin tadı. Onun kokusu. Sikeyim. İnliyorum. Lanet olası kokusu. Bu beni hemen orada boşaltmaya yetiyor, ama dilim klitorisini okşadığında yüzünün aldığı şekli, saçlarımı nasıl kavradığını ve içimde nasıl sallandığını, donuk ifadesini ve aç gözlerini hatırlıyorum...

Bu benim için işe yarıyor ve duş duvarlarıma döl püskürtene kadar masturbasyon yapmaya devam ediyorum.

Bunun ne kadar hızlı ve ne kadar sert gerçekleştiğinden utanıyorum ama karşımda utanacak kimse yok çünkü saplantımın ve hayranlığımın nesnesi koridorun sonunda olduğu için burada sadece ben varım.

Hızlıca şampuanlanıp yıkandıktan sonra üzerime bir havlu sarıyorum ve yatak odama gidiyorum. Katy acıkmış olacak, Mickey ve Minnie şeklindeki waffle'larını istiyor. Onu beslemem, öğle yemeğini hazırlamam, kampa bırakmam, avukatımı aramam ve bir dakika, unuttum-

Donup kalıyorum, ellerim çekmecemde bir çift boxer külotun üzerinde, ağzım tükürükle doluyor. Ash'in bana her zaman gösterdiği makaralardan birinde sıkışmış gibi hissediyorum.

Sahte nişanınız duştan çıktığında üzerinde havludan başka bir şey yoksa ve yatak odanızda duruyorsa ve siz ona dokunamıyorsanız.

Bu benim. Tam şu anda. Layla havlusunun altında çıplak, sıırıslıklam çünkü banyoya girdiğinde üzerine giyecek temiz bir şey bulamamıştı ve ben hayatımda bu zihinsel gaf için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Uzun bacaklar. Kremse bir cilt. Islak, geriye taranmış sarı saçlar. Parlak mavi gözler. Sevimli, ısıltılı hızma. Minik beyaz havlu. Küçük göğüs dekoltesi. Aşırı fantezi yüklemesi içindeyim ve ne hareket edebiliyorum ne de konuşabiliyorum.

Tek yapabildiğim bakmak.

Kafamın içinde, "*Havlunun altında çıplak mısın?*" diye soruyor. Ben de "*Öğrenmek istiyorsan hemen şimdi bırakabilirim*" gibi zekice bir cevap veriyorum. Ama eski rock yıldızı ihtişamıma rağmen hayatım o kadar da havalı değil. Bu yüzden biraz şoka girmiş ve kafası karışmış gibi görünüyor ve diğer banyoda üzerini değiştirmek için gerekenleri alacağı gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Dolaba doğru gidiyor ve ıskalayıp duvara çarpıyor ve bunu yaptığında havlunun düşmemesine çok kızıyorum ama iyi olup olmadığını bile soramıyorum. Çünkü tek söyleyebildiğim, "Ya da burada giyinebilirsin."

"Ne?"

Bilmiyorum. Birden ağzımdan çıktı. Ama... "Burada üstünü değiştirebilirsin. Bir süre burası senin yatak odan olacak."

Başını eğip gözlerini kısarak bana bakıyor. "Nerede giyineceksin?"

Sağlam bir soru. "Banyoda mı?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı.

"Oh. Um. Emin misin?"

"Hayır. Yani, evet. Eminim."

Sırıtıyor. Ben de sırıtıyorum. Bakışıyoruz. Benim bakışlarım onun yukarıda bahsedilen seksiliği yüzünden kaymaya başlıyor. Bakışları kaymaya başlıyor ve sertleşen sikime takılıyor çünkü elimle boşalmak onun sunabilecekleri kadar cazip değil.

"O zaman oraya gitmelisin."

"Uh-huh. Bekle. Nereye?"

Gözleri gülüyor şimdi bana, dudakları da yukarı doğru kıvrılmış. "Banyoda. Giysilerini almalısın, böylece orada giyinebilirsin."

"Yapmalıyım. Ama bacaklarımı hareket etmeye ya da gözlerimi bakmaktan çok mutlu oldukları şeyden ayrılmaya zorlamak için çok zaman harcıyorum."

"Belki de flört etmek ya da bakmak yok diye eklemeliyiz? Bakmanın sorun olmadığını söylediniz ama size şunu söyleyebilirim ki, aklımdan geçen onca şey varken bakmak hiç de iyi değil."

Bu konuda haklı olabilir. Çünkü havluyu vücudundan söküp atmama yarım saniye kaldı.

Cevap veremedi kapı çaldı. "Kahretsin. Bu Zax, yüzüğünle birlikte."

"Yüzüğüm mü?!" Sesi kaşlarıyla birlikte telaşla yükselir.

"Evet. Suzie'nindi. Ya da... onun olması gerekiyordu." Ellerimi yüzümde ovuşturuyorum, berbat bir nefes üflüyorum ve elime geçen ilk boxer külotu, tişörtü ve şortu kapıyorum. Sonra yatak odasının kapısından koşarak çıkıyorum, kıyafetlerimi giyiyorum ve havlumu çamaşır odasına doğru fırlatıp merdivenlerden aşağı iniyorum, inerken de neredeyse takılıp düşüyorum.

Alarmı devre dışı bırakıp kapıyı açıyorum ve dışarı çıktığımda Zax'i ön merdivenlerde görüyorum. Kafası karıştı ama ona "Sanırım zaten başım büyük belada" dediğimde hemen toparlandı.

Gülüyor, kahverengi gözleri sabahın ilk ışıklarında titriyor, sonra ifadesi değişiyor. "Görünüşüne bakılırsa olabilir. Bu senin için olası bir sonuç mu?"

Ona en kötü gerçeğimi söyledim. "Hayır."

"Pekâlâ. Bununla çalışabiliriz. Nihai hedefiniz nedir?" diye soruyor, yüz hatlarını düzelterek ve Monroe Fashions'ın CEO'su olarak son derece iyi yaptığı bir şey olan bunu işe dönüştürerek.

"Katy."

Elleri omuzlarımda buluşuyor. "Katy'yi nasıl alacaksın?"

"Mahkemeyi onun için en iyi vasi olduğuma ikna ederek."

"Peki onları sana yönlendirmene ne yardımcı olacak?"

Yenilgiyle iç çektim. "Layla."

Bana *şimdi anlamaya başladın der gibi* bakıyor ve omuzlarımı sıkıyor.

"Peki ne yapamazsın?"

"Onu becer ya da ona aşık ol."

Bana acıyan bir kaş çattı. Tamamen hak ettiğim bir kaş. "Aşk özel bir şeydir Cal. Sadece kalplerimize değil, zihinlerimize de hükmeder. Hiç hazır olmadığımız bir anda bizi içine çeker. İçeri girer ve davet edilip edilmediğini umursamaz. Seçimlerimizi ve rasyonel düşüncemizi ortadan kaldırır ve bizi ya bütünleştirir ya da yıkıma terk eder. Ama ne olursa olsun, aşk evrensel bir gerçeikle birlikte gelir; onunla savaşılamazsınız. Sadece ondan kurtulmayı umabilirsiniz."

Sersemce cevap veriyorum: "Bir anda çok fazla şey oluyor. Alışırım. Her zaman alışırım. Ona aşık değilim." *Henüz.*

"En iyi tavsiye?"

"Ateş et."

"Şu anda bunun sizden daha büyük bir mesele olduğunu unutmayın. Yapmanız gerekenlere odaklanın ve sizi tehdit eden şeyleri bir kenara itin."

Bunun üzerine kalın bir şekilde yutkunuyorum ve kendimi tekrar kontrol altına almaya zorluyorum. "Yapacağım." Keşke kulağa geldiği kadar kolay olsaydı.

I Callan'ın yatak odasında volta atarken, etrafa bakarken, her şeyi anlamaya çalışırken buldum kendimi. Çok şey var. Ben, Layla Fritz, tıp öğrencisi olmaktan... Callan Barrows ile sahte nişanlı olmaya geçtim.

Sadece bir havlu giyip travma geçirmiş küçük bir kıza yardım etmek için yalayabilir.

Pişman değilim. Pişman değilim.

Sadece biraz korkuyorum.

Bu seviyedeki hızlı değişime verilen normal bir tepki, bu yüzden onunla savaşıyorum. Kucaklıyorum, çabucak geçmesini umuyorum çünkü aşağıda beni bekleyen küçük bir kız, ondan sonra bir sınıf ve lanet olası bir yüzük var. Beni uçurumun kenarına iten o yüzük.

Yüzüğü nasıl takacağımı bilmiyorum.

Amelia'ninkini hatırlıyorum. Şu anda hala elinde taşıdığı ile aynı. Oliver'ın büyük büyükannesine aitti ve onun için bir anlamı vardı. Bu yüzüğün de bir anlamı var ve onu takmak yanlış geliyor.

Neden burada olduğuma dair yüksek amacı hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. Ama günlerdir karın kasları olan, ıslak ve üzerinde havludan başka bir şey olmayan, beni yiyip bitirmek istercesine bakarken bir yandan da sevimli ve flörtöz davranan seksi ve ateşli Callan'ın arasında, temel içgüdülerim kaçmam ve hızla kaçmam için çılgık atıyor.

Yapmayacağım.

Bokunu bir araya getirip meydan okuyan bir kaltağım, bu yüzden bunun üstesinden gelebileceğimi biliyorum. Bu sadece bir ayarlama. Bu durum bir şey değil

duble espresso, elektrolit aşılanmış su, simit üzerinde pastırma, yumurta ve peynir ve biraz bakış açısının iyileştiremeyeceği bir şey yoktur.

Yatak odasının kapısına vuruluyor ve ben sarsılıyorum, bu da beni güldürüyor çünkü bu ses bir fareyi bile ürkütmezdi ama ben sanki biri kıcıma dağlama çubuğu sokmuş gibi zıplıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, daha da çok gülerek çünkü burası benim değil onun odası ve resmen kendimi kaybettim. Kapı açılıyor ve içeriye temkinli bir Callan giriyor, yüzü artık soğukkanlı ve çekingen, daha önce sergilediği sıcaklık ve ateşten eser yok.

Rahatlamış bir nefes üfledim. Tanrı'ya şükür, değil mi? Eğer gözlerinde bir gram bile seks olsaydı, ona bir dağ gibi tırmanır ve topraklarını kendime mal ederdim.

"Hey. Özür dilerim. I..." Başını sallıyor ve elindeki kutuya bakıyor. "Sana bunu vermek garip hissettiriyor, değil mi?"

Bacaklarım üzerime çöküyor ve bir şekilde yatağın kenarına oturuyorum. O da bana katılıyor, ikimiz de aşağıya bakarken onu aramızda tutuyor.

"Zax bunu Suzie için almıştı ama Suzie ona vermeyi planladığı gün öldü." Ağır bir nefes verir. "Layla..." Gözleri benimkilere dikiliyor. "Bence sen inanılmazsın. Sen tutku, ateş ve dizginlenemez bir vahşilikten ibaretsin. Ama tüm bunların içinde saf altından bir kalbin var. Vahşi, sadık, zeki, komik ve tuhafsın. Cuma gecesi kapımda belirmeden önce senin hakkında tüm bunları düşünüyordum ama şimdi bir milyarla çarpıldılar." Dirseği kalçasına çarpıyor ve yüzünün yan tarafını eliyle destekleyerek gözlerimin içine bakacak şekilde dönüyor. "Sana bu yüzüğü vermenin berbat olduğunu biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Senden çok şey istediğimi biliyorum ve şu ana kadar karşılığında hiçbir şey istemedin. Sen özverili bir meleksin ve bu benim için kayıp değil." Gözlerini kutuya diyor. "Sana bir elmas alacağımı sanmıyorum," diyor, neredeyse bir yan not olarak ve gülümsüyorum, garip bir şekilde merak ediyorum ve az önce benim hakkımda söylediği onca şeyden sonra çok telaşlanıyorum. Daha önce hiçbir erkek bana karşı bu kadar coşkulu olmamıştı ve bu bana bir şeyler yapıyor, bu yüzden kolay soruya odaklanıyorum.

"Bana ne alacaktın?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bakışları benimkilere yöneliyor. "Gözlerinizden dolayı ilk aklıma gelen safir oldu ama o da biraz genel gibi geldi. Sen sıradan değilsin, bu yüzden aradığım şeyi herhangi bir kuyumcуда bulabileceğimden şüpheliyim. Senin gibi özel ve eşsiz olması gerekirdi."

Kalbim bir tavşan gibi çırpınıyor ve nefesim kesiliyor.

o.

Kutuyu açtığında, prenses kesim kocaman bir pırlanta ortaya çıkıyor. İki tane de küçük kalp şeklinde. Kesinlikle büyüleyici ve benim için değil ve bu yüzüğü kalbinde büyük bir sevgiyle satın alan adamın onu amaçladığı kadına asla verememiş olması beni çok üzüyor.

Sevgilinin parmağında olmayı hak eden bir yüzük.

"Suzie birçok yönden sana çok benziyordu," diye mırıldanıyor dalgınca, yüzüğe bakarak. "Sanırım bu yüzden sana birinin yüzüğünü vermem gerekiyorsa, aramızdaki bu şey gerçek olmasa bile onunki olduğu için mutluyum. Suzie ateş, toprak, hava ve suydı. O hayattı ve her gün hayatı dolu dolu yaşadı. Bu yüzüğü gördüğümde aklıma bu geliyor. Biraz daha fazlasına ihtiyaç duyduğunuzda bunu takın, sizi oraya götürecektir."

Yüzüğü kutudan çıkarıp parmağıma takıyor ve lanet olsun, tam oturuyor. Başparmağı parmağımdaki taşla oynuyor, ileri geri kaydırıyor ve nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Sesli bir şekilde yutkunuyor ve başını sallıyor. "Evet, öyle." Kutuyu kapatıp aramızdaki yatağın üzerine koyuyor, boğazını temizliyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Biraz geç kalıyoruz, o yüzden gitmeliyiz. Katy'yi hemen kampa bırakacağım, sonra da seni okula götüreceğim."

"Tamam." Cidden tek yapabildiğim bu ve damarlarımdan aşk iksiri gibi akan başka kelimeleri olmadığı için minnettarım.

"Sana yumurtalı sandviç ve espresso yaptım. İkisini de kullanabileceğini düşündüm. Hazır olduğunuzda alt kattalar."

Ve evet. Bunun için teşekkürler. Çünkü kalbim gitti.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve ben de telefonuma sarılıyorum, Stella'nın ismini bulup ona hızlıca bir mesaj atıyorum.

Ben: Duygularım gelişmeye başlarsa çekileceğimi söyledim. Sanırım çekilmeliyim, ama çekilemiyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Buraya geldiğim ilk sabah, Stella! Çok ateşli ve flörtözdü ve duştan sonra sadece bir havlu giydi ve sonra bana lanet bir elmas verdi ve benim hakkımda inanılmaz şeyler söyledi. Böyle bir şey yaptığında ona nasıl aşık olmam?

Musa aşkına, çok geç saatlere kadar çalışan arkadaşım için çok erken olmasına rağmen anında cevap veriyor.

Stella: Neden ona aşık olamadığını hatırlat bana çünkü kulağa mükemmel geliyor.

Ben: Yardım etmiyorum! Yardım etmen gerekiyordu! Çıldırmak üzereyim.

Yüzüğüme bakarak volta atmaya başladım. Hayır, benim yüzüğüme değil. Suzie'nin yüzüğü. Bu bir dekor.

Stella: Tamam, göğüslerini açık tut. Annem hep böyle günler olacağını söylerdi. İlk günün en zoru olacağını biliyordun. Ayrıca bu işe zaten adama aşık olarak girdin, bu da yardımcı o l m u y o r . Ama sen Layla Fritz'sin. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Zavallı piç bana sormalıydı. Ben yapardım ve benim ona aşık olma riskim olmazdı.

Ben: İşte böyle anlarda keşke ben de lezbiyen olsaydım diyorum. Sen ve ben birbirimize aşık olup bir adaya taşınabilirdik ve restoran açıp yerel halkı hastalıklardan arındırırken bebeklerimiz olabilirdi. Bunun yerine, burada yüzümden daha büyük bir pırlanta takıyorum ve sahte nişanlığımın yanında uyuduktan sonra benim olmayan bir yatak odasında volta atıyorum.

Stella: Başka bir hayatta, sen ve ben, boo. O zamana kadar kendine ve onlara yardım ederken kalbini korumak için ne yapman gerektiğine odaklan. Eğer kendini korumak hâlâ istediğin şeyse.

Ben: Öyle.

Stella: O zaman kendini kilitle. Kafesten çıkmasına izin verdin, ama şimdi o kaltağı oraya geri sokmalı ve ona planını tasarlamamın ve kurallar koymanın tüm nedenlerini hatırlatmalısın.

O haklı. Derin nefes al. Bunu yapabilirim. Söylediği gibi bu sadece bir aşk ve daha fazlasına dönüşmesine izin vermeyeceğim. Aramızdaki hiçbir şey doğru değil. Bir profesör/öğrenci ilişkisi hoş değil ve buna ayıracak vaktim yok. Yardım etmek için buradayım ve yapacağım şey de bu ve bu arada kalbimi ne pahasına olursa olsun onun sızmasından koruyacağım.

Kendimi bir silkeliyorum ve önce boynumu sonra da parmaklarımı kırıyorum çünkü kalbim buna tam olarak inanmasa da bu iş bende.

Ben: O sperm ve ben de kalbimi koruyan prezervatifim. O geçemeyecek.

Stella: Um. Gri Gandalf'ı prezervatife mi benzetiyorsun? Çünkü kesinlikle hayır. Ayrıca, tüm bunlar kulağa çok garip bir şekilde cinsel ve üreme ile ilgili geliyor, bu yüzden... bunu anladım gibi basit bir şey söyleyemez misin?

Ben hallederim.

Sayılır.

Stella: Daha iyi. Teşekkür ederim. Sadece hedeflerine sadık kal. Çocuğu kazandığında, yürüyeblirsin. Bunu yapmasına yardım et ve bu iş çabucak bitsin.

Ben: <3

Çocuğu kazanmasına yardım et, ben de yürüyebleyim. İçimden bir şey beni sıkıştırıyor. Yardımcı olmadığı için ittiğim bir şey ve sonra aşağıya iniyorum, Katy'nin Callan her ne yapıyorsa kıkırdadığını duyuyorum.

"Hayır! Yanlış ayağa takmışsın."

"Emin misin?" Callan soruyor ve köşeyi döndüğümde onun ayakkabılarını yanlış ayağına giydiğini fark ediyorum.

"Evet!" Katy daha yüksek sesle kıkırdıyor. "Cal Amca, onları düzeltmelisin, yoksa düşeceksin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bir adım atıyor ve sonra dramatik bir şekilde öne doğru yuvarlanarak bana çarpıyor ve onu yakalamak zorunda kalıyorum. Katy tam bir göbek kahkahası attı. Kendini toparlarken elleri omuzlarıma yerleşiyor. "Ucuz bir kahkaha için her şeyi yaparım," diye fısıldıyor ve bana göz kırıyor. "Pekâlâ Uğur Böceği. Ben ayakkabılarımı düzeltirken sen de git eşyalarını topla."

Katy tabureden uçar ve sırt çantasını almak için arka salona koşar.

Callan dizlerinin üzerine çöküyor, ayakkabılarını teker teker düzeltiyor, konuşurken bana bakmıyor. "Sandviçiniz ve kahveniz tezgâhın üzerinde. Onları burada yemeniz için vaktimiz olmadığı için üzgünüm."

Kahvem termosta ve sandviçim de sıcak tutsun diye folyoya sarılmış. Düşünceli piç. "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin. Kampüsten bir şeyler alabilirdim."

Yukarı bakıyor, kalın kahverengi kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve sonra sırtıyor. O s ı r ı t ı ş . Büyüleyici gamzeleri olan o katil sırtış.

içimi parçalara ayırmayı asla başaramaz.

"Aldırmadım." Çenesi elime doğru eğildi. "Dersten önce onu çıkarsan iyi olur."

"Oh." Elimdeki ışıltılı elmasa bakıyorum. "İyi karar."

Hemen yukarı çıkıp kutuya koyuyorum ve hemen geri dönüp sandviçimi, kahvemi ve okul çantamı alıp kapıya yöneliyorum, zaten orada olan Callan ve Katy'nin peşinden gidiyorum.

Katy avazı çıktığı kadar Taylor Swift şarkıları söylerken Callan bizi götürüyor. Ben de ona katılıyorum ve düet yapabilmek için etrafımızda dönüyorum. Yeğenlerimle yaptığım şey bu ve Callan'ın onun duymak istediği her şeyi çalmasına bayılıyorum. Kampın önünde durduğunda Katy'ye hoşça kal diyorum ve onu içeri götürürken izliyorum.

Birkaç dakika sonra geri geldi ve okula doğru yola çıktık, ki bunu yapmasına izin vermemeliydim. "Bir dahaki sefere T'ye binirim."

Parmaklarını direksiyona vuruyor. "O zaman seni Huntington'a bırakayım mı?"

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum.

"İkili bir hayat yaşıyormuşuz gibi geliyor, değil mi?" diye düşünüyor ve ben dudağımı ısırarak profiline bakıyorum.

"Biraz, ama sonsuza kadar değil."

Buna cevap vermiyor ve bir dakika sonra arabadan inebilmem için kampüsün kenarında kenara çekiyor.

"Sonra görüşürüz," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerde. Tanrım. Bana bakma şekli.

"Sonra," diye mırıldanıyorum, göğsümün ısındığını hissederek. Dudaklarımı yalayıp onu geride bırakıyorum, kahvaltı sandviçimi yiyip kahvemi içerken ve kendimi şu anki hayat seçimlerimi düşünmemeye zorlarken kampüs boyunca ilerliyorum. Bunu onunla gerçek günlük rutinim olarak hayal etmemeye çalışıyorum; arabasından ancak yakıcı bir öpücükle vedalaştıktan sonra iniyorum.

Binanın önündeki merdivenleri tırmanıyorum ama ağır kapıları açamadan uzun boylu, sarışın, pek de hoş karşılanmayan bir figür tarafından yolum kesiliyor.

"Çekil, Patrick. Senin için zamanım yok."

"Grup sohbetinde sessiz kaldın," diyor üzerimde durarak. Etrafından dolaşmak için yer değiştiriyorum ama o hızlı davranıp beni engelliyor.

"Çekil! Sınıfa girmem gerek."

"On dakikan var, Layla. Tek istediğim beş dakika."

Homurdanıyorum, son birkaç gündür olanlardan sonra onun saçmalıklarıyla uğraşacak halim yok. Sabah güneşine karşı gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neden buradasın?"

"Sohbette sessiz kaldın," diye tekrarlıyor, sanki olması gerekmediği halde neden kampüste olduğuna dair gerçek bir cevapmış gibi.

"Sohbette sen de varsın. İşte bu yüzden. Sana işimde ihtiyacım yok Patrick. Bu hakkını aylar önce kaybettin. Git başkasını takip et."

Kolumdan tutup beni binanın ön tarafına doğru sürükledi ve devasa taş sütunlardan birine doğru itti. Sonra yüzüme doğru yaklaşıyor, elleri başımın iki yanında. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Kayıtsızmışım gibi davransam da içim hıçkırıyor. "Ne oldu?" "Molly benimle olmak istiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Hadi canım. Onca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?"

Boğazının arkasından sinirli bir ses çıkarıyor ama gözleri benimkileri tutuyor, kararlı ama temkinli. "Hayır. Buraya kadar onunla birlikte olacağımı söylemek için geldim."

Rüzgar ciğerlerimi terk ediyor.

Duraklıyor ve sonra diyor ki, "Tabii bana geri dönmek istemiyorsan."

Anında başımı sallayıp göğsünü itiyorum. "*Eeen*," diye bir zil sesi çıkarıyorum. "Üzgünüm. Bu raundu kaybettin." Onu tekrar itiyorum ama piç kurusu yerinden kıpırdamıyor. "Bunun için artık çok geç. Çekil."

"Hayır, Layla, değil. Yıllardır birlikteydik. Ben... Bilmiyorum. Bunalmıştım. Bunun bir mola olması gerekiyordu, ayrılık değil."

İğneleyici bir şekilde gülüyorum. "Hayır, istediğin bu değildi ve bunu ikimiz de biliyoruz. Molly'yi becermek istedin ve bunu yaptın. Ama ara verip başkasıyla yatamazsın, sonra da benimle ikinci raunda hazır olduğuna karar verdiğinde orada beklememi bekleyemezsin. O yüzden git Molly ile ol. Seninle işim bitti."

"Yani şimdi profesörünü beceriyorsun."

Kalbim duruyor, kısmen sindirilmiş yumurtalı sandviçim ve kahvem midemde çalkalanıyor. "Ne?"

"O sabah sana nasıl baktığımı gördüm. Bana siktirip gitmemi söyledi. Hangi profesör bunu yapar? Belli ki onu beceriyorsun."

Sessiz ve rahatlamış bir nefes alıyorum. Çünkü bu sahte nişanı bozabilecek biri varsa o da Patrick'ti. Bir mucize eseri Callan'ın arabasından indiğimi görmedi ama lanet olsun, bu ne kadar yakın bir arama?

İçim isyan etse de ona sıkılmış, etkilenmemiş bir bakış atıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak aramızda biraz boşluk yaratmaya çalışıyorum. "Ah. Şimdi anlıyorum. Beni istemiyorsun. Sadece başkasını becermemi istemiyorsun." Tam bir piç kurusu. Sanki suçlamasının hiçbir değeri yokmuş gibi gözlerimi deviriyorum. "Profesörümü becermiyorum, salak. O kadar aptal değilim." *Artık değil.* "Dr. Barrows, Oliver'la birlikte çalışıyor ve onun için beni koruyordu. Senin bilmeyeceğin bir şey. Ama bu binadaki her kadın ve erkeği becermeye karar verseydim, bu benim kararım olurdu ve senin bu konuda hiçbir söz hakkın olmazdı." Onu Callan'dan uzaklaştırıyorum. "Neden buradasın? Bana Molly'den bir mesajla bahsedebilirdin ya da daha iyisi hiç bahsetmeyebilirdin."

"Seni görmek istedim. Sana söylediğimde vereceğin tepkiyi görmek istedim. Profesörün konusunda sana meydan okuduğumda yüzünü görmek istedim." Düzensiz bir nefes üflüyor, sesi yumuşarken duruşu çöküyor. "Beni hâlâ benim seni istediğim gibi isteyip istemediğini görmek istedim."

"Molly ile birlikte olacağını yüzüme vurmanın beni duygulandıracağını ve beni geri alman için yalvaracağımı mı düşündün?" Gülüyorum. Acı bir kahkaha. "Beni tanıyor musun ki?" Soru havada asılı kalıyor ve tanımadığını fark ediyorum. Belki de hiç tanımadı. "Gerçekten yaptıklarından sonra bunun bir seçenek olabileceğini düşündün mü? Ya da şu anda yaptıklarından sonra?" İnanamıyorum. Ve hastayım. Ona ateş püskürürken parmağımı olabildiğince sert bir şekilde göğsüne saplıyorum. "Ben seni aştım. Bunun olması çok uzun sürmedi bile. Şimdi siktir git."

Onunla iki buçuk yıl birlikte oldum ve başlangıçta ona aşık olmamak için mücadele etsem de, ikimiz de aynı tıp fakültesine girdiğimizde, oyuna tamamen girdim. İlişkimizi bitirdiğinde, kalbimin göğsümde öleceğini düşündüm ve sonra bıçağı daha derine sapladı. Ve işte yine beni incitmeye çalışıyor. Onunla çok zaman harcadım ve bana Callan'ın yarısı kadar bile iyi davranmadı ve Callan benim erkek arkadaşım bile değil.

Bu düşüncelerin içime işlemesine izin versem beni daha da sarsacaklar ama ben prezervatif olduğum için bunu yapamıyorlar. İşte tam da bu yüzden o lanet prezervatif olmak zorundayım.

Patrick bana doğru bastırıyor, kibirli bir şekilde sırtlıyor ama gözlerine vurmuyor. "Beni unutmuş değilsin. Sadece Molly için kızgınsın."

Onun kibirli sırtışına kendi sırtışımınla karşılık veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Gitmeme izin verdiğinde harika bir şeyi mahvettin. Bu senin suçun. Benim gibi kızlar ikinci bir şans vermek zorunda değildir. Özellikle de akıl oyunları oynamaktan zevk alan dangalaklara. Hoşça kal Patrick."

Kolunun altından geçip kapıya yöneliyorum, binaya girerken sırtımın ona dönük olduğundan emin oluyorum. Mesajı ilk ve son kez aldığından emin olmak için.

Onunla işim bitti.

Ancak ağır kapı arkamdan kapandığı anda, yan tarafa kaçıp bir oyuğa saklanıyorum. Çarpan kalbimi elimle kapatarak hem onu hem de nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Umarım bu son hamlesidir ve artık benimle işi bitmiştir. Umarım o ve Molly gün batımına doğru giderler ve birbirlerini cehennem gibi perişan ederler.

Bir an için Callan'a mesaj atmayı düşündüm ama ona ne diyecektim? Patrick bizi Callan'ın arabasında görmedi ve Patrick'i Callan'ı becerdiğim fikrinden uzaklaştırdım. Bu yalan değil çünkü değilim. Callan ve ben bu sahte ilişki konusunda daha dikkatli olmalıyız.

Ve kendime karşı daha dikkatli olmalıyım.

Bütün bunlar için sözüm buydu. Bu kadar basit ve bu kadar gerçek. Patrick'i görmek mükemmel bir hatırlatmaydı.

Tekrar incinmek istemiyorum ve eğer kendimi duygusal olarak ortaya koymazsam, incinmeyeceğim.

Bundan sonra böyle olacak. Callan ile ilişkim sahte. Yani kelimeleri, dokunuşları ya da herhangi bir saçmalığı yanlış anlamayacağım. Hiçbir çizgiyi ya da onun aletini aşmayacağım. Artık okula götürmek yok. Nefes kesen bakışlar yok. Duş sonrası seksi çıplak flörtler yok.

Artık genel olarak flört etmek yok.

Ya da ne kadar harika olduğumu düşündüğü hakkında tatlı sözler. Onun yerine bana bir pislik olmasını istesem garip olur mu? Ya da bir pislik olması onu daha çok istememi mi sağlar çünkü o zaman bir meydan okuma olur?

Argh. Neyim var benim böyle?

Ben böyle biri değilim. Bir erkek için kakaolu puflara bayılmam. Cazibe ve şehvet aşk değildir. Orada olduğum için minnettar ama ikimizin de bu oyunda bir nihai hedefi var ve bu birbirimiz değil.

Okul. Benim için önemli olan bu. Bu benim önceliğim. Tıpkı Katy'nin onun önceliği olduğu gibi.

Kararlılık içimde bir ateş yakıyor, çantamdaki telefonum çaldığında sınıfa doğru yürümeye başlıyorum.

İyi geldin mi? Genelde buraya ilk gelenlerden biri olursun.

Ben: Buradayım. Sadece dikkatim dağıldı. Mahkeme bu öğleden sonra 4'te mi?

Evet. Bu hala işinize yarıyor mu?

Şu anda birlikte yaşadığı nişanlısı olarak, bir çift olarak ne kadar harika olduğumuzu ve Katy'nin ev hayatının ne kadar mükemmel ve istikrarlı olduğunu göstermek için onunla birlikte gidiyorum.

Ben: Öyle.

Harikasın. Teşekkür ederim! Birazdan görüşürüz.

Birazdan görüşürüz.

Bu anlaşmanın çabucak sona ermesini ve kimsenin zarar görmemesini umuyoruz.

F Son on dakikadır yargıç burada oturmuş Willow'un anne babasının ve benim sunduğumuz dilekçeleri, sosyal hizmetler, polis ve kamptan gelen belgeleri okuyor. Layla

yanımda oturmuş, yüzüğünü evirip çeviriyor. Tom bana kıpırdamadan oturmamı ve kendimden emin görünmemi söyledi ama bunu yapmakta çok zorlanıyorum.

Arkamda, sabırla ve sessizce oturan arkadaşlarım var. Gelmelerini ben istemedim. Birden ortaya çıktılar ve ben hareket etmeliyim ya da gürültü yapmalıyım çünkü omzuma bir elin vurduğunu hissediyorum.

Asher.

Onun canavar tutuşunu nerede olsa tanırım.

Öne doğru eğilip fısıldıyor, "Sanırım Willow'un ailesinin avukatı az önce osurdu."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıırıyorum ve Layla da nefesinin altında küçük bir kahkaha atıyor. Asher pek çok açıdan çocuk gibi ve onu bu yüzden seviyorum, özellikle de şu anda.

"İyi ki yanında kimse oturmuyor o zaman," diye takılıyor Grey, ben de boğazımı temizleyip dudaklarımı ovuşturuyorum.

Layla sandalyesinde rahatça arkasına yaslanıyor ve başını bana doğru çeviriyor. "Benim de kıcıımı kontrol etti. Onu çivilememi ve tüm bunları ortadan kaldırıp kaldıramayacağımı görmemi ister misin?"

Bana baktığı için rahatlamış bir şekilde ona doğru sırtıyorum. Bütün gün ilk kez. "Yapar mısın, bebeğim? Teklif etmen çok hoş."

Asher, Zax, Grey ve hatta Lenox'un da yaptığı gibi, umutsuzca örtmeye çalıştığı eğlenmiş bir ses çıkarıyor.

"Hey, yardım etmek için buradayım."

Ona doğru eğildim, ağzım kulağının yanında, böylece başka kimse bizi duyamaz. "Oral seksin çok etkili."

Nefesi kesiliyor ama başka bir şey söyleyemeden mahkeme salonunun kapısı açılıyor ve hepimiz irkilip refleksif bakışlarımızı omuzlarımızın üzerinden o yöne çeviriyoruz.

"Orospu çocuğu olacağım," diye mırıldanıyor Layla sesinde bariz bir gülümsemeyle, ama kendimi gördüklerimden alıkoyamıyorum.

"Octavia?!" Yargıç şaşkınlıktan neredeyse nefesi kesilecekti. "Burada ne işin var?"

Octavia Abbot-Fritz, yanında Stella ve Amelia olduğu halde koridorun ortasında durdu, şaşkınlık zarif yüz hatlarını aydınlatıyordu. "Oh. Fredrick. Sizi görmek ne güzel. Bu davaya başkanlık ettiğinizi bilmiyordum." Octavia'nın manikürlü eli göğsüne gidiyor, tırnaklarıyla uyumlu kusursuz tasarım pembe takım elbisesi olmasını beklediğiniz her şey. Yemin ederim, sanki dışarıdaki bulutlar onun varlığıyla dağılmış gibi güneş pencerelerden içeri süzülüyor. Sanki Kraliçe Elizabeth -ölmeden önce- odaya girmiş gibi.

Willow'un avukatı bile şaşkınlık içinde.

"Evet," diye kekeleyen yargıç ancak boğazını temizleyip kendini toparlayabildi. "Her zamanki gibi sizi görmek de çok güzel. Yarın sabah Dr. Fritz ile maçım var."

Ona göz kırpmıyor. "Bunu dört gözle beklediğini biliyorum. Bugünlerde dışarı çıkıp oynamak için nadiren ekstra zaman buluyor. Leah'yı arayıp öğle yemeği için plan yapmam gerekecek. Belki sen oynadıktan sonra dördümüz birlikte yemek yeriz?"

"Eminim buna bayılırdı."

Zax bu gerçekten oluyor mu der gibi omzumu çimdikliyor.

Octavia bize doğru bakıyor ve yargıca dönmeden önce bana sadece hoşgörülü olarak tanımlayabileceğim bir gülümseme veriyor. "Böldüğüm için özür dilerim. Torunuma ve Dr. Barrows'a destek olmak için daha erken gelmek istemiştım ama günün bu saatinde trafiği aşmak çok zor olabiliyor. Ben yerime oturayım ve siz de işinize bakın."

"Torununuz mu?" diye hayretle sorar yargıç.

"Evet." Octavia kutuplardaki buzulları eritebilecek bir gülümseme yayıyor. "Layla Fritz benim torunum ve Callan Barrows da onun harika erkeği."

Sanırım az önce öldüm. Bir insan minnettarlıktan ölebilir mi? Arkamda arkadaşlarım yer değiştiriyor, birbirlerine benim duyamayacağım şeyler mırıldanıyorlar. "Harika" diyen Fallon hariç hepsi.

Octavia nişandan bahsetmedi bile ki Fallon'un da az önce söylediği gibi bu çok zekice bir davranıştı. Bu şekilde yalan söylemesine gerek yoktu. Bana Layla'nın adamı dedi ve bu fazlasıyla yeterli.

Layla elimi tutuyor ve ben de onun elini sıkıyorum, gözlerine bakarken başım ona doğru zıplıyor. "Biliyor muydun?" Ağzımı açıyorum, o da alt dudağını çiğnerken başını sallıyor ve şeytan gibi gülümsüyor.

Saygıdeğer Fredrick Clutchfield Octavia'ya göz kırpmıyor, sonra bana, sonra da Layla'ya göz kırpmıyor ve şaşkın bakışlarını Octavia, Stella ve Amelia'ya geri çeviriyor. Çarklar gözle görülür bir şekilde yerine oturmaya başladı ve daha önce atmış olduğu bir kâğıt parçasını eline alıp tekrar okudu. Sayfalara hızlıca göz gezdirirken Layla'nın soyadını fark etmemiş olmalı, çünkü onu belgelere ancak bu sabah yaşam düzenimin değiştiğini belirtmek için değiştirdiğimizde eklemiştik.

Octavia Abbot-Fritz benim için bunu kazanmış olabilir.

"Vay anasını." Bu Asher ve bu konuda ona tamamen katılıyorum.

Octavia, Stella ve Amelia yanımıza geliyorlar ve Stella bana bakıp "Senden hoşlanıp hoşlanmadığıma henüz karar vermedim" diyor.

Geçmişte Abbot Vakfı etkinliklerinde sadece birkaç kez karşılaşmış olmama rağmen Stella'ya sarılıyorum. "Bunu anlıyorum. Ama sonunda herkesi kazanan adam benim."

"Bu konuda oldukça iddialısın, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Sadece mecbur kalırsam."

Stella bana alaycı bir sırıtışla bakıyor ve sonra Amelia'nın yanıma gelmesine izin vererek yerine oturuyor. Beni sıkıyor ve fısıldıyor, "Şimdi kızını kesin alacaksın." Ben de onu sıkıyorum ve ona pek çok şekilde teşekkür ediyorum. Sanırım Layla'nın evet demesinde onun payı büyük.

"Merhaba canım. Gülümse. Her zaman işe yarar." Octavia yanağımı okşuyor, sonra öpüyor ve ruj lekesini siliyor. O uzaklaşmadan elini yakalıyorum, karşımdaki kadına bakarken kelimeler kifayetsiz kalıyor. Tıpkı Stella gibi, Abbot Vakfı balolarından birinde sadece birkaç kez karşılaştığım bir kadın. Yeşil gözleri benimkileri tutuyor ve sonra sanki

Farkındalık ona çarpıyor ve içten içe aydınlanıyorlar ve sonra şöyle diyor: "İçgüdülerim asla yanılmaz."

Ne demek istediğini anlayamadan başımı sallıyorum ama sonra Layla'nın yanına gidiyor ve ikisi arasında bir an yaşanıyor.

"Sayın Yargıç?" Willow'un ailesinin avukatı sevgi gösterisini kesti. "Dr. Barrows'un zengin ve ünlü arkadaşlarının uzun bir listesi olduğunun farkındayım ama bu davada bunun dikkate alınması gerektiğini düşünmüyorum. Müvekkillerim fakir ve sadece torunları için doğru olanı yapmaya çalışıyorlar."

Yargıç elini kaldırarak avukatı susturur.

"Kararımı vermeden önce her iki tarafa da birkaç sorum olacak." Daha dik oturur ve kel kafasını ovuşturur. "Bay Salucci, müvekkilleriniz Katy Barrows'un vasisi ve/veya yasal vasisi olarak atanmışlarsa, Bay ve Bayan Barrows'un evinin satışından elde edilen gelirle ve Katy Barrows adına olan hayat sigortası poliçesiyle ne yapmayı düşünüyorlar?" Bay Salucci ellerini önündeki ahşap masanın üzerine koydu. "Bu parayı Bayan Barrows'u büyütmek için kullanmayı ve ona her şeyi vermeyi planlıyorlar. bir çocuğun büyümesi ve yetişkinliğe ulaşması için ihtiyaç duyacağı her şey."

Yargıç başını salladı ve sonra beklentiyle bana döndü. "Ve siz, Dr. Barrows. Bu parayla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Tom elini koluma koyarak ben konuşmadan önce beni durdurdu. "Müvekkilimin planı bu parayı alıp Bayan Barrows için bir fona yatırmak, böylece onun geleceği her zaman güvende olacak. Dr. Barrows'un bu parayı kendisi için ya da Bayan Barrows'u büyütmek için kullanmaya ne ihtiyacı ne de niyeti var."

Yargıç diğer avukata döner. "Bay Salucci, müvekkilleriniz tarafından sağlanan belgeleri incelediğimde, tek odalı bir karavanda ikamet ettikleri ve ikisinin de şu anda çalışmadığı görülüyor. Bu doğru mu?"

Bay Salucci, bu soruyu istemediği belli olmasına rağmen vardiya değiştiriyor. "Evet, Sayın Yargıç. Şu anda bu doğru, ancak müvekkillerim Bay ve Bayan Barrow'un evinin satışından elde edilen geliri aldıktan sonra daha iyi bir okul bölgesinde daha büyük bir eve taşınmayı planlıyorlar. Bu sadece Bayan Barrows'un onlarla birlikte yaşaması ya da düzenli olarak ziyaret gelmesi durumunda onu ağırlamak için olacaktır."

"Anlıyorum." Yargıç belgelerden birinin üzerinde bir şeyler okuyor ve sonra bana ve etrafımı saran milyarder ve ünlüler grubuna bakıyor. "Peki, Dr. Barrows, ikametinizi değiştirmeniz gerekecek mi?"

"Hayır, Sayın Yargıç." Tom benim yerime cevap veriyor. "Dr. Barrows Beacon Hill'de harika bir mahallede yaşıyor ve zaten tamamen dekore edilmiş özel bir odası var

Bayan Barrows'un yerini alacak. Ayrıca geçen yıl gittiği özel okula on dakika mesafede yaşıyor, dolayısıyla okul değiştirmek zorunda kalmayacak."

"Anlıyorum. Peki Dr. Barrows, geçen Perşembe Bayan Barrows'a ne olduğunu açıklayabilir misiniz?"

Tom, mahkeme belgelerinde yer alan her şeyi açıklamaya devam eder, ancak Katy'nin Bayan Fritz'i aradığını, çünkü ikisinin oldukça yakınlaştığını ve Katy'nin aynı küçük pislik tarafından yetim olduğu için nasıl alay edildiğine üzüldüğünü ekler. Tekrar. Tom, Layla'nın bu konuda Katy için nasıl büyük bir rahatlık ve empati sağladığını anlatmaya devam ediyor.

Yargıç uzun bir süre Layla'yı inceledikten sonra Tom'a döner. "Dr. Barrows Bayan Fritz ile nişanlı mı? nceki belgede bundan bahsedilmemişti. Sadece Dr. Barrows'un bekâr olduğu yazıyordu. Bunu doğru mu anlıyorum?" Yargıç bastırıyor. "şu anda bu evde yaşayan iki yetişkin var ve Bayan Barrows, Bayan Fritz ile bir akrabalık bağı mı hissediyor?"

Ben gerildim, Layla da gerildi ve oda rahatsız edici bir sessizliğe büründü, ancak bunun çoğunun kafamın içinde olduğunu biliyorum.

Tom ne yerinden kıpırdıyor ne de göz kırıyor. "Evet, Sayın Yargıç. nceki belgelerde, Dr. Barrows'un Bayan Barrows'un yasal vasiliğine itiraz edilmediği için Bayan Fritz'i sunmaya gerek yoktu. şu anda Bayan Fritz, Dr. Barrows ile aynı evde yaşıyor ve Bayan Barrows ile Bayan Fritz son derece yakınlar."

Yalan değil. Hadi Tom.

Yargıç başını yirmi kez sallar, muhtemelen Layla'dan ilk başta bahsedilmemesinden biraz hoşnutsuzdur, ancak bu konuda daha fazla yorum yapmaz. Belge üstüne belge okumaya devam ediyor.

Sonunda boğazını temizledi. "Her iki argümanı da inceledikten ve mahkemenin reşit olmayan çocuğun yüksek menfaatini göz önünde bulundurduktan sonra, Dr. Barrows'un Katy Barrows'un vasisi olmasına karar vereceğim. Kamptan kaçma olayına gelince, bu endişe vericidir. Ancak, Dr. Barrows'un yaşam koşullarına ilişkin güncel bilgiler ve Bayan Barrows'un aile ve arkadaşlarının yanı sıra hem Dr. Barrows hem de Bayan Fritz'in destek sistemine sahip olduğu göz önüne alındığında, bu mahkemenin ve Massachusetts eyaletinin kararı, Katy Barrows'un tek vasiliğinin Dr. Callan Barrows'ta kalması yönündedir."

O devam edip yapmamasını umduğum bombayı patlatana kadar göğsüm kabarıyor.

"Ancak bu karar, mahkeme tarafından atanan bir irtibat görevlisi tarafından doksan günlük bir süre içinde yapılacak dört ziyarete tabi olacaktır. Bu sürenin sonunda yeniden bir araya geleceğiz ve bu ziyaretlerin sonuçlarına ve irtibat görevlisinin bulgularına dayanarak mahkeme Bayan Barrows'un yasal vasiliğine ilişkin nihai kararını verecektir. Oturum sona ermiştir."

Tokmağını vurdu, hepimiz ayağa kalktık ve o da çıktı.

Ellerimi masanın üzerine koyuyorum. Bir yandan, Katy'nin parasıyla ilgilenmek için benim lehime karar verdi ve bununla Willow'un ailesinden resmen kurtuldum. Öte yandan, Katy'nin kalıcı olarak benim olduğuna karar vermesine doksan gün kaldı ve bu da ancak mahkeme bağlantılarında her şey yolunda giderse mümkün olacak.

Layla'ya dönüyorum. "Üç ay. Bunu benimle yapabileceğini düşünüyor musun?" Birdenbire temkinli olmaya başladım. Bu doksan gün okulda yalan söylemek ve doksan gün işte yalan söylemek ve her ikisinin dışında bir çift gibi davranmak demek.

Hokkabazlık yapmak çok zor.

Yanlış gidebilecek çok şey var.

"Üç ay dayanabilirim. Octavia böyle bir gösteri yapabiliyorsa, ben de yapabilirim." Bu bir enayi yumruğu. Açıkça ihtiyacım olan bir yumruk.

"Doğru. Bu harika. Teşekkür ederim."

"Elbette. Dediğim gibi, bunun için buradayım." Arkadaşıymışım gibi omzumu okşuyor ve sonra neredeyse umursamaz bir tavırla kız kardeşi ve Stella ile konuşmak için dönüyor. Bir şeyler ters geliyor.

İfadem bulanıklaşıyor, şimdi onunla nasıl konuşacağımı ya da etkileşimde bulunacağımı bilemiyorum. Bu sabah çok kolay ve doğal olan şey şimdi zahmetli ve zorlayıcı. Kaçırdığım bir şey mi oldu? İyi bir yerde olduğumuzu sanıyordum. Her şeyi çözdüğümüzü sanıyordum ama şimdi o kadar emin değilim. Sanki aramıza diktiği bir bariyere çarpmışım gibi.

Sert ve hızlı bir şekilde, beklenmedik bir şekilde ona çarptım.

Ne olursa olsun, onun oyununu oynamaktan ve her arzusunu kabul etmekten başka seçeneğim yok. Ne yazık ki onun arzusu *bacaklarını aç ve seni boşaltmama izin ver* türünden değil. *Geri çekil ve kimsenin canı yanmasın* türünden.

"İyi misin?" Dışarı çıkmaya başladığımızda onu ölçmeye çalışarak soruyorum. "Ben iyiyim." Gözlerine dokunmayan bir gülümsemeyi zorluyor ve sonra

yanımdan geçip mahkeme salonunun çıkışına ulaşan Stella ve kız kardeşine

katılıyor.

Bir an duraksadım, arkasından bakakaldım.

Lenox, "Bir kadın iyi olduğunu söylediğinde ona asla inanmayın," diye tavsiyede bulunuyor. "O haklı. İyi olduğumuzu söylediğimizde asla iyi olmayız." Aurelia bana bir

Silik bir gülümseme.

Kalabalık adliye lobisinden geçerek devam ediyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. "Orada ne yapacağımdan emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Bildiğim kadarıyla aramız iyiydi. Bu sabah onu okula bıraktım. Belki de tereddütleri vardır ya da belki de yapmamam gereken bir şeyi daha fazla okuyorumdur. Doksan gün olmasaydı, onu serbest bırakırdım. Onunla konuşup işleri yoluna koymalı mıyım yoksa geri mi çekilmeliyim?" Umutsuz bir nefes üflüyorum. "Liseli bir kız gibi davranıyorum ve kulağa öyle geldiğini bilsem de bunu cinsiyetçi bir şekilde söylemiyorum. Ben böyle hissediyorum. Her şeyi aşırı analiz ediyorum."

Fallon, "Bu cinsiyetçi ama aynı zamanda doğru," diyor. "Ne yazık ki bu bizim DNA'mızın bir parçası. Bir öneride bulunabilir miyim?" Yanıma geldi.

"Lütfen."

"Bunu yapmadan önce ondan gerçekten ne istediğine karar ver." Merakla başımı eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

Fallon koluma dokunuyor. "Onunla ilgili nihai amacın ne Callan? O daha genç. Tıp öğrencisi. Sen artık bekâr bir babasın. Çok farklı yerlerdesiniz. Bu sadece bir eğlence mi yoksa onunla daha büyük bir şeyle mi ilgileniyorsun? Eğer öyleyse, bu harika ve ben buna varım çünkü bence ikiniz de harikasınız -muhtemelen mükemmel-. Ama emin değilsen..." Bunu askıda bırakırken omuz silkiyor. "Bugün buradaydı. Ailesi bugün buradaydı. Evinize taşındı ve ondan istediğiniz her şeyi kişisel bir çıkarı olmadan yapıyor. Kendine sınırlar koymaya çalışıyor. Asıl soru şu: Neden onları yıkmaya bu kadar kararlısınız?"

Fallon'a bakıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

O haklı. Layla'yla hiçbir şey hakkında konuşmaya hakkım yok. Sınırlarını belirlemekte özgür. Kendisi için ne gerekiyorsa yapmakta özgür. Evet, Layla'yı istiyorum. Mükemmel bir dünyada, onunla çıkmayı denemek isterdim. Ama mükemmel bir dünyada değiliz. Yakınından bile geçmiyoruz.

Sadece bir kereliğine olacağını kabul ettiğim seks dışında, bana aşık olmak istemediğini ve gerçek bir ilişki istemediğini söyledi. Aslında, bana yardım etmeyi kabul etmesine rağmen bunun onun için nasıl gitmesi gerektiğini tam olarak anlattı.

Ki bu berbat. Onunla birlikte olmamam gereken bir şeye biniyordum.

Yaptığı şartlar göz önüne alındığında olmamam gereken bir şekilde davranıyordum.

Bunun onun için işe yaraması için. Açıkçası, zaten boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

Ama bu konuda yalnızdım.

Benden istediği bu değil. Hem de hiç.

Bunu biliyordum. Kabul ettim. Sadece olması gerektiği gibi uyum sağlayamadım. Yanlış bir şey yapan Layla değil. Ben yapıyorum.

"Geri çekileceğim," diyorum. Bu fikir çok acıtıyor olsa bile.

"T *"Küçük Denizkızı,"* diyor Katy, denizkızı pijamalarını giymiş ve Asher'ın bu hafta başında ona aldığı denizkızı bebeğini tutarak mutfağın kenarında dururken. Başka bir bebeğe çarptı.

geçen Cuma günü yüzme derslerinde bir seviye atladı çünkü büyüdüğünde denizkızı olmaya kararlı. Bu evdeki her şey denizkızı.

Hatta yatak odasının duvarlarını okyanusa benzeyecek şekilde yeniden boyattım - bunun da rahatlatıcı olduğunu düşündüm.

Ama odasını boyatırken aklıma bir şey geldi. Layla için bir fikir, her ne kadar benden geçmişteki tek gecelik ilişkilerin hayaleti gibi kaçıyor olsa da umarım başarabilirim. Ne olursa olsun, üç ay boyunca burada benimle birlikte olacak ve evimde kendini rahat hissetmesini istiyorum, ki henüz öyle olduğunu sanmıyorum.

"*Karmakarışık,*" diye karşı çıkıyorum, kurabiye tepsisini fırına koyarken. Bunlar dilimleyip pişirdiğim kurabiyeler çünkü Pazartesi günü mahkemeden sonra sıfırdan yapmaya çalıştım ama beceremedim ve hokey diskleri gibi oldular. Aurelia'nın tarifiydi ve ona yanmış kalıntılarının fotoğrafını gönderdiğimde, kusursuz oldukları için bunları denememi önerdi.

Katy elini kalçasına koyuyor, yüzünde saf bir kararlılık ifadesi var. "*Küçük Deniz Kızı.*"

"Müziği seviyorum Uğur Böceği, ama mesajı sevmiyorum." Fallon, *Küçük Deniz Kızı'nda* Ariel'in kim olduğunu değiştirdiğine ve bir erkek için her şeyden vazgeçtiğine dikkat çekti. Belki bir duruş sergilemeye değer, belki de değil. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bu işte çok yeniyim ve çoğu zaman kendimi

boktan bir iş yapıyorum. Ama en azından bundan bahsetmezsem kötü bir vasi olacağımı düşünüyorum.

Katy mavi gözlerini bana diyor. "Ya sonsuza kadar kendim kalacağıma söz veririm? O zaman izleyebilir miyiz? Erkekler iğrenç zaten. Joey Long bugün burnunu karıştırdı ve sümüklerini yedi. Holly ve ben neredeyse dondurmalarımızı kusuyorduk."

Ben de onun pozisyonuna uyuyorum. "Otuz yaşına kadar erkeklerin iğrenç olduğunu düşünmeye devam edeceğine söz verersen, kabul ederim."

"Anlaştık."

Elimi uzatıyorum ve el sıkışıyoruz ama onu bırakmak yerine kendime çekiyorum ve yanlarını ve karnını gıdıklamaya başlıyorum. Bir kahkaha çılgılığı atıyor ve kollarımın arasında kıvranarak benden uzaklaşmaya çalışıyor. Onu yere yatırıp karnına ahududular üflüyorum ve mümkün olan her yerini gıdıklıyorum. İleri geri yuvarlanıyor, kahkahası artık tam bir göbek kahkahasına dönüşmüş durumda ve beni de onunla birlikte gülmekten kırıp geçiriyor.

Kapı zili çalıp ikimizi de korkuttuğunda bir ahududu daha almak için içeri giriyorum. "Burada kal, ufaklık." Sıçrayarak kapıya doğru koştum. "Kim o?" Tahtanın arasından sesleniyorum.

"Sosyal Hizmetler'den Bayan Joanna Bible."

Lanet olsun.

Kapının kilidini açıyorum ve karşımda dehşet verici bir kadın buluyorum. Bir defans oyuncusu gibi uzun ve geniş, yeşil çiçekli bir elbise ve her ikisi de on dokuz otuzlu yılların başından kalma olabilecek uyumlu yeşil ayakkabılar giyiyor. Saçları sıkı, sade bir topuzla tutturulmuş ve sade gözlükleri burnunun ucundan sarkıyor.

Ama korkutucu olmasının nedeni bu değil.

Saçmalık yok, seninle ilgili her şeye meydan okumak ve uygun olmayan bir ebeveyn olduğunu kanıtlamak için buradayım bakışları beni ürpertiyor ve soğuk terler döktürüyor.

Gülümsüyorum. "Merhaba. Ben Callan Barrows." Elim uzatıyorum, o da sıkarken kırıyor. İyi ki cerrah değilim. "Lütfen içeri gelin. Katy ve ben de tam film izlemek üzereydik."

Keskin bir baş hareketinin ardından eşikten adımını atıyor, gördüğü her şeyi gözle görülür bir şekilde inceliyor ve ardından yıpranmış postacı çantasından çıkardığı bir tablete notlar almaya başlıyor. "Bu evde ne kadar zamandır ikamet ediyorsunuz?"

Düşündükçe kalbim göğsümde ve kulaklarımda çarpmaya başlıyor. Yemin ederim, stajyer olmak bu kadar stresli değildi. "Sanırım yaklaşık beş yıl oldu."

Dudakları sanki yanlış cevapmış gibi dehşetle yana doğru kıvrılıyor. Hay sikeyim. Belki de öyledir. Şu an hatırlayamıyorum.

Onu geçip Katy'ye doğru ilerliyorum. "Katy, bu Bayan Bible. Bizimle görüşmek için burada ve bize bazı sorular soracak."

Katy ona kötü kötü bakıyor. Muhtemelen altı yaşında olduğu ve kadın lahana çorbası gibi koktuğu ve biz dahil gördüğü her şeyden nefret ediyor gibi görüldüğü içindir.

"Merhaba, Katy. Bu senin gerçek adın mı?"

Katy önce bana sonra da şaşkınlıkla kadına bakıyor. "Evet."

Bayan Bible ona şüpheyile bakıyor. "Hiçbir şeyin kısaltması değil mi?"

Katy başını sallıyor ve ben bu kontrollerin böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bizimle buluşacaklarını, etrafa bir göz atacıklarını, bir formdaki bazı şeyleri işaretleyeceklerini ve gideceklerini sanıyordum. Katy pijama gömleğinin alt kısmını çekiştiriyor, ağırlığını kaydırıyor. Bu kadınla ne yapacağını bilemiyor, ben de bilemiyorum.

Bayan Bible bana döndü. "Sen doktor musun?"

Yutkun. "Evet. Acil servisten bir doktor."

"Yani bu, hastane kapısından içeri giren herhangi bir hastalık taşıyan herhangi bir hastaya maruz kaldığınız anlamına geliyor. Bu doğru mu?"

Orospu çocuğu, benimle dalga mı geçiyor? "Hastalıkların yayılmasını ve bulaşmasını önlemek için tüm hastalarda evrensel önlemler alıyoruz."

"Peki vardiya saatlerin?"

Kıpırdamamak ya da seğirmemek için elimden geleni yapıyorum ama ter içinde kalıyorum. "Değişiyor ama Katy'nin programına uymak için çalışma saatlerimi azalttım bile."

Bir dakika boyunca bana bakıyor, sonra boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve tabletine bir şeyler daha yazıyor. Sonra gözlerini tekrar bana dikti.

"Anladığım kadarıyla nişanlısınız?" "Evet."

Yalan dilimde asit gibi yanıyor.

"Nişanlın nerede?"

Güzel soru. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim burada olmadığı çünkü bu öğleden sonra hastanedeki vardiyasından sonra eve hiç gelmedi. Aslında, Pazartesi gününden beri onu mahkemede gördüğüm tek zaman sınıfta ya da acil serviste oldu, her iki yerde de beni tamamen görmezden geliyor. O

Gece geç saatlerde gizlice giriyor ve sabah erkenden çıkıyor ve onu iki saniyeliğine yakalayabildiğimde benimle zar zor konuşuyor. Mesajlarımı görmezden geliyor ya da tek kelimelik cevaplar veriyor.

Acımasızca. Beni canlı canlı yiyor aslında.

Onu çok özledim. Gülümsemesini, alay etmesini, kahkahalarını, bana bakışını ve daha binlerce şeyi özlüyorum. Bu haftayı Fallon'un adliye dışında bana söylediklerini düşünerek geçirdim ve ne istediğimi biliyorum.

Onu istiyorum.

Ama beni geri istemiyor, hatta şu anda benden nefret ettiğini ve hayatına girmeme içerlediğini düşünüyorum ve bu apaçık ortada.

Değışmeyen tek şey Katy ile olan ilişkisi.

Layla onu hem Salı hem de Perşembe öğleden sonra kamptan aldı ve ikisi birlikte takıldılar. Layla Katy'yi Prudential Alışveriş Merkezi'ndeki kitapçıya götürdü ve Katy eve bir düzine kitapla döndü. Layla ona okumanın, hayali dünyalarda kaybolmanın, üzölmemesine ve özlediğinden başka bir şeye odaklanmasına nasıl yardımcı olduğunu anlatmıştı.

Katy altı yaşında kitapların arasında uçuyor ve bu konuda hiç üzgün olduğumu söyleyemem. Layla'nın hâlâ Katy'ye öncelik vermesini seviyorum. Sadece onun yokluğunun üzerimde bıraktığı yanığı hissetmemeye çalışıyorum.

"Arkadaşlarıyla dışarıda," diyorum, ses tonumun hafif ve sıradan olmasını umarak. "Arkadaşlarıyla dışarıda mı?"

Oh, oğlum. Bayan İncil bunu onaylamıyor.

"Onu arayabilirim," diyorum aceleyle ve o da başıyla onaylıyor. Harika. Şimdi tek yapmam gereken Layla'nın telefonu açması için dua etmek. İletişim bilgilerini bulup ara tuşuna basıyorum. Çalışıyor, çalışıyor ve sonunda açıyor.

"Callan?" Tatlı sesi kulağımda ınılıyor, gerçi onun olduğu yer gürültölü ve çok fazla insan var. "Her şey yolunda mı?"

"Hey, bebeğim. Evet, her şey yolunda. Arkadaşlarınla dışarıdayken seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sosyal hizmetlerden Bayan Bible ilk ziyaretimizi yapmak üzere burada. Eve erken gelmenin bir yolu var mı?"

"Oh, kahretsin. Callan, orada olmadığım için çok üzgünüm. Hemen yola çıkıyorum. En fazla on beş dakikamı alır."

"Mükemmel. Yakında görüşürüz, bebeğim. Seni seviyorum." Aramayı kesiyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. "Geliyor. Bir şey ister misin-" *Bip. Bip. Bip. Mutfakta yangın var. Bip. Bip. Bip. Bip.* "Fuc-dge. Kurabiyeler!"

Üst fırından baca gibi siyah dumanların yükseldiği mutfığa uçuyorum. Siktir! Neredeyse Bayan İncil adında bir kadının önünde lanet olsun diyecektim ve şimdi duman alarmı çalıyor ve mutfakta yangın var diye susmuyor ve kurabiyeler tanınmayacak kadar yanmış ve sadece *lanet olsun!*

Bir fırın eldiveni kaparak fırını açıyorum, keskin kokulu dumanı elimle savuruyorum ve tüten siyah tuğla tepsiyi çıkarıyorum. Lavaboya koyuyorum ve hemen üstündeki pencereyi açarak dumanı oraya doğru yönlendiriyorum. Kusursuzluk buraya kadarmış.

"Özür dilerim!" Çılınca ve yıpranmış bir şekilde sesleniyorum. Pencereyi terk ederek duman alarmına gidiyor, eldiveni altında sallayarak dumanı temizlemeye çalışıyorum. Ama her şey kablolu olduğu için cebimdeki telefonum çalıyor. "Alo?" Cevap veriyorum.

"Burası Alarm İzleme. Mutfağınızda yangın çıktığına dair bir uyarı aldık. İtfaiye ve polis göndermemizi ister misiniz?"

"Hayır, hayır. Sadece yaktığım kurabiyeler." Tekrar. "Her şey yolunda."

"Tamam. İyi geceler Dr. Barrows."

Sönüyorum. "Sen de." Telefonumu cebime geri koyarak duman dedektörüyle uğraşmaya devam ediyorum, ta ki o şey nihayet susana kadar - yemin ederim saatler sürüyor - ve sonra koşarak aile odasına geri dönüyorum. Katy kanepede oturuyor, kulakları tıkalı ve gözleri yaşlı. Bayan Bible hâlâ odanın ortasında duruyor ve sanki tarihteki en kötü gardiyan benmişim gibi bana bakıyor.

Ama yine de benim çocuğumu rahatlattığı da söylenemez.

"Katy, leydim." Onu kollarımın arasına aldım ve ikimizi de kanepeye bırakıp kucağıma yatırdım. "Özür dilerim." Pazartesi ağlamadı ama Pazartesi alarm çalmadan hemen önce yanmış kurabiyeleri yakaladım.

"Çok gürültülüydü."

Elimi saçlarında gezdiriyorum ve göğsüme sarılıyorum. "Biliyorum, tatlım."

"Bip sesini sevmedim."

Başımı sallıyorum, burnunu çekerken onu kendime doğru çekiyorum. Bunun onun için ne kadar sarsıcı olduğunu ancak tahmin edebilirim. Kaza gecesi, siren sesleri ve her şeyin bip sesi çıkardığı ve herkesin bağırdığı hastanede olmak arasında şüphesiz çok gürültülüydü.

"Seni tuttum." Başının üstünü öpüyorum, onu daha yakın tutuyorum.
"Artık kurabiye pişirmek yok."

"Bir dahaki sefere satın alırız."

Gülüyorum, arkama yaslanıp yüzünü siliyorum.

"Tamamen pişmiş." Başını bir aşağı bir yukarı sallıyor.

"Bayan Bible'ın buradaki işi bittikten sonra patlamış mısır yemeye ne dersiniz?" "Tamam."

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve iki saniye sonra Layla koşarak içeri giriyor. Üzerinde siyah deri bir pantolon ve göğüs dekoltesini gösteren siyah bir bluz var - her zamanki gibi sutyen yok - bol miktarda dumanlı makyaj yapmış ve saçları yumuşak, ipeksi dalgalar halinde aşağıya inmiş. Çok ateşli ve seksi görünüyor. Sanki bir randevuya çıkmış gibi.

İçim ayaklarımın dibine çöküyor, yerini içimden yükselen bir öfke kabarması alıyor.

"Hey!" Layla haykırıyor ve bana bir haftadır onda görmediğim bir gülümsemeyle davranıyor. "Burada ne oldu böyle?" Havayı birkaç kez kokladıktan sonra burnunu kıvrıyor.

"Kurabiyeleri yaktık," diye cevaplıyor Katy.

Layla kıkırdıyor. "Yine mi? Sanırım kurabiye pişirmekle lanetlendik." Bana hoşgörölü bir göz kırptıyor ve sonra Bayan Bible'a doğru yürüyor. "Merhaba. Ben Layla Fritz." Elini uzatıyor ve Bayan Bible elini sıktığında yüzünü buruşturuyor. "Sizinle tanışmak çok güzel. Geldiğinizde burada olmadığım için özür dilerim. Tıp fakültesi ve hastanede çalışmakla geçen uzun bir hafta oldu ve az önce kuzenim Stella'nın yeni restoranına gitmiştim. Hiç gittiniz mi? Yemekler harika."

Kadın Layla'ya yaklaşık on bin kez göz kırptıyor. "Aileni tanıyorum."

Layla Times Meydanı gibi ışıltıyor. "Gerçekten mi? Ne kadar harika." Layla Bayan Bible'ın koluna dokunur. "Yine de söylemeliyim ki, kaç tanesinin tıp alanında çalıştığını düşününce ne yazık ki şaşırmadım." Layla'nın eli göğsünü kapatıyor. "Çok yürek parçalayıcı." Başını iki yana sallıyor. "Çok önemli bir iş yapıyorsunuz ve Katy'nin mümkün olan en iyi ellerde olduğundan emin olmak için burada olduğunuz için size minnettarız."

Layla bana doğru yürüyor, yanıma oturup ellerini Katy'nin sırtında gezdirmeden önce eğilip beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor.

"Ne oldu bebeğim? Neden ağlıyorsun?" Layla, Katy'ye doğru fısıldar.

"Duman alarmı."

"Oh." Bana acımasız bir bakış attı ve sonra Katy'ye döndü. "Eminim korkutucu olmuştur. Her şeyin bittiğine sevindim." Alnından öpüyor ve Katy'ye gözlerinde o kadar büyük bir ışık ve sevgiyle bakıyor ki bu beni daha da sarsıyor.

Zihnim dönüyor. Çalkalanıyor. Kalbim de onunla birlikte.

"Sanırım ilk ziyaretim için bu kadarı yeterli," diyor Bayan Bible, her şeyi keserek. Notlarını okuyormuş gibi bir an tabletine bakıyor, boğazından belli belirsiz bir ses çıkıyor. "Gitmeden önce birkaç soru soracağım. Siz ve Bayan Fritz ne zamandır çiftsiniz?"

Kaçınmayı umduğum soru buydu. Çünkü bunu daha derinlemesine araştırırlarsa, sadece birkaç ay önce Patrick'le yaşadığını keşfedecekler. Geri tepmeden önce söyleyebileceğimiz çok fazla yalan var.

"Ne kadar oldu? Birkaç ay falan," diyor Layla ve sonra gülüyor. "Ne zamandır birlikte olmak istediğimizle ne zaman birlikte olduğumuzu takip etmek çok zor. Callan'ı yıllardır tanıyorum. Kayınbiraderim Oliver'la birlikte çalışıyor ve onu Abbot Vakfı'nın düzenlediği hayır etkinliklerinde gördüm. Çok uzun zamandır birbirimizin hayatındayız ve ben ona her zaman gizliden gizliye aşık oldum. Ama bana bu duygunun karşılıklı olduğunu söylediğinde, işte o an oldu. O zamandan beri tam gaz ilerliyoruz."

"Yani sadece birkaç aydır mı birliktesiniz?" Kahretsin.

Hiç iyi değil.

"Teknik olarak evet," diyorum yavaşça, yüz hatlarımı eşit tutmaya çalışarak. "Ama biliyorsan, biliyorsundur." Gülümsüyorum. O gülümsemiyor.

Ağzı kaşlarını çattı. "İkiniz de Mass General Hastanesi'nde mi çalışıyorsunuz?"

Daha fazla saçmalık. "Layla sadece yaz için yardım ediyor. Hastanenin bir çalışanı değil."

Bu kadın bizi incelerken havayı ağır bir sessizlik dolduruyor. Zor. Metnimizdeki her kelimeyi ve nüansı okumaya çalışıyor gibi. Tabletinde bir şeyler yapıyor ve sonra onu çantasına geri koyuyor. "Başka bir zaman geleceğim."

"Harika," diye yalan söyledikten sonra koltuktan atlayıp onu kapıya kadar götürüyorum. "Bu gece uğradığın için teşekkür ederim. Alarm için özür dilerim. Belli ki yemek pişirmek bana göre değil." Ha ha ha. Benimle birlikte gülmüyor.

"İyi geceler, Dr. Barrows."

"İyi geceler, Bayan Bible."

Kapı arkasından kapanıyor, ben de kilitliyorum, sonra alnım ağır tahtaya çarpıyor ve gözlerim kapanıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, yumruğumu isyan eden kalbime sürtüyorum.

Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?

Bu yalana hiç başlamamalıydım. Bu sadece benim çöküşüm olacak. Katy'yi nasıl tutmaya çalıştığımı söylesem babam dehşete düşerdi. Yine de ailem burada değil. Florida'dalar ve bu işi tamamen benim omuzlarıma bıraktıkları için kayıtsızlar. Bunu idare etmek zorunda olan benim. Her şeyi riske atan benim. Katy'yi kaybedebilecek olan benim.

Ben.

Ve ihtiyacım olan, deli gibi istediğim tek kadın, buradan başka bir yerde benimle olmayı diliyor.

Ayak seslerini duyuyorum ve kelimeler kontrol edemedi dudaklarımdan dökülüyor. "Biriyle mi çıktın?"

"Hayır," diyor Layla sanki vahşi bir yırtıcıymışım gibi temkinli bir şekilde. Şu anda öyle hissettiğim için doğru. "Stella'nın yeni restoranında barmenlik yapıyordum."

"Neden?"

"Çünkü kazanabildiğim tek para bu ve barmenliği seviyorum."

"Doğru. Daha çok meme, daha çok bahşiş," diye alaycı bir şekilde ısııyorum.

"Callan, bu gece burada olamadığım için üzgünüm. Üzgün olduğunu biliyorum."

Hıyarın teki olsaydım, bu oyunu oynardım. Kafamda canlandıracak kadar bile hıyar olmadığım hıyarca bir şey söylerken onu geçip giderdim. İyi adamlar hep sonuncu olur ve çoğu zaman bu umurunda olmaz. Kim olduğumu biliyorum ve bu konuda her zaman iyiydim.

Ama bu kadın bana daha önce kimsenin meydan okumadığı bir şekilde meydan okuyor ve ben dört yıl boyunca dört genç erkekle birlikte bir rock grubunun parçasıydım. İnanın bana, yoldayken bazı şeyler görürsünüz.

"Çok iğrenç bulduğunu bildiğim yüzüğü takmak istemiyorsan, en azından üzerinde taşı ki numara yapmamız gerektiğinde parmağına geçirebilesin."

Kendimi dizginlemek için bir nefes veriyorum. Ona ihtiyaç duyabileceği çıkışı vermem gerekiyordu. Kendimi düzeltiyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. Keşke o kadar güzel olmasaydı. Keşke bu kadar pişman görünmeseydi.

"Burada olmak ve bunun bir parçası olmak konusunda fikrini değiştirdiysen, eşyalarını alıp gitmelisin. Bunu sana karşı kullanmayacağım. Hatta ben

seni suçlamazdım bile. Ama bu aradaki beni öldürüyor, Layla. Hayaletlik beni öldürüyor. Ağırlığını taşıyamadığım başka bir yük. Arkadaş olmadığımızın farkındayım ama birbirimizi anladığımızı ve dürüst olacak kadar saygı duyduğumuzu sanıyordum. O sabah bana tuhaf davranmayacağını ve kaçmayacağını söylemiştin, ama tam da bunu yapıyorsun. O yüzden lütfen kararını ver ve bununla yaşa."

Onu geçip doğruca Katy'ye gidiyorum, kızımınla *Küçük Denizkızı'nı* izlemeye hazırım. Her şey dağılıyor olabilir ama en azından ona sahibim. Şimdilik.

G Birbiri ardına gelen sefil duygular beni bir ustura inceliğiyle kesip biçerken göğsüme bir iki-dört gibi çarpıyor. Ben.. Ben.. Kaltağım. Her şeyi bu şekilde halledebilirdim ve *halletmeliydim de*.

Farklı bir şekilde. Mesafemi korumanın beni güvende tutacağını düşündüm. Bağlantısız ve kayıtsız olmanın kalbimi koruyacağını düşündüm.

Ve bunu yaparak Callan'ı incittim.

Ve muhtemelen Katy, gerçi bana kızmış gibi görünmüyordu.

Bunu kabul ettim. Her şeyi kabul ettim. Buraya taşınmayı, aynı yatağı paylaşmayı ve pek de iyi oynamadığım bir rolü oynamayı. Bayan Bible'ın şakası yok ve şu anda Callan'ın gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Bu benden daha büyük bir şey. Kış uykusundan uyandırmak istemediğim bazı duygulardan daha büyük.

Bu küçük bir kızla ilgili ve o yüzden buradayım.

Kalbimi ele vermeden onların istediği kişi olabilirim. Zaten o kaltağı kilit altına aldım.

Callan'ın beni hastalıklı bir köpek gibi yaralarımı yalamam için bıraktığı girişten kendimi sıyrarak, utangaç bir şekilde oturma odasına geri dönüyorum. Ama boştu. Mutfakta Callan ve Katy'nin sesini duyuyorum. Onun son kurabiye gafına gülüyordu.

Pazartesi akşamı gece yarısı gibi eve geldiğimde, yanmış hamurun kömürleşmiş kalıntılarının kokusunu alabiliyordum ve çöpte vahşetin kanıtlarını buldum.

"Sinema tereyağı," diyor Katy.

Callan, "Mısır patlağı," diye karşı çıkıyor ve ben bu öneri karşısında içimden kusuyorum. Kendine saygısı olan hangi insan film izlemeye giderken mısır patlağı yer? Yasak olmalı.

"Yasadışı mı?" Callan papağan gibi bağılıyor ve evet, yine yaptım. Stella ve Amelia'ya göre, bu yaptığım yeni bir şey değil. Genellikle sadece üzgün ya da telaşlı olduğumda, ki bu son zamanlarda sık sık oluyor, ama her zamanki halim değil.

Artık buna o kadar alışmışlar ki yorum bile yapmıyorlar.

Mutfağa giriyorum. "Hiç Dermabond var mı?" Beyaz dolaplara ve onların karşısındaki güzel fırçalanmış mermer tezgahlara yaslanarak soruyorum.

"Dermabond?" diye soruyor, vücudumu hızlıca tararken kaşları endişeyle saç çizgisine çarpıyor, muhtemelen kan veya birden fazla yırtık arıyor.

"Evet. Bilirsin, çenemi kapalı tutmak için. Son zamanlarda başımı çok belaya soktu."

Tüm yüzü kararıyor ve beni görmezden gelerek hızla Katy'ye geri dönüyor. Sözlerimin ardındaki çıkarımı kavramam bir anımı alıyor ve elimi alnıma vurarak sorunu kaydediyorum.

"Bekle! Bu değil..." İç çekiyorum. Ve sarktım. "Öyle demek istemedim. Kabul etmemeliydim gibi bir şey demek istemedim-"

Başını bana doğru sallayarak sözümü kesiyor, gözle görülür bir şekilde kızgın. Elleri tezgahın kenarını kavlıyor ve aralarındaki taşla bakıyor. Sonunda bir nefes veriyor ve gözleri benimkilerle kilitlenene kadar yavaşça yüzünü kaldırıyor.

Uzun, nabız gibi atan gergin bir an boyunca bakışları benimkini tutuyor, kalp atışlarımın hızlanmasına ve vücudumun ısınmasına neden oluyor. "Tartışmayı bizim için çözer misin?" diye soruyor, o derin mavi gözleri bana parıldıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Sinema yağı. Sonuna kadar."

Katy taburesinde zıplıyor, Callan'ı işaret ediyor ve gülüyor. "Sana söylemiştim!"

Yenilgiyle inliyor. "Tamam. İkiniz de kazandınız. Tereyağı olsun." Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Layla, bizimle *Küçük Denizkızı'nı* izlemek ister misin, yoksa seni vardiyandan aldığım için bara dönmek zorunda mısın?"

Ses tonundaki küçümseyici alay çok açık, ama hak ettiğimden daha azı değil.

"Seninle izlemeyi çok isterim. Üst kata çıkıp pijamalarımı giyeceğim." İşte. Kendimi resmen kılıcıma sapladım. Sayılır.

Gitmek için döndüğümde Callan adımı söyleyerek beni durduruyor. Arkamı dönüyorum ve o iç çekiyor, ismimi hiçbir şeyle takip etmiyor. Ağır ve biraz boyun eğmiş, biraz da kaybolmuş ve çok korkmuş bir ses.

Bu gece onu sarstı ve ben de artan stresine katkıda bulundum.

"Bu gece geldiğin için teşekkürler."

"Elbette. Seninle televizyon odasında buluşuruz." Usulca gülümseyip mutfaktan çıkıyorum, nefesimi toparlamak ve kalbimi normal ritmine döndürmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Televizyon odası aslında Callan'ın evinin üçüncü katının büyük bir kısmını kaplıyor. Burası, yatar koltuğa dönüşen çekmeceli bölmeleri olan süper rahat bir koltukla tamamlanmış bir sinema odası. Odada hoparlörler, buz makinesi olan bir bar, bir buzdolabı ve tek bir düğmeye dokunarak tavandan tabana pencereleri kapatan gölgelikler bulunuyor.

Burası aslında bir bekar evi.

Yine de güzel bir tane ve ona gölge düşürmüyorum. Onunla ilk tanıştığımda Oliver'ın da böyle bir düzeni vardı. Bir Ritz-Carlton rezidansında yaşıyordu ve bana köşedeki sinemadan gerçek patlamış mısır ve şeker getiren bir kapıcısı vardı. Hayatında bir gün bile şımartılmamış on dört yaşında bir çocuk için bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Her gece Amelia'nın Oliver'la evlenmesini dilediğimi hatırlıyorum.

Ona tapıyordu ve o da bir kraliçe gibi muamele görmeyi hak ediyordu. Onun tüm endişelerinin -benim de büyük bir parçası olduğumu bildiğim endişelerinin- para ve sevginin boşluğunda kaybolmasını dilediğimi hatırlıyorum. Ve öyle de oldu. Peri masalına sahipti. Callan'ın stresi ve endişeleri benim için kayıp değil. Sadece onları hatırlayamayacak kadar kendimi kaptırmıştım.

Şimdi onun iyilik perisi rolünü oynama ve dileklerini yerine getirme zamanı.

Üzerime kapüşonlu bir tişört ve cennet gibi yumuşacık bir eşofman giyip üst kata çıkıyorum.

Callan, kalçasında Katy ve diğer elinde tereyağlı patlamış mısır kasesi ile merdivenlerden koşarak çıkıyor. Yumurtalıklarım aynı anda hem patlıyor hem de benimle alay edercesine gülüyor. İşte bu yüzden buraya gelmedim. Onu her gördüğümde, amım bir nanosaniye içinde bilerek uykuda olmaktan istemeyerek aktif olmaya geçiyor.

Bu biyolojik.

Sizi becermenin en iyi yollarını bilen ve aynı zamanda yetim yeğenine inanılmaz bir baba figürü olan muhteşem, kaslı bir adam güçlüdür. Bu kadın

Porno. Özellikle de ön kolları tam teşhirdeyken ve pazuları yumuşak pamuklu gömleğini orospu haline getirirken. Ayrıca, bana kızgın ve bu bir afrodizyak olmamalı, ama öyle.

Ne diyebilirim ki?

İnsan ruhu her zaman mantıklı davranmaz ya da bizim yararımıza hareket etmez.

Katy'yi yere bırakıyor ve Katy en sevdiği yere doğru koşuyor, onun için burada tuttuğu *Frozen* battaniyesini kapıyor ve altına giriyor.

Callan kendi koltuğunu seçiyor, ben de benimkini seçiyorum, o filmi açıyor ve her şey çok gergin. Özellikle de *Küçük Deniz Kızı*'ndaki Eric, Callan'a benzediği için. Daha önce hiç fark etmemiştim ama evet, kesinlikle benziyor ve şimdi yeni bir Disney filmi aşkım var, bunun için teşekkürler.

Katy aramızda, kucagında hepimizin içine daldığı kocaman bir kase patlamış mısır var.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye soruyor, Katy'nin üzerine eğilip kulağıma fısıldıyor. Kolunu kanepenin üst kenarı boyunca uzatıyor, ta ki eli kendisinden en uzaktaki omzun yanındaki derinin üzerinde durana kadar.

"Ne?" Başımı ona doğru çevirdim. Ona ikinci bir bakış bile atmamıştım çünkü merhaba, onu ekranda çizgi film formunda görüyorum, bu da bir şekilde canlı aksiyon versiyonundan daha güvenli hissettiriyor. Ama şimdi adamın kendisi tüm odağımı talep ediyor. "Hayır. İstemediğimi biliyorsun."

"Bir sevgili o zaman?"

Çok havalı. Çok rahat. Ve ben çok telaşlıyım.

"Hayır."

Sırıttırıyor ve parmağıyla saçımın bir tutamını yakalayıp döndürüyor. "Güzel. Yani dışarıdayken anlaşmamızı bozman konusunda endişelenmeme gerek yok mu?"

Kahretsin, onu kıskanmak beni tahrik ediyor. Üstüne çıkmanın söz konusu olmadığını anlamıyor mu? "Hayır. Sana bunu yapmayacağımı söylemişim. Bu sahte olabilir ama ben sözüme sadık kalırım."

Saçlarımı serbest bırakıyor ve eli etrafımızda dolaşarak parmağıma taktığım yüzüğe dokunuyor. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Bayan İncil gitmişti.

"Yapabilseydim, bu elması eline yapıştırdım."

Eli tekrar etrafımıza dolanıyor ve ondan çaldığım kapüşonun arkasına yapışıyor. Onunla bir oyun oynuyorduk. Yatağın üzerine bırakıyorum ve eve geldiğimde sihirli bir şekilde yine onun gibi kokuyor. Belli ki, onu giyiyor, kokusunu bastırmak için bir süre takıyor ve sonra tekrar çıkarıyor.

ve benim için bırakıyor. Yakın zamanda giydiğini biliyordum ve dayanamadım. Bunu arsızca bulacağını düşündüm. Şimdi bu düşüncemi tekrar gözden geçiriyorum.

Odanın karanlığında gözleri benimkilerle buluştu. Şiddetli. Sarhoş edici.

"O elması neden eline yapıştırmak istediğimi biliyor musun?

o tişörtün benim gibi koktuğundan emin olur musun?"

Aynı anda hem başımı sallıyorum hem de yutkunuyorum.

"Benim olduğumu hayal etmeye cüret ettiğim için değil, sözüne güvenmediğim için de değil. Ama benim gibi kokmandan hoşlandığım için. Benim kokumla çevrelenmek istemen hoşuma gidiyor. Eğer o taş elindeyse, bu senin yasak bölge olduğun anlamına gelir. Şu anda aklımı başıma getiren tek şey bu çünkü bu gece seni gören her erkeğin ne düşündüğünü çok iyi biliyorum ve bu da beni en az senin bütün hafta hayalet gibi dolaşman kadar sinirlendiriyor. Bunu sana söylememem gerektiğini biliyorum. Sahte ve sıradan bir ilişki sürdürdüğümüzü biliyorum ama şu anda kendimi sıradan hissetmek için berbat bir zaman geçiriyorum, Layla."

Orada bitiyor ve beni kendisinin çizgi film versiyonunu izlemeye zorluyor. Tüm gülümsemeleri. Bütün gamzeler. Alnından geriye doğru taranmış uzun siyah saçları. Kendini toparladığı ve Ariel için her şeyi riske attığı tüm o anlar.

Film bitiyor ve ikimiz de aşağı baktığımızda Katy'nin uyuduğunu görüyoruz, boş kâse kucağında duruyor. Callan kaseyi alıp sehpanın üzerine koyuyor ve sonra onu kollarına alıyor. Hemen ayağa kalkıyorum, onları takip ediyorum ve atılmış denizkızını kapıp göğsüne sıkıştırıyorum.

Callan onu alt kata ve doğruca yatak odasına taşır. "Dişlerini fırçalamadık," diye düşünüyor.

"Siz söylemezseniz Bayan Bible'a söylemem."

"O çoktu, değil mi?" Bana sırtıyor. "Sadece ben değil miydin?" "Hayır. O çok fazlaydı. Ama sanırım bu onun iş tanımında var." Başını uzlaştıracı bir şekilde salladı.

"İyi geceler Uğur Böceği." Katy'nin alnını, sonra da burnunun ucunu öpüyor, battaniyenin omuzlarına kadar geldiğinden emin olarak onu yatırıyor ve ben kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Onlara duygusal olarak bağlanmamaya çalışmak, idam mangasının önünde durup vurulmamayı ummakla eşdeğer.

Gece lambasını yakıyor ve sonra elimi sıkıca kavrayarak beni yatak odasından çıkarıp kendi yatak odasına götürüyor. Bana doğru yürüyor

Dizlerimin arkası yatağa çarpıp bükülene kadar yatakta oturmaya zorluyor.

Önümde diz çöküyor, göz hizamıza geliyor. "Neyi sormaya hakkım olup olmadığından emin değilim. Bizi içine soktuğum bu durum tehlikeli. Bu bir yalan. Seni içine çektiğim bir yalan. Bunu biliyorum. Benden hiçbir şey istemedin ve ben senden her şeyi istiyorum. Ama lanet olsun, Layla, artık seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Ellerini saçlarında gezdiriyor. Keyfi yerinde değil ama konuşurken o kadar dürüst ki, bu beni tedirgin ediyor.

"Biliyorum."

Sanki anlamıyormuşum gibi başını sallıyor. "İyi bir yerde olduğumuzu hissediyordum ve sen buraya taşındığın anda bir şalter indirdin. Eğer yanlış bir şey yaptıysam ya da söylediysem, bana söylemeni istiyorum. Çünkü Bayan Bible üç kez daha gelecek. Ve bu gece iyi geçmedi." Dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor ve görmezden gelemeyeceğim bir bakışla bana bakıyor. "Bütün bunların başıma yıkılmasından ve Katy'yi kaybetmekten korkuyorum."

Masmavi gözlerine bakarken uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, yumuşak, kalın telleri hissediyorum. Ona dokunuyorum ve dokunmamam gerekiyor ama onu özledim. Özledim. O haklı. Eskiden istediğimiz her şeyi konuşabilirdik ama sonra ben her şeyi mahvettim.

"Katy'yi kaybetmeyeceksin. Ben..." Doğru kelimeyi bulmak için dudaklarımı yalıyorum. Callan'ın ona karşı bir şeyler hissetmeye çalıştığını ve bunun beni nasıl etkilediğini bilmesini istemiyorum. "Ürktüm," diye bitiriyorum. "O yüzüğü parmağıma taktın, buraya taşındım ve her şey çok hızlı oldu. Sonra aynı sabah Patrick en sevdiği akıl oyunları ile okula geri döndü ve bu çok fazlaydı. Bu beni uçuruma sürükledi."

Yüz ifadesi kararıyor ve elleri uyluklarıma gidiyor, onları sıkıca, neredeyse sahiplenerek tutuyor. "Ne tür akıl oyunları?"

Başımı sallayarak bunu geçiştirdim. Bundan bahsetmemeliydim. Patrick hakkında konuşmak ya da düşünmek istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum ama Callan ve tüm bunlar benim için dönüm noktasıydı.

"Önemli bir şey değil. Üstesinden geldim ve bu sefer hayatımdan temelli çıkmasını umuyorum. Sen benim profesörüm ve iş yerinde yarı patronumsun ama seni önemsiyorum, Katy'yi önemsiyorum ve tüm bunları nasıl dengeleyeceğimi bulmam gerekiyordu. Burada bir alan yaratmanın çözüm olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı ve üzgünüm. Bunu doğru şekilde yapmadım."

"Neden bana bir şey söylemedin?" Kalçalarımı sıkıyor, bana yalvarıyor.

"Çünkü senin zaten yeterince işin var, bir de ben ekleme yapmayayım ve bu sorunla ben uğraşayım."

"Evet, ama o güzel kafandan neler geçtiğini bilirsem daha kolay olur çünkü o zaman belki yardım edebilirim. Sana yardım etmek istiyorum, Layla. Benim için çok şey yapıyorsun ve bundan hiçbir şekilde zarar görmeni istemiyorum. Bu iş için üç ayımız kaldı. Bunu benimle dürüst ve açık bir şekilde yapabilir misin?"

Tırnaklarım kafa derisini kazıyor ve gözleri bir anlığına kapanıyor, dudakları aralanıyor. Birbirimize dokunmak bu kadar kolay ya da bu kadar rahat olmamalı ama öyle. Konuşmak bile kolay. O çok... mantıklı. Ve zeki. Ve tutkulu. Ve seksi. Ve eğlenceli. Ve şefkatli. Ve sadece... iyi.

O her şeye sahip, her kutuyu işaretliyor ve onu her gördüğümde bunu hatırlıyorum.

Geleceğim için istediğim türden bir adam olduğunu hatırladım. Sadece henüz onun için hazır değilim. Eğer bundan beş yıl sonra olsaydı, onun yatağına ve kalbine düşerdim ve bu konuda tereddüt etmezdim ya da iki kez düşünmezdim.

Ama şimdilik.

"Evet," dedim ona. "Bunu seninle yapabilirim." Bu sefer ciddiymdim.

"O ne, iki, üç, başla!" Layla ciyaklıyor ve hem o hem de Katy, içindeki kumun yarısı dökülmeden önce taret şeklindeki kalıbı çevirip yerleştirmek için çabalıyor. Layla kalıbı hafifçe kaydırıyor, böylece

Kalenin ana bölümünün yanında, sonra da tepesine vuruyor. Katy'ye bakar. "Hazır mısın?"

Katy sertçe başını sallar. "Hazır. Yapabilir miyim?"

Layla biraz geri çekilerek Katy'ye çalışması için daha fazla yer açıyor. "Devam et, bebeğim. Yavaşça kaydır ve nasıl yaptığımızı görelim."

Katy dizlerinin üzerine çömelir, tüm vücudu kuma bulanmıştır. İki elini kullanarak kalıbı yavaşça yukarı doğru çeker ve işte kalenin diğer kulesi, eksik olan küçük bir kum parçası dışında mükemmeldir.

Katy gülümsüyor. "Prens heykelciklerimi getirmeliydik. Bu şekilde kalede yaşayabilirler."

"Oh, bu iyi bir karar. Bir dahaki sefere kesin. Değil mi?" Kumda oynamalarını, kazmalarını ve yaratmalarını izlemek yerine kitabımı okuyormuş gibi yaparken Layla beni kontrol ediyor.

Gözlerimi güneşe karşı kısarak, "Bir dahaki sefere kesinlikle," diyorum.

Dün geceki fiyaskodan sonra, Layla ve ben işleri yoluna koymuş gibiyiz. Konuştuk ve sonra yatakta yan yana uyuduk ve sonra bu sabah

Katy uyandı ve denizkızı olma pratiği yapmak için plaja gidip gidemeyeceğimizi sordu. Ona evet dedim ve şaşırtıcı bir şekilde Layla da bize katılmayı kabul etti. Burası çok sıcak. Temmuz güneşi bulutsuz, soluk mavi gökyüzünde yükseliyor ama ne Layla ne de Katy sıcaktan rahatsız görünüyor. Ya da kalabalıktan.

plajın dolu olduğunu düşünürsek. Burası benim favori plajım. Boston'un yaklaşık kırk beş dakika kuzeyinde, ama çocukken ailemin Declan ve beni götürdüğü yer.

Ailelerinin Cape Cod veya Martha's Vineyard'da evleri olan bazı arkadaşlarım gibi değildik. Şemsiyeler, battaniyeler, havlular, yiyecek ve içecek dolu soğutucularla arabaya doluşur ve bütün günü kum ve dalgaların içinde geçirirdik. Katy de aynı şeyi yapmayı çok seviyor. Onu SPF 50 mayo ve güneş şapkasıyla birlikte muhtemelen gerekenden daha fazla güneş kremi sürmeye zorlasam bile.

Layla kalçalarının üzerine oturur ve yaptıkları işi değerlendirir. Kadın dizlerinin üzerine çökmüş, domalmış, kıcı havada, Katy'yle birlikte bu devasa kumdan kaleyi inşa ederken göğüs dekoltesi gözler önündeydi. Sabahtan beri hiçbir şeyi saklamayan mayomun içinde azgın bir ereksiyon yaşıyorum. Bu yüzden yardım etmek için pek kalkmadım.

Bu ve ikisini birlikte izlemeyi seviyorum.

Katy, Willow'u çok özliyor. Terapisti bana Katy'nin yaşadığı her şeyin normal olduğunu, bunun acelesi ve tedavisi olmadığını söyledi. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin dolduramayacağı bir parça eksik. Bu onun için ömür boyu sürececek bir kalp ağrısı olacak.

Layla bunu herkesten daha iyi biliyor. Onu bu iş için bu kadar mükemmel yapan da bu.

Bu aynı zamanda ikisini birbirine bağlayan şeydir.

Aralarında zaten konuşulmayan bir dil var gibi görünüyor ve Katy'nin ona güvendiğini ve bana ya da terapistine söylemediği şeyleri ona anlattığını biliyorum.

Layla sonunda kumdan kaleyi bir sanat eseriymiş gibi incelerken, "Sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum," diyor.

"Hendek mi?" Katy, Layla'nın duruşu ve ifadesiyle alay ederek soruyor.

"Evet! Katy, bunun gelmiş geçmiş en iyi kumdan kale olması için kesinlikle buna ihtiyacı var. Bir hendek harika olur." Layla elini ona uzatıyor ve Katy de çakıyor. "Sen hendeği kazmaya ne dersin, ben de kovaya su doldurup geri getireyim?"

"Tamam. Ama ondan sonra yüzmeye gitmek istiyorum. Eğer yüzme ve dalış alıştırmaları yapmazsam denizkızı olmakta asla iyi olamam."

"Çok mantıklı. Sen kaz, ben hemen döneceğim."

Layla zıplayarak ayağa kalkıyor ve elinde kireç yeşili bir kovayla suya doğru ilerliyor.

"Eğleniyor musun?" Artık sadece ikimiz olduğumuz için soruyorum.

Katy öfkeyle mükemmel hendeği kazmakla o kadar meşgul ki cevap verirken beni fark etmiyor. "Layla'ya yeni sürprizi için bir resim yapabilir miyim?"

"Kesinlikle. Çerçeveletip duvara asacağız." Bu kabul edilebilir bir cevapmış gibi başını sallıyor.

"Peki... eğleniyor musun?" Bastırıyorum.

"Sence bugün gökyüzünde hiç bulut olmadığı için annem ve babam bizi izliyor mudur?"

Vay canına. Ne kadar zekice bir soru. "Bence öyle. Bence denizkızı olma pratiği yapman için mükemmel bir plaj günü geçirmeni istediler. Uğur Böceği, her gün yanında olmamaları seni izlemedikleri ve sevmedikleri anlamına gelmez. Sen her zaman onların kızı olacaksın, tatlım. Her zaman."

"Cal Amca, ben bir denizkızı olmak istiyorum ama sanırım bir kuş da olmak istiyorum, böylece gökyüzüne uçup onları cennette bulabilirim."

Orospu çocuğu.

"Uğur Böceği, şimdilik suda kalalım. Büyüdüğünde uçuş konusunda çalışabiliriz. Bir kuş o kadar yükseğe uçamaz ama sana söz veriyorum, seni cennetten izliyorlar ve seninle gurur duyuyorlar."

İki dakika sonra Layla elinde suyla koşarak geri geliyor ve yemin ederim bunu bana işkence etmek için yapıyor. *Baywatch* gibi, ama Pamela Anderson'dan milyon kat daha seksi ve daha az sahte.

"Suyu aldım." Eğilip suyu hendeğe döküyor ve hepimiz kanalın doluşunu izliyoruz. "Mükemmel. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi kumdan kale."

"Bir keresinde annemle bir tane yapmıştım. Bunun iki katı büyüklüğündeydi. Sonra babamın ayağı takıldı ve içine düştü."

"Gerçekten mi? Bu çok komik." Layla, Katy ailesinden her bahsettiğinde benim gibi endişelenmek yerine yüksek sesle gülüyor. "Ne kadar komik ve özel bir anı bu. Her yeni kumdan kale yaptığında aklına gelecek bir anı."

Katy hafif bir gülümsemeyle, "Evet, sanırım yapacağım," diye onaylıyor.

Bunu nasıl daha iyi yapacağımı öğrenmeliyim. Haftanın her günü eğlenceli bir amca olabilirim ama ebeveyn olmak çok zor. Ne söyleyeceğimi ya da doğru şeyi yapıp yapmadığımı asla bilemiyorum.

Ebeveynliğin bir el kitabıyla ya da en azından bir başvuru kılavuzuyla birlikte gelmesi gerekir.

Ebeveynlerimizin mükemmel olmalarını bekleriz, ancak onların da bizim gibi insan olduklarını unuturuz. Yine de, bu bana mahkemede yardımcı olmuyor ve bu bana yardımcı olmuyor

doğru yapamadığım zaman.

"Biliyor musunuz, ailemle çok fazla plaja gitmezdim," diye devam ediyor Layla. "Annem de kız kardeşim gibi kızıl saçlı ve çok açık tenliydi. Bu yüzden ne zaman güneşe çıksalar, güneş kremi sürmüş olsalar bile ıstakoza dönüşüyorlardı." Layla iki eliyle kıskaçlar yapıyor ve onları Katy'ye şaklatıyormuş gibi yapıyor.

Katy kıkırdayarak bir ciyaklamayla onlardan uzaklaşıyor ve ben de rahatlıyorum. "Sebastian gibi."

"Sebastian gibi!" Layla Katy'yi işaret ediyor. "Sadece Sebastian bir yengeç, ıstakoz değil."

Katy ayağa kalkıyor ve üzerine yapışan kumların bir kısmını silkeleyerek küçük bir vücut hareketi yapıyor. "Yengeç neden okyanusu geçti?"

"Neden?" Layla pür dikkat gülümseyerek soruyor. "Çünkü o bir yengeç!"

Gelmiş geçmiş en saçma espri ama ben gülmekten kırılıyorum, Layla da öyle, çünkü Katy'nin espriyi yapış şekli altın değerinde.

"Su!" Katy okyanusa doğru koşuyor ve ben de peşinden gidiyorum. Layla da bize katılıyor ve Katy ıslak kumlara çarpmadan hemen önce elini tutup onunla birlikte yürüyorum.

"Cinayet, bu çok soğuk," diye dişlerimin arasından tıslıyorum, Atlantik'in soğuk suları kumdan yukarı doğru hızla gelip ayaklarıma ve inciklerime sıçrarken yüzümü buruşturuyorum.

Katy tiz bir çığlık atıyor, mayosunun alt yarısı dalganın yükünü taşıyor. "Daha derine," diye ısrar ediyor.

"Uğur Böceği, ancak bu kadar derine inebilirim."

"Yani taşaklarının donmuş kokteyl zeytinine dönüşmesinden korktuğun için mi?" Layla sadece benim duyabileceğim şekilde alaycı bir sesle fısıldıyor.

Ona yan gözle bakıyorum, bakarken de bikinili haline hızlıca bir göz atıyorum. "Yüzde yüz doğru."

Karşılığında çarpık bir gülümseme alıyorum. "Bunu gördüğümü biliyorsun." "Neyi?" Masumca sordum.

"Uh-huh. Kadınlar bir erkeğin bizi süzdüğünü her zaman anlar."

Pişmanlık duymadan omuz silkiyorum, ona aynı şeyi bir kez daha yapıyorum, ancak bu sefer çoktan yakalandığım için o kadar da gizli değil. Bütün gün onu süzmediğimi düşünüyorsa kafası iyi olmalı.

"Bikininin rengini beğendim. Kırmızı sana çok yakışıyor."

Ve çok seksi. Üçgenler amını ve göğüslerini kaplıyor, hepsi de iplerle vücuduna tutturulmuş. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, Red Sox şapkasının arkasından geçirmiş ve gözlerini beyaz yansıtıcı güneş gözlükleriyle kapatmış. O benim gençlik hayalim. Spor şapkasından vücuduna ve kıza kadar her şey benim fantezimin hayata geçmiş hali.

Geçmişte Katy ile birkaç kez okyanusa gitmiş olduğum için güneş gözlüklerimi ve Boston Rebels şapkamı plaj sandalyemde bırakacak kadar akıllıydım. Kız her şeyi ıslatıyor. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama ne olursa olsun, bu mutlaka oluyor.

"Cal Amca, biraz daha," diye itiraz ediyor Katy, beni yanımdaki sirenden uzaklaştırarak. "Elimi tutmak zorunda değilsin. Ben bebek değilim."

"Tamam. Ama her zaman benden en fazla iki adım uzakta olacaksın," diye uyarıyorum.

Katy bana gözlerini devirdi. "Tabii ya." Elimini bırakıyor ve okyanusta biraz daha derinlere dalıyor, soğuk sudan rahatsız olmadığı belli.

Yaklaşık on bin kez göz kırpıyorum ve sonra Layla'ya doğru dönüyorum. "Bu ne zaman başladı?"

Layla yüz ifadem karşısında kıkırdıyor. "Sanırım muhteşem göz devirme sanatını öğrendiğimde onun yaşlarındaydım. O da muhtemelen kampta öğrenmiştir."

"Harika," diye kestirip atıyorum, Katy'nin ellerine su alıp havaya fırlatmasını ve her yöne su parıltıları göndermesini izliyorum.

Ama şimdi ciddi bir sorunum var.

"Göğüs uçlarını ne zaman deldirdin?" Bikini üstündeki halterlerin dış hatlarına bir kez daha bakarak soruyorum.

Gülümserken hızmasındaki elmas küpe güneş ışığında parıldıyor. "Taşındığının ertesi günü. O sabah meme uçlarını deldirmek istemediğinden bahsetmiştin ve ben de kendi kendime, biliyorsun, meme uçlarını deldiren bir kız olduğumu düşündüm. Ben de gittim ve yaptırdım."

"Umursamaya ya da kıskanmaya iznim olmadığının farkındayım ama birinin göğüslerine ve meme uçlarına dokunmasından rahatsız olduğumu itiraf etsem kötü mü olur?" Ben olmayan biri.

"Aslında, arkadaşın Lenox'un evine gittim ve onları yaptırdım." "Ne?!" diye bağırdım ve yanımdan geçen birkaç kişinin garip garip bakmasına neden oldum.

Ben. Başım tamamen ona doğru dönüyor, yüzündeki eğlenceyi yakalayana kadar vücudum geriliyor. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Şapkasının kenarını düzeltiyor, yüzünü daha fazla örtmek için biraz indiriyor. "Tabii ki seninle taşak geçiyorum. Şimdiye kadar sana söyledim,

yapmaz mıydı? Bunu yapacağını mı düşündün?"

Katy'nin okyanusta oynamasını izlemeye döndüğümde tereddüt ediyorum. Yani, bir yandan bana söyleyeceğini düşünüyorum ama diğer yandan belki de söylememiştir çünkü onunla asla o çizgiyi aşmayacağını bilsem bile çok kıskanacağımı biliyordur. Çoğunlukla insanları mürekkepli, ama piercing yapmayı biliyor ve dükkanında bunu yaptıklarını biliyorum.

"Sizin için iyi bir iş çıkarabilirdi, bu yüzden şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum."

Yatıştırıcı bir şekilde kolumu okşadı. "Ben olsam öyle yapmazdım. Gariplikten bahsediyoruz. Bunu yapan *kadın*," diye vurguluyor, bana hala gözle görülür bir şekilde güler, "çok evli bir adam."

"Acıyorlar mı?" *Ağrıyorlar mı? Hassas mı? Hassas mı? Bana hepsini anlatın ya da daha iyisi gösterin.*

"Artık çok fazla değil. İlk birkaç gün öyleydi." "Şu anda beni deli ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Ayaklarının üzerinde öne doğru sallanıyor ve gözlerini suya dikeyyor. "Evet ama seni üstsüz görmenin beni ne hale getirdiğini zaten biliyorsun, o yüzden muhtemelen şu anda ödeşmiş sayılırız. Sadece bakmak ve dokunmamak Callan ve Layla'yı azgın kaltaklar yapar. Ne olacaksa olsun, dostum. Cinsiyetsiz bir paradigma içinde sıkışıp kaldık."

"En azından kendimizin farkındayız," diye espri yapıyorum.

"Cal Amca!" Katy, önümde neredeyse yakalama mesafesinde olmasına rağmen haykırıyor. "Dalışımı izle."

Dönüyor ve ellerini başının üzerine uzatırken bana sırtını veriyor. Yuvarlanan bir dalga tam üzerine doğru gelirken, dalganın üzerinden suya dalıyor. Birkaç saniye sonra, saçlarını Ariel'in filmde yaptığı gibi geriye savurarak, yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle ortaya çıkıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Dec ve Willow'un bunları asla göremeyecek olması beni ikiye bölüyor.

"Bu inanılmazdı!" Ellerimi çırparak haykırıyorum. "Biliyor musun, biraz daha büyüdüğünde sana şnorkelle dalmayı ve paletle yüzmeyi öğretebiliriz."

"Sadece paletle yüzmek istiyorum," diye beni bilgilendiriyor, ama ayağa kalkıp bir sonraki dalgada her şeyi yeniden yaparak yoluna devam ediyor.

"Kızların sorunlu olduğunu söylersem cinsiyetçi mi davranmış olurum?"

Layla gülüyor. "Öyleydim ve bunu bir iltifat olarak görüyorum, yani hayır. Aslında on altı yaşına kadar sorunlu biri olduğumdan bile emin değilim. Sonra bela oldum ama

iyi bir sorun."

"İyi bela ne demek?" Ona doğru, göğüslerine ve sonra tekrar denize bakarak soruyorum.

Göz ucuyla onu sırtırken yakalıyorum. "Çok başarılı bir öğrenciydim ve Amelia zaten yeterince şey yaşadığı için onu üzme ya da endişelendirmek istemezdim ama elimden geldiğince çizgilerin dışına çıkmayı severdim. Bu konuda hâlâ öyleyim."

"Bu yüzden metal. Ama dövme yok," diye not düşünüyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Onlar sonsuza dek kalacak ya da en azından kurtulmak için çok uğraşmak gerekecek ve ben cildimi bu haliyle seviyorum."

"Ben de," dudaklarımdan filtresiz bir şekilde dökülüyor, ama o yorum yapmadan ya da bana göğüslere bakmayı ve açık imaları bırakmamı söyleyemeden, omzuma sıcak, ıslak bir *sıçrama oluyor*. "Kahretsin-"

"Cal Amca! Omzuna bir martı pisledi." Katy bir kahkaha patlatırken kolları karnını sarıyor.

Yeterince eminim, üzerimde beyaz bir yapışkan sıçrama var.

"İğrenç." Layla yanımda kıkırdıyor. "Bu iyi şans getirir."

İnanamayarak ona döndüm. "Neden insanlar hep böyle söylüyor? Bir kuşun omzuma pislemesinin hiçbir şanslı yanı yok. Şimdi suya sonuna kadar girmem gerekiyor."

"Kesinlikle öyle." Bundan çok keyif alıyor.

"Biliyorsun, ben gireceksem sen de gireceksin."

"Ne-" Kollarımı beline doladığımda ve onu havaya kaldırdığımda sadece sözleri kesildi, bir çılgılığa dönüştü. Hiçbir uyarıda bulunmadan ikimizi de doğruca suyun içine bırakıyorum. Yuvarlanıyoruz, buz gibi suyun altındaki kumlara çarpıyoruz çünkü o kadar da derinde değiliz.

Tanrım, bu çok soğuk.

Tam ikimiz de başımızı kaldırıp hava almaya başlamıştık ki bir dalga yüzümüze çarparak bizi geriye savurdu. İkimiz de suya battık ve ben Layla'yı sıkıca kavradım, ayaklarımla kumu iterek bizi sudan çıkmaya zorladım.

Layla yüzüme doğru su tükürerek geldi. "Bu hiç hoş değildi!" diye bağırıyor ve elindeki suyu bana sıçratmak için elimden kurtuluyor.

Onu siliyorum ve omzumun da kuş pisliğinden temizlendiğinden emin oluyorum. "Hiç eğlenceli değilsin," diyerek ona karşılık veriyorum ve bir avuç dolusu kendi suyunu. "Bela olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bela mı görmek istiyorsun?" Tuzla kaplanmış güneş gözlüklerini sırlıklam şapkasına geçirirken alay ediyor. Benden bir adım geri çekiliyor ve Katy'nin elini tutuyor, sanki artık ciddiymiş gibi. Katy sanki tüm bunlar hayatında gördüğü en eğlenceli şeymiş gibi hala kahkahalarla gülüyor. "Buraya gel, Katy. Yakalayalım onu!"

İkisi bir olup üzerime çullanıyor, tekmelerle ve avuç avuç suyla üzerime saldırıp beni daha da ıslatıyorlar. Kollarım soğuk suyun saldırısını durdurmak için nafile bir çabayla koruyucu bir şekilde havaya kalkıyor ve bunu yaparken görüşümü kaybediyorum. Yapmamam gerektiğini bilmem gereken bir taktik hatası çünkü Katy şimdi önüme, Layla da sırtıma tırmanıyor ve ikisi de soğuk etlerini benimkine bastırıyor.

Bir kolumu Katy'nin etrafına doluyorum ve sonra arkaya uzanıp Layla'yı tutuyorum, kışını çimdikliyorum.

"Pislik!" diye bağıyor kulağıma, ama hiç ısırıyor.

"Seni yakaladık!" Katy müthiş bir örümcek maymun taklidi yaparak yüceliyor. İkisi de bana sarılmışken, bizi sudan çıkarıp sıcak kumlara, havlu, plaj sandalyesi ve şemsiyelerden oluşan düzeneğimize fırlatıyorum.

Katy üzerimden kayıyor, hemen havlusunu kapıp kendi etrafına sarıyor ama Layla'nın o kadar kolay kurtulmasına izin vermiyorum. Bir anda, ellili yıllardan fırlamış bir dans ediyormuşuz gibi onu vücudumun etrafında döndürüyorum ve önümde durduğunda, onu ikinci kez yere yatırıp serdiğimiz havlulardan birine sabitliyorum.

"Ah! Göğsün ve mayon çok soğuk," diye bağıyor altımda, beni itmeye çalışırken gülüyor.

Bizi daha derine bastırıyor ve yüzümü boynuna gömüyorum, buna engel olamıyorum. Elini sırtımın ortasına bastırıyor, parmaklarını uzatıyor ve aynı anda ikimiz de kavga etmeyi ve kıvranmayı bırakıp sadece böyle uzanıyoruz

-Katmanlı, bağlı.

"Şapkamı mahvettin," diye suçluyor.

Tenine karşı sırtıyorum. "Sana yeni bir tane alacağım." Ellerimi havlunun içine sokup kendimi yukarı itiyorum ve ona bakıyorum. İkimiz de birbirimize gülümsüyoruz, tüm bu efordan dolayı biraz zor nefes alıyoruz. "Meme uçlarını incittim mi?"

Dudaklarının arasından bir kahkaha süzüldü. "Hayır. Bence iyiler."

Tekrar ona bakmadan önce sert meme uçlarını ve ıslak kıyafetine bastıracağı cazip halterleri fark ederek aramızda aşağıya bakıyorum. "Yapabilirim

kontrol edin. Yırtılma ya da enfeksiyon belirtisi olmadığından emin olun. Ben bir doktorum, biliyorsunuz."

Bana gözlerini deviriyor. "Kuş pisliğinin şans getirmediğini söyleyen biri için şansını çok zorluyorsun."

"Ama öyle olduğunu söylemiştin," diye karşı çıktım.

"Cal Amca, ben acıktım," diyor Katy, sandalyelerden birine gidip oturuyor ve ona yardım etmemi bile beklemeden elimizdeki soğutucuyu karıştırmaya başlıyor.

İnliyorum ve Layla bana şakacı bir sırıtışla omuzlarımdan iterek üzerinden inmemi sağlıyor. Ayağa kalkıyorum, elini tutuyorum ve onun da aynı şeyi yapmasına yardım ediyorum.

"Sanırım haklıymışsın. Kuş pisliği o kadar da şanslı değilmiş Cal Amca." Katy'ye katılmak için ayağa kalkarken omzumu okşadı. "Sanırım senin yerinde olmak kötü."

Hiçbir fikri yok.

"Y Hastamızın kanaması var ve hayati değerleri düşüyor. Ne yapacaksınız?"

Kahretsin, bu kadından nefret ediyorum. Bu kadından hep nefret ettim.

"Kanamasını durdurun." *Açıkça*. Son kısmı içten içe çıtlattıyorum. Aşırı derecede kanayan yaraya kocaman bir gazlı bezle bastırıyorum ama bu Hoover Barajı'ndaki bir sızıntıyı düzeltmek için bir parça sakız yapıştırmaya benziyor. Yara, sonu görünmeyen kırmızı, yapışkan bir şeyle dolup taşıyor. Ter alnımı kaplarken kendi nabzım göğsümde çekiç gibi çarpıyor, ama yine o yüksekliğe biniyorum. Bir türlü doyamadığım.

"Temel odak noktalarınız nelerdir?" Dr. Swanson tahammül edemediğim bir kendini beğenmişlikle bana kayıtsızca bakıyor.

Seni hayali neşterimle öldürmeyeceğim.

"ABC'ler," diye cevap veriyorum net bir şekilde. "Her zaman." Bunu biliyorum. "Peki onlar?"

"Hava yolu, solunum, dolaşım," diye bağırdım. "Kanaması var ve ameliyathaneye ihtiyacı var. Karnındaki kurşun yarasını tedavi edemem ama planım onu stabilize etmek ve böylece ameliyathaneye canlı bir şekilde çıkmasını sağlamak."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye yumuşak bir sesle meydan okuyor, ancak bir cips gibi parçalanmak üzere olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum. Öyle bir şey olmayacak.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve daha iyi baskı uygulamak için ağırlığımı daha fazla ona veriyorum. "Hava yolunu emniyete alın ve kanamayı durdurun ya da yavaşlatın."

kaybettiklerini damardan sıvı ve kanla yerine koymak. Entübe edilmesi ve merkezi bir hat yerleştirilmesi gerekiyor."

"Mükemmel. Philips ve Brody, Bayan Fritz'in söylediği gibi araya girip hastanın hava yolunu emniyete almak ve santral damar yolu açmak ister misiniz? Layla, sen kanamayı durdurmaya devam et ama bu travmayı yöneten sen olduğun için arkadaşlarını yönlendirmekten çekinme."

Philips ve Brody içeri girdi ve üçümüz birlikte hastayı -yani simülatör hastamızı- ameliyathaneye götürecek kadar stabilize etmeyi başardık. En son bu kadar ter döktüğümde en azından orgazm olmuşum.

"Bugün herkes iyi çalıştı. Dr. Barrows benden hepinize yarın vaka çalışması yapmanız gerektiğini hatırlatmamı istedi."

Tutulmuş kaslarımı çalıştırmak için sırtımı bükerken inliyorum. Simülatör laboratuvarı, acil serviste çalışmak ve hayatım boyunca yaşadığım stres yüzünden gergin ve düğümlü bir yumak haline geldim. İyi haber şu ki, Stella'nın yemekleri ve onun restoranında yapmayı planladığım ev ödevim hâlâ dört gözle bekliyor.

Geçen haftaki içten konuşmamızdan ve Cumartesi günü sahile gitmemizden sonra Callan'la aramız daha iyi oldu. Eve makul bir saatte geliyorum ve ondan kaçmıyorum. En azından çok fazla değil. Yine de onunla fazladan zaman geçirmenin ikimiz için de iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum çünkü birlikteyken çok fazla cinsel gerilim yaşıyoruz ve ben bundan kaçınmaya çalışıyorum.

Özellikle de ben evdeyken.

Callan da bunun farkında olmalı çünkü beni zorlamıyor ve bana alan bırakmakta çok başarılı. Ofisini tamamen ele geçirdim ve o da bunu sorun etmiyor.

Bazı kolay flörtleşmeler ve nabzımı hızlandıran ateşli bakışlar dışında idare ediyoruz. Birbirimizi deli gibi isterken bunu saklamak için acınası bir iş yapıyoruz ama idare ediyoruz. Benim sorunum onu düşündükçe ve gördükçe ondan daha çok hoşlanmamdan kaynaklanıyor. Bu yüzden aktif olarak onu düşünmüyorum ve pasif olarak onu gereğinden fazla görmüyorum ve hepsi bu.

Ördek ve dokumayı iki buçuk ay daha yapabilirim.

Dışarı çıkıyorum, burnumdan derin bir nefes alıyorum. Yeni biçilmiş çimler ve yaz. Telefonum elimde vızıldarken ağır, bitkin bir nefes veriyorum.

Stella: Akşam yemeği için ne istersiniz yoksa menüden mi sipariş vereceksiniz?

Ben: Menü iyi. Bana özel bir şey yapmak zorunda değilsin.

Stella: Kahretsin, fikrini değıştirdiğini ve seni hayran gözlerle bekleyen ateşli doktora gideceğini umuyordum.

Ben: Ne beni bekliyor, ne de taparcasına bakan gözleri var.

Stella: Ne zaman çılgın salınızdan inmek ve inkar nehrinde yüzmeği bırakmak isterseniz, bana haber verin.

Ben: Büyükannen gibi karışmayı bırak yoksa Yelp'te sana bir yıldız veririm.

Çok tatlısın ama seni besleyen eli asla ısırmazsın. Yakında görüşürüz, sürtük.

Yakında görüşürüz, orospu çocuğu.

Binanın merdivenlerinden aşağı atlıyorum ama daha fazla ilerleyemeden birinin elimi tuttuğunu ve çekiştirdiğini hissediyorum. Başka bir el ağzımı kapattığında ciğerlerimden bir çığlık yükselmeye başlıyor.

"Shhhh," Callan kulağıma nefes veriyor. "Bizi yakalatmak mı istiyorsun? Hadi ama."

Eli ağzımdan düşüyor ve sonra beni tekrar çekiyor, beni T'den diğer yöne doğru peşinden koşmaya zorluyor.

"Ne yapıyoruz biz?" "Suşı yemeye gidiyoruz."

"Ha?" Elini çekerek onu durmaya zorladım. "Katy nerede?"

Bana karnımı şişiren gamzeli bir gülümseme veriyor. "Pijama partisinde."

"Ne? Kiminle?"

Beni binanın yan tarafına doğru sürüklüyor, böylece açıkta durmuyoruz. Bir omzunu silkiyor. "Bilmiyorum. Kampından bir kız."

"Ne demek onun kampından bir kız?" İnanılmaz bir şekilde ciyak ciyak bağırıyorum, elim havada uçuşuyor. "Çocuğunun kimin evinde uyuduğunu nasıl bilmezsin?"

Kıkırdıyor, bana yaklaşıyor, eli hâlâ benimkini tutuyor, başparmağı bileğimin iç kısmında geziniyor. "Holly St. Nick, ve evet, bu onun gerçek adı. Altı yaşında. Doğum günü beş Ocak. Annesinin adı Noelle St. Nick. Beacon ve Arlington'ın köşesinde yaşıyorlar. Annesi New York'lu bir mirasçı ama çocuk okuryazarlığı için kar amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışıyor. Sicili temiz, hız cezası bile yok. Erkek arkadaşı ya da babası yok ve Holly bir sperm bağışının ürünü."

Başımı salladım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Lenox'a geçmişini kontrol ettirdim." Sırıltısı orantısızlaşıyor, batan güneş arkasından pembemsi turuncu bir parıltı yayıyor. "Ama bana olan güveniniz çok büyük. Gerçekten çok etkilendim." Boştaki eliyle göğsümün ortasını dürtüyor. "Katy'nin tanımadığım biriyle gitmesine izin vereceğime gerçekten inandın mı?"

Bunu görmezden geliyorum çünkü hayır, görmezden gelmedim. "Lenox geçmiş kontrolü yapabiliyor mu?" Bana daha da yaklaştı. O kadar yakın ki parfümünün kokusunu alabiliyorum ve gözlerindeki mavinin her güzel zerresini görebiliyorum. O kadar yakın ki boynumu eğip

Onu gör.

"Lenox'un yapabileceği her şeyi size anlatmayacağım yoksa bir daha asla gece boyunca uyuyamazsınız. Sadece onun bilgisayar doğasının korkunç bir gücü olduğunu ve benim tarafımda olduğu için mutlu olduğumu bil." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve sonra göğsü benimkine değene kadar ileri gidiyor. Saçımı çekiştirip parmağına doluyor. "Suşiye geri dönelim."

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Kesinlikle. Ama eğer daha rahat hissediyorsan, buna çocuksuz bir geceden yararlanmak diyebiliriz. Bekâr ebeveynlere pek fazla verilmediğini duydum."

Gözlerimi kısıyorum, gülümsememek için dudaklarımı sert bir çizgi haline getirmeye zorluyorum. "Bana asılıyor musun?"

"Bu, size vurulmasından ne anladığınıza ve bu fikre karşı olup olmadığınıza bağlı."

Kalbim tam olarak buna ikna olmasa da hoş olmayan bir ses çıkarıyorum. "Bu ani değişiklik niye? Sevişmeme konusunda anlaşmıştık."

"Hayatımda hiç *sevişme* kelimesini kullanmadım. Bugün seni özledim. Seninle akşam yemeği yemek istiyorum. Bu kadar basit."

Swoon! Lanet olası bayılma! Seksi piç. Gerçek şu ki, ben de onu özledim. "Kurallarımı çiğnemeye mi çalışıyorsun?"

"Yine, bu sizin tanımlarınıza ve isteğinize bağlı. *Kırılma* kelimesi biraz sert değil mi sizce de? Ben sadece değişiklik yapılmasını öneriyorum. Ben senin nişanlınım." Bakışları gözlerini kırpmadan benimkilere dikti.

"Sahte nişanlı," diye hatırlatıyorum ona. "Doğru, ama pratik mükemmelleştirir."

Ugh. Çok tatlı. "Ne tür değişiklikler öneriyorsun?"

"Çok fazla soru soruyorsun." Hâlâ oynamaya devam ettiği saç tutamını çekiştiriyor. "Bu ilişkide vahşi ve maceracı olanın sen olduğunu sanıyordum."

"Sadece cevap ver," diyorum.

"Şu anda sadece seni yemeğe çıkarmak istiyorum," diyor hiç vakit kaybetmeden. "Suşi senin favorin ve buna hayır diyemeyeceğini biliyorum."

Lanet olsun ona. O haklı. Buna hayır diyemem. Ayrıca *ona* hayır demeyi giderek daha da imkansız buluyorum. İstedikimden bile emin değilim.

"Suşi de senin favorin," diye karşılık veriyorum ona.

"Doğru. Çok fazla ortak noktamız var. Bunu belirttiğine sevindim."

Duraklıyor, mizah onun her özelliğinde dans ediyor, ama bunun altında beni çeken bir kırılma var. Sanki sinirlerini hissedebiliyorum, kalbinin atışını duyabiliyorum. Burada olmaktan, benimle flört etmekten ve beni yemeğe davet etmekten endişeleniyor.

"Peki... muhteşem nişanlımla bir randevum var mı?" Tereddüt ediyorum.

"Hayır deme, Layla. Bu kolay bir cevap. Bana meydan oku. Kendine meydan oku. Seni nereye götürebileceğini gör. Söz veriyorum dibe vurmayacaksın. Benimleyken olmaz."

Bunu büyük bir içtenlikle söylediğinde kalbim göğsümde dört nala atıyor. Beni döndürüyor ve etrafımda döndürüyor ve yardım edemem ama onunla yolculuğun her saniyesini seviyorum. Gezinti sona erdiğinde başım dönüyor ve fırlamaya hazır oluyorum, bu da beni endişelendiriyor.

Yüzünü tarıyorum, hayır demem gerektiğini biliyorum. Randevu kaygan bir zemin. Ama o pek de iyi gizlenmemiş kırılma, karşısında çaresiz kaldığım güçlü bir silah. Adam ondan hoşlanmamayı imkânsız hale getiriyor.

"Katy gerçekten pijama partisinde mi?"

"Evet. Annesi sormak için aradığında Katy avazı çıktığı kadar 'EVET!' diye bağırdı ve öyle bir zıplamaya başladı ki tavanı delip geçeceğini sandım. Annesi Katy'nin gece korkularını biliyor ve

Hem annesine hem de Katy'ye beni istedikleri zaman arayabileceklerini söyledim. Bu arada, annesi beni bu gece yatıya davet etti ama ben kabul edilmiş bir adam olduğum için reddettim."

"O ne?!" Çığlık atıyorum, omurgam dikleşiyor, gözlerim daralıyor ve ellerim küçük yumruklar haline geliyor. Onun kıcını tekmelemek istiyorum. "Ne tür bir kadın bunu yapar?"

Parmaklarımı açıyor, ellerimizi yeniden birleştiriyor. Diğer eli yanağımda gezinirken gülümsemesi yumuşuyor. "Kıskanç olmanı ne kadar sevdiğimi bilemezsin."

"Kıskanmıyorum," diye çıkışıyorum, onu itiyorum çünkü dokunuşu beni ürpertiyor ve şu anda ürpermek istemiyorum. Kızgın olmak istiyorum. "Ben sadece... kızgıyım. Ve inanamıyorum."

Omuzları diken diken oldu. "Kıskanç olmakta sorun yok. Sana bakan her erkeği öldürmek istiyorum. Özellikle de Patrick'i." Çenesi sıkıştı ve Patrick'in adı bir küfür olarak çıktı.

"Kıskanmıyorum," diye üstüne basa basa söylüyorum, çünkü kıskanmıyorum. Her ne kadar onun kıskanç olduğu düşüncesi beni istemeden de olsa gülümsetip kıvrandırsa da. Onu bu düşünce zincirinden uzaklaştırıyorum. "Katy'ye gece boyunca göz kulak olması için böyle bir kadına güvenebileceğinden emin misin?"

Beni biraz daha süzüyor, o sertlik tekrar flörtün içine kayıyor. "Bence Katy iyi olacak. Hatta onun için iyi olacak. Ee... suşi? Bana hâlâ bir cevap vermedin." Başını eğiyor, biraz fazla uzun saçlarının bir kısmı alnına dökülüyor.

Bu adam benim kriptonitim.

Başımı sallıyorum, her şeyi silip atıyorum. "Seninle suşi yiyemem."

"Neden?" diye ısrar ediyor.

Neden olmasın? Yapmamak için nedenlerim var, ama o bu kadar yakinken ve bu kadar güzel kokarken -ve bana o şeytani bakışını atarken- nedenlerimi hatırlamakta zorlanıyorum.

"Akşam yemeği için Stella'nın restoranına gitmem gerekiyor." "Bunu başka bir gece yapabilirsin. Sonraki mi?"

"Tamamlamam gereken devasa bir vaka çalışması var çünkü profesörüm tam bir pislik ve bugün ödev verip yarına bıraktı."

"Kulağa bir pislik gibi gelmiyor. Harika bir profesöre benziyor ve onun öğrencisi olduğun ve uzman vesayetinden yararlanabildiğin için kendini şanslı saymalısın. Ama bu vaka çalışmasının zor olduğunu duydum.

Şanslısın ki ben doktorum. Yemek yerken düşüncelerini bana aktarabilirsin. Senin için bundan fazlasını yapamam çünkü bu hile ve yanlış olur. Bunu telafi etmek için, bu harika profesörün bugün giymiş olabileceği özel bir sweatshirt'ü ödünç almanıza izin vereceğine bahse girerim."

Homurdanıyorum.

"Artık her şey hallolduğuna göre, gidelim."

Dudaklarıma bir şaplak atıyor ve sonra ellerimizi büküp tekrar koşmaya başlıyor, bizi bir o yana bir bu yana savuruyor. Karşı koymaya çalışsam da gülmekten kendimi alamıyorum. Gülümsüyor ve erkek gibi davranıyor ve buraya benim için geldi çünkü benimle yemek yemek istiyor. Onunla savaşıyorum ve bunu sürdürmem gerekiyor ama o bunu imkansız hale getiriyor.

Özellikle de böyle olduğunda.

Çok... karşı konulmaz.

Bir buçuk saat sonra, benim talebim üzerine paket suşi yedikten sonra ofisinde otururken, o kayıp sonrası acayip ebeveynlik üzerine bir kitap okuyor, ben de şakası olmayan bu vaka çalışması üzerinde çalışıyorum.

"Bunu yaratırken öğrencilerinize işkence etme ihtimalinden dolayı orgazm mı oldunuz?" Soruyorum, pek bir şey ifade etmeyen notlarıma bakarken sesimden hayal kırıklığı akıyor. Bir şeyler eksik.

"Orgazm mı? Hayır. Bunu sadece geceleri güzel nişanlım yatağımızda uyurken yapıyorum."

Başım ona doğru uçuyor, gözlerim kocaman. Bana bir bakış bile atmıyor.

"Bu gerçek bir vaka Layla," diye devam ediyor hiç duraksamadan. "Asistanken yaşadığım gerçek bir vaka. Bir doktor olarak karşılaşılabileceğin ve çözmek zorunda kalacağın vakalara benzeyen gerçek bir vaka. Size kolay olanı verebilirim ama bu bir sağlık çalışanı olarak gelişmenize ya da öğrenmenize yardımcı olmaz. İkinci sınıflar iki aydan kısa bir süre içinde stajlarına başlıyor. Bunları hepinize haftada bir yaptırmayı planladığım için size avantaj sağlıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve nefesimin altında homurdanıyorum. "Kolay olsun istemiyorum ve meydan okumayı seviyorum ama bize bir gece verdin."

"Davaya bakan asistan olarak çözmem gereken tek şey buydu. Bir gece. Uzman doktorum hastanın taburcu edilmesini istiyordu çünkü her şeyin açık ve net olduğunu düşünüyordu ama ben öyle düşünmüyordum. Hastanın önünüzde olduğunu ve elinizdeki tek bilginin bu olduğunu düşünün çünkü böyle olacak. Önünüzde sadece parmaklarınızın ucundaki bilgilerle bir hasta var ve sizden teşhis koyup onu iyileştirmeniz ya da kurtarmanız

bekleniyor."

O haklı. Bunun için çalışıyordum. Her zaman yapmak istediğim şey.

"Peki." Dizüstü bilgisayarına geri döndüm ve elimdeki her şeyi okudum.

Birden kitabını bırakıp arkama geçtiğini duydum. Birlikte yemek yedik ve ben bunu hiç sorun etmedim. Konuştuk, güldük ve bu bir randevuydu. Öyleydi. Öyle olduğunu biliyordum. Bunu benim de hissetmemi sağladı ve ben de bunu durdurmam için öyle olmasını istemesi *hoşuma gitmişti*.

Ama şimdi kapüşonumu çıkardım - yani onun kapüşonunu - ve sadece bir zamanlar Amelia'nın olan Red Sox kırılmış tişörtümü giyiyorum. Bir şekilde şanssız olduğuna karar verdi, bu yüzden artık onun için ölü. Kadın herhangi bir oyuncunun olabileceğinden daha batıl inançlı.

Konuyu dağıtıyorum. Ya da belki de gömleğin yumuşak ve eski olması ve onun güçlü, sıcak ellerinin gömleğin altında olması dikkatimi dağıtıyor. Başparmakları ve parmakları sırtımın etinde daireler çizirken yukarı, yukarı ve yukarı gidiyor.

Başım arkaya düşüyor ve inliyorum. "Sırtımın berbat olduğunu nereden bildin?"

"Gergin olduğunu söyleyebilirim." Gömleğimin altına masaj yapmaya devam ederken arkama geçiyor ve bacaklarını arkamdan saracak şekilde ayarlıyor. "Bunu benimle konuş, Layla."

Oh, adımı tekrar söyle. Kulağıma doğru söyle.

"Bana bunu yaparken konsantre olmamı mı bekliyorsun?"

"Durabilirim."

Ona tehditkâr bir yan bakış attım. "Yap ve öl. Devam et. Ben konuşacağım." "Hastayı bana ilk sen sunuyormuşsun gibi vakayı anlat."

"Bu bir tuzak gibi geliyor."

"Öyle değil," diye beni temin ediyor. "Eğer bir şey varsa, bu iyi bir pratik."

"Altı yaşında kız çocuğu iki haftadır nedeni bilinmeyen ateş, özellikle sağ alt kadranda karın ağrısı ve uyuşukluk şikâyetleriyle annesi eşliğinde acil servise başvurdu. Acil serviste yapılan tetkiklerde göğüs röntgeni negatif çıkmış ve karın ultrasonu çekilmiştir. Ultrasonda sağ alt kadranda iltihaplı bağırsak ilmekleri görüldü ve bu da muhtemelen o bölgedeki ağrısını açıklıyordu. Apandisi değerlendirilemedi. Laboratuvar testlerinde bir tür enfeksiyona işaret eden yüksek beyaz kan sayımı görüldü. İdrar tahlili hastanın İYE olduğunu ortaya koydu. Hastayı oral Bactrim ile taburcu ettiler, ancak hasta kırk sekiz saat içinde tekrar hastaneye yattı. İşte burada ben devreye giriyorum."

"Evet. Onunla orada tanıştım."

Elleri boynumu ve omuzlarımı ovmaya devam ediyor, bana masaj yapıyor, beni hafifçe sakinleştiriyor.

"Yeniden iyileşip tekrar hastaneye yatırıldığına ve bize üzerinde çalışmamız için bu vaka çalışmasını verdiğinizde göre, bunun basit bir İYE veya böbrek enfeksiyonundan daha fazlası olduğunu varsayıyorum."

"Sen söyle."

İçimi çekiyorum ve kendime onun yaptıklarının tadını çıkarmak için bir an veriyorum. "Böbrek ve mesane ultrasonu istedim, negatif çıktı ve tekrarlanan idrar tahlili de negatif çıktı, ama aynı zamanda Bactrim kullanıyor, yani bu beklenen bir şey." İç çekiyorum, ellerine gömülüyorum. "Bu konuda delicesine iyisin."

"Sanırım ellerimin ve parmaklarımın ne kadar yetenekli olduğunu zaten biliyorsunuz, özellikle de vücudunuz söz konusu olduğunda."

"Yine flört ediyorsun," diye suçluyorum, sesimdeki gülümsemeyi gizleyemeyerek.

"Aslında açık bir şekilde seksüel davranıyordum ama siz ne dersiniz deyin."

Gülümsemem genişliyor, ama hemen bizi odaklanmam gereken şeye geri yönlendiriyorum. İşime.

"Onda ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Mesele de bu zaten. Bunu çözmek gerekiyor."

Alaycı bir ifadeyle gözlerimi deviriyorum. "Teşekkürler, Profesör. Piyelonefriti (böbrek enfeksiyonu) ekarte ediyorum çünkü Bactrim işe yarıyor gibi görünüyor ve şimdi her ihtimale karşı serumdan veriyorlar. Hâlâ karın ağrısı çekiyor ve bu kadar küçük çocuklarda kaçınılması mümkünse BT taraması tavsiye edilmediği için tekrar ultrason istedim. Ultrasonda bir değişiklik olmadı ve bağırsak ilmekleri hala iltihaplı. Apandisit olabilir ama sanmıyorum. İki haftadan uzun süredir hasta ve çok iltihaplı olsaydı şimdiye kadar yırtılmış ya da en azından ultrasonda görünür hale gelmiş olurdu."

"Başka?" diye emrediyor, sesi alçak ve sert, sıcak nefesi açıkta kalan boynumda geziniyor ve ben iniltimi bastırıyorum.

"Ayrıca tahlillerin tekrarlanması için bir sipariş verdim ancak C-Reaktif Protein, sedimantasyon hızı ve daha kapsamlı karaciğer fonksiyon testleri ekledim. Bunu yapmakta haklıydım çünkü sonuçları girdikten sonra tıkladılar."

"Ve?"

"Ve çocuğun tahlilleri berbat durumda. İYE için antibiyotik kullanmasına rağmen beyaz kan hücresi sayısı düşmedi. İYE'nin kırmızı bir ringa balığı olduğunu düşünüyorum. Karın ağrısı ve iltihaplanmanın

bağırsaklar tüm bunların anahtarıdır. Sadece ne şekilde olduğunu bilmiyorum." Bunu düşünerek derin bir nefes alıyorum. "Şu anda ağzında yaralar var ama ellerinde, ayaklarında ya da kalçalarında yok. Cocksackievirus olduğunu sanmıyorum ama yine de bir çeşit enterovirüs olabilir mi?" Bu bir soru olarak ortaya çıkıyor.

"Olabilir."

"Evet, olabilir ve bu tüm semptomları açıklar, ama içimden bir ses bunu doğru bulmuyor. Küçük kız şu ana kadar çok uzun süredir hastaydı ve eğer sadece bir enterovirüs olsaydı, muhtemelen iyileşiyor olurdu. Kötülemezdi. Kilo kaybı var. Rengi kötü. Garip ultrason. Ağız yaraları. Karın ağrısı. Tahlil sonuçları her yerde." Bu noktada sadece yüksek sesle düşünüyorum ama bir şeyleri kaçıyorum. Kaçırdığımı biliyorum.

Elleri aşağı ve dışa doğru kayıyor, kaburgalarını tutacak şekilde yer değiştiriyor. Şeytani başparmakları sırtıma sürtünerek bakımlarına devam ediyor, ancak elleri hareket ettikçe işaret parmaklarıyla göğüslerimin alt kısımlarını da sıyrıyor. Şimdi daha da yakın. Göğsü neredeyse sırtıma dayanmış durumda. Sert aleti kıkımın üstündeki yarığa baskı yapıyor ve ben de vücudumun ona verdiği tepkiyi durduramayarak arkama yaslanıyorum.

Onunla her temasını, bir sonraki ilacını arayan bir keş gibi arzuluyor.

Onu durdurmam gerektiğini biliyorum ama durduramayacağımı da biliyorum. Elleri çok iyi hissettiriyor, dokunuşu çok büyüü.

"Odaklan, Layla," diye fısıldıyor kulağıma, tam o sırada elleri yukarı kalkıp göğüslerimi örtüyor. Lanet olsun. Bunu durdurmam lazım. Çünkü odaklanmam gerekiyor ve seks yok dedim -bu benim lanet olası şeyimdi- şu anda tam olarak hatırlamadığım nedenlerden dolayı, ama o zaman hayati hissettirdi.

Başparmakları sert meme uçlarımin üzerinde daireler çizerek piercinglerimi okşuyor. Benden başka onlara dokunan ilk kişi o ve kutsal bejesus, başka birinin dokunuşuna karşı çok hassaslar. Daha fazlası için çaresizce ona doğru eğilerek inliyorum.

"Hasta," diyor ve elleri göğüslerimi bırakmasa da hareket etmeyi kesiyor.

Bilgisayarımın ekranını tarıyorum, her şeyi bininci kez okuyormuşum gibi geliyor. Acil servis raporu, tahliller, görüntüleme, annemin semptomlarla ilgili anlattıkları ve hastanın anlattıkları. Her şey burada. Hiçbir şeyi kaçırmıyorum-

"Aile geçmişi," diyor ve boynuma ağzı açık bir öpücük kondururken gülümsediğini hissedebiliyorum.

Aile geçmişi düğmesine tıklıyorum ve hemen açılıyor. Göz gezdiriyorum. "Hem anne hem baba hem de hastanın kardeşleri sağlıklı. Baba tarafından büyükbabada tip 1 diyabet ve hipertansiyon öyküsü var." Başımı sallıyorum. "Hayır, diyabet değil çünkü glikozu her test edildiğinde normal aralıktaydı. Baba tarafından büyükannenin Crohn hastalığı, depresyon ve anksiyete geçmişi var. Anne tarafından büyükannenin Graves hastalığı ve yüksek kolesterol geçmişi var. Baba tarafından büyükbabanın Crohn hastalığı ve hipertansiyon öyküsü var."

Ellerini vücudumdan çekmeye zorlayarak ayağı fırladım.

"Crohn hastalığı. Aman Tanrım." Başım ona doğru döndü. "Değil mi?"

Bana gülümsüyor, parmağını alt dudağına sürtüyor ama sessizliğini koruyor. Bana söyleyemez ve iyi ki de söylemiyor çünkü şu anda uçacakmışım gibi hissediyorum. İşte bu kadar heyecanlıyım.

"Öyle," diye kararlı bir şekilde beyan ediyorum. "Ağız yaraları, kilo kaybı, karın ağrısı, iltihaplı bağırsak ilmekleri, her yerde lanet olası testler. Yeni başlangıçlı Crohn. GI konsültasyonu, dışkı testleri, daha fazla kan tahlili, kolonoskopi ve endoskopi yapılması gerekiyor." Her şeyi vaka çalışmama girdim ve gönder tuşuna bastım. Sonra ona dönüyorum. "Doğru anlamış mıyım?"

"Bana bir doktor olarak mı yoksa profesörünüz olarak mı soruyorsunuz?" "İkisi de," diye kolayca cevap veriyorum.

Birkaç santim ileri gidip dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıyor. Sonra elleri başımın üstündeki dağınık topuzun lastiğini çıkarıyor. Saçlarım etrafıma dökülüyor ve o saçlarımı omuzlarımın üzerinden geriye doğru tarıyor.

"Evet," dedi. "Doğru anladın."

Havayı yumrukluyorum. "İşte bu!"

Gülüyor, beni kalçalarımın tutuyor ve kalçalarına oturana kadar hareket ettiriyor. Başını kanepeye yaslıyor ve sonra bana bakarak karnımın alt kısmında daireler çiziyor.

"Uzman doktorum bunu görmedi. Sadece İYE ve dediğiniz gibi bir enterovirüs olduğundan emindi. Hastanın annesi bunu kabul etmedi. Ona bu teşhisi koyduğumda beni on dakika boyunca azarladı. O akşam hemşire bana konu çocuğı olduğunda bir annenin sezgilerini asla hafife almamamı söyledi. Ben de buna uydum ve içgüdülerim bana uzman doktorun yanlış olduğunu söyledi. Daha derine indim. Daha kapsamlı bir öykü aldım. Ve evet, Crohn'du. O gece GI'yi aradım ve onlar da şüpheli teşhisimi kabul edip kolonoskopi ve endoskopi ile doğruladılar."

"Vay canına. İyi iş çıkardınız, Doktor."

"Size de Bayan Fritz." Elleri bir kez daha göğüslerimi avuçluyor. "Ve bunu doğru yaptığınız için sizi ödüllendirmek için, sizi boşaltmak istiyorum."

L Bunu söylediğimde Ayla'nın meme uçları ellerimin altında titriyor ve kalçaları uyluklarımın üzerinde hafifçe sallanıyor. Bütün gece ona dokunmama izin verdi. Alanını işgal etmeme izin verdi. Hiç şüphem yok ki o sıcak ve

ıslak ve arzulu. Şimdi bunun olmasına izin vermek için kendi yolundan çekilebilseydi.

İyi olmaya çalıştım ve ona ihtiyacı olduğunu söylediği boşluğu vermeye çalıştım, ama bu gece Katy'den yatıya kalması istendiğinde ve haftalardır ilk kez yalnız kaldığımda aklıma gelen Layla oldu. Birlikte olmak istediğim kişi Layla'ydı.

Sadece Layla'yı istiyorum.

"Biliyorsun ki sana sadece o vaka çalışmasında kopya çekmeme yardım edeceğin umuduyla bir şeyler hissettiriyordum."

Sırıttıyorum, yeni piercinglerini başparmaklarımla yuvarlıyorum. Sanırım kalçalarım boşalmak üzere. Ağzımı onlara götürmek için sabırsızlanıyorum.

"Ama sen aldatmadın ve hâlâ sana dokunmama izin veriyorsun."

Bana cilveli bir sırıtışla bakıyor. "Hatırlattığınız için teşekkürler Profesör. Haklısınız. Bence durmalıyız ve tehlikeli bir hal almadan bu yolculuktan inmeliyim."

Bir elimi kalçasına ve kıcının üst kısmına götürüyorum, onu uyluklarımdan yukarı ve sert uzunluğum boyunca ileri doğru itiyorum. Bakışları kararıyor. Özellikle de göğüs ucundaki halteri hafifçe bükteğümde.

Gömleğini kaldırıyorum ve dilimi uzatıp iyileştiğini ama hâlâ hassas olduğunu söyleyebileceğim piercinginin etrafını yalıyorum. Nefesi kesiliyor, ve batıyor

Dişlerini dolgun alt dudağına geçiriyor. Dilimle metale hafifçe vurdum ve sonra gömleğini tekrar indirdim. Bütün bunları yapmama izin verdi. İçinde zerre kadar mücadele yoktu.

"Bunu birbirimiz için yapabiliriz, Layla. Senin içinde parmaklarıma ve sikime ihtiyacın var, ben de senin amının tadını ve hissini seviyorum. Bunun karşılıklı olarak çok faydalı bir anlaşma olabileceğini düşünüyorum."

Bunu düşünüyor. "Biz gerçek bir çift değiliz ve bu akıllıca bir oyun değil." Bedenim aynı fikirde değil ama bir yanımda onun haklı olduğunu biliyor. Biz gerçek bir çift değiliz ve bizi bir şeylerin içine daha da itmeye çalışarak çok şeyi riske atıyorum. Eğer beni umursamasaydı, burada olmazdı. Beni istemeseydi, kucağımda oturup memeleriyle oynamama izin vermezdi. O söyleyebilir

Ama her şey tek bir şeye bağlı.

Yanmış.

Bu güveni kullanan ve suistimal eden bir adama güvendi.

Ve bir erkeğin kendisi üzerinde bu tür bir güce sahip olmasından kategorik olarak hoşlanmayan bir kadın olarak, beni spesifik olarak protesto ediyor. Güzel. Bu yönüne saygı duyuyorum. Saçmalıklara kolay kolay katlanmaz ve hataları ikinci kez yapmaz.

Ama benim onun için başka bir hata yapma planım yok.

Kendini bu olasılığa açmaya istekli olursa her şeyin ne kadar iyi olabileceğini ona göstermem gerekecek. Bu vahşiyle kolay olmayacak ve bir gecede olmayacak. O inatçı. Yakalanmak ya da evcilleştirilmek istemeyen bir boğa.

Nasıl uyum sağlayabileceğimizi göremiyor ve belki bir parçam da buna katılıyor.

Ama seks? Seks istiyor. Ve bunu benden istiyor. Onu bu şekilde yakalayacağım ve sadık kalmasını sağlayacağım. Balla. Yardım edemeyeceği ama tatmak isteyeceği türden. Riske attığı her şey benim için kayıp değil. Hayatındaki karmaşanın onu nasıl kısıtladığını ve benim neden kötü bir fikir olduğumu.

Ya umurumda değilse? Ya tüm bunlar caydırıcı değilse? Ya o kızsaa? O kızsaa?

Öğrenmek için araştırmaya değmez mi?

"Burada bana yardım ediyorsun," diyorum usulca, sesim baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşüyor. "En azından bu iyiliğinin karşılığını verebilirim."

"Orgazmla mı?"

Meme ucunu çimdikliyorum. "Benden başka bir ödeme şekli kabul edecek misin?"

Kıvranıyor. "Hayır. Ve sana bu geri ödeme şeklinin yasak olduğunu söylemişim."

"O zaman neden sana dokunmama izin veriyorsun? Bana hayır dediğin halde neden amın sikime sürtünyör?"

Dudakları birbirine çarpıyor, açık sözlü gözlemimden hoşnut değil. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Nefes nefese kalıyor. "Öyle olduğunu biliyorsun. O kadar iyi hissettiriyor ki dayanamıyorum."

Halteri hafifçe çekiyorum. "O zaman neden savaşıyorsun? Sana kendini çok iyi hissettirebilirim, Layla."

Yüzüne güzel bir gül tırmanıyor, göz bebekleri tamamen sönmüş. "Seks mi? Bana teklif ettiğin tek şey bu mu?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Kendimi Indiana Jones gibi hissediyorum. Tek bir yanlış adımda ölüme düşüyorum." Ayağa kalktım, kışını elime aldım ve onu yanıma getirdim. "Ayrıca sadece bir kadınla yatmak için onun duymak istediklerini söyleyecek üniversiteli bir dangalak da değilim. Yani, eğer benim özel dürüstlüğümü istiyorsan, bunu sana vermekten mutluluk duyarım." Yüzünü ellerimle, gözlerini de benimkilerle tutuyorum. "Seni seksten daha fazlası için istiyorum. Sanırım bunu biliyorsun çünkü bunu senden saklamakta berbatım. Ama bunun bizi soktuğu çıkmazın da farkındayım. Eğer memnuniyetle kayıtsız bir dünyada yaşamayı tercih ediyorsan, bu oyunu da oynayabiliriz ve ben de buna uyacağım."

Şimdilik.

"Birbirimizi sürekli sikebileceğimizi ve bunun sadece sikişmek olabileceğini mi söylüyorsun?"

Hayır. Yakınından bile geçmez. Birbirimizi gelişigüzel becerebileceğimiz düşüncesi mantıksız. O da biliyor, ben de biliyorum ama deneyebilirim. Onun bu parçasına sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, sıradan deneyebilirim.

"Denerim." Bu benim en iyi teklifim. "Eğer tek istediğin buysa, bunu temel konulara indirgeyebiliriz."

Layla'yı yaklaşık altı haftadır tanıyorum. Ve bu süre içinde işler eğlenceli ve kirli olmaktan çıkıp delicesine karmaşık bir hal aldı. Ayrıca küçük bir kızın tek vasisiyim. Elimde tutmak için savaştığım küçük bir kız. Yani doğrusu, sahte bir ilişki başlatmaya çalışmamalıydım. Yine de yaptığım şey tam olarak bu. Çünkü elimde tutmak istediğim kişi o.

Yatağında. Benim hayatımda. Katy'nin hayatında.

"Tüm güç sende," diye itiraf ediyorum. "Ama sanırım ikimiz de bu noktada seksin masada olduğunu biliyoruz. Bunun merkezimiz olup olmaması sana bağlı. Karar senin."

Altında kayıyorum ve düşünmesini bekliyorum. Ama bu, elimin göğüs ucuyla oynamasını engellemiyor ve o da beni eski bir film makarası gibi gözlerinde titreşen kasıtlı düşüncelerle incelerken bunu durdurmuyor.

"Tekrar aşık olmak istemiyorum. En azından şimdilik." "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sen."

Her iki elim de kalçalarındayken, ortasını kot pantolonumun içinde zorlanan şişkinliğe doğru daha sert bir şekilde kaydırıyorum ve onu her sert santimimi hissetmeye zorluyorum. "Beni yakaladın. Hiçbir kadını seni istediğim kadar çok istemedim."

"O zaman evet diyorum."

"Bu, sen bana dur diyene kadar devam edecek."

Elleri saçlarına doğru kayıyor, altın telleri kaldırıyor ve zaten kısa olan gömleğinin eteklerini daha da yukarı kaldırıyor. Bana sürtünüyor ve zevkten gözlerim yarı yarıya kapanıyor.

"Sana durmanı söyleyeceğim," diye söz veriyor, ama orada da bir belirsizlik var, sanki bu tasarımı bana olduğu kadar kendine de dayatıyor. "Katy resmen senin olduğunda ve anlaşmamız sona erdiğinde, biz de söyleyeceğiz. Yapmak zorundayız." Bu pişmanlıkla karışık bir uyarı, ama bu darbeyi indirirken kararlı ve sert.

Meydan okuma kabul edildi. "O zamana kadar..."

Bir anda kışını kavradım ve onu kanepenin üzerine çevirdim. Yumuşak bir sıçrama ve kahkahayla yere iniyor, ama sonra ben onun üstündeyim, ağırlığımla onu deriye bastırıyorum.

"Tanrım, Layla." Onun üzerinde durup altımdaki tanrıçaya bakıyorum. "Neden seni tekrar sikmeyi bu kadar çok istiyorum? Neden tek düşünebildiğim bu? Hayatım tamamen alt üst olmuşken bile tek istediğim sensin."

Dudaklarım onunkileri yutarken cevap vermesine izin vermedim. Yalan söylemiyordum. Onu tam olarak anlayamadığım bir şekilde arzuluyorum. Kanımın derinliklerinde. Kemiklerimin iliğini huzursuzca sarsıyor.

Keşke bana ait olsaydın.

Haftalardır söylediğim işe yaramaz bir ilahi.

Ama beni istiyorsa canı cehenneme. Alacağım, alacağım ve alacağım, ta ki beni tüketip kendinden geçene kadar, tek bildiği ben olacağım.

Ellerim tişörtünü yırtıyor, yukarı ve başının üzerine fırlatıyor. Yumuşak, tatlı ve oyuncu göğüsleri heyecanlı bir şekilde sallanıyor. Ya piercingleri? Kendimi hiç böyle şeylerle ilgilenen bir erkek olarak görmemiştim ama piercinglerine bayıldım. Onları iyice gördüğümde, tayıtı yırtıyorum ve çıkardığımda...

"Bütün gün kıyafetlerinin altında böyle çıplak mıydın?" Aç bakışlarım onunkilere doğru fırlıyor.

"Buraya taşındığımdan beri iç çamaşırı giymediğimi söylesem garip olur mu?" "Neden?" Amına bakarak soruyorum.

Layla dudağını ısırtıyor, kalçalarını benim için biraz daha açıyor. "Çünkü senin yanında her uyandığımda ıslanıyorum. Ve iç çamaşırı giymemek beni tahrik ediyor çünkü kendime sakladığım yaramaz bir sır gibi geliyor. İçimde hareket ettiğini hissetmeyeli çok uzun zaman oldu."

Ve sonra onun üzerindeyim, kanım damarlarımda sıcak ve acımasız bir şekilde dolaşıyor. Beni durdurabilecek hiçbir şey yok. Ağzım onun her yerinde, yalıyor, ısırtıyor, tadıyor, gidebildiğim kadar derine iniyorum. Ona sürtünüyorum, bunun için onu cezalandırıyorum. Sahip olabileceğimiz her şey için beni reddetti ve bunu hissetmesini istiyorum.

Kotum hâlâ üzerinde ama hassas cildini sıyıran sert kumaşı umursamıyor. Her şeyi kabul ediyor. Hoş karşılıyor. Ağzımın içinde inliyor ve daha fazlası için yalvarıyor.

"Sabırsızlanıyorum," diye tıslıyorum dudaklarına, parmakları kotumun düğmesini ve fermuarını açarken.

"O zaman yapma. Becer beni, sertçe becer, sonra da yavaş ve tatlı bir şekilde becer. Umurunda değil. Sadece yıldızları görecektene kadar uçana kadar boşalmamı sağla. Eğer bunu yapıyorsak, bunu yapıyoruzdur."

Ona tekrar düşünmesi için bir şans vermiyorum. Hareket etmesine bile fırsat vermiyorum. Kot pantolonumu ve boxer külotumu indiriyorum ve sonra ağzım boynunda, elim çıplak, ıslak tenini sıyırırken tenini yalıyor ve emiyorum.

"Sırılsıklam oldum," diye törpüledim onu. "Sikilmeye bu kadar çok mu ihtiyacın var?" Geri çekiliyorum ve parlayan amına bakıyorum. O kadar güzel ki, aynı anda hem tadına bakmak, hem sikmek, hem de hissetmek istiyorum.

"Neden bana verip öğrenmiyorsun?"

Eliyle saçlarının arkasını kavırıyor ve beni tekrar ağzına çekerek doyasıya öpüyor.

Açı benim favorim değil. Ben onun üstündeyim, o benim altımda ve kanepedeyiz, bu yüzden iyi yapmak için biraz akrobasi gerekecek. Yine de umurumda değil. Burada onunla birlikteyim. Onu öpüyorum. Ona dokunuyorum. Onu kokluyorum.

Parmağım kalçalarının tepesinde geziniyor ve sonra klitorisini okşuyor. Yeterince geri çekiliyorum, böylece yüzünü ve amını izlemek arasında geçiş yapabiliyorum. Onu boşaltmak istediğimi söyledim. Binlerce kez, tam olarak yapmak istediğim şey bu.

"Kaç kere?" Dönen parmağımın hızını artırırken dudaklarına doğru havlıyorum. "Bu klitorisi kaç kez ovuşturdu ve beni düşündün?"

"Kaç kez sertleşmiş sikini salladın ve beni düşündün?" diye karşı çıkıyor.

"Saymayı unuttum," diye itiraf ediyorum. "Yanımda yattığın her gece için en az iki kez."

"Ve sen banyoda bunu yaparken, ben de parmaklarımla kendimi beceriyorum ve bunun senin kalın, sert siki olduğunu hayal ediyorum."

Sikeyim. Gezegendeki en pis kadın ve ben gidip ona aşık olmak zorundaydım.
Bekle.

Ona aşık olmak mı? Yaptığım şey bu mu? Şimdiden mi? Çok erken. Çok hızlı. Çok sorunlu. Ama...

İçime çarpıyor, gerçekliğiyle beni kurutuyor ve aniden bunu inkar etmek mümkün olmuyor. Daha önce yolun yarısında olduğumu biliyordum ama her şeyi geri itmiştim. Şaka gibi. Onu geri zorlamak diye bir şey yoktu. Ben sadece inkâr eden bir aptaldım.

Kaskatı kesildim, ona yeni gözlerle baktım. Kıza sadece aklını değil, artık kalbini de kaybetmiş bir adamın gözleriyle. Ondan hoşlanmıştım. Hatta onun için biraz fazla deli bile olmuş olabilirim. Ama aşk?

Az önce bana aşık olmak istemediğini söyledi. Katy benim olduğunda bunu nasıl bitireceğini. Tanrım. Bu olduğunda incineceğimi varsaymıştım ve bunu değiştirmek için savaşağımı zaten kabul etmiştim, ama bu...

Beni korkutuyor. Ve heyecanlandırıyor. Ama aynı zamanda bunu *gerçek* kılıyor. Gerçek değilken gerçek.

Göğsümde içi boş bir sızı oluşmaya başladı. Ona aşık olmam sorunlarımızı değiştirmiyor ve bizi kaçınılmaz olarak ayrı tutacak her şeyi değiştirmiyor. Esasen boku yemiş durumdayım.

Benim için yeni bir deneyim. Hakkını vermeliyim. Normalde bir erkeğin olabileceği kadar kendime ve hayatıma hakimimdir ama son zamanlarda durum hiç de öyle değil. O hayatıma girdiğinden beri, her şey birbiri ardına geldi.

Kalçalarını oynatıyor, amı yukarı kalkıyor ve bunun parmaklarımı yavaşlattığım için olduğunu fark ediyorum.

Gözleri açıldı, benimkilerle kilitlendi. "Neyin var?"

Sorun ne? Her şey.

"I..." Sertçe yutkunuyorum. "I..." Dudaklarımı yaladım. "Üzerimde prezervatif yok."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve ciğerlerim boşalıyor. Ayağa kalkıp tişörtümü çıkarıyor ve sıcak ellerini zaten sıcak olan vücudumda gezdiriyor. Tenim şu anda o kadar sıcak ki su toplamadığıma şaşıyorum. Benimle yer değiştirip üzerimde geziniyor.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye nazlı nazlı soruyor, beni geri itiyor ve sonra bir kez daha kalçalarımın üzerine oturuyor.

"Bana her şeyi anlat." Dilim meme ucunun etrafında dönüyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve düzenli olarak test yaptırıyorum."

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum ama düzenli olarak test yaptırıyorum."

"Sence o zaman sevişebilir miyiz, Doktor?" Başımı kavırıyor ve göğsüne doğru tutuyor. Onu daha yukarı itiyorum, böylece ağzım göğüslerine daha iyi erişiyor ve iki parmağımın içine girmesine izin veriyorum.

"Önce bunları becerebilirsin." Parmak uçlarıma kadar içine girene kadar itiyorum.

İnliyor ve tam da bunu yapmaya başlıyor. "Tüm o aciliyetine ne oldu?"

Sana aşık olduğumu fark ettiğimde panik atak geçirdim.

"Önce senin boşalmanı izlemek istediğime karar verdim."

Kesinlikle yalan değil. "Pamaklarını kullandığım gibi başparmağını kullan ve yapacağım."

Parmaklarımla sevişmeye devam ederken başparmağım klitorisini okşamaya başlıyor. Bu gülünç derecede sıcak ve meme ucundan geri çekiliyorum, böylece elimi sürmesini izleyebiliyorum. Sanırım onu izlemek en sevdiğim yeni şey. Hem de hiç. Gözleri dumanlı, şehvetten yarı sarhoş ve teni en tatlı pembeye dönüyor. Daha fazla oksijen alabilmek için dudaklarını ayırması.

Amı ıslak, sıkı ve sıcak ve parmaklarımı içine sokup ön duvarına ve o mükemmel noktaya vurduğumda inanılmaz bir ses çıkarıyor.

"İşte bu, Layla. Bana bundan ne kadar hoşlandığını göster. Benim için geldiğinde kızımın ne kadar güzel olduğunu göster."

"Bu gece bana pis şeyler yapmanı istiyorum."

Gülümsüyorum, diğer elimle göğsünü kavriyorum, kaldırıp sıkıyorum ve o inleyene kadar piercingi yuvarlıyorum. "Ne tür pis şeyler? Sikimi her deliğine sokmamı mı istiyorsun? Bu tür kirli şeyler mi istiyorsun?"

"Evet," diye inliyor, parmaklarımı içine sokup çıkarmaya devam ederken bir yandan da bana bakıyor. "Ağzımı sık. Amımı. Kıçımı."

İnliyorum. Tanrım. Bunu söylüyor ve ben o deliklerden birinden bile geçemiyorum. "Başka ne var?" Düzensiz bir şekilde törpüledim.

"Bana içindeki tüm kirli düşünceleri söyle güzel kafa. Onları yapacağım. Yemin ederim, yapacağım."

"Beni arkadan becerirken saçımı çekmeni ve kıçımı tokatlamayı istiyorum."

Bu kadar.

Parmaklarım içinden kayıyor ve sonra onu ters çevirip kanepede dört ayak üzerine düşmeye zorluyorum. Kot pantolonumu ve boxer külotumu çıkarırken ona "Kıç yanaklarını benim için aç," diyorum. "Bana tam olarak nerenin sikilmesini istediğini göster."

Arkasına uzanıp kıç yanaklarından birini yana çekerek damlayan girişini ve arkadaki pembe kas halkasını ortaya çıkarırken başı omzunun üzerinden dönüyor. Eğilip göt deliğine dilimi sokuyorum ve iki parmağımı tekrar amına daldırıyorum. Dilim arkadan içine daldırırken amını tekrar sikmeye başladığımda kıvranıyor ve sonra inliyor.

Devam ediyorum, her iki deliğini de sıırıslık yapıyorum ve tam boşalmak üzereyken başparmağımı kıçına, sikimi de amına sokuyorum.

"Lanet olsun!" diye bağılıyor, amcığı anında etrafımda kasılıyor. Kör edici beyaz noktalar görüşümü kaplıyor ve bir an için gerçekten felç geçirdiğimi düşünüyorum. Hatırladığımdan daha sıkı ve daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Muhtemelen daha önce hiç eldivensiz sikişmediğim içindir.

Ama onunla, başka bir yol düşünemiyorum. Onu hissetmeliyim. Her şeyini. Ve onun da beni aynı şekilde hissetmesine ihtiyacım var.

Neredeyse sonuna kadar çekiyorum, kaygan ve onunla kaplı, sadece kabzaya geri itmek için.

"Artık sahte değil, bebeğim. Sikim senin içinde ve bu seni benim yapıyor."

Sonra onu sikkmeye başladım.

Elleri kanepeyi tırmalıyor, tutunacak bir şey arıyor, ancak deri buna pek uygun değil. Bu onu dezavantajlı bir duruma sokuyor.

-Ve ben de onun hareketlerini ve alacağı zevki kontrol etmek için mükemmel biriyim.

Bir elim saçlarını kavırıyor, yumruğumun etrafında döndürüp geri çekiyorum, bu da sırtının ve boynunun eğilmesine neden oluyor.

"İstediğin bu muydu?" Homurdanıyorum, itişlerimin hızını artırıyorum. Bir kez daha ekiştiriyorum. "Bu senin için yeterince derin, sert ve kirli mi?" Başparmağım kıcının derinliklerine doğru pompalıyor, ben amına defalarca girerken hızını koruyor.

"Evet!" Sesi paramparça oldu. "Aman Tanrım! Evet! Sakın durma."

Yapmayacağım. Onu bu şekilde sertçe becereceğim, vücudunu cezalandıracağım ve sınırlarını zorlayacağım ve sonra onu yukarı çıkaracağım ve benim onun için aklımı kaybettiğim gibi o da benim için aklını kaybedene kadar onu güzel ve yavaşça becereceğim.

Diğer elim saçlarında, vücudunu sıkıca tutarken, onu çılgınca beceriyorum. ığlık atıp yalvarana ve vücudumdaki her kas kopmaya hazır olana kadar içine giriyorum.

"Siktir. Layla!"

"Evet!" diye çığlık atıyor ve sonra boşalıyor, çok sert ve çok gürültülü, vücudu sıkışıyor ve üzerime kenetleniyor ve kendimi kaybediyorum, sahip olduğum her şeyi ona dökerken daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalıyorum.

Her şeyimi.

Benim dölüm, benim terim, benim vücudum, benim kanım, benim aşkım. Hepsi artık onun. Ve onun olarak kalacak. Benden uzaklaşsa bile.

L Ayla duş aldıktan sonra uykuya daldı, ama ben onun yanında yatmak, onu kendime sarmak yerine gecenin bir yarısı üst kattaki koridorda volta atıyordum. Noelle St. Nick dokuz buçuk gibi bana bir mesaj gönderdi,

kızların yatakta birbirlerine sarılıp mışıl mışıl uyuduklarını söyledi. Yani bu Katy ile ilgili değil.

Hayır. Yatağımdaki kadınla ilgili.

Aptalca sevişmeyi kabul ettiğim ve öylece bıraktığım kadın. Sadece bağlanmaktan daha fazlasıyım.

Aşık oldum.

Ona karşı kullanmamam gerektiğini bildiğim kelimeler, ama neden bu anlaşma bittiğinde benden uzaklaşması gerektiğini düşünüyor? Neden benimle gerçekten birlikte olmaya bu kadar karşı?

Anlıyorum. Zorluklarımız var. Ve evet, malum sebeplerden dolayı okulda bir sır olarak kalmalıyız. Dönemin bitmesine dört hafta daha var ama sonrasında artık onun profesörü değilim. Bu zamanlama onun acil servisteki yaz döneminin sonuna denk geliyor - yani yine o noktada kısıtlamalarımız o kadar da kısıtlayıcı değil.

Katy'ye sahip olduğum için mi? Hala Patrick'e aşık olduğu için mi? Patrick onu incittiği ve tekrar incinmek istemediği için mi? Beni becermekten hoşlanıyor ama benim onun için hissettiklerimin onda birini bile hissetmiyor mu? Yaşlarımız ve hayattaki konumlarımız arasındaki farklar mı? Gerçekten her şeye sahip olamayacağına mı inanıyor - benimle bir hayat, okul ve kariyer?

Bilmiyorum.

Tüm bu sorular - yangın alarmı gibi kulaklarımda durmaksızın çınlayan bu sorular - beni volta atmaya itiyor. Ona bir şey söylemeli miyim bilmiyorum çünkü ona bir şey söylemek muhtemelen kaçmasına neden olacak, ama öte yandan, hissetmiyormuş gibi davranırken onun hakkında bu şekilde hissetmeye nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

Sıradan seksi kabul ettim. Ona deneyeceğimi söyledim. Ne kadar aptalım.

Daha önce hiç aşık olmamıştım ve bu aşkın tadını çıkarmak yerine, bu aşkı kaybedeceğimi ve bir daha asla böyle bir aşk bulamayacağımı bilmek beni mahvediyor. Bu o. Layla.

Ve şu anda, bu berbat.

Bu inanılmaz kadın hayatıma girdiğinden ve ağabeyimle yengem öldüğünden ve arkalarında küçük kızlarını bıraktıklarından beri, gerginlik benim için temel bir durum haline geldi. Ya çok güçlü davranarak Layla'yı korkutacağımdan ya da Katy'yi kaybedeceğimden korkuyorum.

Nasıl oluyor da her şey bir araya geliyormuş gibi hissederken aynı anda dağılabiliyor?

Ellerimi saçlarımin arasında gezdiriyorum ve sinirli bir nefes verip duvara yaslanıyorum. Uykuya ihtiyacım var. Ash ya da Grey'e mesaj atsam geliyor çünkü ikisi de beni güldürür ve taşaklarımı yeniden büyütmemi ya da Layla'nın çantasından çıkarmamı falan söyler.

Bunu söylemekte haklılar, ben de dinler ve kendimi toparlardım.

Ash yapardı. Grey olmayabilir çünkü son zamanlarda Fallon'la birlikte olduğu için aşktan başka bir şey düşünmüyor.

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Layla'nın meraklı kafası karanlıktan dışarı fırlıyor. Yatakta olmayışımı açıklayacak bir ışık arar gibi gözlerini kısarak merdivenlere doğru bakarken beni hemen fark etmiyor.

"Hey," diyorum alçak bir sesle ve irkiliyor, belli ki gecenin bir yarısı karanlık koridorda oyalanmamı beklemiyordu.

"Saçmalık, beni korkuttun." Nefes nefese kalmış, eliyle kalbini kapatıyor. "Uyandığımda orada olmadığın için endişelendim. Her şey yolunda mı? Katy'ye bir şey mi oldu?"

"Hayır."

Yönümden ve niyetimden emin olmadan ona doğru birkaç adım atıyorum. "O zaman ne-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan bileğini kavradım ve onu döndürdüm, duvara yasladım ve yüzüne doğru yaklaştım. "Sana aşığım." Dudaklarımdan öylece dökülüverdi. Kahretsin. Bunu yapmak ya da söylemek istememiştim ama artık geri almak için çok geç.

Geri almak istiyor muyum?

Her şeyin bir yalan olmasından bıktım. Beni parça parça eden bir yalan. Nasıl devam edeceğimi bilmediğim bir yalan çünkü devam etmek istemiyorum. Toplum içinde, birbirimiz için öğretmen ve öğrenciden başka bir şey değiliz. Özelde ise uzak duramıyoruz ya da ellerimizi kendimize saklayamıyoruz.

Toplum içinde korkmadan elini tutmak istiyorum. Sırf yapabildiğim için eğilip dudaklarımdan öpmek istiyorum. Beni sevmek onun istediği şey olmadığı için benden kaçacağından korkmadan ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum.

Çok fazla. Hepsi. Ona aşığım ve o benim değil.

Layla'nın gözleri büyüyor, kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor ve dudakları duyulabilir bir solukla ayrılıyor.

"Callan-"

Adım keskin bir sesle bitiyor ve hepsi bu. Mavi gözleri benimkileri tutuyor, uzaktaki pencereden sızan küçük ay ışığında parılıyor, kararsızlık içinde kilitlenmiş. Bekliyorum, kalbim acı içinde göğüs kafesime çarpıyor. Sözcükler aramızda, ama onları serbest bırakma konusunda hiçbir ciddiyetsizlik hissetmiyorum.

"Bir şey söyle," diye bağırdım, sonunda kırılma noktama ulaşmıştım. "Bana siktirip gitmemi söyle. Bir pislik gibi davrandığım ve bunu sıradan tutacağıma söz vermeme rağmen sana söylediğim için yüzümü tokatla. Ne olursa olsun, Layla, sadece burada sessizce durup hayatının Deccal'iymişim gibi bana bakma. Bunu ağzımdan kaçırmamam gerektiğini biliyorum ama nasıl yapmayacağımı bilemedim."

Yüzünden bir damla gözyaşı süzülüyor ve aceleyle elini kaldırıp suçluyu uzaklaştırıyor. Arkamdaki koridora bakıyor, bakışları huzursuzca gidip geliyor. "Bunu burada mı yapıyorsun? Şimdi mi?"

Kızgın ve bunu anlıyorum.

"Tam olarak planlamamıştım."

"Ne dediğini bilmiyorsun."

Gülüyorum. Biraz buruk çünkü bu saçmalık. "Layla, beni tanıdığın süre boyunca ne zaman yüzde yüz emin olmadığım bir şey yaptım ya da söyledim?"

Sesli bir şekilde yutkunuyor ve başını çevirerek gözlerimden kaçıyor.

"Ne olursa olsun, bunu geri söylemeni ya da aynı şekilde hissetmenin yakınından bile geçmeni beklemiyorum. Ama lanet olsun Layla, senin de *bir şeyler hissettiğini* biliyorum. Bizim sahip olduklarımıza sahip olup da bunu hissetmeyen kimse yoktur." Cevap vermediğinde, bana bakmadığında, hatta sözlerimi kabul etmediğinde elim başının yanındaki duvara çarpıyor. "Yapma bunu. Beni terk etme. Bir daha yapma. Konuş benimle. Yaptığımız şey bu. Öfke, nefret ya da her neyse, öyle olsa bile."

"Beni seviyor musun?" Yanağından bir gözyaşı daha süzülüyor, ama bu kez onu silmek için benim elim orada.

Yüzünü ellerimin arasında çeviriyorum, üzerinde duruyorum, doğrudan ona bakıyorum, kalbimin ona ait olan her parçasını görmesine izin veriyorum. "O kadar çok ki. Saklamaya çalışmaktan yoruldum, rol yapmaya çalışmaktan yoruldum ve nasıl benim dünyam haline geldiğini sana söylememekten yoruldum. Dün geceye kadar hislerimin ne boyutta olduğunu tam olarak fark etmemiştim ama fark ettiğimde artık kendimi kandırmanın bir anlamı kalmadı."

Başı duvara yaslanıyor ve uzun, yavaş bir nefes verirken gözleri kapanıyor. İçim kıpır kıpır oluyor, yumruklarımı sıkıp açıyorum, huzursuzum ve yerimde duramıyorum.

Onu bırakıyorum ve salonun küçük sınırları içinde sarsıntılı daireler çizerek tekrar yürümeye başlıyorum.

"Layla-"

Tek yaptığı başını sallamak, gözleri hala kapalı, ona bakmayı reddediyor. Ben.

"Kahretsin, yapma bunu," diye tekrarlıyorum, ona doğru dönerek.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, mavi ateş ve yakıcı bir sıcaklık. "Beş dakikaya ihtiyacım var,

Callan. Düşünmek için beş dakika. Bana düşünmem için hiç zaman vermiyorsun. Bana düşünmem için hiç alan bırakmıyorsun!" diye bağırıyor, göğsümü itiyor ve beni bir adım geri atmaya zorluyor.

Bu konuda haklı olabilir. Onu sıkıştırıyorum. Nasıl yapmayacağımı bilmiyorum. Etrafımda nefes alması için ona yer açtığımı düşündüğümde bile, öyle yapmıyorum. Kayıtsızlığı iyi beceremiyorum.

Klima çalışıyor, tam üstündeki havalandırma onu ürpertiyor. Kalktığımda giydiğim tişörtü çıkarıp kafasına geçiriyorum çünkü üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yok. Ellerini kollarından geçiriyor ve gözlerini bir kez daha kapatırken içine sokuluyor.

"Özür dilerim," diyorum ona, parke üzerinde kayan bir yıldız gibi hareket ediyorum çünkü yerimde duramıyorum. "Bunu ağzımdan kaçırmamam gerektiğini biliyorum. Bu senin için adil değil, bunu biliyorum. Bunun beni terk edeceğin anlamına gelebileceğini de biliyorum. Ama elimde değil. Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var ve bunu bilmeden bir gün daha geçiremem. Sen soluduğum hava ve ayaklarımın altında beni sabit tutan zeminsin. Sensiz ben cansız ve bağısızım. Sensiz, kayboldum."

"Sen bana bunu söylerken düşünemiyorum," diye hıçkırıyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor.

"O zaman düşünmeyi bırak!" Patladım. "Düşünecek ne var ki? Seni seviyorum," diye homurdanıyorum çünkü o kadar inatçı ki onu sarsıp aklını başına getirmek istiyorum. Gözünün önünde duran şeyi görmüyor mu? Sadece denemesine izin verirse sahip olabileceğimiz her şeyi? "Beni sevmek zorunda değilsin. Ama bizi düşün, Layla. Bizi!"

"Biz de ne demek oluyor?"

Bu beni çok kızdırıyor. "Katy yüzünden mi?" Belki de ondandır. Belki de bir çocukla geldiğim içindir.

Gözlerinde acı parlıyor. "Siktir git, Callan. Katy yüzünden değil, ona tapıyorum. Evet, altı yaşında bir çocukla yaşamak alışılması zor bir durum. Evet, ağzımı sıkı tutmam ve biraz evcilik oynamam gerekiyor ama onun gözlerinde kendimi görüyorum ve bu sadece ona daha sıkı sarılma isteği uyandırıyor."

"O zaman ne?!" Çaresizlik içimi kemiriyordu çünkü daha iyisini biliyordum.

Bir yanım daha iyi biliyordu.

Kadın bana açıkça tekrar aşık olmak istemediğini söyledi. Buna karşı çıkmam için beni yemlemiyordu. Ciddiydi ve umurumda değildi, ama şimdi halimize bak. Onu buna ben zorladım. Sabırsız ve aceleci davrandım -ki bu benim nadiren yaptığım ve sadece onunlayken yaptığım iki şey- ve şimdi buradayız.

"Neden benimle konuşmuyorsun?" Ses tonumu yumuşatıyorum, ancak bir sonraki nefesimle düğmeyi çeviriyorum. "Lütfen, bana bir şey ver." Onu tekrar sıkıştırırken iç çekiyorum. "Patrick yüzünden mi? Onunla olanlar yüzünden mi?"

"Patrick'e aşık değilim." Sözleri kesildi, yüz ifadesi parlıyordu. "Ama yine de onun yüzünden korkuyorum. Bu nasıl felaketle sonuçlanmayacak? Söyle bana?"

Omuzlarını tutuyorum çünkü sanki bana bir şey vermiş gibi hissediyorum. Yüzüm düşüyor, böylece birbirimizden birkaç santim uzaktayız ve sonunda onun sulu ve güzel gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Ben o değilim, Layla." Sesim samimiyetle titriyor. "Değilim. Bir erkekle bir ocuk arasındaki farkı biliyor musun?" Soruyorum.

Vücutum onunkine baskı yapıyor, beni hissetmesi, görmesi için onu zorluyorum. "Ne?" diye fısıldıyor.

"Oyunlar. Ben oyun oynamam. Kendime güvensiz ya da ego yoksunu değilim. Ayaklarıma kapanmanızı ya da peşimden koşmanızı beklemiyorum. Bunu istemiyorum da. Seninle oynadı çünkü bunu yapmak ona kendini güçlü hissettirdi ve zayıf bir egoyu besledi. Buna cüret edemezdin. Seninle ilgili en seksi bulduğum şey ne biliyor musun?"

Yutkunuyor, gözleri hızlı, manik hareketlerle benimkileri arıyor.

"Benim için ne kadar karşı konulmazsın. Vahşi, cesur, akıllı ve öngörülemezsin. Ama seni kafese koymama ya da evcilleştirmeme gerek yok. Senden bana vermek istediğinden daha fazlasını beklemiyorum. Sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım. Seni istiyor muyum? İstediyimi biliyorsun. Seni seviyor muyum?" enesini elimde tutarak sert bir nefes verdim. "Kahretsin, Layla, seni sonsuza dek seveceğim. Ama ben o değilim!"

"Korkuyorum," diyor, göz kapaklarından daha fazla yaş taşarken sesi kırılıyor.

"Biliyorum bebeğim. Benimle olmanın hayatın için ne anlama geldiği konusunda endişeleniyorsun. Katy var ve bunun geçici olmaması için dua ediyorum. Bu çok fazla. Biz çok şeyiz. Ama bu beni korkutmuyor çünkü seninleyken her şeyi yapabileceğimizi hissediyorum."

"Callan-" Beni durdurmaya çalışarak tekrar başını sallıyor.

Ona doğru bastırıyorum, çılgınca, beni duymasını istiyorum. "Hayır, Layla. Lütfen. Senin için doğru kişi olabileceğimi, senin de benim için doğru kişi olabileceğini ve birbirimiz için doğru kişi olabileceğimizi hayal etmek için kendine biraz zaman ver."

"Anlaşmayı bozdun. Aşık olmayacağını söylemiştin."

"Sana aşık olmayacağımı asla kabul etmedim. Sadece sen bana olmayacağını söylediğinde itiraz etmedim."

İçimi çektim ve ona elimde kalan tek gerçeği söyledim.

"Benimle olmak kendini kaybetmen gerektiği anlamına gelmiyor. Hiçbir şeyden vazgemen gerektiği anlamına gelmez. Benimle olmak bir yardımcıdır. Bir bonus. Bu, köşenizde sizi destekleyen ve sadece başarılı olmanıza değil kazanmanıza da yardım eden başka birinin olduğu anlamına gelir. Bunu görmüyor musun? Senin ne kadar inanılmaz olduğunu düşündüğümü görmüyor musun? Sende en çok sevdiğim şeylerden birinin nasıl da azmin, kararlılığın ve zekân olduğunu? Bunun

Ya hep ya hiç, Layla. Bana sahip olabilirsin, tıp fakültesine, ihtisasa ve ondan sonra da bir kariyere sahip olabilirsin."

Zor nefes alıyor, eli göğsünde. "Bana şimdi ne olacağını söyle."

"Bu sana bağlı. Vermek istediğinden fazlasını beklemediğimi sana zaten söyledim."

Uzun bir süre bunu düşünüyor. Aslında o kadar uzun ki, o beni kapı dışarı edip etmeyeceğine karar verirken ben binlerce kez ölmüş gibi oluyorum.

Sonunda fısıldıyor: "Senden hoşlanıyorum. Sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum ve tüm bunlara asla demiyorum. Bunu sana söylemem aptallık olur çünkü sen her şeysin Callan." Duvarı itiyor ve tişörtümle ve başka bir şeyle önümde duruyor, nabzımı hızlandıracak şekilde bana bakıyor. "Sen bir erkekte istediğim ve hak ettiğim her şeysin ve çok daha fazlasısın. Rüzgâra karşı tedbiri elden bırakıp bu dalgaya binmeyi ve beni nereye götüreceğini görmeyi çok isterim çünkü ben böyle biriyim. Sanırım Patrick beni fark ettiğimden biraz daha fazla mahvetti. Buna evet diyorum Callan, çünkü bunu istiyorum ve seni istiyorum, ama aynı zamanda yavaştan alabilir miyiz diye soruyorum?" Eli çenemi buluyor, parmakları kirli çenem boyunca ilerliyor.

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Yavaş mı? İstedğin kadar yavaş yapabiliriz." Parmakları dudaklarıma dokunduğunda sırtıtlıyorum. "Bana siktir olup gitmemi söyleyeceğini sanıyordum."

Parmakları yüzümden saçlarıma doğru kayıyor. "Hiç şansın yok." "Bunu mu demek istiyorsun? Benim mi olacaksın?"

Bir omzunu kaldırdı. "Senin olmadığım bir zaman olduğunu hiç sanmıyorum. Sadece kalbimi kırma yoksa taşaklarını Charles Nehri'ne atarım."

Bir kahkaha attım. "Asla," diye söz veriyorum.

Gülümsüyor ve dudaklarımı öpmek için parmak uçlarına tırmanıyor. "Güzel. Şimdi beni yatağa geri götür ve beni pişman etme."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum Callan'a sabahın erken saatlerinde trafikte süzülürken.

"Soruma cevap vermedin ve benim de Bugün iç çamaşırı giyip giymediğinizi bilmeden yürümenize ve sonra T'ye binmenize izin vermeyeceğim."

"Ne fark eder ki?" Cheshire sırtışıma gizlemek için kızgın görünmeye çalışıyorum.

"Çünkü etek giyiyorsun, Layla. Etek!" Elleri direksiyonu kavıyor. "Uzun bir etek bile değil, eğer altına külot giymediysen bunu bilmek zorundayım."

"Ama neden bilmek zorundasın?"

Başını bana doğru çeviriyor ve bana *gerçekten buna cevap vermemi istiyor musun* der gibi bakıyor. İstiyorum, bu yüzden kendimi beğenmiş bir şeytan gibi gülümsemek yerine ona tatlı tatlı gülümsüyorum. Callan beni seviyor. Çılgınca. İyi anlamda. Düşünüyorum da.

Tek bildiğim, bana bunu söylediğinde kalbimin yerinden fırladığı ve bunu olumsuz değil olumlu bir işaret olarak kabul edip devam ettiğim.

Beni kanepede cennetin altı yolunda becerdikten sonra, merdivenlerde beni yedi ve sonra koridorun duvarına karşı beni becerdi çünkü koridordan yatak odasına inmek için çok sabırsızdı. Sonra zavallı vajinam beyaz bayrak çekmek zorunda kalmadan önce duşta üçüncü kez.

Ta ki seni seviyorum bombasından sonra beni yatağa geri getirene ve bunu tekrar yapana kadar.

Adam yatakta doyumsuz bir dinamo, sadece yatak çoğu zaman yaptığımız yer değil.

Beni resmen mahvetti.

Açık bir günde Everest'in zirvesine ulaşmak gibi, başka hiçbir manzara buna tam olarak yetişemeyecek ve ne olursa olsun, sonsuza dek diğerlerini karşılaştırdığınız manzara olacak. Bu yüzden geç ama azgın uyandıığımızda ve alarmı iki kez ertelediğimiz için sabah saçmalıkları için yeterli zamanımız olmadığında, biraz yaramazlık yapmak istedim.

Sadece onunla alay etmek için.

Sadece onu biraz düşündürmek için.

Ama bu bana geri tepti çünkü beni zorla arabasına bindirdi ve şimdi buradayız.

"Göster bana," diyor, telaşlı, sevimli ve sert bir şekilde. Evet, o da öyle. Pantolonunun altından bunu görebiliyorum. Bu uzun bir gün olacak ve belki de okula giderken bu tür bir oyuna başlamak ve öğrenci ve profesör rollerini oynamak zorunda kalmak en akıllıca kararım değildi.

Çok geç.

Cilveli bir şekilde göz kırpyorum. "Profesör, bunun uygun olduğunu düşünmüyorum. Aslında, beni buradan çıkarmanızı talep etmek zorundayım, böylece yolun geri kalanını yürüyebilir ve kampüs polisini iyi bir şey yapmadığımız konusunda uyarmayabilirim."

Bana göz kırptı. "Ha?"

Gözlerimi deviriyorum. "Çok ateşli bir rol yapma oyunu, ama bu bir yana, okula gidip Range Rover'ından atlayamam. Şu anda ikili bir hayat yaşıyoruz ve şu anda birbirimizle yaramazlık yaptığımız için bu biraz ateşli ve eğlenceli olsa da, ne dediğimi anlıyorsan, diğer tarafı hala toplum içinde yaşamak zorundayız."

"Ne söylediğini bilen var mı?"

Omuz silkiyorum. "Sadece beni en iyi tanıyanlar. Şimdi gerçekten, şuraya çek. Kampüse çok yaklaşıyoruz."

"İç çamaşırı giyiyor musun?" diye sorar, sabrının sonuna gelmiştir.

Arabayı yavaşlattı ve ben de kemerimi çözdüm, çantamı kaptım ve kayışı başımın üzerine yerleştirmeden önce ağır şeyi kucağıma aldım. "Öğrenmek için beklemeniz gerekecek, Profesör." Ona arsızca bir göz kırpyorum ve sonra bana doğru hamle yaparken arabasından dışarı uçuyorum. Gülüyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve ona bir öpücük veriyorum.

Kendine rağmen gülümsüyor, çenesini ovuşturuyor. Bu ona çok yakışıyor. Huysuz ve telaşlı ama ilk defa bu kadar neşeli. Çok sevimli ve bana ilk tanıştığımız geceyi hatırlatıyor.

Callan huysuz bir adam değil.

Bazen kendi iyiliği için fazla ciddi oluyor ve şu anda her konuda gergin olduğunu biliyorum, bu yüzden Bayan Bible ve Katy'nin vasiliği dışında bir şey düşünmesini sağlamak iyi bir şey. Ve ben onun tüm bu ciddi şeyleri düşünmemesini sağlamaya çalışırken, kendimi de aynı şeyi yapmaya zorluyorum.

Ona ağırdan almak istediğimi söyledim ve o da bunu sorun etmedi. Bu da onun da benimle aynı fikirde olduğunu gösteriyor. Aramızda hiçbir karışıklık ya da yanlış anlaşılma olmayacak, ki bu hoşuma gidiyor.

Ona şu anda yeniden aşık olmak istemediğimi söylediğimde yalan söylemedim ve bir erkek arkadaş istemediğimi söylediğimde de yalan söylemedim. Ama onu dinledim ve haklıydı. Ya hep ya hiç olmak zorunda değil. Ona sahip olabilirim ve buna sahip olabilirim. Şu anda zor olsa bile.

Kabul edelim ki, Callan gibi bir adamı bırakıp gitmek aptallık olur, zamanlamamız ideal olmasa bile.

Yani şimdilik, gündüzleri profesyonel bir öğrenci ve hastane yavrusu, geceleri ise yaramaz bir yatak arkadaşım ve arada bir yerde, onun kız arkadaşı, sahte nişanlısı ya da hiç tanımadığı biri olma ipinde yürüyorum.

Muhteşem kampüs boyunca sınıfıma doğru yürürken, resmen öğrenci moduna geri döndüm. Kendimi iyi hissediyorum ve bunun tek nedeni seks ya da sabahki sataşmalar değil. Vaka çalışmamı başardım. Eylül ayında ikinci yıl stajlarıma başlayacağım. Hayatım boyunca hedeflediğim her şey başıma gelecek ve ben buna hazırım.

"Dostum!" Tam binaya girerken Murphy bana doğru uçarak geliyor. "Bütün gece neredeydin? Milyonlarca kez mesaj attım."

Boğazımın arkasındaki "oh olsun "u yutuyorum ve "Özür dilerim. Telefonumu sessize almıştım ve onları kaçırdım."

"Her neyse." Beni başından savdı. "O vaka çalışması tam bir kabustu. Ne teşhisi koydunuz? Histoplazmoz dedim."

Yüzüm buruştu. "Ne? Bunu nereden buldun? Bu bölgesel değil mi? Ve öksürükle mi geliyor?"

Murphy böcek yutmuş gibi görünüyor. "Öyle mi? Belirtileri Google'da arattım ve karşıma çıkan tek şey buydu."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Google'dan mı baktın?"

"Şey, evet," diye biraz mahcup bir tavır takındı. "Ama tek ben değildim ve belirtilere bakarak mantar enfeksiyonunun doğru olacağını düşündüm."

Ağzım yanlara doğru kıvrılıyor. "Aslında bu iyi bir karar ve ben olası bir mantar enfeksiyonunu düşünmemiştim." Neden olası bir mantar enfeksiyonunu düşünmedim? Muhtemelen genç ve sağlıklı bir çocukta çok nadir görüldüğü için, ama yine de.

"Ne buldun o zaman?" Murphy sınıfımıza ulaştığımızda bastırıyor.

Ona yan gözle baktım. "Crohn hastalığı dedim."

Sınıfa girip ön tarafa biraz daha yakın olan yerlerimize otururken Murphy bana yaklaşık on bin kez göz kırpmıyor.

"Bu... spesifik. Crohn hastalığı mı?" Kafası karıştı ama biraz da sinirlendi. "Bunu başka kimse bulmadı ve dün gece grup sohbeti bununla çıldırıyordu. Bunu nereden bulmuş olabilirsin?" Bana dik dik bakıyor ve bakışlarındaki bir şey beni huzursuz ediyor.

"Patrick hâlâ orada olduğu için artık grup sohbetine girmiyorum."

"Evet, sen de bana mesaj atmadın. Anladım. Bu teşhisi nereden buldun?"

Çantamı masaya bırakıyorum ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıp ekranı açıyorum. Sesinde tam olarak anlayamadığım bir gerginlik var, belki de bu vaka çalışmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştır. "Grup ne buldu?"

"Bazıları apandisit, diğerleri enterovirüs, gıda zehirlenmesi, parazit veya sarkoidoz olduğunu söyledi. Başka kimse Crohn demedi." Bana bakıp yüzünü buruşturdu. "Çocukta hiç ishal ya da dışkıda kan yoktu."

Omuz silkiyorum. "Aile geçmişi bu hastalık için çok güçlü ve başka semptomları da var. Ayrıca Crohn her zaman bu şekilde ortaya çıkmaz."

"Bakalım Dr. Hottie ne diyecek."

"Dr. Hottie McSterious demek istiyorsun," diye düzeltiyorum çünkü ona verdiğim isim buydu ve dolayısıyla kullanılması gereken tek isim de buydu.

Sertçe gülüyor. "İş yerinde ona böyle mi sesleniyorsun?"

Hayır. Sadece yatak odasında.

Burnumu kırıstırıyorum. "Kesinlikle hayır. Onu işte neredeyse hiç görmüyorum."

Callan odaya girer ve tüm hışırtılar hemen durur. Herkes vaka çalışmaları konusunda endişeli ve Murphy'nin söylediklerine bakılırsa öyle de olmalı.

"Günaydın," diyor, bakışları yanımdan geçip sıralı sınıfı süzerken. "Hepinizin vaka çalışmalarınıza başlamak için sabırsızlandığınızı biliyorum ve gönderilerinizi gözden geçirme fırsatım oldu. Hepsinin üzerinden geçeceğiz ve siz de gerekçelerinizi açıklayıp savunabilirsiniz. Unutmayın, tıp hem bir sanat *hem de* bir bilimdir ve doğru teşhis her zaman o kadar kolay bulunmaz. Size şunu söyleyeyim, bu sınıfta sadece biriniz doğru teşhisi koydu. Birçoğunuz doğru yoldaydınız ama çok önemli bir bilgiyi göz ardı ettiniz ve bence bu konu hakkında konuşmalıyız. Bu aynı zamanda her hafta yapmayı planladığım bir şey ve doğru teşhisi koyanlara ödülleri vereceğim."

Adım atmaya başlar ama Daria birinci sınıftaymış gibi elini kaldırıncaya durur. "Doğru teşhis nedir?" diye sorar. "Kim doğru buldu?"

"Onun yerine sana şunu sorayım." İlk sırada olduğu için tam önünde duraklıyor. "Bir hastayla ilk karşılaştığınızda ne yaparsınız? Hangi bilgileri toplamak ve değerlendirmek için oradasınız?"

Daria doğruluyor ve titizlikle göğüslerini dışarı çıkarıyor. Onun dikkatini çekmek için yaptığı acınası gösteriye zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum. Bunu onunla sadece ben yapabilirim. Çünkü o benim. Onun değil.

"Kendimi tanıtıyorum ve mevcut hastalığımın yanı sıra geçmiş tıbbi geçmişimi de öğreniyorum."

"Doğru. Başka ne var?"

Bocalıyor, koltuğunda kayıyor. "Şey..." "Aile geçmişine ne dersiniz?"

Yüzü alev alev yanıyor çünkü hepimizin kaçırdığı şey buymuş gibi görünüyor. Ben de dahil, gafımı fark edene kadar.

Callan sınıfa bir kez daha hitap ederek, "Aile geçmişi sekmesine tıklayan tek kişi aynı zamanda teşhisi doğru koyan tek kişidir," diye devam ediyor. "Aile geçmişinin hastanızın genel sağlığı üzerinde önemli bir rol oynadığına inanmıyor musunuz?"

Murphy, "Evet, ama mevcut semptomlar kadar önemli değil," diye ekliyor. "Doktorların aile geçmişinin yanıltıcı olabileceğini söylediklerini duydum."

"Potansiyel olarak," diye yanıtlıyor. "Ama aynı zamanda davanızın anahtarı da olabilir. Genetik hepimizde bir rol oynar. Bu durumda da öyleydi ve herkesi zor durumda bırakacak olanın bu olacağını hissediyordum. Teşhis Crohn hastalığıydı ve hem baba tarafından büyükannede hem de baba tarafından büyükbabada bu hastalık vardı."

Daria, "Ancak hastanın bu teşhisle ilişkilendirilebilecek yalnızca birkaç semptomu vardı," diye itiraz ediyor.

"Hastada teşhisle ilişkilendirilebilecek belirtilerden çok daha fazlası vardı. Bence hastaların çoğunun herhangi bir hastalık sürecinde tüm semptomları çok nadiren gösterdiğini göreceksiniz. Crohn hastalığı genetik bir bileşene ve çevresel bir tetikleyiciye dayanır. Kapsamlı bir aile öyküsü alınmış olsaydı, hastanın semptomları göz önüne alındığında bu patoloji kendini daha net gösterirdi, sizce de öyle değil mi?"

Bütün sınıf homurdanıyor ve Murphy bana ters ters bakıyor. "Haklısın," diye tıslıyor bana ve sesindeki suçlama notası beni tuhaf bir şekilde etkiliyor.

"Aile tarihimizde vardı," diye savunuyorum. "Ondan sonra parçaları bir araya getirdim."

"Uh-huh. Ve kimse sana bu konuda yardım etmedi mi?"

Sessiz bir nefes üflüyorum. "Ne öneriyorsun?"

"Görünüşe göre emrinizde çok fazla doktor var. Oliver ile yaşıyorsun, değil mi?"

Artık değil. "Oliver bana yardım etmedi. Dün gece Amelia ve kızlarla Red Sox maçındaydı." Aslında bu doğru. Bu yüzden Meil'in Red Sox tişörtünü giyiyordum. O bunun iyi şans getirdiğini düşünmüyor olabilir ama ben hâlâ düşünüyorum.

"Peki ya diğer Fritz amcalarınızdan biri? Onlardan yardım istediniz mi?"

Bunu söylerken gözlerimi kısıyorum. "Kimse bana yardım etmedi." Ki bu doğru. Callan yardım etmedi. Çalışmamı teslim edene kadar bana hiçbir ipucu ya da geri bildirim vermedi.

"Peki ya sizin deyiminizle Dr. Ateşli McSterious?"

Kahretsin. Bu zihinsel bir hataydı. Onun adını küçümseme şeklinin Oliver'dan ya da diğer Fritz'lerden bahsetme şeklinden çok farklı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ben ve Callan'ı biliyor olabilir mi? Patrick daha önce Callan'ı becerdiğimi ima etmiş olsa bile, nasıl olduğunu anlamıyorum. Yine de, nasıl bir şey bilebileceğini anlamıyorum.

İmkânı yok. Sadece boşa kürek çekiyor.

"Hayır," diye tersliyorum, beni bu kadar küçük görmesine sinirlenerek. "Sana kimsenin bana yardım etmediğini söyledim. Aile geçmişine baktım ve hastanın iki akrabasında da varmış. Hastalık patolojisine bak Murphy ve bir dahaki sefere daha iyi bir öykü al. Ve belki de Dr. Google'a danışma."

Murphy, benim ona kızdığım kadar kızgın bir şekilde odanın önüne geri dönüyor ve ders devam ediyor. Diğerleri cevaplarını savunmaya çalışıyor ve Callan sabırla her birinin üzerinden geçiyor, hastayla ve uzman doktoruyla ilgili kendi deneyimlerini açıklıyor.

Bu işte iyidir.

Yapmak istediği şeyin bu olmadığını biliyorum ama o mükemmel bir öğretmen. Dün gece benimleyken bile.

Sabırlı, dinliyor ve cevap doğru olmadığına bile cesaretimi kırmıyor. Her ne kadar profesörüm olmamasını ve okulun onun yerine başka birini işe almasını dilesem de, hem burada hem de hastanede ondan çok şey öğrendim. Her şey bittiğinde bunu çok özleyeceğim.

Bunu üzerimden atıyorum ve sınıfa talimat verirken dinlemeye devam ediyorum. Bugün ara gruplarımızı yapmıyoruz. Bunun yerine herkes vaka çalışması üzerinde tartışmaya ve kavga etmeye devam etmek istiyor. Ben sessiz kalıyorum ve o da beni doğru bilen kişi olarak çağırıyor.

Ders bitene kadar.

"Bayan Fritz," diyor, gözleri nabzımı hızlandıracak şekilde benimkilerin üzerinde. "Teşhisi doğru koyan kişi olarak, kısa bir süre için beni Dr. Lawrence'ın ofisine kadar takip eder misiniz? Derse girmeden önce ödülü oraya bıraktım."

Meme uçlarım anında sertleşti. Neyse ki üzerimde onun sweatshirt'ü var, ama erimiş bakışlarının hızla göğsüme inişine bakılırsa bunu bildiğine bahse girerim.

Cevap vermedim. Sadece yerimden kalkıyorum ve herkes gibi eşyalarımı toplayıp yola çıkıyorum.

"Ödülünüzün tadını çıkarın."

"Aş artık bunu Murphy. Bu bir yarışma değil. Bu öğrenmekle ilgili." Murphy'nin ve diğer birkaç kişinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama onları görmezden geliyorum, başım dik bir şekilde ona doğru ilerliyorum.

"Bu taraftan." Benim için kapıyı açıyor ve ben de sinirli ve gergin bir şekilde sınıftan çıkıyorum. İkimiz de hastaneye gitmek zorundayız ve hala tıp fakültesi kampüsündeyiz, bu yüzden bunun söylediği şeyden daha fazlası olmayacağını biliyorum - doğru cevabı verdiğim için bir ödül.

Ama lanet olsun, eğer sinirlerimi bozmuyorsa.

Bizi profesörün asistanlarının oturduğu antreden geçiriyor, ancak burayı ilginç bir şekilde boş buluyoruz.

"Ögle yemeğindeler," diyerek dile getirmediğim soruma cevap verdi. "Buradalar, Bayan Fritz."

Lanet olsun. Adımı söyleme şekli, bunun bir ödülünden çok bir ceza olacağını düşündürüyor. Olabildiğince derli toplu olan ofisine giriyoruz. Burada sadece geçici olarak bulunuyor ve bu konudaki düşünceleri de bunu gösteriyor. Burada ona ait hiçbir şey yok. Sadece bir masa, onun olmadığını bildiğim tıbbi metinlerle dolu bir kitaplık, çünkü onunkiler evindeki kitaplığında ve avluya bakan bir pencere var.

Sandalyesine oturuyor ve parmağını sallayarak bana masanın kendi tarafına gelmemi söylüyor. Tek söylediği "Arkanı dön" oluyor ve nefesim kesiliyor.

"Ne?"

"Kollarınızı sıranın üzerine koyun, Bayan Fritz. Ödülünüz sınıfınızdaki diğer öğrencilerden farklı olacak, ancak bunun tek nedeni sizinkinin biraz cezayla birlikte gelecek olması."

Biliyordum!

"Ne için ceza?"

Beni döndürdü ve elini sırtımın ortasına koyarak beni masasının üzerine doğru itti ve sırlıslam oldum. Hem de sırlıslam. Çünkü merhaba, ateşli profesörümün masasının üzerinde bir etek ve

-

"Biliyordum," diye homurdanıyor eteğimi belime kadar sıyırırken. "Lanet olası iç çamaşırı yok."

Eli tam çıplak kırımın yanağına iniyor ve çok yüksek sesle inliyorum çünkü ona dün gece bana şaplak atmasını istediğimi söyledim ve hiç yapmadı ve şimdiden çok tahrik oldum ve şu anda onun kirli cezasının *hepsini istiyorum*.

Arkama doğru eğildi, göğsüyle beni masaya daha da bastırdı. "Bir daha böyle inersen bu binadaki herkes profesörün tarafından tokatlanmaktan hoşlandığını anlayacak."

Kahretsin, benimle böyle konuşmasına bayılıyorum. Benimle bu oyunu oynadığında.

"İstediğin bu mu?"

Evet! Kesinlikle istediğim şey bu. Ama sadece zihnimin fantezisinde, gerçekte değil, bu yüzden diyorum ki, "Hayır, Profesör. Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

"Hmmm," diye mırıldanıyor kulağımda, eli az önce şaplak attığı yeri ovarken. "Ne yapmalıyım, Bayan Fritz? Sizi cezalandırmalı mıyım yoksa memnun mu etmeliyim?"

"İkisi de. Lütfen, Dr. Barrows, ikisi de." Yalvarırken hiç utanmıyorum. Onunlayken sürekli bir uyarılma halindeyim. Adamın sahip olduğu her şey -Katy ile mükemmel bir baba figürü olmasından, parlak bir doktor ve profesör olmasına ve benimle olduğu her şeye kadar, doyamıyorum ve bunun kaygan bir zemin olduğunu biliyorum, ama bunu sorgulamayı reddediyorum çünkü beni çok iyi hissettiriyor.

Çok canlı. Çok vahşi ve kaygısız. Kendim gibi.

Beni görüyor, beni tanıyor ve bana istediğim her şeyi vermek istiyor ve şu anda da tam olarak bunu yapıyor. Benim için daha önce hiç böyle olmamıştı. Patrick benim bu yönümü anlamadı. Callan anlıyor.

Vücudunun baskısı sırtımdan ayrılıyor ve sonra koltuğuna geri dönüp tam arkama oturduğunu duyuyorum. Şu anda sahip olduğu manzarayı sadece hayal edebiliyorum. Her iki eli de *kıcımı* ovarak kaslarıma masaj yapıyor ve hemen ardından serin bir hava geliyor. Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve iniltimi bastırmak için dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki kan gelmemesine şaşıyorum.

İleriye doğru sürtünüyorum, ağrıyor, sürtünme için çaresizim.

Bana sert şaplak atmıyor. Burada zalimlik yok. Tamamen erotik ve eğlenceli. Çünkü bu Callan. Adamın vücudunda zalim bir kemik bile yok.

Beni tekrar tekrar tokatlıyor, yanaklarımı birbiri ardına değiştiriyor, bazıları daha yumuşak, bazıları daha sert, bir sonraki vuruşun ne olacağını bilmeden beni diken üstünde tutuyor. Sonuncusundan sonra eli ısınmış etimin üzerinde duruyor, derim acıyor ama çok da çiğ değil. Nefes alışını duyabiliyorum, zor ve hırıltılı, ve şu anda nasıl görüldüğünü görmek için her şeyimi verirdim.

Başımı omzumun üzerinden çevirmeye başlıyorum ve bunu yaptığımda neredeyse pişman oluyorum. Gözlerimiz çarpışıyor ve ben içimdeki her şeyi kaybediyorum. Tutunduğum her parçam artık yok. Hepsi onun ve umurumda değil. Ona sahip olmasını istiyorum çünkü onunla lezzetli ve kötü şeyler yapacağını biliyorum.

"Sağ dizini masanın üzerine koy."

Bunu yaparken onunla göz temasını kaybetmiyorum, kendimi ona tamamen açıyorum.

Elleri uyluklarımda, kızarmış tenimde, kalçalarımda geziniyor.

Bana dokunabileceği her yere dokunuyor. Saygıyla. Neredeyse eylemin içinde kayboluyor.

"Çok güzel." Başını sallıyor. "Tanrım, Layla. Çok güzelsin. Her şeyinle. Sadece bu değil." Elleri dolaşmaya devam ediyor ve göğsüm titriyor. Dudaklarını yalıyor ve sonra gözlerinde bir şey sanki olduğu yerden geri dönüyormuş gibi değişiyor. "Hâlâ benim yaramaz öğrencim olmak istiyor musun?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum çünkü bu her neyse beni biraz sarsmıştı.

"O zaman sessiz kalmayı unutma." Elleri kıçımı kavırıyor, yanaklarımı ayırıyor ve sonra ağzı böyle üzerimde - arkadan. Bir bacağım masanın üzerinde. Eteğim sırtımda.

Kirli.

Sesimi bastırmak için yüzümü koluma gömdüğüm noktaya kadar.

"İstediğin bu muydu?" diye ıslak etime doğru homurdanıyor, iki parmağını içime sokuyor ve sırtımı kamburlaştırıyor. "Bu yüzden mi eteğinin altına bir şey giymedin? Profesörünün seni masasının üzerine domaltıp o güzel amcığını yemesini mi istedin?"

Kutsal. Lanet olsun. Cehennem.

"Evet," diye fısıldıyorum, zaten uçurumun kenarına çok yaklaştım. Onunlayken her zaman uçurumun kenarındayım.

"Bu kıcı yakında alacağım, Layla. Dün gece yapmadık ama yakında."

Tekrar inliyorum, kendimi durduramıyorum. Dili parmaklarının yerini alıyor ama parmakları fazla uzağa gitmiyor. Klitorisimi çalıştırıyorlar ve bu, içimde gezinen diliyle birleşince, nerede olduğumuz, ne yaptığımız ve nasıl yaptığımız, boşalıyorum ve boşalıyorum ve boşalıyorum. Aklımı başımdan alan zevk dalgaları içime doluyor ve beni masasının üst kısmına yapııştırıyor. O kadar yoğun ki, sikini içime soktuğu an, garip bir şekilde beklenmedik ve çılgılık attığım noktaya kadar yeni bir zevk dalgasıyla beni şok ediyor.

Eli ağzıma çarpıyor ve gözümü açtığımda gözlerinin bana sert bir uyarıyla baktığını görüyorum. Bazen kendimi buna kaptırmak çok kolay oluyor ve yaptığımız her şeyi ve riske attığımız her şeyi unutuyorum, ama o unutmuyor. Kontrolden çıktığında bile bunun için fazla kontrollü.

Sessiz olacağımı bildirmek için başımı sallıyorum ve sonra beni becermeye başlıyor. Hızlıca. Sertçe. Nihilistçe. Aleti beni delip geçiyor, teslimiyetimi ve zevkimi talep ediyor. Ona ikisini de veriyorum. Beni masaya daha sert bastırıyor.

ve onun sikini almaktan başka bir şey yapamıyorum. Taşakları klitorisimi tokatlıyor ve yemin ederim, gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyor.

Böyle içimde çok derinlerde. Aynı anda her yerde. Tırnaklarım masanın tahtasını sıyrıyor, bir yere tutunmaya çalışıyorum ama masa çok büyük ve bu açıdan diğer tarafa ulaşamıyorum. Bundan hoşlanıyor. Bunu söyleyebilirim. İçime girerken kıcıımı tekrar tokatlıyor, zevkle karışık acının kesilmesi neredeyse orada boşalmama neden oluyor.

Göğsü bir kez daha sırtıma düşüyor ve sonra kulağımın dibinde sertçe nefes alıyor, bana yüzlerce şey fısıldıyor. Söylediğinin farkında olup olmadığını bile bilmediğim bir sürü şey.

"Benim" ve "Daha fazla" ve "Evet" ve "Asla doyamayacağım" ve "Bu sadece başlangıç" ve "Çok iyi hissediyorsun" ve "Gitmene izin veremem" gibi şeyler.

Ağzından bir nehir gibi dökülüyor. Her şeyi. Kirli. Tatlı. Bunu söylememeliyim ama kendimi durduramıyorum.

"Benimle kal." Bunu en son söyledi ve sonra boşalıyorum. Ve çok sert boşalıyorum. Çünkü *bu* sözler beni uçuruyor. Onlarla ilgili ne olduğunu bile bilmiyorum.

Üç basit kelime. O üç yasak kelimeden çok farklı.

Şimdi bedenimi bağlı bir ipte tutan üç basit kelime, bağlı olduğumu bilmediğim bir yaşam çizgisi. Kal. Birlikte. Benimle.

Onları tekrarlıyor. Ruhuma karşı sert bir nefes. Sadece o ekliyor. "Benimle kal, Layla. Her zaman."

"Catch me!" Keegan su kaydırağının tepesinden bağıyor.
"Bekliyorum!" Ona sesleniyorum, kaydırağın dibinde suya basıyorum, yine de bolca yer bıraktım, böylece yüzüne tekmeyi yersin. Bu dersi sadece bir kez öğrenmeniz gerekiyor. Stella on yedi yaşındayken burnumu iki yerden kırdı ve tamir ettirmek zorunda kaldım.

En mutlu günüm değil.

Keegan bir çığlık atıyor ve sonra kaydıraktan aşağı fırlıyor, sonunda biraz havaya çarpıyor ve sonra benden iki metre uzağımdaki havuza düşüyor. Çıktığında tam önünde olduğumdan emin oluyorum. Keegan iyi bir yüzücü ama su onu korkutuyor. Kızlar üç yaşındayken Kenna neredeyse boğuluyordu. Kenna'nın sudan korkan biri olduğunu düşünürsünüz ama hayır. O kız korkusuz.

Ne demek istediğimi kanıtlarcasına.

"İşte geliyorum!" Kenna hareket etmemizi beklemiyor. Onun savaş çığlığı bizim tek uyarımız. Keegan'a tutunuyorum ve bizi kenara çekiyorum çünkü Kenna

-Tıpkı havalı teyzesi Layla gibi, yaptığı her şeyde bir sıçrama yapmayı seviyor. Bu yüzden kaydırağın dibinde havaya çarptığında, gülle ile biten geçici bir takla atıyor.

İkizler beni güldürüyor.

Keegan tamamen Amelia, Kenna ise tamamen benim - biraz da Oliver var içinde.

Kenna muzaffer bir şekilde havaya uçar ve Keegan da kız kardeşine beşlik çakmak için oradadır.

"Layla, saat beş," diyor Amelia, Stella ile birlikte havuza doğru yürürken, elinde benim için bir havlu var.

"Harika. Teşekkürler!" Kızlara öpücükler veriyorum. "Yakında görüşürüz hanımlar." "Neden gitmek zorundasın?" Keegan surat asıyor.

"Çünkü Layla'nın bir randevusu var." Stella'nın kaşları havaya kalkıyor ve ben de ona nazıkçe takla atarak hem onu hem de Amelia'yı güldürüyorum.

"Bu bir randevu değil. Sadece akşam yemeği."

"Ne fark eder ki? Bu seninle bir akşam yemeği."

Stella'ya sıçrayıp sesini kesiyorum. "Sessiz ol, sümüklü. Genç kulaklarımız var." Havuzdan çıkıyorum ve Amelia'nın bana uzattığı havluyu alıyorum. "Teşekkürler."

"Peki bana yine ne yaptığını söyle, çünkü neden bütün gün evden dışarıda olman gerektiğini bilmiyorum?" Amelia sadece elini kaldırmak için soruyor. "Şikayet ettiğimizden değil. Seni görmeyi seviyoruz."

Omuz silkiyorum, saçımın ucunu havlunun bir köşesine kuruluyorum. "Bilmiyorum. Bana söylemedi ve Katy de ağzını sıkı tutuyordu."

"Bu kulağa düşünceli ve özel geliyor ve düşünceli ve özel bir randevu anlamına geliyor. Ama onunla çıkıyor musun yoksa sadece yatak odası kovalamacası mı oynuyorsun?" Stella geçen hafta Callan'la ağırdan aldığımızı söylediğimden beri en az beşinci kez soruyor. Bu arada, hem ona hem de Amelia'ya ellişer dolar borçluyum, çünkü görünüşe göre, Stella'nın restoranında sarhoşken onlara Callan'la yatmayacağımı ve eğer yatarsam, her ikisine de ellişer dolar borçlu olacağımı söylemişim.

Oops.

"Her ikisi de," diyorum onlara. "Birlikteyiz ama şu anda olan biten her şeyle birlikte eğleniyoruz. *Tüm bunlar ne anlama geliyor demeyi bırakın.* Biz kadınları yüzyıllarca geriye götürüyor."

Amelia bana temel akıl sağlığımı sorguluyormuş gibi bir bakış atıyor ki açıkçası bu onun için yeni bir bakış değil. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bu bakışın üzerine kaşlarını çatıyor. "Onunla, onun seninle olduğu kadar derin bir ilişki içinde olmadığını düşünüyorsan, uçmuşsun demektir. O sana çok bağlı ve sen de bağlanıyorsun." Ben tartışmaya başlayınca Amelia'nın eli havaya kalkıyor. "Bu konuda üzgün değilim. Aslında çok heyecanlıyım çünkü ondan çok hoşlanıyorum ve bence o senin için mükemmel."

"Şunu keser misin artık? Evet, o mükemmel. Öyle olduğunu biliyorum. Sorun bu değil. Doğru adam, yanlış zaman, tamam mı? Hepsi aynı anda çok fazla."

Stella alaycı bir kahkaha atar. "Yanlış zaman olsa da olmasa da, onu yine de buldun. Bu konuda Meils'e katılıyorum. O senin için mükemmel biri ve senin ve ateşli doktorunun Amelia ve Oliver gibi olacağınıza elli dolarına daha bahse girerim."

"Harika," diye homurdandım. "Benim tarafımda olman gerekiyordu."

"Öyleyim, Layla. Sadece denemek istersen her şeyin işe yarayabileceğini henüz anlamadın."

"Yani durumumuz berbat olmasaydı mı demek istiyorsun?" Bunun onları susturmasını umarak onlara fırlatıyorum, ama daha iyi bilmeliydim. Burada Amelia ve Stella ile uğraşıyorum.

Amelia anaç bakışlarını üzerime diyor, gri gözleri derin, yoğun ve aptala tahammülü yok. "Birisi için kesinlikle doğru kişi olabilirsin ama yine de o kadar yanlış bir zamanda sıkışıp kalabilirsin ki ilerlemek için hiçbir yolun olmadığını hissedersin. Ama bu olmadığınız anlamına gelmez. Tek anlamı, işe yaramasını istiyorsanız ayarlamalar yapmanız gerektiğidir."

"Bunu biliyorum," diye cevap veriyorum kararlılıkla, havluyu göğsüme sıkıca sararak. "Gerçek şu ki, artık ne istediğimi bilmiyorum. İstemiyorum. Callan'dan çok hoşlanıyorum, ona çok değer veriyorum ve Katy'yi seviyorum ama... ben... ben tekrar incinmek istemiyorum. Benim için önemli olan şeyleri feda etmek istemiyorum. Onunla birlikte olmanın gerektirdiklerine hazır mıyım bilmiyorum. O otuz bir yaşında ve bir çocuğu var ve biliyorum ki artık bir yuva kurmak istiyor. Ben yirmi üç yaşındayım ve ikinci sınıf tıp öğrencisiyim. Henüz tüm bunlara hazır değilim ve bunun beni kötü biri yaptığını da sanmıyorum."

Amelia yorgun bir nefes verir, ağırlığını değiştirir ve kırmızı at kuyruğuyla oynar. "İyi. Bunu anlıyorum ve bir parçam da buna katılıyor. Ben sadece bana tutmam için verdirdiğin sözü tutuyorum. İstedğin kadar inkar et, ama ikisine de bağlanıyorsun."

Öyleyim. Öyle olduğumu biliyorum.

Bunun için altı haftamız kaldı. Yarisına geldik ve onlar için çıldırıyorum. İkisine de.

Hatta Cuma gecesi Bayan İncil'den gelen bir başka hazırlıksız ziyareti de atlattık ve bu ilkinden daha iyi geçti, yine de bizden hiç etkilenmediği açık. Yanmış kurabiye, yangın alarmı ya da seksi Layla'nın göğüsleri yarı dışarıda eve gelmesi yok. Bayan Bible, Katy ve Callan'ın odası da dahil olmak üzere ikinci katı gezdi, bu yüzden Callan ve benim orada uyuyacağımızın belli olması çok iyi bir şeydi.

Bir aile rolünü oynadık ama ilk defa bir rol gibi hissetmedik. Sahte hissettirmedi. Şimdi de Amelia ve Stella bunun üzerine ekleniyor. "Ne söylememi istiyorsun?" Her şeyden bıkmış bir halde patlıyorum. "I Onları önemsiyorum ama bu beni uzun vadede onların hayatında olmak için doğru kadın yapmaz." Bununla birlikte gelen tüm duyguları temizliyorum. "Onun sahte nişanlısı olmam için altı haftamız daha var. Ondan sonra hayatımı düzene sokacağım."

Stella homurdanıyor. "Delphine'e üç hafta içinde aşık oldum." "O sensin," diye karşı çıkıyorum, biraz -belki de çok- savunmacı bir tavırla. "Bu ve bir planım var."

Bu zaten cehenneme gidiyor. Katy'yi seviyorum ve Callan'a çok değer veriyorum ama onun gibi bir adamla gelişigüzel bir ilişki kuramazsın. Bu mümkün değil ve ben de yuva kurup evcilik ve üvey annelik oynayacak durumda değilim.

Ama...

Zihinsel olarak başımı sallıyorum. Aması yok. Zihnimin buna karşı çıkan tuhaf, çarpık kısmını hızla uzaklaştırıyorum.

"O sana aletini sokarken plana sadık kalarak iyi eğlenceler." "Aman Tanrım!" Amelia Stella'nın koluna vuruyor. "Çok mu kaba?"

Stella kaşlarını beklenti içinde Amelia'ya kaldırıyor. "Bana yanıldığımı söyle?"

Amelia dudağının kenarını kemiriyor ve bana aynı anda sert bir bakış atıyor. "Evet. Stella haklı. Stella haklı. Birkaç yönden boku yemişsin, değil mi?"

"Annnnd, ben gidiyorum." Onlara bir el sallıyorum ve Fritz yerleşkesine doğru ilerlemeye başlıyorum. "Ama her şey için teşekkürler."

"Bunun için buradayız," diye sesleniyor Stella bana. "Gerçeklik kontrolü ve sevgi."

"Bir dahaki sefere Octavia'dan alacağım. O daha çok sevgi ve daha az gerçeklik veriyor."

Burada duş alabilmek için bir çanta dolusu eşya getirdim ama şimdi keşke getirmeseydim diyorum. Bir parçam kaçmak istiyor, kaçmak ve eve gitmek istiyor, ancak tam olarak bir evim yok. Callan'ın evi benim evim değil, her geçen gün daha çok öyle hissetmeye başlasam bile.

Fritz yerleşkesine arka kapıdan girerek batı kanadındaki merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve koridordan Amelia ve Oliver ilk kez bir araya geldiklerinde yatıya kaldığım yatak odasına doğru yürüyorum. Havuzun tuzlu suyundan ve güneş kreminden arınmak için hızlıca duş alıyorum ve üzerime beyaz bir kot pantolon ve pembe bir bluz giyiyorum.

Katy'nin önünde dikkat çekici. Yaz ışıltılı bir makyaj yapıyorum ve saçlarımı ipeksi dalgalar halinde fönlüyorum.

Kırk dakika sonra, konağın ön kapısının kilidini açıyor, kafamı içeri sokuyor ve "Alo?" diye sesleniyorum.

Katy ve Callan bu akşam altıya kadar eve gelemeyeceğimi söylediler. Her ne planlıyorlarsa yemekle ilgili, çünkü baharatlı ve sarımsaklı bir şeylerin kokusunu alabiliyorum.

"O burada!" Katy üst katta bir yerden çığlık atıyor. "Cal Amca, o burada!"

"Duydum." Gülüyor ve sonra merdivenlerden aşağıya inen vahşi, hafif ayak seslerini duyuyorum, ardından Callan'ın daha yavaş, daha ağır ayak sesleri geliyor.

Çantamı yere, anahtarlarımı da girişteki masanın üzerinde duran küçük kaseye bıraktıktan sonra köşeyi dönüp koridora çıkıyorum. Katy tam merdivenlerin dibine geldiğimde bana çarpıyor ama vücudunun bana çarpmasına tepki verme şansım olmuyor. Elim tutup yön değiştirmekle o kadar meşgul ki, beni koşar adımlarla merdivenlerden yukarı sürüklüyor.

Callan aşağı iniyor ve neredeyse ona çarpıyorduk. Katy'nin omuzlarından tutup onu yavaşlatıyor. "Sakin ol Uğur Böceği."

"Neler oluyor?" Onu içeri alarak sordum. Yeni duş almış. Kalın, uzun ve tepedeki saçları ıslak ve yüzünden geriye doğru taranmış, koyu mavi gözlerini bir şekilde daha açık gösteriyor. Beyaz bir tişört giymiş -beni deli ettiklerini biliyor- ve düşük belli koyu renk bir kot pantolon.

Hiç vakit kaybetmeden eğilip dudaklarımı öpüyor. Yumuşakça. Biraz tatlı ama saklayamadığı bir gülümsemeyle. "Senin için bir sürprizimiz var."

"Üst katta mı?" Göğsüme çarpan keleklerin kabarmasına engel olamıyorum.

Gülümsemesi çocuksu, biraz da gergin bir hal alıyor ve başını sallıyor. "Bu taraftan."

"Hadi, hadi, hadi!" Katy sanki ipten yapılmışım gibi beni çekiştiriyor ve sonra beni ikinci kata doğru geri çekiyor. "Biz kendimiz yaptık."

"Yukarı çık Uğur Böceği. Layla ile bir dakika konuşmak istiyorum."

Katy bundan hiç memnun değil, oflayıp pufluyor, ama kendini tutamayacak kadar heyecanlı ve küçük bedeni - zaten yıkanmış ve *Küçük Deniz Kızı* pijamalarını giymiş - hemen üçüncü kata çıkıyor.

"Callan, bütün bunlar da ne?"

Elimi tutuyor ve yavaşça merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlıyor. Bakışları kısmen benimkileri tutuyor ve ben onun nabzının hızla attığını hissedebiliyorum.

el. "Bayan Bible'la ilk ziyaretimiz pek iyi geçmeyince bir şeyin farkına vardım. Çok şey kaybetmişsiniz. Dairen yıkıldı ve eşyalarının çoğu da onunla birlikte yok oldu. Benim evimde yaşıyordun ama burada kıyafetlerin dışında kendine ait hiçbir şeyin yoktu."

İkinci kata ulaştığımızda nefes alıyor ve beni üçüncü kata çıkan merdivenlerin dibinde durduruyor.

Gözleri endişe doluydu. "Layla, bu senin istemediğin bir anlama gelmek zorunda değil. Bunu önceden bilmen gerekiyor. Tamamen sana ait bir şeye sahip olmanı istedim. Sadece senin için. Kendini rahat hissedeceğin ve gerektiğinde kaçabileceğin bir yer. Bu benim teşekkür etme şeklim. Bitirmek düşündüğümünden daha uzun sürdü ama sonunda bitti."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, cildim gergin bir bekleyişle sıcak ve dikenli. "Tamam..." Tüm yapabildiğim bu.

Üçüncü kata çıkıyoruz ama her zamanki halinden başka bir şey göremiyorum. Kanepe, büyük televizyon, bar, hepsi aynı. Sadece Katy banyo kapısının önünde bir kanguru gibi zıplıyor.

Callan beni kendisine çeviriyor, bakışları yoğun. "Bu evin önceki sahipleri bu katı ana kat olarak kullanmışlar. Ben taşındığımda, onu tekrar alt kata taşıdım ve bu odayı şimdiki haline getirdim. Ama çoğunlukla ekstra depolama için kullandığım büyük bir gömme dolapları vardı. Orayı senin ofisine ve okuma odana dönüştürdüm."

Ona göz kırpıyorum. Ve sonra tekrar. Sonra hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeye sahip olan Katy'ye dönüyorum. Callan ona başını sallıyor ve o da banyonun yanındaki kapıyı açıyor. Hiç düşünmediğim kapıyı.

Ellerimi sıkarak beni yerimde tutuyor. "Dediğim gibi, bu rahatsız olduğun bir şeyi ima etmek anlamına gelmiyor. Ne kadar kalmayı seçersen seç, ister altı hafta daha, ister... daha uzun süre, burada mutlu olmanı istiyorum." Dudaklarını yalıyor. "Bunun bu konuda yardımcı olabileceğini düşündüm."

Sonunda ellerimden birini bırakıp beni odaya doğru yönlendirdiğinde yaprak gibi titriyorum. Yaz gün batımı gibi göz alıcı bir deniz salyangozu rengine boyanmış. Ayrıca eski bir dolap için düşündüğümünden daha büyük. Eski dairemdeki yatak odamın iki katı büyüklüğünde.

Medya odasındaki parke zeminler devam ediyor ancak alanın ortasını açık gri bir halı kaplıyor. Sağ tarafta büyük bir resim penceresi ve altında eşleşen gri bir minder ve pelüş yastıklar ile bir okuma bölmesi var. Bir duvarın büyük bir kısmını kaplayan

Yerleşik beyaz kitaplık, yarısı kitaplarla dolu. Diğer duvarda, üzerinde iki monitör ve kapalı dizüstü bilgisayarımın bulunduğu büyük bir masa var. Sol tarafta, aralarında küçük bir masa bulunan, aşırı doldurulmuş krem rengi bir dizi sandalye var.

Masanın üstündeki duvar annemin yaptığı çerçeveli sanat eserleriyle dolu. Yıllardır görmediklerim. Çocukluğumdan beri. Bir de okyanusta sarı saçlı bir denizkızı resmi var ki Katy'nin başyapıtı olduğu çok açık.

"Callan. Nerede? Nasıl?"

Nefes nefese hıçkırarak ağlamaya başladım. Susturmak için ağzımı kapatıyorum ama görüşümü bulandıran gözyaşlarına karşı işe yaramıyor.

Beni kitaplığa doğru götürüyor, ben kitaplığa bakarken o da bana dönüyor ve bir kitaptan diğerine bakıyor. "Bana anlatmıştın, sonra Katy'ye de annene ait olan ve evini su basması sonucu kaybettiğin kitaplardan bahsetmiştin ama hangi kitapların olduğunu bilmiyordum. Amelia bana bunlardan bazılarını anlattı ve birkaçının ilk baskı olduğunu söyledi, ancak bazılarını bulamadığım için hepsini değiştiremedim. Aynı olmadıklarını biliyorum. Anneleriniz olmadıklarını biliyorum. Ama senin için ne ifade ettiklerini de biliyorum, bu yüzden elimden geleni yaptım."

Başımı sallıyorum. Nefes alamıyorum. Bu çok fazla.

Elimi bırakıyor ve küçük, boyalı bir ahşap kutuyu kaldırıp iri ellerinin arasına alıyor. "Katy bunu senin için yaptı. Stella bize kutundan bahsetti. İçinde sakladığın şeylerden. Onunla kaybettiğin anıların yerine yenilerini koyamasak da, Katy sana yenilerini vermek istedi."

Kutuyu çevirip açıyor ve içinden Katy'yle sahile gittiğimiz gün topladığımız bir deniz kabuğu çıkıyor. İçinde Callan'ın mezarlığa gittiğimiz gece oynadığı taş olduğunu hemen anladığım bir taş var. Ayrıca sahte bir jöle suşi de var ve onu görünce bir kahkaha atıyorum.

Parmaklarım kutunun üzerinde, içindeki eşyaların üzerinde ve sonra sırtları boyunca geziniyor, elim hala ağzımın üzerinde, başım hala titriyor, tamamen inanamıyorum, tamamen şaşkına dönmüş durumdayım. Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Bu oda için ne kadar çok çalışılmış olmalı.

"Ne zaman-"

Lanet olsun. Sesim çatlamadan konuşamıyorum. Stella ve Amelia bu konuda yardımcı oldular. Hiçbir şey ima etmediler. Bugün bile.

"Müteahhidim son bir aydır üzerinde çalışıyordu. Kitap rafları ve pencere kenarı özel tasarım ve bu yüzden biraz daha fazla zaman aldı. Artı,

sen evde yokken üzerinde çalışmak zorunda kaldım. Bugün Katy ve ben günü son rötuşları yaparak geçirdik."

İşte o zaman yıkılıyorum. Kesinlikle hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum. Ellerim yüzümü kapatıyor ve hiç de kadınsı olmayan bir şekilde ağlıyorum.

"Nefret mi ediyor?" Katy soruyor, sesinde umutsuzluk var.

"Bayıldım," diye mırıldanıyorum. "Bu yüzden ağlıyorum. Onu çok seviyorum Uğur Böceği. Hem de çok." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu göğsüme çekiyorum, kendime sarıyorum, başının üstünü, alnını, yanaklarını öpüyorum. "Seni sevdiğim kadar seviyorum."

Ağzımdan kaçtığı için gözlerimi kısıtım ama bu doğru. Bu küçük kızı seviyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor bana karşı ve ben ne yapıyorum? *Ne mi yapıyorum?* Panik için bekliyorum -kaçma ihtiyacı için- ama asla gelmiyor. Bunun yerine, bu oda tam da onun istediği şeyi yapıyor. Bana *evimdeymişim* gibi hissettiriyor.

Ama bunu yapanın oda olmadığını fark ettim. Onlar yapıyor. Evde onlarla birlikteyim.

Sulanmış gözlerimin arasından başımı kaldırdığımda Callan'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bize baktığını görüyorum. Gözleri benimkileri tutuyor ve hissettiği her şeyi görüyorum. Sevgi. Korku. Umut. Arzu.

Boğazını temizledikten sonra yüzünü siliyor ve şöyle diyor: "Uğur Böceği, bırakalım da Layla yeni alanını keşfetsin. Neden gidip akşam yemeğini bitirmiyoruz?"

Katy isteksizce benden uzaklaşıyor ve ciddi mavi gözlerle önümde duruyor. "Gerçekten seviyor musun?"

"Tüm kalbimle," diye söz veriyorum ona.

Callan onun elini tutuyor ve ben ona bir şey söyleyemeden gitmiş oluyorlar ve kapı kapanıyor. Odaya, kitaplara, minderlere, renklere -en sevdiğim renkler- Amelia'dan aldığı ve çerçeveletip astığı duvardaki resme bakıyorum.

Tüm bunları benim için yaptı, ama öncesinde hiçbir koşul olmadığını söyledi. Tüm bu işleri, çekip gitme ihtimalim olduğunu bilerek yaptı. Ama şimdi onlardan nasıl uzaklaşabilirim ki? Denemek istiyor muyum ki?

I Halının üzerinde bir denizyıldızı gibi ne kadar süre yatıp eğimli tavana baktığımdan emin değilim. Kitap raflarına. Pencerenin karşısındaki okuma köşesine. Çalışmam için hazır bekleyen masaya. Bildiğim sandalyelere

bir arkadaşımın ya da Amelia ile kullanmam için düşündü ve konumlandırdı. Katy'ye onu sevdiğimi söyledim ve bunda ciddiydim ama... siktir. Ben de onu seviyorum.

Benim var.

Callan'a aşığım ve bu kaçınabileceğim bir şey değil çünkü yavaş yavaş ortaya çıkan bir şey değil. Sürünerek gelmedi ve Patrick'te olduğu gibi kalbime sürünerek girmede. Patrick ancak ben ona izin verdiğimde kalbime sızdı.

Callan için durum böyle değil.

Callan bariyerlerime bir yıkım topu gibi çarptı ve savunmalarımın dayanma şansı yoktu. Ama bundan da öte, onu engelleme çabalarım en iyi ihtimalle yetersizdi. Ona tekrar aşık olmak istemediğimi söyleyerek başladım ve bunda ciddiydim ama bunu engellemek için hiçbir şey yapmadım.

Şimdi ne olacak?

Bu sorudan nefret ediyorum ve kaşlarımı çatarak tavana bakmama, sonra da kurumuş, kabuk bağlamış gözyaşları şeklinde yüzüme yapışan duygularımı silmeme neden oluyor. Callan beni seviyor, ben de onu seviyorum. Gerçekten bu kadar basit olabilir mi? Bu kadar mükemmel? Bu kadar... doğru?

Katy'i ve onu seviyorum.

Zamanlamanın ideal olmayabileceğinin bir önemi var mı? En önemli olduğunu hissettiren tüm yönlerden ondan çok daha genç olmamın? Sekiz

Yıllar çılgınca değil, ama hayatlarımız göz önüne alındığında, onlarca yıl gibi geliyor. Yine de... Artık ne kadar umursadığımdan emin değilim.

Callan, Patrick değil.

Kelimeleri düşündükçe nefesim kesiliyor, derinlere, içime sızıyor, ta ki beni tamamen etkisi altına alıp derinden sarsıncaya kadar. Callan, Patrick'e hiç benzemiyor.

Geçmişten ders almaktan başka bir şey yapamam. Ama aşktan vazgeçmek yerine, artık ne olması gerektiğini biliyorum. Ondan ne istediğimi.

Ve bir daha asla razı olmayacağım şey.

Kendimi yerden kaldırıp yukarıdaki banyoya giriyorum. Aynada yüzümdeki erimiş makyajı gördüğümde yüzümü buruşturarak yüzüme biraz su sıçratıp hepsini yıkıyorum.

Her şeyi yıkamak.

Kendimi toparladığımı düşündüğümde aşağıya indiğimde Callan'ı Katy ile mutfakta buluyorum. Katy, Callan'ın yanında bir sandalyenin üzerinde duruyor, ikisi de önlük giymiş, Callan da onun tencerede domates sosu karıştırmasına yardım ediyor.

Bunu onlarla yapabilir miyim? Kalıcı olarak hayatlarının bir parçası olabilir miyim? Bu okul için ne anlama gelir? Ondan sonraki asistanlığım için? Kendim için?

Henüz yirmi üç yaşındayken tüm bunlara -onlar için- hazır mıyım? Kalbim ve zihnim bir kez olsun sıraya girerken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Evet, hazırım. Sanırım olabilirim.

"Burası harika kokuyor."

Hem Callan'ın hem de Katy'nin kafaları açılır.

Katy gururla, "Spagetti ve ev yapımı sos yaptık," diye cıvıldıyor.

"Nefis! Spagettiye bayılırım. Benim favorim!"

Onun gülümsemesiyle benim gülümsemem de büyüyor ve sonra Callan'a kayıyorum. Gözlerinden hâlâ gergin olduğunu anlayabiliyorum. Yine kaçacağımdan ya da ortadan kaybolacağımdan endişeleniyor ve aklının bu noktada olmasından nefret ediyorum. Adanın etrafında dönerek kolumu beline doluyorum ve başımı omzuna bırakıyorum.

Bana karşı gevşiyor, bir nefes veriyor ve kahretsin. Bir şey söylemeliyim, güven verici bir şey, ama kelimeleri çıkaramıyorum. Tek yapabildiğim boynunu öpmek, burnumu ona dayamak, parfümünü içime çekmek ve sonra fısıldamak: "Teşekkür ederim. Birinin bana verdiği en güzel şey bu."

Başını çeviriyor ve ben ona bakarken o da bana bakıyor. Gözlerimiz uzun bir süre birbirine bakıyor ve sonra eğilip beni öpüyor. Callan

Barrows bana hayatımın en tatlı öpücüğünü veriyor ve bu öpücük daha da tatlı oluyor çünkü ona deliler gibi aşığım.

Üçümüz birlikte yemek yedikten sonra ben tüm mutfağı temizlerken o da Katy'yi yukarı çıkarıp yatmaya hazırlıyor. Bu gece Pazar ve yarın Katy'nin kampı var, Callan ve benim de okulumuz ve ardından işimiz var.

Mutfağı bitiriyorum, alt kattaki tüm ışıkları kapatıyorum ve sonra yukarı çıkıyorum. Callan uyandığında denizkızı dalgaları vermek için uzun saçlarını atkuyruğu şeklinde örerken Katy *Küçük Denizkızı'ndan* "Part of Your World" şarkısını söylüyor.

Bir gecede bekarlıktan bekar babalığa geçti ve hiçbirinden şikayet etmedi. Bir kere bile. Bekârlığını ve özgürlüğünü kaybettiği için kendine acırmıyor, kendini sorgulamıyor ya da umutsuzluğa kapılmıyor. Hayatı olduğu gibi kabul ediyor ve ona göre ayarlıyor, hepsi bu.

Bu çok az kişinin sahip olduğu bir güç.

"Dişlerini fırçaladıktan sonra sana bir hikâye okuyabilir miyim?" Katy'nin banyosunun kapısından soruyorum.

"*Güvercinin Banyoya İhtiyacı Var*'ı okuyacak mısın?" "Kesinlikle," diyorum ona. "En sevdiğim kitap."

Katy, Callan onu yönlendirirken dişlerini fırçalama işlemini çabucak tamamlıyor ve sonra ben ona kitap okurken o ve ben yatağına sokuluyoruz ve ikimiz de kokma ve kirlenme noktasını geçmiş olmasına rağmen banyo yapmayı reddeden güvercine kıkırdıyoruz.

Bana ikinci kez okutuyor ama ben son sayfaya gelene kadar bir ışık gibi sönüyor. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde yatağından çıkıyorum, çıkarken de alnından öpüyorum. "İyi geceler Uğur Böceği. Tatlı rüyalar." Duraklıyorum. Yutkunuyorum. "Seni seviyorum."

Parmak uçlarımda onun odasından çıkıyorum, kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatıyorum ve sonra nefesimi toplayıp doğruca Callan'ın odasına gidiyorum. Hala giyinik ama yalınayak yatakta oturmuş, bir yandan da lanet olası bir tıp dergisini okuyordu. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekip köşedeki sandalyeye fırlatıyorum.

"Hiç ara vermiyorsun, değil mi?"

Beyaz kotumun düğmesini ve fermuarını açmaya çalışmamı izlerken günlük kucağına düşüyor. Onlar da iç çamaşırımla birlikte yere düşüyor ve beni çıplak bırakıyor.

"Pek sık değil," diye itiraf ediyor, bakışları yanarken sesi çakıllı. Günlüğü komodinin üzerine bırakıyor ve sonra pozisyonunu değiştirerek

Yatağa tırmanıp ona doğru sürünürken bacakları.

Uyluklarına sarılıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, gözlerimiz kilitlenene kadar başını geriye yatırıyorum. "Sen tanıdığım en inanılmaz adamsın ve hayatımdaki erkekleri düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor. Üst kattaki o odanın benim için ne anlama geldiğini sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

Elleri kalçalarımın buluşuyor, beni sert boyu boyunca ileri geri kaydırıyor. "Benim için ne ifade ettiğini sana anlatmaya nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Sen benimsin."

"Senin," diyorum, sonra ona bakacak kadar geri çekiliyorum ve vücudundaki rüzgârı dağıtacak gibi görünen bir şey soruyorum. "Söyleyecek misin?"

Göz kırpıyor. "Ne diyeyim? Seni sevdiğimi mi?"

Dudaklarımda yumuşak, neredeyse kız gibi bir gülümseme beliriyor. Koridordaki o geceden beri bana bu sözleri bir daha söylemedi. Ama şu anda, şok edici bir şekilde peşinde olduğum şey bu değil.

"Hayır. O gün okuldaki odanda bana söylediğin şey. İçimdeyken bana sık sık söylediğin şey."

Sanki zihninin en ücra köşelerinde ne söylediğini ve tam olarak ne istediğini anlamaya çalışıyor. "Bir adama yardım etmek mi?"

Kaşlarının arasındaki kırıksıklığı eziyorum ve sonra boğazına doğru bir çizgi öpüyorum. "Benimle kal."

"Bunlar asla kasıtlı sözler değildi. Onlar bir yalvarıştı. Bir duaydı. Hiçbir şeye dayanmayan bir umut." Boğazını temizliyor ve ben de tam Adem elmasının sallandığı yeri öpüyorum. "Kalacak mısın?" diye soruyor usulca. "Benimle kalacak mısın? Bu anlaşma bittiğinde bile. İşler zorlaşsa bile. Kavga etsek bile. İkimiz de bu işi nasıl yürüteceğimizi bilemeyip karanlıkta tökezlesek bile." Başımı tutuyor ve bakışlarımı onunkine çevirmeye zorluyor. "Benimle kalacak mısın, Layla? O zaman bile mi?"

Bedenim onunkine tırmanıyor, daha fazla temas arıyor, daha yakın olmaya ihtiyaç duyuyor. "Evet," diye inliyorum ona karşı, dilim dudaklarının kenarını yalıyor. "Evet, seninle kalacağım. Sen ve Katy ikiniz de."

Kalbim çarpıyor ama korkutucu bir şekilde değil. Heyecan verici ve ölüme meydan okuyan bir şekilde. Bana hep böyle atması gerektiğini söyleyen bir şekilde. Onun için.

Dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, gözlerimiz birleşiyor ve "Seni seviyorum" diyorum. Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Seviyor musun?"

Hafifçe kıkırdıyorum. "Nasıl güvenmem? Sana kendimle, kalbimle,

hayatımla, geleceğimle güveniyorum. Bunu istiyorum Callan. Bizi istiyorum."

"Layla." Ağzı benimkine çarpmadan önce aldığım tek uyarı bu. Bu arkadaşlıktan öte bir şey. Şehvetten daha fazlası. Bir anlaşmadan daha fazlası. Artık sahte değil, gerçek, inkâr edilemez ve o kadar güçlü ki titriyorum.

Zor nefes alarak öpüşmeyi kesiyor. "Tekrar söyle."

Kıkırdıyorum. "Önce sen. Koridordaki geceden beri bana doğru düzgün söylemedin."

Elleri yüzümü kavıyor. "Seni seviyorum. Bunu gerçekten benimle mi yapıyorsun?" Sarsılarak başımı sallıyorum. "Seni seviyorum."

Göğsünde alçak bir hırıltı yükseliyor ve ağzı tekrar devreye girerek beni derin derin öpüyor. "Ben şanslı bir orospu çocuğuyum."

"Ben sadece şanslı bir kaltağım."

Eli saçlarıma uzanırken dudaklarıma gülümsüyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekiyor. Dili dudaklarımda gezinirken nefesim titreyerek girip çıkıyor. Göğsünü göğsümde hissetmek, bana bildiğim şekilde dokunmasını sağlamak için çaresizce gömleğini yırtıyorum. O da beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Gömleği gittiği anda, ağzı tekrar benimkindede ve elleri meme uçlarımla, piercinglerimle oynuyor.

Vücudum yanıyor, alevler tenimi yalıyor, beni içten dışa doğru en lezzetli şekilde yakıyor.

"Daha fazla," diye yalvarırken buluyorum kendimi.

"Daha ne?" diye soruyor dudaklarıma karşı, başım geriye düşene ve ben inleyene kadar meme uçlarımı büküyor, klitorisimi sert sikinin üzerinden kot pantolonuna sürüyor. "Benim için ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Benim üzerimde kendini kaybetmeni izlemenin ne kadar seksi olduğunu biliyor musun? Beni ahlaksızlaştırıyorsun. Kendini bana sürtüyorsun ve ben de ertesi gün pantolonumun kokusunu alıp otuz bir çekiyorum, keşke yüzüm senin güzel amına dönük olsaydı diye."

"Aman Tanrım!" Artık kontrol edemiyorum. Ona biniyorum, kendimi daha yükseğe itiyorum, daha hızlı, daha sert hareket ediyorum. "Callan. Lütfen."

"Bana bak."

Hemen itaat ediyorum ve gözleri vahşileşiyor. "Bu gece kıcını sikmek istiyorum. Bunun hakkında konuştuk, dalga geçtik ama henüz yapmadık. Seni orada sikebilir miyim?"

Daha sözünü bitirmeden başımı sallıyorum. "Evet. Lütfen, evet."

Ağzı benimkine çarpıyor ve sonra beni sertçe öpüyor. Dilinin girdapları benimkine karşı, sonra hareket ediyoruz ve beni altına sıkıştırıyor. Pantolonunu ve boxerını çıkarırken beni öpmeye devam ediyor.

Külot. Ağzı çenemden boynuma doğru kayıyor ve orada beni emip ısıyor. Başparmağını klitorisimin üzerinde hissediyorum, beni daireler çizerek ovuyor, diğer eli sikinin üzerinde, yavaşça sallıyor.

Büyüleyici. Kendine dokunurken bana dokunması. Onunla olmak her zaman seksten daha fazlasıydı. O ilk gece bile. Güven, keşif ve kasırga gücü tutkusuydu. Sert olması umurumda değil. Üzerimde iz bıraksa bile. Kahretsin, bunu arzuluyorum. Hatta bir parçamın buna ihtiyacı var, özellikle de şimdi. Özellikle de duygularımın olduğu yerde.

Onun tarafından damgalanmak istiyorum çünkü gerçek şu ki, bunun ne kadar gerçek olduğunu bilmem gerekiyor. Ne kadar derin ve ne kadar ileri gittiğini. Çoğumuz hâlâ sahteyiz.

Boynumu öpmeye devam ediyor ve sonra göğüslerime doğru iniyor. "Benim için damlıyor musun, bebeğim?"

Öyle olduğumu biliyor. Sorarken ıslaklığımla oynuyor.

Eli sikinin üzerinde, başını girişime sürüyor ve sonra içeri itiyor. İkimiz de sıkı oturuştan inliyoruz. Sıcaklığını hissedince. Eli çenemi kavırıyor ve gözlerim ona sabitlenmişken, yavaşça, derinlemesine içime girip çıkmaya başlıyor. O kadar yavaş ve derinden ki nefesimi zor tutuyorum ya da düşüncelerimi düzenleyemiyorum, çünkü lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Çenemdeki tutuşu sıkılaşıyor ve sonra çekilip dudaklarıma doğru "Dön" diye fısıldıyor.

Gergin bekleyiş içimde bir gelgit dalgası gibi yuvarlanıyor. Bunu kaç kez yaptığınız umurumda değil; her seferinde geriliyorsunuz, özellikle de yeni bir partnerle ilk kez.

Karnımın üzerine yuvarlanıyorum ve sonra dört ayak üzerine çıkıyorum. Bir an için arkamda sessiz duruyor, avuçlarını kıçımda ve sırtımda gezdiriyor.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla.

Başımı çeviriyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Evet."

"Patrick'le miydi?"

Cevap verirken boğazım tıkanıyor. "Evet. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Kıçıma bakıyor ve sonra gözleri sırtımın kıvrımlarından yüzüme doğru ilerliyor.

Yutkundu ve çenesi sıkıştı. "Evet. Sana bunu yapmasından nefret ediyorum. Seninle hiçbir ilkim olmamasından nefret ediyorum. Sadece benim olmasını istediğim şeye onun, herhangi *birinin* dokunmuş olmasından bile nefret ediyorum. Bu beni kıskançlıktan delirtiyor ve ben de bu yanımdan nefret ediyorum. İçimdeki mağara adamını ortaya çıkarıyorsun, tüm mantığımı dizlerimden kesiyorsun. Sen gelgitlerle değişen ve her zaman parmaklarımın arasından kayıp giden kumsun."

"Ama değilim," diyorum ona. "Ben seninim Callan. Seninle olan hiçbir Şey onunla yaptığım hiçbir Şeye benzemiyor. Bunların hepsi yeni. Bunların hepsi benim ilkim. Sen ona hiç benzemiyorsun."

Kalamdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Parmağı giriş deliğimde geziniyor, nemimi topluyor ve sonra içime dalmadan önce onunla gt deliğimi ınlatıyor. Bir nefes tıslıyorum ve havaya karşı sallanıyorum, klitorisim zonklıyor ve boş ekirdeğim sıkılıyor.

"Kımıldama," diye sırtıma doğru nefes alıyor ve sonra gidiyor, soğuk hava onun sıcaklığının yerini alıyor. İnanılmaz derecede hareketsiz duruyorum. Dinliyorum, gözlerim kapanıyor. Bir ekmece açılıp kapanıyor. Bir kapak sesi. KayganlaŐtırıcının fiŐkırması. Elini kıımda hissettiğimde nefesimi tutuyorum, beni açıyor ve sonra ıslak parmakları orada, iki tanesi, en yasak yerime geri itiyor.

ne doğru kıpırdanıyorum, ama o orada, beni tutuyor, diğer eliyle sırtımı okşuyor, benden istediği her Şeyi yapmamı sağlayacağını bildiği tatlı ve pis sözler fısıldıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Şu haline bak. Dört ayak üzerinde kıında sikimi beklerkenki halinle beni öldüreceksin."

"ok pis bir ağzın var." Bunu neden Şimdi söylediğimi bilmiyorum. İlk tanıŐmamızın ve buraya geri gelmemizin üzerinden iki aydan fazla zaman geçti. Ama bu beni her seferinde Şok ediyor. Nedeninden bile emin değilim. Ona uyuyor ama yine de uymuyor. Tek bildiğim, benimleyken o değerli kontrolünü kaybettiği ve daha ilkel tarafının ortaya çıktığı.

Bayıldım.

Onu seviyorum.

"Bebeğim, kirlenmek üzere olan tek Şey ağzım değil." Kı yanaklarımı ayırıyor ve parmaklarını çıkartıyor. Soğuk kayganlaŐtırıcı doğrudan deliğime dökülüyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. "ok mu soğuk?"

"Ah. Kesinlikle yakın."

Etrafımda döndürüyor, yapabildiği her yerimi yağlıyor, sonra da kayganlaŐana kadar sikini. "O zaman seni ısıtmama izin ver."

Bir sonraki atıŐta, horozunun başının bana karşı olduğunu ve kıçımı çalıŐtırdıęını hissediyorum. Bunu onun boyutunda biriyle hiç yapmamıştım ve içeri itmeye başladığını hissettiğimde nefesimi tutuyorum.

Gergin olmalıyım çünkü duraklıyor, eliyle sırtımda daireler çiziyor. "İyi misin?"

Ona titrek bir baş selamı verdim.

"Bebeğim, nefes almalısın ve rahatlamaya çalışmalısın. Eğer durmamı istersen, dururum. Sadece bana söylemelisin. Seni seviyorum ve seni asla incitmek istemiyorum. Asla."

Tuttuğum nefesi veriyorum ve aletin başı içeri giriyor, giriyor, giriyor ve sonra çıkıyor. Tekrar yapıyor, her seferinde biraz daha derine iniyor. Yakıyor ama acıdan çok zevk veren bir şekilde. İlk direnci geçene kadar devam ediyor ve bu bittiğinde, göğsünü sırtıma dayayarak gidebildiği kadar derine inene kadar sonuna kadar itiyor.

Başım öne düşüyor, o kendini sabit tutarken nefesim kısa ve kesik kesik.

"Hala benimle misin, bebeğim?"

Bebeğim. Bana böyle demesine bayılıyorum.

"Hâlâ seninleyim." Çünkü başka bir yere gidebileceğimden emin değilim. Başka biriyle olamam. O benim hayatım. Geleceğim. Ve bu beni artık korkutmuyor.

"Daha fazlası için hazır mısın? Hareket etmem için hazır mısın?"

Sözleri sıkılmış dişlerinin arasından kayıp gidiyor. Kalçamı tutuşu morarıyor. Zar zor tutunuyor ama yine de onun önceliğinin ben olduğumu biliyorum.

Arkama uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum, kalçalarım da aynı anda geri çekiliyor, onu daha çok arıyor, daha derine götürmek istiyorum.

Nefesi kesiliyor, alçak sesle ve sertçe küfrediyor. "Tanrım. Layla."

Bu onun beni uyarmak için yaptığı tek şey, sonra tekrar içeri itiyor. Kolu etrafımda dolanıyor, beni ona bastırana kadar yukarı çekiyor, göğsü sırtıma değiyor. Ağzı boynumda geziniyor, öpüyor, yalıyor, tadıyor ve tenimi kokluyor.

"Daha mı?" diye soruyor sert bir sesle. "Daha fazla. Bana daha fazlasını ver."

Başımı yana çevirdiğimde dudakları dudaklarımı buluyor ve beni bu açıdan olabildiğince derinden öperken bir yandan da sikmeye başlıyor. Dizlerim yatağın şiltesine gömülüyor ve o arkamda duruyor, beni tutuyor, bana dokunuyor, beni beceriyor, beni öpüyor.

Edepsiz. Erotik. Mutluluk.

Eli önümden aşağı kayıyor, göğüslerimle ve meme uçlarımla oynuyor ve sonra klitorisimi bulana kadar karnımın üzerinden aşağı iniyor. Becerikli bir parmağı pürüzsüz daireler çizerek beni ovuyor ve görüş alanımın çevresinde kıvılcımlar oynuyor. Bu sırada sabit bir tempoya başlıyor. Hatta.

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Her seferinde daha da derine.

Ama lanet olsun, bu yeterli değil.

Nazik olmaya ve beni incitmemeye çalışıyor, ama ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Bana verebileceği her şeye ihtiyacım var. Onun dengesizliğini seviyorum. Onu sert seviyorum. Onu çaresiz seviyorum ve bunu ona söylemeliyim çünkü bir canavar gibi hırılıyor. Vahşileşen ve aklını yitiren bir canavar. Sikişmeye başlayan bir canavar ve sert sikişen.

"İstediğin bu mu?" Klitorisimi ovuşturmayan eli kalkıyor, boynuma dolanıyor ve beni ona daha sıkı tutuyor. "Senin için aklımı kaırmamı mı?"

"Evet," diye haykırıyorum. "Kendini tutma. Seni istiyorum, Callan. Seni istiyorum, seni istiyorum, seni istiyorum."

"Tanrım, Layla. Bana neler yapıyorsun."

Kalbinin sırtıma çarptığını hissedebiliyorum. Nefesi boynuma çarpıyor. Sözleri ruhumu sarsıyor.

Boynumu tutuyor, diğer eli kalama dolanıyor ve sonra içime girip çıkarken ona yapışıyorum. Ama yeterince derin değil ve o da bunu hissediyor. Bana sarılmak istiyor, beni hissetmek istiyor ama ikimiz de daha derin istiyoruz. Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla beni bırakıyor ve ellerim yatağa gömülürken öne doğru yuvarlanıyorum.

"Sen kime aitsin?" Sırtıma doğru homurdanıyor, dişleri omurgamı tırmalıyor. "Bunun sahibi kim?" Kıçıma şaplak atıyor ve sonra amımı avulayarak iki parmağını içime sokuyor. Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve daha fazlası için yalvarıyorum, onun gücü karşısında inliyorum. Onun sahipliğinde.

Beni sadece becermekle kalmıyor, beni kendisiyle dolduruyor.

Parmakları amıma girip çıkarken, siki de aynı hızla kııma girip çıkıyor. Bu şimdiye kadar başıma gelen en bunaltıcı, akıl almaz, ruhumu öldüren, bedenimi tüketen şey.

Parmaklarının her itişinde, başparmağının tabanı klitorisimi ovuyor, her paramı kenara çekmeye ikna ediyor. Bunu hiç beklemiyordum. Orgazmım, zaten içinde bulunduğum zevk uurumundan dışarı fırlıyor. Ama bir füze gibi vuruyor, doğrudan ve ölümcül, ardında titreyen, kopuk, kontrolsüz bir kadın bırakıyor.

ığlık atıyorum ve sonra onu boğmak için öne düşüyorum, yüzüm battaniyenin içinde, ellerim peneliyor ve yırtıyor. Callan beni takip ediyor, dudaklarından bir kkreme yükseliyor ve havayı parçalıyor. Parmakları tekrar klitorisime kayıyor, siki kıımda nabız gibi atarken beni okşuyor.

Ve onunla birlikte, bir şekilde, tekrar geliyorum. Neredeyse çok fazla, ama umurumda değil çünkü böyle bir araya gelmemizi istiyorum. Benim hissettiklerimi onun da hissetmesini istiyorum. Kıcıımı doldururken inliyor ve kıvraniyorum ve her saniyesine bayılıyorum.

Sırtıma doğru çöküyor, hala içimde, beni ezmek için bizi yana doğru yuvarlıyor. Beni tutarken hareketsiziz, nefes nefese, nefeslerimizi yakalayamıyoruz. Yüzü terle kaplanmış boynuma sürtünüyor.

"Layla."

Tek söylediği bu ama sesindeki hürmet, söyleyemediği tüm kelimeleri söylüyor.

Elini kıcıımda hissediyorum ve sonra kendini benden çekip çıkarıyor. Sızlanıyorum ama daha acısı geçmeden beni kollarına alıyor ve gelin gibi banyoya taşıyor. Bizi doğruca duşa götürüyor ve beni burada bulunan mermer bankın üzerine yavaşça bırakıyor. Taşın soğuğuna karşı titriyorum, ama sonra sıcak suyu açıyor ve tekrar içeri giriyor, beni ayağa kaldırıyor ve kendine çekiyor, bana yakın duruyor.

"İyi misin?"

Birden uykum geldi, ona yaslandım. "Bu..."

Elleri saçlarımda geziniyor ve yüzümü geri çekiyor. Alınlarımız buluşuyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Sen..."

Ben gülümsüyorum, o da gülümsüyor ve sonra beni öpüyor.

Kıcıımı siktikten sonra yuvarlanıp uyuyakalmadı ya da beşlik çakmak için erkek arkadaşlarının yanına gitmedi. Benimle ilgileniyor. Bana sarılıyor. Dudaklarıma yumuşak sözler söylüyor ve ellerinin nazik darbeleriyle bedenimi yıkıyor.

Ve tüm bunları bitirip yatağına döndüğümüzde, kollarına sarıldığım da ve uyanıklıkla uyku arasındaki o mükemmel boşluğa sürüklenmeye başladığım da, yine o kelimeleri mırıldanıyor: "Benimle kal."

Ve hayatımda gördüğüm en güzel, en huzurlu, en mutlu uykuya dalıyorum. Hiçbir şeyin bizi ayırmaması için dua ediyorum.

I Size Callan'ın öğrenmesini asla istemediğim bir sır vereceğim. Greyson Monroe ile birkaç kez karşılaştım ama onunla şurada burada birkaç kelimeden fazla konuşmadım. Yani o benim büyüdüğümü bilmiyor. yatak odamın duvarında onun posteriyle büyüdüm.

Gençliğimden beri onun müziğinin hayranıyım.

Central Square'i pek dinlemedim - başka bir sır, Callan bunu biliyor ve komik buluyor ama Greyson Monroe solo sanatçı olarak mı? Evet, yıkıldım, hem de çok yıkıldım. Şimdi bile, Fallon'la birlikte yaşadıkları deponun kapısını açtığında hafif bir çocukluk, fangirl heyecanı yaşıyorum.

"Layla!" Beni kocaman bir gülümsemeyle karşılıyor, tıpkı arkadaşlarının beni her gördüğünde yaptığı gibi. "Gelebilmene sevindim. İçeri gelsene."

"Teşekkürler," diyorum eşikten adımımı atıp gizlice etrafa bakarken.

Greyson Monroe'nun evindeyim. Biriyle birkaç kez tanışmak bir şey, ama evine davet edilmek tamamen başka bir şey. Gizli gizli fotoğraf çekmek istiyorum ama bu ürkütücü olur, o yüzden çekmeyeceğim. Yine de buraya gelirken övünmek için Stella'yı aradım. Bana orta parmağının fotoğrafını gönderdi ve ben de bunun için zihinsel olarak kendimi beşledim.

Korkunç derecede büyük olan birinci katın tamamı neredeyse depo alanı gibi. Katın ortasında dev bir merdiven var ama hiç ses duymuyorum. "Herkes nerede?"

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde bana sırtıttığını görüyorum. "Callan sana söylemedi, değil mi?"

Ona göz kırpıyorum ve Greyson'ı ilk kez yavaşça süzerken kollarımı kavuşturuyorum. Üzerinde Celtics tişörtü, spor şortu ve spor ayakkabıları var. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Binamın bir parçası olarak sahip olduğum spor salonunda takılıyoruz."

Bununla ilgili aklıma gelen ilk şey? Adamın binasının bir parçası olarak spor sahası var. Ben milyarderlerle büyüdüm. Mega milyarderlerle. Yani bu tür şeyler beni şaşırtmamalı. Fritz yerleşkesinde bir tane var ve en hafif tabirle profesyonel. Ama sanırım bunu Greyson yerine Asher'dan beklerdim.

Ne de olsa Asher profesyonel bir atlet.

Beni etkileyen ikinci şey ise kızgın olmam. Belki kızmadım. Ama kızgın? Evet, öyle diyelim çünkü çok güzel sandaletler, lavanta rengi bir atlet ve beyaz kuşgözü şort giyiyorum. Simülatör laboratuvarından sonra eve geldim, duş aldım ve bunun için süslendim. Çünkü arkadaşının evinde akşam yemeği yiyeceğimizi söyledi ve resmen resmileştikimiz için güzel görünmek istedim.

Bu, Cuma günü teslim ettiğimiz son vaka çalışmasında beni bir kez daha hile yapmakla suçlayan Murphy ile uğraştıktan sonraydı çünkü ben doğru yapan birkaç kişiden biriydim ve o çok yanlış yaptı. Arkadaşlığımız, onun ters bakışları ve iğneleyici yorumları dışında yok denecek kadar azaldı.

"Oh."

Kıs kıs gülüyor. "Bir şey olmaz. Sadece takılıyoruz, biraz pizza ve içki içiyoruz, bir yandan da basket falan atıyoruz."

"Ah," diye tekrarlıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"O ölü bir adam. Hem sahada hem de saha dışında."

Grey biraz yüksek sesle gülüyor. "Yalınayak mı oynayacaksın yoksa Fallon'da sana uyacak spor ayakkabı var mı diye bakayım mı?"

"Kadınızdokuz buçuk numara giymiyorsa, yalınayak gideceğim."

"Kaç numara giydiğini söyleyemem ama ayaklarının o kadar büyük olduğunu sanmıyorum.

seninki kadar büyük."

"Şanslı kadın. Ama benim şansıma, sahada ışık saçıyorum." Başı dönüyor. "Gerçekten öyle misin?"

Ona gülümsüyorum. "Az bilinen bir gerçek mi? Dartmouth'da D1 basketbol oynadım. Son sınıfa kadar ilk beşte değildim ama oldukça iyi bir oyun kurucuydum. Amelia bana bir Ivy League okuluna notlarla giremeyeceğimi söyledi.

ve beni dengeleyecek bir spora ihtiyacım olduğunu söyledi ve uzun boylu olduğum için beni basketbola itti." Omuz silktim.

Grey bir kahkaha patlatır. "Bu bizim sırrımız. Aramızda kalacak ve sana acıdığı için seni almak zorunda kalan enayi ben olacağım. Anladın mı?"

"Sonuna kadar."

"Güzel. Çünkü Ash 'Ben spor tanrısıyım' diyor," diye alay ediyor. "Ve siktir et onu."

"Tamamen seninleyim."

Grey bana bir yumruk atıyor ve sonra dönüp beni birinci katta duvarın ortasındaki büyük metal kapıya doğru götürmeye başlıyor. Bir kod giriyor ve kapıyı açıyor ve kahretsin, bu inanılmaz.

Sanırım az önce orgazm oldum.

"Bunu yüksek sesle söylediğini biliyorsun, değil mi?"

İç çekiyorum. "Giderek büyüyen bir sorun gibi görünüyor. Ben ilgileniyorum." Sayılır. "Ama gerçekten, bu gerçekten harika. Tüm bunlarla ne yapıyorsun?" Tam boy bir basketbol sahası, ayrı bir odada zar zor görebildiğim bir havuz ve yolun karşısında yine ayrı bir odada devasa, tam donanımlı bir spor salonu var. Ve bunlar sadece buradan görebildiklerim.

"Burayı aslında mahalledeki çocukların okuldan sonra gidebilecekleri bir yer olsun diye inşa ettim. Bazı yerel gençlik grupları burada programlar düzenliyor."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Ben bunu nasıl bilmem, Başrahip Vakfı biliyor mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Bunu ben finanse ediyorum ve Abbot Vakfı'ndan asla dolar almam çünkü dışarıda paraya ihtiyacı olan pek çok başka hayır kurumu var. Bu sadece benim gizli işim."

Omzuna vuruyorum, bu adamdan etkilenmenin ötesinde. "Sadece güzel bir yüz ve öldürücü bir ses değil, ha?"

Gülüyor ve bana göz kırpmıyor. Odaya dönmeden önce bana "Deniyorum," diyor. "Hey millet!" diye sesleniyor. "Bakın az önce ön kapımdan kim girdi."

"Layla!" Katy koşarak yanıma geldi ve kendini kollarıma bıraktı.

Ateşi var ama dumanı yok. Bu yönünü seviyorum. Cesur ve kendisi gibi.

"Uğur Böceği, bu kıyafetin içinde çok vahşisin." Onu yere bıraktım ve içeri aldım.

"Görüyorum ki biraz top oynamaya hazırsın ve yine de birisi bu mesajı bana iletmeyi unutmuş." Başımı kaldırıyorum ve bana doğru gelen ateşli erkek şekerine kaşlarımı çatıyorum.

"Bu gece oyun oynayacağımızı bilseydin geleceğini düşünmemiştim."

İçimden gülüyorum ve Grey bana sadece benim okuyabileceğim bir sırtış fırlatıyor.

"Bir yolunu bulurdum. Ama bunun içinde?" Şirin kıyafetimi göstererek kendime doğru bir el sallıyorum çünkü gerçekçi olalım, bunun içinde çok iyi görünüyorum. "Ben de beni tanıdığını sanıyordum," diye espri yapıyorum.

Callan önüme gelene kadar yürümeyi bırakmıyor. Kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "Sana siyah zeytinli, mantarlı ve pastırmalı pizza söyledim."

"O zaman bu gece biriyle yatacaksın," diye söz veriyorum ve o da sırtıyor.

"Seni tanıyorum. Sadece henüz her şeyi değil." İşte o zaman beni öptü. Tüm arkadaşlarının önünde. Ve Katy'nin. "Oraya geleceğiz. Ama biraz basketbol oynamak senin için sorun olur mu?"

"Yanında alkol de var mı?"

Arka planda bir ses duyuyorum. "Layla Fritz, buraya gel." Aurelia'nın beni devasa odanın köşesinde duran el arabası barına doğru el salladığını görmek için arkamı dönüyorum. "Bana zehrini söyle, ben de güzelce karıştırayım."

"Senden hoşlanıyorum."

Gülüyor. "Ben de senden hoşlanıyorum. Daha da önemlisi, Callan'ın yüzündeki o ifadeyi seviyorum. Özellikle de şimdi onunla birlikte o özel zehri içtiğin için." Güzel sarışın, bir yarışma programı sunucusuymuş gibi elini çeşitli alkollerin bulunduğu tepsinin üzerinde sallıyor. "Ne olacak?"

"Bourbon. Double. Sek olsun. Chaser yok."

Aurelia ağır Blanton's şişesini kaldırırken, "Piliçlerle ilgileniyor olsaydım, seninle ilgilenirdim," diyor.

"Piliçlerden hoşlansaydım Stella ile evlenirdim, ama sen ikinci tercihim olurdun."

Bana bir bardak uzatıyor, sonra da kendisi için bir tane dolduruyor.

"Ben alırım. Stella ile tanıştım ve seni suçlayamam. Şerefe."

"Şerefe."

Bardaklarımız şingirdiyor ve sonra ikimiz de içkilerimizi geri atıyoruz. "Sana bir yüzlük bırakacağım. Oynuyorsun, değil mi?"

Gözleriyle karşılaştığımda şok olmuş bir şekilde kahkaha atıyorum.

"Bunu nereden bilebilirsin ki?"

Omuz silkiyor. "İnsanları çoğu kişiden daha iyi okuyabiliyorum ve sende bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Çok sakın ve çekingensin ve Grey'in sana bakışını yakaladım."

Ona göz kırpıyorum. "Gözlemcisin. Bunu unutmayacağım. Bahsi üçe katla, ben de seninle yarısına gireyim."

"Ash!" Aurelia haykırıyor. "Layla'nın seni döveceğine beş yüz dolarım var."

Herkesin nefesi kesildi.

Bana ikinci bir içki dolduruyor ve ben de dublesini atıp boş bardağı ona uzatıyorum. Sandaletlerimi çıkarıp yalınayak sahanın ortasına doğru ilerliyorum.

"Beş yüz mü?" Kolsuz Boston Rebels tişörtü ve siyah spor şortu giyen Asher soruyor.

"Beş yüz," diye onaylıyor.

"Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Zax başını sallar. "Uh-uh. Bunu soramazsın. Vegas gibi. Bahsi ya kabul edersin ya da etmezsin."

"Sen oynamıyorsun bile," diye karşılık veriyor Asher ona.

Zax ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapar. "Kuralları ben koymuyorum kardeşim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Asher topu sürerken nefesinin altından homurdanıyor. "Güzel. Beş yüz." Sonra beni işaret ediyor ve sanki az önce olasılıkları kendi lehine çevirmiş gibi sırtıyor. "Grey, senin takımında Layla ve Katy var."

"İyi," diye homurdanıyor Grey ama Katy'ye göz kırpıyor. "Bana uyar. Katy benim kızım."

"Heck yeah!" Katy bana doğru zıplıyor ve beşlik çakıyoruz.

"Pekâlâ, oyuncu." Asher'a dönüyorum. "Birkaç basket atmaya hazırım."

Asher alaycı bir sırıtışla topu sürerken, "Çemberler," diye kendini beğenmiş bir şekilde beni düzeltiyor.

Topu bana vermesi için parmaklarımı oynatıyorum. Veriyor ve ben de yavaşça ve pek bir amaç gütmenden top sürmeye başlıyorum. "Oops. Buna böyle dendiğini bilmiyordum." Ona kırpıklarımı kırıştırıyorum ve sonra dönüp ağdan başka bir şey olmayan bir smaç vuruşu yapıyorum çünkü bunlar benim uzmanlık alanımdı.

Callan yenilgiyle inliyor ve başını arkaya atıyor. "Tamamen bizimle oynuyor. Sahada bizi mahvetmek üzere. Bu sözlerimi bir kenara yazın." "Kimse benimle oynamıyor."

"Ash, batıyorsun kardeşim," diye söz veriyor Grey ve Katy'ye çakıyor, o da sanki işler ciddiye binmek üzereymiş gibi parmaklarını kırıyor.

Parmağımla Asher Reyes'i işaret ediyorum.

"Getir onu." "Ohhhh!" Diğer herkes ötüyor.

"Hadi biraz top oynayalım," diyor Ash, sesinde biraz yenilgi varmış gibi. Gülümseyen Katy'nin yanına çömelıyorum ve "Nasıl oynandığını biliyor musun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Annem üniversitede basketbol oynadı. Biraz top sürmeyi biliyorum ama buradaki file gerçekten çok yüksek."

"Doğru. Bununla ilgili kendi kurallarımızı oluşturmamız gerekecek. Bana nasıl top sürdüğünü göster." Topu ona veriyorum ve o da zamanın dışında bir tempoda topu sektirerek top sürmeye başlıyor.

"Güzel. Şimdi bunu yaparken yürü. Devam et." Yürümeye başlıyor, gözleri bende ama hareket ettikçe top sürüyor. Ona birkaç küçük ipucu veriyorum ama Asher oyunu yönetmeye başladığında başka bir şey için çok geç oluyor. "Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et. Bu iş sende bebeğim."

Grey ona "Katy, kızım, ne zaman şut atmak istersen bana göz kırp, ben de seni kaldırayım, böylece potaya ulaşabilirsin" diyor.

"Bayanlar ve Baylar önce topu alın," diye anons ediyor Zax, belli ki bu maçı o yönetiyor. "Başlayın."

Grey başlamam için bana sert bir baş işareti yapıyor ve ben de sahayı ve rakip takımı okuyarak top sürmeye başlıyorum. Topun parkeye çarpma sesi ve spor ayakkabıların gıcirtısı odayı dolduruyor. Çıplak ayakla oynamak biraz garip ama şu ana kadar iyi hareket etmeyi başarıyorum, ancak Callan'ın bana doğru geldiğini görüyorum. İçgüdüsel olarak öne doğru eğilip topu korumak için savunma pozisyonu alıyorum.

"Seni benimle mi eşleştirdi?" Ona fırlattım.

Callan yaklaşık iki adım önümde, kollarını açmış, vücudu hazır ve nazır, dar spor tişörtü ve spor şortuyla çok seksi görünüyor. Onu süzdüğümü fark ettiği için kaşlarını kaldırarak sırtıyor.

"Bana bu kadar takıntılı olduğun için dikkatini dağıtabileceğimi düşündü."

Bir kahkaha attım. "Adam bunu tersine çevirmiş. Sütyen giymiyorum. Ya da iç çamaşırı." Ona bir öpücük konduruyorum ve hemen soluma dönüp bana doğru atılıyor. Iskılıyor ve ben de nişan alıp atışımı yapıyorum. Grey ve Katy, kenarda oturup içkilerini yudumlayan Aurelia ve Fallon'la birlikte tezahürat yapıyor.

Callan nefesinin altından bir küfür savurarak tam arkamdan geliyor. "O küçücük şortla gerçekten iç çamaşırı giymiyor musun?" diye hırlıyor bana karşı. "Eğer öyleyse, bir daha öne doğru eğilemezsin."

Gülüyorum. "İç çamaşırı giyiyorum. Sadece seninle dalga geçmek istedim." Dönüp ona şakacı bir yan bakış attım. "Benim oyunum tamamen psikolojik savaşıla ilgili." Kesinlikle öyleydi. Dartmouth takımında en çok konuşan bendim.

Tenime serin hava üfleyip beni ürpertmeden önce boynumu yalıyor. "Oyun başlasın."

Bir ileri bir geri oynamaya devam ediyoruz. Callan her yerimde. Beni tutuyor, bana dokunuyor ve bundan kurtulabileceğini düşündüğünde kıcımlı tokatlıyor. Karşılığında ben de ona bu gece onunla yapmayı planladığım eğlenceli şeyleri anlatıyorum.

Top Callan'da ve savunmada benimle birlikte sahaya çıkıyor. Top elini değiştirerek çapraz bir dripling yapıyor. Her ikisiyle de eşit derecede iyi top sürebiliyor ki bu sinir bozucu derecede etkileyici. Katy potanın yanında Lenox'u koruyor -ki bunu görmek çok komik- ve Grey de Asher'ı koruyor. Sadece ben ve Callan varız ve o buna bayılıyor.

Bana numara yapıyor ve sonra geri çekiliyor, hareketlerine verdiğim tepkiyi kontrol ediyor. Iskaladım ve ona dişlerimi gıcırdatıyorum.

Şimdi kibirli bir şekilde salyalarını akıtmaya devam ediyor. "Bütün gece bu pozisyonda kalabilirsin bebeğim. Bu şekilde göğüs dekolteni mükemmel bir şekilde görebiliyorum."

"Eğer bunun iyi olduğunu düşünüyorsan, arkamı dönüp sana kıcımlı göstermeliyim."

Bunu görmezden gelip bir yöne doğru kesiyor ve sonra dönerek potaya doğru gidiyor, omzunu ve kalçasını kullanarak bana çarpıyor ve beni yolumdan itiyor. Nefes almasına izin vermedim. Her tarafındayım, göğsümü ona bastırıyorum, kollarımı havada sallıyorum, şutunu engellemek için elimden geleni yapıyorum.

Beni geri itiyor, geri adım atıp boyanın içinden atışını yapmak için yeterli boşluğu bulduğunda sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum, "Çünkü o zaman bu gece neyi becerdiğini görebilirsin."

Bir öksürük tutturur, ayağı takılır ve ileri doğru uçar, ancak yere düşmeden önce kendini yakalar, ancak top elinden kayar ve potanın yakınında hiçbir yere uçamaz. Ne yazık ki Asher topu havadan kapmayı başarıyor, Greyson'ın etrafından dolanıyor ve ardından topu smaçlıyor.

Aşağı inip mağara adamı gibi göğsünü yumrukluyor. Harika.

Callan'a dönüyorum, o da kendini toparlayarak bana tedirgin bir kaş çatıyor.

"Ne?" Masum numarası yaparak sordum.

Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor, göğsünü sırtıma dayıyor. İçime doğru itiyor, beni her bir sert santimini hissetmeye zorluyor. "Sen

Katy ve arkadaşlarının önünde hiçbir şey saklamayan bu lanet şortla beni sertleştirmenin bedelini ödeyeceksin."

"Dört gözle bekliyorum." Kıcımlı ona sürüyorum.

"İğrenç! Bunu asla unutamayacağım," diye bağırarak Asher, sanki çarpılmış gibi ön koluyla gözlerini kapatıyor.

"Sadece kıskanıyorsun."

Asher Callan'a sırtıyor. "Kesinlikle. Kadının çok ateşli. Ama yaramazlıkları sonraya sakla. Katy'nin topu!"

Callan kıcımlı çimdikiyor ve boynumu öpüyor, tenime karşı "Sonra" diye fısıldıyor ve sonra tekrar işimize dönüyoruz.

Asher topu Katy'ye doğru sektiriyor, o da topu kapıyor ve yerinde top sürerken küçük bir dans yapmaya başlıyor. O kadar eğlenceli ki. Yaptığı her şeyi coşku ve cesaretle yapıyor. Topu doğrudan Asher ve Callan'a atıyor, onlar da ona sataşarak karşılık veriyorlar.

Lenox devasa bir insan duvarı gibi davranmaktan ve ara sıra homurdanmaktan başka pek bir şey yapmıyor. Ancak Grey Katy'yi havaya kaldırdıktan ve Katy bir şut çaktıktan sonra gülümsüyor ve yumrukluyor.

"Güzeldi," diyor ona.

"Teşekkürler Lenox Amca." Grey onu yere bıraktığında soluk soluğa gülümsüyor. Lenox'un kollarındaki mürekkebe bakıyor. "Koluma bir denizkızı dövmesi yapar mısın?"

"Hayır!" Callan koşarak geliyor, başını o kadar hızlı sallıyor ki bir kasını çekmediğine şaşırıyorum. "Kesinlikle olmaz."

Lenox hafifçe kıkırdıyor ve Katy'nin boyuna gelecek şekilde diz çöküyor. "Sana koluna nasıl denizkızı çizileceğini gösterebilirim."

Bir an için bunu düşünüyor ve dalgın ifadesi bana Callan'inkini hatırlatıyor. Bazen birbirlerine o kadar benziyorlar ki, onun olmadığını düşünmek bile şaşırtıcı. "Bir anlaşman var."

"Hey, top mu oynuyoruz yoksa sanat saati mi yapıyoruz?" diye meydan okuyor Asher. Grey, "Oynamaya devam etmek istiyorsun çünkü kaybediyorsun," diyor,

Alnındaki teri gömleğinin eteğiyle sildi.

"Hile yapmanız benim suçum değil," diye karşılık veriyor Asher.

"Katy'yi basket atabilsin diye desteklediniz ve takımınızda bir ringer var."

Ellerimi ona doğru uzattım. "Hey, takımları sen kurdun ve kurallar hakkında bir şey söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, Asher Amca," diye alay ediyor Katy, elleri kalçalarında, küçücük bir tavırla. "Daha birinci sınıfa gidiyorum ama şimdiden ondan daha iyi bir sporcuyum."

Öylesin. Sorun nedir? Bir kız ve altı yaşında bir çocuktan dayak yemeyi kaldıramıyor musun?"

"Oh, şak!" Herkes gibi ben de kahkahalara boğuluyorum.

Asher koşar ve onu kollarının arasına alır. "Uğur Böceği, bu kadar güzel boş konuşmayı nereden öğrendin?"

"Senden."

"Aferin kızıma." Asher onun at kuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştiriyor. "Pizza ister misin?" Kız cevap veremedi, Asher onu Fallon ve Aurelia'nın yanına götürür, onlar da Zax'le birlikte pizzayı büyük bir masaya yerleştirmektedirler.

"Eğlendin mi?" Callan parmağıyla sırtımın ortasına daireler çizerek soruyor.

"Dövdüm. Kıçını tekmeledim."

Gülüyor. "Sen yaptın. Bu harikaydı. Senin bir zil sesi olacağını bilmeliydim. Yaptığın her işte iyisin."

Telefonu bir mesajla alıyor ve mesajı okuduğunda tüm huyu değişiyor.

"Ne oldu?"

Hayalet görmüş gibi görünüyor.

Bakışları yavaşça benimkine doğru yükseliyor ve sonra okuyabilmem için telefonunu çeviriyor. Ve okuduğumda aklıma tek bir kelime geliyor.

"Siktir."

T *Tik, tik, tik.* Tıp fakültesi müdürü Dr. Scabowitz'in masasındaki altın saat -herkes ona Dr. Scab diyor ve bunun onu çok rahatsız ettiğini biliyorum- beni çileden çıkarıyor. Ofisinde yalnızım, Buraya gelmesini bekliyorum ve ağır saati alıp pencereden dışarı fırlatmama yarım saniye kaldı. Dün gece benimle konuşması gereken çok önemli bir şey olduğunu ve bunun için dersten önce erken gelmem gerektiğini mesaj atmışken beni burada oturur halde bırakmak özellikle zalimce geliyor.

Beni ve Layla'yı biliyor.

Bilmek zorunda.

Yoksa neden dersimden önce benimle buluşup onu tartışmak istesin ki? Mesajında böyle yazıyordu.

Dr. Scabowitz: İyi akşamlar, Dr. Barrows. Çarşamba sabahı konferansınızdan önce ofisime gelip Bayan Fritz'le ilgili bir durum hakkında konuşabilir misiniz?

Ben: Elbette. Endişelenmem gereken bir şey var mı? Bayan Fritz ile ilgili bir sorun mu var?

Dr. Scabowitz: Bunu çarşamba günü konuşuruz, evlat. Çarşamba günü.

Oğlum benim. Ben bir doktorum ve yetişkin bir adamım, ama bu konunun tamamen dışındaydı.

Layla'ya mesajı gösterdim, orada olacağımı söylemekten başka ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyordum. Eve dönüp Katy'yi yatırdıktan sonra bu konuyu konuştuğumuzda, haklı olarak kendini kaybetmeye başladı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye başlıyorum, onu kollarıma alıp göğsüme bastırıyorum. "Bir şey söylemediği için emin değilim zaten. Tahminimce bir şekilde bizden haberi var. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Bana karşı sertleşiyor ve sonra doğaüstü bir şekilde hareketsizleşiyor. "Bana sen ve tıp fakültesi arasında seçim yapmak zorunda olmadığımı söylemiştin. Bana yardımcı öğretim üyesi olduğunu, ikisine de sahip olabileceğimi, hepsine sahip olabileceğimi söyledin ama bu bir yalan. Hem sana hem de tıp fakültesine sahip olamam. Şu anda olmaz."

Keder beni çarpıyor çünkü o haksız değil. Sonunda aramızdaki her şey açığa çıkmış olabilir ama hâlâ gizli kalması gereken çok şey var.

İçten içe, bu ironiye takla attırıyorum. Gerçekmiş gibi davrandığımız sahte bir nişanlılıktan, şimdi yokmuş gibi davranmak zorunda olduğumuz gerçek bir ilişkiye geçtik. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum.

"İcabına bakacağım," diye yemin ediyorum. "Sana hiçbir şeyin dokunmayacağından emin olacağım." "Bu sözü veremezsin." Nefes nefese kaldı ve

Yüzüme bak. "Bunu garanti edemezsin, hatta bunu yapmanı bile istemiyorum. Beni korumaya çalıştığını biliyorum ve bunun için seni seviyorum ama yaptığımız her şeyi kabul ettim. Benden yaşça büyük profesörü tarafından ayakları yerden kesilen masum bir genç kız olmaktan çok uzaktım."

"Hayır mı? Çünkü bunu ifade etme şekliniz hoşuma gitti."

Karanlıkta bana gözlerini deviriyor. "Hiç mantıklı değil. Neden şimdi?"

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, yataktan fırlamadığı ya da taşaklarına tekme atmadığı için rahatlıyorum. "Neden şimdi derken neyi kastediyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Haftalardır kampüste birbirimize dokunmadık Callan. Senin ofisinde bir kez seks yaptık ve o zamandan beri hiçbir şey olmadı. Kampüste konuşmuyoruz ve kampüste etkileşime girmiyoruz. Biz iyiydik. Dikkatliydik. Peki neden şimdi?"

Sorusu beni duraksattı. Söylediklerini düşündüm ve kadın haklıydı. Birbirini tutmuyor. "Bilmiyorum. Eğer bizden daha önce haberi olsaydı, bir şeyler söylerdi. Söylemesi gerekirdi."

"Kesinlikle," diye iddia ediyor. "Yani belki de bizden haberi yoktur. Belki de bu tamamen başka bir şeydir. Belki de senden benim eşim olmanı

isteyecek.

İlk rotasyonum MGH'de sizinle olduğu için staj danışmanım."

Sonbahar staj programlarını bu sabah aldı ve evet, rotasyonu için MGH'deki acil serviste.

"Belki," diye fısıldıyorum, onu tekrar kollarıma alıyorum ve dudaklarımı saç çizgisine bastırırken onu kendime doğru tutuyorum. "Tek bildiğim bu işin içinde sen varsın ve ben varım."

İşte bu yüzden aklım başımda değil. Saniyeler dakikalara dönüşüyor. Dizlerim zıplıyor ve lanet olası saatin durmak bilmeyen tık takları beni daha da tedirgin ediyor. Sonunda kapı açılıyor ve adam ağır adımlarla, üzerine sinmiş puro dumanı kokusuyla vals yaparak içeri giriyor.

"Callan." Geçerken sırtımı sıvazlıyor. "Geldiğin için minnettarım. Beklettiğim için özür dilerim."

Zıplayan dizimi sabitliyorum ve dik oturuyorum. "Sorun değil, efendim."

Koltuğuna oturur, sosis parmaklarını yuvarlak karnının üzerine indirirken ofis koltuğunun tekerlekleri bir adım geriye kayar. "Lafı dolandırmayacağım. Seni bu sabah buraya getirmemin iki nedeni var."

Nabzım hızlandı.

"İlki kolay olanı," diye devam ediyor. "Yönetim kurulumuzdan ve öğrencilerimizden sınıftaki çalışmalarınızla ilgili muazzam geri bildirimler aldım. Size burada, tıp fakültesinde kalıcı bir pozisyon teklif etmek istiyorum." Kibarca reddedemeden önce elini kaldırarak beni durdurdu, ama yapmak üzere olduğum şey bu değildi. Teklif karşısında şaşkınlıkla adama bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum. Sandalyesinde kayarak oturuyor ve kollarını masasına dayıyor. "Bana ilgilenmediğinizi söylediğinizi biliyorum ama öğrencilerinizden aldığım övgü dolu eleştiriler Dr. Lawrence'inkilerle yarışıyor ve diğer birinci sınıf profesörlerinden çok daha fazla."

Bana iş teklif ediyorsa, Layla'yla aramda olanları bilmiyor demektir. Bilmiyor olamaz.

Rahatlama, damarlarımda dolaşan adrenalini soğutuyor ve derin, sakın bir nefes alıyorum. "Efendim, her ne kadar gururum okşandıysa ve açıkçası biraz da şaşırdıysam da, bu rol için en uygun kişi olduğumdan emin değilim. Benim odak noktam ve tutkum her zaman hastanede doğrudan hasta bakımı yapmak olmuştur. Sadece Dr. Lawrence'a duyduğum saygıdan dolayı bu görevi üstlenmeyi kabul ettim."

Başını sallıyor ve Monte Blanc kalemını eline alıp klavyesinin tabanına hafifçe vuruyor. "Bana bu doğrultuda bir şeyler söyleyeceğinizi tahmin etmiştim. Ama lütfen bana bir iyilik yapın ve nihai kararınızı vermeden önce bir iki gün düşünün."

"Bunu yapabilirim," diye kabul ediyorum ve o da bana anlamsız bir sırtış atıyor, ancak bu sırtış anında dudaklarımdan kayıp gidiyor.

"Şimdi bunun ikinci kısmına geçelim. Murphy Wallace."

Ve bir anda her şey yeniden hızlanır, ama bu kez şok içinde "Ne olmuş ona efendim? Dün geceki mesajınızda bana Bayan Fritz'den bahsettiğinizi sanıyordum."

Bir kez daha sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ama sabit bakışları bana hiç de rahat olmadığını söylüyor. "Öncelikle, onun hakkındaki izlenimlerinizi duymak isterim."

Başımı sallıyorum. "Hangi öğrenci?"

"Layla Fritz ile başlayalım ve oradan devam edelim."

Hemen bunun bir tuzak olduğunu hissettim. Sanki iyi bir cevap yokmuş ve söyleyeceğim her şey bir tuzakmış gibi.

"Layla Fritz'in okulda, acil servisimde ya da genel olarak bir öğrenci olarak bende bıraktığı izlenim mi?" Ben de ona karşılık verdim.

"İlki ve diğerlerine doğru ilerleyeceğiz."

Biraz daha dik oturup ona gerçeği söylerken ellerimi kalçalarımın altına siltmekten kaçınıyorum. "Biraz kafam karıştı," diye itiraf ediyorum. "Bugün burada kimi tartışıyoruz?"

"İki öğrenci de. Görüyorsunuz, Murphy Wallace başarısız oluyor. Simülasyon puanları korkunç, vaka çalışmaları da öyle."

"Onun vaka çalışmalarını biliyorum. Ayrıca bu çalışmalarda doğrudan Google'dan kopyalayıp yapıştırdığından da oldukça eminim."

Bana başını salladı. "Murphy Wallace vaka çalışmalarınızın adil olmayan bir şekilde zor olduğunu iddia ediyor."

Bununla alay ettim, kaşlarım meydan okurcasına kalktı. "Haksız yere zor mu? Bunlar benim intörn ve asistan olduğum zamanlardan kalma gerçek vaka çalışmaları ve burası Harvard Tıp Fakültesi. Ben buradayken hocalarımda benzer bir şey yaptığını hatırlıyor gibiyim."

Sanki ona iltifat ediyordum gibi çarpık bir sırtışla karşılaşıyorum. Dr. Scabowitz ben burada öğrenciyken ikinci sınıf hocamdı. "Dün, notları konusunda onunla yüzleştirdim, resmi olarak gözetim altında olduğunu ve notları düzelmezse ikinci yıl başlamadan gideceğini söyledim."

"Buna katılıyorum. Ama bunun Layla Fritz ile ne ilgisi var?"

Kalemime iki kez vurduktan sonra masanın üzerine bırakıyor. "Murphy daha sonra bana bir suçlamayla geri döndü. Layla Fritz'in davasında hile yaptığını iddia ediyor."

alışmalar. Onun sadece burada değil, hastanede de öğrenciniz olduğunu biliyorum, bu yüzden onunla ilgili görüşlerinizi almak istiyorum."

İçimdeki fke alevleniyor ama onu bastırmak için elimden geleni yapıyor ve ona düzgün bir ses tonuyla cevap veriyorum. "Layla hile yapmaz."

"Yani bu suçlamanın herhangi bir haklılığı olduğuna inanmıyor musunuz?"

"Hayır," diyorum ona kararlılıkla. "Hayır. Bir ğrenci olarak Layla Fritz hakkındaki görüşüm, onun son derece zeki, kendini işine adanmış ve alışkan olduğu yönünde. Yaşıtlarının gözden kaçırdığı ayrıntıları görüyor. Hastanedeki çalışmalarıyla ilgili izlenimim de benzer, ama şunu da ekleyeyim, kendisine verilen işleri yapmaktan çekinmiyor ve diğer tıp ğrencilerinde ve doğrusunu söylemek gerekirse pek çok doktorda eksikliğini hissettiğim doğuştan gelen bir şefkate sahip. Onun hakkındaki genel görüşüm, mükemmel bir doktor olacağına inandığım yönünde."

"Onun hakkındaki dürüst değerlendirmen bu mu?"

Suçluluk duygusu ve hatta biraz paranoya beni peneliyor. İtiraf etmekten daha cazip geliyor.

Ama drstlğm ona yardım etmeyecek. Aslında, sadece onu incitecek. Konu sadece ben olsaydım, ona şimdi söylerdim. Yaptığımız şeyin patavatsızlığını bir kenara bırakırsak, eğer ona Layla'yla bir ilişkimiz olduğunu söylersem, onun beni aldattığına inanacak, çünkü olayları ben uyduruyorum. Ona sadece onu nemsemiğimi ve onunla çalıştığımı söylersem, araştıracak ve aldatmadığını kanıtlamanın bir yolu yok. Bu onun için kazananı olmayan bir durum.

Benimle birlikte olarak zaten risk alıyor. Ona yardımcı olacağıma söz verdim, köstek değil ve buna sadık kalmalıyım. O benim drstlğmden daha değerli.

Bunu ona söylemenin suçluluk duygumu yatıştırmaktan başka ne yararı olabilir ki?

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve dirseklerimi kuağıma düşürüyorum. "Layla hile yapmıyor."

"Kayınbiraderinden ya da amcalarından birinden yardım isteyebilir.

Bu aldatma sayılır." "O değil."

Hafifçe kıkırdıyor, neredeyse inanmaz bir şekilde. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Kendimi kontrol altında tutmalıyım. "O yle biri değil efendim. Bir süredir onunla birlikte çalışıyorum. Bunu yapmak için çok fazla gururu var ve çok fazla doğal bir rakip. Bana inanmıyorsanız, Layla'nın yıl boyunca gösterdiği performansı inceleyin. Tutarlı. Layla'nın

ilk başladığımda herkesin işiydi. Bana öyle geliyor ki Murphy Wallace üzerindeki baskıyı atmak için ne gerekiyorsa onu söylüyor."

Tavrı bir kez daha değişirken çenesini ovuşturuyor. "Peki size Bayan Fritz'i aldatmakla suçlamanın yanı sıra Bayan Wallace'ın da sizi onunla ilişki yaşamakla suçladığını ve aldatmasına yardım edenin siz olduğunu söylesem ne dersiniz?"

Ve bir anda dünyam durdu. Bir dedektifin cinayet zanlısına gösterdiği özenle beni incelerken sandalyesinde geriye doğru sallanıyor. Sessizlik. Ağır, sağır edici, tüketen bir sessizlik.

Yalan söyleyebilirim. Hile
yapmaya çalışabilirim.
Ama ben böyle biri
değilim.

Ayrıca, yalan söylersem ve o da araştırıp gerçeği öğrenirse, Layla için daha kötü olur.

"Buna inansaydınız bana iş teklifinde bulunmazdınız."

"Hayır, inanmazdım ve bunun nedeni ona inanmamış olmamdı. Bir saniye bile. Ama şu anda sana bakıyorum Callan ve sen sadece bir öğrenciyi değil, değer verdiği bir kadını savunan bir adama benziyorsun."

Omurgamı dikleştiriyorum ve bakışlarıyla yüzleşiyorum. "Layla değer verdiğim bir kadın. Hem de çok. O ve ben birlikteyiz ama bu kulağa geldiği kadar skandal bir durum değil."

"Kahretsin," diye tıslıyor, masasının çekmecesini açıyor ve yanmayan bir puro çıkarıyor. Yanmayan şeyi ağzına atıyor ve izmaritini çiğnemeye başlıyor, ben de ona dudak bükmekten kendimi alamıyorum. Ne tür bir doktor bunu yapar? "Callan, benimle dalga mı geçiyorsun? Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Sandalyesinden kalktı, onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde tedirgindi.

Az önce kucağına üzerinde Fritz yazan bir skandal bıraktım ve bunu düzeltmeliyim, hem de hemen.

Daha dik oturuyorum, kalbim sürekli adrenalın pompalarken bile sinmeyi reddediyorum. "Tüm yıl boyunca yaptığı çalışmaları gözden geçirin. Dr. Lawrence ile yaptığı vaka çalışmalarını gözden geçirin. Simülatör laboratuvarındaki çalışmalarını gözden geçirin. Tutarlı bir çalışma göreceksiniz." Şimdi ben de ayağa kalkıyorum. "Onun hakkındaki izlenimimi sordunuz, işte bu. Ben hile yapmam, Layla da yapmaz. O ve ben yakın zamanda kişisel bir ilişkiye başladık, ama bu iğrenç bir şey olmaktan çok uzak. Onu seviyorum. Ne olursa olsun, bu sınıfa girmez."

"Onunla cinsel bir ilişki yaşadığına ve aldatmasına yardım etmediğine ya da onu senden farklı bir şekilde değerlendirmedicine inanmamı

istiyorsun.

diğer öğrenci mi? Hadi ama Callan. Ben dün doğmadım."

Öfkemi tutmaya çalışıyorum çünkü bunu sormak zorunda ve onun yerinde ben olsaydım, ben de kendime inanmazdım. Kötü görünüyor. Gerçekten kötü görünüyor çünkü öyle.

"Bunu asla yapmam efendim. Asla. Layla da yapmaz." Bir adım öne çıkıp masasının kenarına dayandım. "Suçlamaya inanmadığınızı söylediniz zaten, bunun nedeni de beni tanıyor olmanız," diye çıkışıyorum. "Ben burada öğrenciydim ve sen de benim profesörümün. Ayrıca ikinci ve üçüncü yıllarımda katiplik ve rotasyon danışmanımıdınız. Benim sözümün eri ve dürüst bir adam olduğumu bilirsiniz."

Purosunun ucunu suçlayıcı bir şekilde bana doğrulttu. "Yine de öğrencinizle bir ilişki yaşadığınızı saklıyorsunuz."

"İlişki kulağa kirli geliyor. Karım yok ve onunla birlikte olarak kimseyi aldatmıyorum, ilişkimiz de herhangi bir iyiliğe dayanmıyor. Layla ile bu pozisyonu kabul ettiğim gece tanıştım ve o sırada burada öğrenci olduğunu bilmiyordum. Bunu öğrendikten sonra ikimiz de birbirimizden uzak durmak için elimizden geleni yaptık. İnanın bana, öğrencilerimden birine aşık olmak beklediğim ya da planladığım bir şey değildi." Çaresizce omuz silkiyorum. "Onu seviyorum ama bu beni yalancı yapmaz, onu da kesinlikle aldatan biri yapmaz. Eğer bu konuda bana inanmıyorsanız, beni denklemden çıkarın."

Bana şaşkın bir sırtıyla bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ben yerime geçiyorum, o da aynı şeyi yapıyor ve biriktirdiği buharı biraz boşaltıyor.

"Yani bu sabah dersleri var." Güç ve kararlılık toplamaya başladım. "Onlara yeni bir vaka çalışması yazacaksın ve ben buna dahil olmayacağım. Bu sabah benimle birlikte sınıfa gelecek ve bunu uygulayacaksın."

Uzun, düşünceli, pisliğin tekiyim bakışları atıyorum. "Bunun neyi göstereceğini düşünüyorsun?"

"Layla'nın hile yapmaması ve Murphy Wallace'ın doktor olmaması."

Başını eğiyor ve bakışlarını daraltıyor. "Peki ya sen Callan?" Bu geçerli bir soru. "Seninle içeri gireceğim, sen de telefonumu tutabilirsin, Yani el altından bir şey yapmadığımı biliyorsun. Sana söylüyorum"- öne doğru eğildim, sandalyemin kenarına oturdum ve onu görmezden gelemeyeceği bir bakışla kıstırdım-"Layla Fritz hile yapmıyor, ben de yapmıyorum." Bir nefes veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, efendim. Kendim umurumda değil. Bu işte uzun vadede bir çıkarım yok ama Layla'nın var. O gördüğüm en iyi ve en parlak öğrencilerden biri.

çok uzun zamandır acil servis kapımdan içeri girmedim. Yanlış bir şey yapmadığımı söylemiyorum ve birbirimize karşı davranışlarımız için bahaneler üretmiyorum. Daha önce konuşmam gerektiğini biliyorum ama okul dışında yaptığımız hiçbir şey onun bu binada yaptıklarını etkilemedi. Onu test edin, efendim. Onu test edin ve kendiniz görün."

Çenesini ovuşturuyor ve sonra dudaklarından tehlikeli bir şekilde sarkan puroyu patlatıp masanın üzerine fırlatıyor. "Ben yaparım. Bu sabah sınıfta yapmaları için bir vaka çalışması hazırlayacağım. Dürüst olmak gerekirse, yapmak isteyeceğim son şey bir Fritz'i haksız yere suçlamak olur. Ailesi okula milyonlar bağışlıyor, iki amcası ve büyükbabası da mezun. Ve evet, çalışmalarının yıl boyunca tutarlı olduğuna katılıyorum çünkü dün gece Bayan Murphy'nin suçlamalarından sonra gözden geçirdim. Simülasyon puanları da örnek teşkil edecek düzeyde, ki bunda sizin payınız yok." Kaşları çatıldı ve bir elini alına götürdü. "Kahretsin, Callan. Beni çok zor bir duruma soktun."

"Bunun farkındayım efendim ve bunun için tekrar özür dilerim. Birbirimizi seviyoruz ve bu inkar edilemez."

Başını sallıyor, sonra dehşet içinde sallıyor ve sonra tekrar başını sallıyor. "Bunu kabul ediyorum çünkü seni tanıyorum ve bu ihlaline rağmen sözünün eri ve onurlu bir adam olduğuna güveniyorum. Ancak, teklifimi kabul etmemenizin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Sırıltışımı sildim. "Buna tüm kalbimle katılıyorum. Peki ya Layla?"

Ağır, teslimiyetçi bir iç çekiş. "Layla bu sabahki vaka çalışmasının sonuçlarını ve bu yaz yaptığı vaka çalışmalarının daha kapsamlı bir incelemesini beklemeye devam ediyor."

Umut bir gayzer gibi içimden fışkırıyor, ama henüz bu konuda kararlı hissetmekten çok uzağım. "Yüzde yüz efendim. Kalan iki haftam ne olacak?"

"Sen onları bitireceksin ama bundan sonra vaka çalışmalarını ben yazıp vereceğim."

"Teşekkür ederim, efendim." Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim. Lütfen, benim hakkımdaki görüşünüz ne olursa olsun, bunların hiçbirini Bayan Fritz'e karşı kullanmayın. O çok zeki bir kadın ve bir gün inanılmaz bir doktor olacak."

Elimi sıkıyor ve ben de oradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Koridordan sınıfa doğru yürüyorum, içeri girdiğimde sınıf çoktan dolmuştu ve Layla da oradaydı, yüzünde sorgulayan ama asık suratlı ve gergin bir ifade vardı. Ona bir öpücük veriyorum.

belli belirsiz bir gülümsemeyle geçiririp öylece bırakacağım. Ona mesaj atma riskini almayacağım ve bir şeylerin yaklaştığına dair ipucu vermeyeceğim.

Eğer aklanacaksa bunun dürüstçe yapılması gerekiyor.

Murphy Wallace, Layla'nın üç sandalye aşağısında oturuyor ve kendini beğenmiş görünüyor. Ta ki Dr. Scabowitz yirmi dakika sonra odaya girip herkese sabah için planlarını açıklayana kadar. Herkes özenle çalışırken ben sınıfın en önünde oturuyorum, Dr. Scabowitz yanımda, odaklanmış, eleştirel gözlerle beni izliyor.

Dersten sonra tekrar elimi sıkıyor ve bugün kararlılıkla beni arayacağını söylüyor. Ona teşekkür ediyorum ama ben çıkana kadar Layla çoktan gitmiş oluyor ve onunla konuşma fırsatım olmuyor. İkimizin de gittiği hastanede denemeye karar verdim.

Ancak oraya gittiğimde büyük bir travma yaşadım ve tüm vardiyam boyunca onu görmedim. Bir kez bile. Son hastaya ulaştığımda Layla çoktan gitmişti.

Katy'yi almak için arabaya binerken ona mesaj atıp benimle suşi restoranında buluşmasını istiyorum, o da buna karşılık Stella'nın yeni restoranında buluşmayı teklif ediyor. Kabul ediyorum ve Katy ile Stella'nın restoranına girip Layla'yı barın yanında tanımadığım bir kadınla sohbet ederken gördüğüm anda bir mesaj geliyor.

Dr. Scabowitz: Layla sınavı başarıyla geçti. Sınıfının en iyisi ve sadece abdominal aort anevrizmasını değil, aynı zamanda hastanın Marfan Sendromu olduğu gerçeğini de doğru bir şekilde teşhis eden tek kişi. İkinizin de hile yapmadığına inanıyorum. Murphy Wallace başarısız oldu ve ikinci yıl dersleri ve stajlar başlamadan önce dışarıda olacak.

Vücudumdaki her gergin kas gevşemeye başlarken, içimden coşkulu bir neşe ve rahatlama kokteyli geçiyor. Özellikle de Layla bizi fark ettiği anda yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bize el sallıyor, yanındaki kadına bir şeyler söylüyor ve sonra koşarak yanımıza geliyor. Katy'yi havaya kaldırıp ona sarılıyor, sonra tekrar ayaklarının üzerine yatırıyor ve eğilip bana bir öpücük veriyor.

Bu normal. Doğal. Ve son birkaç aydır olmamızı istediğim her şey. Öyle ki onu kollarıma alıp öpüşmeyi derinleştirmekten kendimi alıkoyamıyorum. Tam burada. Ortalık yerde. Keşke onu sahte nişanlım yapmaya hiç karar vermemiş olsaydım. Keşke şu anda elinde olan yüzüğü takmak zorunda olmasaydı.

Yalanlarımız ortada, bunun dışında hepsi ve Katy benim olana kadar bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Odanın öbür ucundan biri ıslık çalarak sesleniyor. "Bir oda bulun!"

Hafifçe gülerek geri çekiliyorum. Bu Stella olmalıydı. Layla'nın Katy'nin göremeyeceği bir şekilde arkasından ona ters ters bakarak kanıtladığı bir nokta.

"Anladığım kadarıyla Dr. Scab ile görüşmen iyi geçmiş," diye haykırıyor Layla, hafifçe nefessiz kalarak ve işte o anda içim daralıyor.

"Sayılır. Seninle konuşmam gerek."

Endişe yüz hatlarını kırıltırıyor ve elimi tutup bizi menülerle donatılmış küçük bir masaya götürürken bana solgun bir gülümseme veriyor. Üçümüz yerimize oturuyoruz ve Katy bana çocuk menüsünü uzatıyor, ben de onunla birlikte üzerinden geçiyorum. Okuyabiliyor, ama annesinin bunu onunla yaptığını biliyorum, bu yüzden tartıştığım bir şey değil.

Ona her menü maddesini okudum.

ve peynirli makarna seçiyor.

"Mükemmel seçim," diye övüyor Layla. "Burası çok güzel."

Bir garson geliyor ve içki ve yemek sipariş ediyoruz, sonra sadece üçümüz kaldığımızda Katy'ye telefonumu veriyorum, böylece Disney oyununu oynayabiliyor ve Katy tüm dikkatini bize vermeden Layla ile konuşabiliyorum.

Uzanıp Layla'nın elini tutuyorum, uzun, narin parmaklarıyla ve elinin üzerinde duran yüzükle oynuyorum. "Layla, Murphy Wallace'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Soru onu şaşırtıyor ve sandalyesinde kayıyor. "Düşündüğüm kadar iyi olmadığını varsayıyorum. İçimden bir ses bunu benim için doğrulamak üzere olduğunu söylüyor."

"Seni aldatmakla suçladı."

Yüz hatları sertleşiyor ve keskin bir nefes alıyor. Eliyle masanın kenarını kavrayarak masaya yaslanıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" - hızlıca Katy'ye bakar- "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Maalesef değilim." Masamıza bir gölge düştüğünde Dr. Scabowitz'e bugün olan her şeyi anlatıyorum.

"Sen olduğunu sanmıştım." Başımı çevirdiğimde Bayan Bible'ın yanımda durduğunu görüyorum. "Yemek yedikten sonra seni görmeye gelecektim ama işte buradasın."

Sandalyemden sendeleyerek kalktım ve ona elimi uzattım. "Bayan Bible. Sizi görmek ne güzel."

Elimi kavrayarak kırıyor. "Bayan Fritz'in tavsiyesine uyup Stella'nın restoranını deniyordum. Creole yemeklerini pek sevmem ama bakalım nasıl olacak."

Layla da ayağa kalkıyor, yüzünde bir sonraki kalp atışında kaybolacak zoraki bir gülümseme var. Nefesinin altından küfür gibi bir şeyler mırıldanıyor, bakışları omzumun üzerinden bir şeye kilitleniyor ve refleks olarak ne olduğunu görmek için dönüyorum.

Patrick ve Murphy restorana girip bize doğru gelirken içim içime sığmıyor.

I Yalan söyleyip kan dökmeye hazır olmadığımı bile söyleyemem. Murphy beni aldatmakla suçladı, oysa Doktor Google'dan kopyalayıp yapıştıran oydu ve şimdi Stella'nın restoranında benim Eski. Normalde onun ağzını burnunu dağıtır, onu tersler ve Callan'la eve giderdim çünkü onunla seks ve aşk Patrick'le olduğundan milyon kat daha iyi ama yapamam.

Çünkü bu tam da Bayan Bible'ın Stella'da yemek yemeye karar verdiği anda gerçekleşmiş olmalıydı. Murphy'ye dilimin ucuna kadar gelen o yakıcı soruyu soramıyorum bile - Callan'la beni nereden biliyordu?

Ne yapacağımı ya da bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum. Yanımda Callan bir heykel gibi duruyor, Murphy ve Patrick'e, sonra da Bayan Bible'a bakıyor, sanki çarpışmak üzere olan iki arabayı izliyor ve gerçekleşmek üzere olan yıkımı durdurmak için hiçbir şey yapamıyor.

Bir an için Callan'ın Katy'yi alıp kaçacağını düşünüyorum. Onun yerine Bayan Bible'ı kolundan tutup nazikçe masadan uzaklaştırmaya başlıyor. "Bayan Bible, nerede oturuyorsunuz?" diye soruyor. "Yemeğinizin teslim edilmesini kaçırmanızı istemem."

"Hayır, hayır," diyor ona. "Seni gördüğümde sipariş vermek üzereydim-"

"Vay canına," diye haykırıyor Murphy, Bayan Bible'ın sözünü yarıda keserek. Cheshire kedisini depresif gösteren bir sırıtışı var. "Seni burada bulmak ne inanılmaz bir tesadüf, kanka. Profesörümüzle birlikte. Merhaba, Dr.

Barrows." Callan'a parmaklarını oynatarak el sallıyor. "Yoksa Dr. Ateşli McSterious mu? Ona böyle demiyor muydun, Layla?"

"Profesör?" Bayan Bible, bakışları Murphy ve Callan arasında gidip gelirken sorar. "Doktor olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyim," diyor Callan, yıkılmış yenilgi yüzünde bir siren gibi cınlıyor. Elleri kalçalarında birleşiyor ve bakışları masaya, sonra Katy'ye, sonra tekrar Bayan Bible'a kayıyor. "Ayrıca yaz boyunca Harvard Tıp Fakültesi'nde geçici bir görevdeyim. Vefat eden bir doktorun yerini dolduruyorum."

Bayan Bible başını sallar. "Yani siz Bayan Fritz'in öğretmeni misiniz? Hastanede onunla çalışmaya ek olarak?"

"Kesinlikle öyle. Yapılacak en etik şey değil, değil mi? Ama hile yapmak da öyle."

"Murphy," diye hırlıyorum nefesimin altında. "Neden bahsettiğini ya da ne yaptığını bilmiyorsun. Yürü git. Şimdi."

"Bilmediğimi mi sandın?" diye hırlıyor bana. "Bundan kurtulabileceğini sandın. Ama bir gece simülatör laboratuvarımızdan sonra seni kampüste onunla gördüm. Elini tuttuğunu, seninle konuştuğunu, seni öptüğünü ve sonra birlikte kaçtıklarını gördüm. İlk vaka çalışmasının olduğu geceydi. Hepimiz kendi kendimize ve grup sohbetinde uğraşırken, sen cevaplara giden yolda uyuyordun. Doğal olarak, doğru yapan tek kişi sendin."

O gece Callan ve ben birlikte uyumaya başladık. Bizi gördü. O zamandan beri bana karşı neden soğuk davrandığını açıklıyor. Beni aldatmakla suçlamasına şaşmamalı.

"Ben hile yapmadım. Olan şey bu değildi ve burada olan şey de bu değil."

Murphy alaycı bir şekilde gülüyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kalçasını dışarı çıkarıyor. "Doğru. Tabii. Gerçekten inandırıcı." Sesi sertleşirken sırtışı alaycı bir hal alıyor. "Hepimizden çok daha iyi olduğunu sanıyordun. Çok daha zeki. Ama sen bir yalancı, bir hilekâr ve bir sürtüksün. Dr. Scabowitz'e senden bahsettim. Hafta sonuna kadar okuldan atılacaksın."

"Bu yüzden mi benimle tekrar bir araya gelmiyorsun?" Murphy'ye cevap vermeden Patrick araya giriyor ve ona dışarıda olanın ben değil o olduğunu söylüyor. "Onunla takıldığın için mi?" Murphy'ye dönmeden önce Callan'a doğru öfkeli bir parmak sallıyor. "Ben neden buradayım ki? Beni geri istediğini söylemiştin."

Bayan Bible'ın haklı olarak kafası karıştı. Murphy çok neşeli. Patrick kızgın. Callan berbat durumda ve ben de onun yanındayım.

"Burada neler oluyor?" Bayan Bible sesini yükselterek soruyor.

Uzanıp Callan'ın elini tuttum ve kavradım. "Bayan Bible, bu benim Callan'la birlikte olmadan önce birlikte olduğum adam. Aramızdaki her şey uzun zaman önce bitti." Patrick'e ters ters baktım. "Ve hayır, seninle tekrar bir araya gelmek istemememin nedeni o değil. Sensin."

"Ne kadar sürecek, Layla?" Patrick yüzüme doğru yaklaşarak soruyor. "Ne zamandır onunla birliktesin? Bana yalan söyledin. Bana ikinizin arasında hiçbir şey olmadığını söyledin."

Çünkü o sırada hiçbir şey olmuyordu. Ama bunu söyleyemem.

Callan, Patrick'in yüzüne vuracaktı gibi dönmeden önce beni yanına çekiyor. "Geri çekil, Patrick. Bu sana son söyleyişim."

Patrick omurgasını dikleştirir ve Callan'dan hâlâ birkaç santim kısa olan boyuna doğru yükselir. Ona pislik gibi sırtıyor. "Yoksa ne olur? Kıçımı mı tekmeleyeceksin? Denemeni görmek isterim. Bazı cevapları hak ediyorum."

"Lütfen biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" Bayan İncil'in sabrı tükeniyor. "Bütün bu aldatma ve gizli ilişkiler de neyin nesi? Dr. Barrows, Bayan Fritz ile nişanlandığınızı tıp fakültesinden mi saklıyordunuz?"

"Nişan mı?!" Patrick kükrer. "Onunla nişanlı falan değil. Dört ay önce benimle yaşıyordu."

Oh, Tanrım. Olamaz. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve midem çalkalanıyor, boğazımın arkasından safra fışkırıyor.

Stella koşarak yanımıza geliyor ve gerginliği azaltıyor. Elini koluma koyup beni kavlıyor ve bakışları bir tür öfkeli kalabalık gibi etrafımızda duran her bir kişiye kayıyor. Restoranında olay çıkardığımızı biliyorum ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum, ama yapabileceğim bir şey yok.

"Layla?" diye soruyor, başını bana doğru eğerek.

Bunu düzeltmek için artık çok geç. Çaresizce arkadaşşıma bakıyorum, dil halkamı dudaklarımın arasında ileri geri yuvarlıyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Ne yapacağımı.

"Stella, bana bir iyilik yapıp Katy'yi arka tarafa götürür ve ona yiyecek bir şeyler getirir misin?" Callan sakince sordu. Fazla sakince.

Stella'nın gözleri üzerimdeydi ve ona başımı salladım.

Yüz hatları şaşkınlıkla kırışıyor ama "Elbette. Katy, akşam yemeğini nasıl hazırladığınızı görmek ister misin?"

Katy tereddüt ediyor ve Callan elimi bırakıyor, ona doğru yürüyor ve gözleriyle buluşabilmek için çömeliyor. "Devam et Uğur Böceği. Sorun yok." Yanağına dokunurken gözlerine ulaşmayan bir gülümseme veriyor. "Birazdan görüşürüz." Alnından öpüyor, gözleri kısılıyor ve yüzündeki korku ve acıyı izlerken kalbim parçalanıyor.

Etrafımızdaki her şey bir anda yıkılıyor.

Katy elini Stella'nın elinin içine koyuyor ve ikisi birlikte yürüyorlar. Stella omzunun üzerinden bana anlamlı bir bakış fırlatıyor ve sonra arka odaya doğru gözden kayboluyorlar.

"Dr. Barrows, Layla Fritz ile nişanlı mısınız, değil misiniz?" Bayan Bible dürüst bir cevap beklemekten çekinmeden soruyor. Yalan söyleyebiliriz. Söyleyebiliriz. Ama bu noktada, yalan söylersek bu bizi daha çok incitir ve Callan'ın da bunu bildiğini biliyorum.

Callan'ın başı öne eğik, eli Katy'nin az önce oturduğu sandalyenin kolunu kavlıyor. Sonunda derin bir nefes verdi ve sadece Bayan Bible'a hitap ederek ayağa kalktı. "Ağabeyim ve yengem öldüğünde, Katy'nin kime verilmesini istediklerini belirten bir vasiyetleri yoktu. Bunu bildiğinizi biliyorum."

Bayan İncil ağırlığını değiştirir, sesi kısılır. "Evet. Bunu biliyorum."

"Onun velayetini aldım çünkü onu seviyorum ve başka bir yere gitmesini hayal bile edemezdim. Layla ile bir bağ kurdu ve onu bulmak için kamptan kaçtığında sosyal hizmetler devreye girdi. Katy için Layla'yı istedim." Omuz silkiyor. "Ben de onu kendim için istiyordum."

"Anladığımdan emin değilim?"

Callan talihsizce ellerini savurur. "Katy'yi seviyorum. Onu doğduğu andan beri seviyorum ve o zamandan beri hayatının sürekli bir parçası oldum. Declan ve Willow öldüğünde onu almakta tereddüt etmedim. Ancak Willow'un ailesi velayeti almak istediğinde, onu kaybedebileceğim söylendi çünkü ben bekâr bir adamdım ve onlar iki istekli ebeveyni." Ağzı küskün bir kaş çatmaya dönüştü. "Saçma ve yanlış geliyordu ama yine de doğru olduğunu biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdim. Katy'yi böyle kaybedemezdim."

"Bayan Fritz bu işe nasıl bulaştı?" Bayan Bible soruyor.

Callan bize geri dönüyor ve elimi tekrar tutuyor, dünyası yıkılsa bile gözleri hayranlıkla bakıyor. "Bayan Fritz'le yeni tanışmıştık ve size söyleyeyim, o zamana kadar ona olan aşkım yarıdan fazlaydı. Bayan Fritz'e

Fritz'e Katy'nin velayetini alabilmem için nişanlım olup olamayacağını sordum. Tanıdığım en güzel ve özverili kalbe sahip olan Bayan Fritz kabul etti."

"Okuldaki pozisyonunun bununla ne ilgisi var?"

Bayan Bible'a geri döner. "Bir şey yok. Talihsiz bir tesadüftü. Onunla geçici profesörü olacağımı öğrenmeden önce tanışmıştım. Willow ve Declan'ın öldüğü gece oradaydı. Acil serviste Katy'ye bakan kişiydi. Bunların hiçbirisi planlı değildi."

Murphy boğazını temizler ve Callan ona bakar.

"Layla hiç hile yapmadı ve ben de ona vaka çalışmalarında hiç yardım etmedim. Bir kere bile. Dr. Scabowitz ile zaten konuştum ve Layla ile birlikte olduğumuzun farkında. Bu sabah aldığınız vaka çalışması Layla'nın hile yapmadığını kanıtlıyor. Buna hiç gerek duymadı. Öte yandan sen başarısız oluyorsun ve hafta sonuna kadar gidecek biri varsa o da sensin. Belki de başkalarının hayatını mahvetmeye çalışmadan önce kendini idare etmeyi ve tüm gerçekleri öğrenmeyi öğrenmelisin."

Murphy böcek yutmuş gibi görünüyor, yüzü geriliyor ve bir adım geri atıyor. "Layla'nın kopya çektiğini düşündüm. Seni onunla gördüm, sonra da vaka çalışmasını doğru yapan tek kişi o oldu."

"Çünkü sınıftaki hiç kimse aile tarihi gibi basit bir konuda başarılı olamadı," diye tersliyor Callan. "Ama sana söyleyeyim, sınıftaki diğer herkesin çalışması gelişti. Seninki hariç herkesin. Hiç çaba göstermedin ve bu tür tembel, baştan savma çalışmalar tehlikelidir ve insanların hayatını riske atar."

Murphy pişmanlıkla yere bakar ve bir adım daha geri çekilir. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Şimdi biliyorsun ve elinden gelenin en kötüsünü yaptın, neden gitmiyorsun?" diye tıslıyorum ona.

Patrick, "Henüz gitmiyorum," diyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Onu seviyor musun? Gerçekten seviyor musun?"

"Evet," diyorum ona. "Onu seviyorum. Basit ve kolay değil ama gerçek ve asla solmayacak ya da ölmeyecek türden bir aşk bu. Neden hâlâ direniyorsun bilmiyorum."

Patrick bana bakıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve başının arkasını tutuyor. "Her zaman bana geri dönmenin bir yolunu bulacağını düşünmüştüm. Çiftler bunu yapar. Ara verirler. Bazı şeyleri çözerler. Sonra tekrar bir araya gelirler."

Bunun üzerine başımı salladım. Onunla tekrar bu konuya girmek istemiyorum. Bu çok anlamsız. "Hem pastanı alıp hem de yemek istedin ama ben öyle biri değilim. O Callan, Patrick, sen değilsin ve bu değişmeyecek."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve fırtına gibi dışarı çıktı.

Murphy hasta görünüyor, umarım öyledir. Umarım az önce ne yaptığının farkına varır. Suçlamalarının ne kadar yanlış olduğunu. Her iki durumda da, bir saniye bile dikkatimi çekmeyi hak etmiyor. Ona sırtımı dönüp tüm dikkatimi Bayan Bible'a veriyorum. Murphy kalır mı gider mi bilmiyorum.

Tek bildiğim artık sadece üçümüzün olduğu.

"Bunu kimseyi incitmek için yapmadım," diye başlıyor Callan, sesi çatallaşmış. "Yaptım çünkü Katy'yi seviyorum ve onu kaybedemem. Lütfen." Sesi çatlıyor ve boğazını temizleyerek yalvarırcasına ona bakıyor. "Ben onu kaybedemem, o da beni kaybedemez. O zaten çok şey kaybetti. Lütfen onu benden alma."

Bayan Bible'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldikten sonra Callan'a takılıyor. "Bana yalan söyledin. Mahkemeye yalan söyledin."

Callan sesli bir şekilde yutkunur ve ciddiyetle başını sallar.

Bayan Bible sertleşiyor. "Ve sizce bu, iyi bir vasi olacak birinin ölçüsü mü?"

Eli benimkini daha sıkı kavlıyor ve nabzının derisini dövdüğünü hissedebiliyorum. Bir şey söylemek istiyorum, bunu düzeltmek istiyorum ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Callan sinmiyor. Bir saniye bile. "İyi bir ebeveynin çocuğu için her şeyi yapacağını düşünüyorum ve buna gerekirse yalan söylemek de dahil. Ben de bunun gerekli olduğunu hissettim. Onun yeni bir eyalete taşınmasına, yeni bir okula gitmesine ve hiç tanımadığı insanlarla yaşamasına izin veremezdim. Yapamazdım. Yalan söylemek benim için iyi bir şey değil ve gurur duyduğum bir şey de değil, ama sonunda Katy'ye sahip olacağım anlamına geliyorsa, bunun olması için her şeyi yaparım."

Bayan İncil bunu kabul eder, ama bu onu yumuşatmak için hiçbir şey yapmaz. Bunun yerine daha da öfkeleniyor. "Size güvenmem için bana hiçbir sebep vermediniz. Aksine, Katy'nin büyükanne ve büyükbabasının Katy için daha iyi, daha güvenli bir seçenek olduğunu kanıtladınız. Bu gece onu evinizden almayacağım çünkü bunun onun için çok travmatik olacağını düşünüyorum, ancak acil bir duruşma talep edeceğim ve size şimdiden söyleyebilirim ki, Dr. Barrows, raporumu sunduğumda, sizin lehinize taraf olmayacağım."

Bayan Bible ayrılıyor ve bir an için burada durmaktan başka bir şey

yapamayacak kadar afallıyoruz.

"Ne yapacağım?" diye soruyor sonunda, sesi benim gibi titriyor.

"Gerçekten bilmiyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Onu kaybedeceğim. Bu çok garip. Bu işe korkuyla başladım ama şimdi o korkunun bende hiçbir etkisi yok. Katy'ye ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şey bir araya geliyormuş gibi hissetmeye başlamıştım ve şimdi her şey paramparça oluyor. Hatalıydım, Layla. En başta bunu yapmakla hata ettim. Seni asla sahte nişanlım yapmamalıydım."

Onun bu durumla boğuşmasını, pişmanlık ve belirsizlik içinde eziyet çekmesini ve perişan olmasını izlerken göğsüm çatlıyor.

"Benden sahte nişanlın olmamı istediğinde, Amelia bana kendisi de olsa aynı şeyi yapacağını söyledi. Beni yanında tutmak için her şeyi yapardı. Geçmiş görmek bize bakış açısı kazandırır ve eylemlerimizi sorgulamamızı sağlar ama olaydan sonra bir işe yaramaz. Zamanda geriye gidemeyiz. Sadece ileriye gidebiliriz."

Kollarını bana doluyor, beni tam burada, restoranda göğsüne bastırıyor. "Onu kaybedemem. Bu sensin, bu da o. Sadece kendim olmaktan çıkıp ikinize birden sahip oldum ve şimdi ikiniz de olmadan dünyamı hayal edemiyorum. Çok fazla şeyi berbat ettim. Hem onun için hem de senin için. Benimle birlikte olmak konusunda tereddütlerin varsa, anlarım. Seni yüzlerce farklı şekilde tehlikeye attım."

Teselli edecek hiçbir sözüm yok ve ona içi boş beylik laflar etmeyi reddediyorum. Katy'yi kaybedecek ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yok.

I uyumadı. Gözümü bile kırpmadım. Akıllı ve sezgileri kuvvetli olan ve ben bir şey söylemeden işlerin ters gittiğini anlayan Katy için cesur ve mutlu bir yüz ifadesi takındım. Ona her şeyi anlattım. Öyle hissediyordum ki

Gözlerimin içine bakıp sonra da yıkıldığında kıpırdamadan oturmaya ya da kendi bedenimde olmaya zor dayanıyordum. Ondan sonra sessiz ve yapışkandı, ama ben de öyleydim.

Ona verecek hiçbir güvencem yoktu ve yalan söylemeyi bırakmıştım.

Tom saat dokuzda beni arayarak bugün saat üçte acil bir mahkeme duruşmamız olduğunu ve Katy'nin gelmesi gerektiğini söyledi.

Ne mutluydu ne de Katy'yi tutma şansım konusunda umutluydu. Ayrıca yargıcın çok kızgın olduğunu söyledi. Asher bu sabah beşte geldi ve beni evden sürükleyerek çıkardı, gergin enerjimin bir kısmını atmam için beni spor salonuna gitmeye zorladı.

Eve geldiğimde Layla'nın simülatör laboratuvarına gitmesi gerekiyordu ve gitmesi gerektiğini biliyordum çünkü bunu kaçıramazdı -özellikle dünden sonra- keşke burada benimle olsaydı.

Arkadaşlarım -Maine'de olduğu için Lenox hariç- moral desteği vermek ve dikkatimi dağıtmaya çalışmak için geldiler. Fallon ve Aurelia neredeyse hiç dokunmadığım bir yemek hazırladılar ve hiçbir şey konuşmadan yedik ve gün böyle geçti.

Şimdi işte buradayız, hepimiz adliyeye giriyoruz çünkü Fallon'a göre hayatınız beklediğiniz gibi gitmediğinde, sizi ayakta tutacak ya da kutlamanıza yardımcı olacak insanlara ihtiyaç duyarsınız.

Layla henüz gelmedi ve bu da sinirlerime iyi gelmiyor. Ona beni terk ederse anlayacağımı söyledim ve anladım da. Bu olmasını istediğini söylediği son şeydi. İşi onun hayatı ve bunu anlıyorum. Genç bir tıp öğrencisi ve hatta genç bir doktor için de böyle olmalı.

Benimle ilgili bir planı yoktu, Katy ile ilgili de uzun vadeli bir planı yoktu.

Layla'yla ilgili belirsizlik zaten parçalanmış olan kalbimde yeni bir yara açsa da, bunu daha sonra çözmem gerekecek. Şimdilik Katy elimi tutuyor ve içimde onunla birlikte kaçmak için güçlü bir istek var. Bu yüzümden okunuyor olmalı çünkü Bayan Bible burada, mahkeme salonunun kapısının hemen dışında duruyor.

"Katy'nin benimle gelmesi gerekiyor. Duruşmalar sırasında onunla birlikte oturacak başka bir mahkeme irtibat görevlim var."

Hemen başımı salladım.

Zax'in eli omzuma değiyor. "Sadece duruşma sırasında, değil mi?" diye kontrol ediyor.

"Şimdilik," diyor Bayan Bible en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeden.

"Hayır," diye ağlıyor Katy, yanıma yapışarak. "İstemiyorum. Seninle kalmak istiyorum."

Katy'nin benimkiyle aynı renkteki gözlerine bakabilmek için diz çökmeden önce Bayan Bible'a ters ters bakıyorum.

"Yapmak zorundasın, tatlım. Çok özür dilerim." Sesim kesiliyor ve onu kendime çekmeden önce yüzünü avuçlarımdan içine alıyorum, ona sarılıyorum, başının üstünü öpüyorum, tatlı kokusunu kokluyorum. "Seni elimde tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım Katy. Ama yargıç senin için en iyisinin bu olmadığına karar verirse, büyükanne ve büyükbabanla konuşup bir şeyler ayarlayacağım. Beni kaybetmeyeceksin Uğur Böceği. Yemin ederim, kaybetmeyeceksin."

"Ama seninle olmak benim için en iyisi."

Bana sarılıyor ve ben de kollarımı kızına daha sıkı sararak beni ele geçirmekle tehdit eden duygularımla savaşıyorum.

Bayan İncil içeri giriyor ve Katy'yi kollarımdan çekip alıyor, benim de içim onunla birlikte parçalanıyor.

"Hayır!" Katy bana doğru uzanarak çılgılık atıyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve ayağa kalkarken kalbim paramparça oluyor.

"Bu konuda yanılıyorsunuz," diyorum Bayan Bible'a, artık umursamadan. "Yanılıyorsunuz. Bunu görebildiğinizi biliyorum." Ona başımı sallıyorum. "Yakında görüşeceğiz, Katy. Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun, söz veriyorum, senin için her şeyi yoluna koyacağım."

Bayan Bible Katy'yle birlikte köşeyi döndü ve Bayan Bible gözünün önündekini göremediği için hatalı olsa da, bunun için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok. Hareketlerim Katy'yi incitti. Yalanlarım onu incitti ve bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum.

Yavaşça, kalbim ayaklarımda, ayak sürüyerek ilerliyorum ve sefil kıcıımı mahkeme salonuna sürüklüyorum.

Asher'ın eli bir omzunda. Grey'inki de diğerinde. Beni ayakta tutuyorlar çünkü onlar olmasaydı kesinlikle dağılırdım. Onları hayatımda hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama yanımda oldukları için her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Mahkeme salonuna girdiğimizde, Katy'nin büyükanne ve büyükbabasının avukatı ayakta duruyor ve mahkeme memurlarından biriyle sohbet ediyordu. Beni gördüğünde, suratını dağıtmaktan başka bir şey istemediğim kendini beğenmiş bir bakış attı. Her nasılsa bu huşuya dönüşüyor ve hemen bize doğru koşuyor, bu da beni şaşırtıyor.

Hatta aceleyle "İmzanızı alabilir miyim? Buranın sormak için doğru yer olmadığını farkındayım ama bugünden sonra başka bir şansım olmayacağından endişeleniyorum."

Omzumun üzerinden bakışlarının kilitlendiği yere bakıyorum ve adamı bayıltmaya hazır gibi görünen Asher'a rastlıyorum. "Hayır, dostum." El sallayarak onu uzaklaştırıyor. "Asla olmaz. Adamımla taşak geçiyorsun."

Avukat kızardı ve ağırlığını kaydırarak ağzını kapattı, "Özür dilerim, sizi kastetmemiştim. Lia Sage'i soruyordum." Aurelia'yı işaret ediyor. "Modellik kariyerinizi takip ettim ve kıyafetlerinize kafayı taktım. Çok büyük bir hayranınızım. Elbiseleriniz her şey."

Bir kahkaha attım ve bu ne kadar zamandır attığım ilk kahkahaydı. Asher hakarete uğradı, ki bunu bu kadar komik yapan şeylerden biri de bu. "Gerçekten mi?" diye tersliyor. "Benimkinin yerine onun imzasını mı istiyorsun?" İnanılmaz Asher en sevdiğim şeylerden biri olabilir.

Avukat omuz silkiyor, hâlâ biraz utanıyor. "Futbol pek bana göre değil. South End'de drag şovları düzenliyorum."

Zax, Greyson ve Fallon bunun üzerine kendi kahkahalarında boğulurlar. Asher'ın egosu bu darbeyi kaldırabilir mi bilmiyorum. "Drag şovlarını severim, kardeşim. Bunu sonuna kadar destekliyorum. Sadece senden hoşlanmıyorum."

Avukat Aurelia'nın üzerine yürürken hiç tereddüt etmiyor. "Her ne olursa olsun, benim için bir şey imzalar mısınız?"

Aurelia şaşırır ama hemen kendini toparlar. "Öncelikle, çok gururlandım. Ben de drag şovlarını çok severim, bu yüzden şovlarınız için couture'a ihtiyacınız olursa bana mesaj atabilirsiniz. Ama arkadaşımın yeğenini almak için buradasınız, o yüzden şu anda bunu yapamam. Aslında, taşaklarını öyle bir tekmelemek istiyorum ki dişlerinin arasından fırlasınlar ve sen de boğul."

"Evet," diye söze giriyor Asher. "Kız arkadaşım Reils'in dediği gibi. Açgözlü müşterilerinizin oturmadığı masanıza geri dönün. Çünkü onlar hayatı berbat ediyorlar. Altı yaşındaki küçük bir kızı, sadece yanında getireceği parayı önemseyen bir çifte verirken nasıl hissedeceğini bir düşün."

Avukat kaçtı ve Asher hepimize döndü. "Şu adama inanabiliyor musunuz? Moda futbolun önüne geçmiş. Bu delilik."

Kıs kıs gülüyorum. "Onu doğru yola getirdin kardeşim. Bunun için teşekkürler." Asher'ın omzuna bir tokat atıyorum ve sonra ben Tom'un yanına gidip onu selamlarken ve arkadaşlarım arkamızdaki yerlerini alırken tüm eğlence bitiyor. Mahkeme düzene sokuldu ve yargıç anons edildi. Hepimiz ayağa kalkıyoruz ve o da yerine oturuyor ve evet, eğer bana attığı bakışlardan anladığım kadarıyla çok kızgın ve bu sefer beni kurtaracak bir Octavia yok.

Elimi tutacak bir Layla bile yok.

Umutsuzluk ve panik midemi bulandırırken, altımda bir kaya gibi hissettiğim sandalyemde ağır ağır oturuyorum.

Yargıç bazı kâğıtları karıştırıyor ve sonra sanki Nürnberg'deki bir Nazi'ymişim gibi bana hitap ediyor. "Dr. Barrows, sizin ve Bayan Fritz'in bu mahkemeyi isteyerek aldattığınızı fark ettim."

Sesimi yutuyorum ve sakın görünmek için elimden geleni yapıyorum ama hiç de öyle değilim. Tom'a bakıyorum ve bu kez o bana başıyla işaret ederek mahkemeye hitap edecek kişinin ben olmam gerektiğini söylüyor.

"Evet efendim, ancak suç tamamen benim omuzlarımda, başka kimsenin değil. Bayan Fritz sadece bana yardım etmeye çalışıyordu."

Layla'nın suçu üstlenmesine izin vermeyeceğim. Ondan bunu yapmasını isteyen bendim. Onu imkânsız bir duruma sokan, kalbiyle ve geçmişiyle oynayan benim.

"Sayın Yargıç, izin verirsiniz, bir öneride bulunmak istiyorum-" Bay Salucci söze giriyor, ancak yargıç elini kaldırarak onu susturuyor.

"Katy Barrow'un velayet durumundaki ani değişikliği görüşmek üzere burada bulunduğumuz için herhangi bir öneride bulunmanın zamanı değil." Bana geri döndü. "Dr. Barrows, kürsüde geçirdiğim yıllar boyunca karşıma pek çok insan çıktı.

ve yalan söyle. Ama asla bu şekilde değil. Asla mahkemeye karşı bu kadar bariz bir saygısızlık yapmadım ve asla sahte bir nişan uyduracak kadar aşırıya kaçmadım. Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?"

Yavaşça ayağa kalkıyorum, sesim kırık ve çaresiz, kaybettiğimi zaten biliyorum.

"Sayın Yargıç, birkaç saat içinde hayatım alt üst oldu. Erkek kardeşim ve yengem öldüler, küçük kızlarını yalnız bıraktılar ve ona bakacak tek kişi ben kaldım. Doğduğu gün kucağıma aldığım küçük bir kız. Hemen aşık olduğum küçük bir kız. O kadar ki daha yürümeye başlamadan evimdeki boş yatak odalarından birini onun yatak odası haline getirdim. Öldüklerinde Katy'yi yanımda tutmak için iki kere düşünmedim. Doğru ve doğal hissettirdi.

"Bay Salucci'nin müşterileri Katy ile konuşmak için aramadı. Bir kere bile. Willow ve Declan neredeyse iki ay önce öldüler ve Katy'nin ailesinin kaybıyla nasıl başa çıktığını görmek için aramadılar. Kampta ne yaptığı, denizkızı olmak istemesi ya da hala ara sıra kabuslar görmesi umurlarında değil. Basitçe söylemek gerekirse, onu umursamıyorlar. Onun yanında değiller, ben yanımdayım. Katy onlar için önemli değil. Onun mirası önemli. Onun parasını istiyorlar ve onu hiç umursamıyorlar."

Ellerimi masaya koyarak öne doğru düşünüyorum ve kirpiklerimin arasından yargıca bakıyorum.

"Sayın Yargıç, ağzımdan çıkan her şeyin yalan olduğuna inandırıldığınızı biliyorum, ama öyle değil. Ben sadece Katy'yi önemsiyorum. Evet, nişan konusunda yalan söyledim. Ama nişan bir hile olsa da, aşk gerçektir ve Layla bizimle yaşıyor, Katy için bir kaya oldu. Katy'nin mutlu bir gelecek için mümkün olan en iyi şansa sahip olabilmesi için yalan söyledim çünkü ona bunu verebilecek tek kişinin ben olduğumu *biliyorum*. Bayan Bible'ın raporunda yazdıklarını okuduğunuzda ve bunları düşündüğünüzde, yaptığım şey yanlış olsa da, her şeyi Katy için yaptığımı lütfen göz önünde bulundurun."

Ağzımı siliyorum ve derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Ben mükemmel değilim," diye devam ediyorum. "Asla her şeyi doğru yapamayacağım. Ama benim İçten içe Katy'nin bana ait olduğunu biliyorum. Daha da önemlisi, o da bunu biliyor. Eğer bana inanmıyorsanız, onunla konuşun. Gerçekleri ondan öğrenin. Yapılması kolay olan bu olduğun için beni küçümsemeyin."

Oturdum ve yargıç koltuğunda geriye yaslandı, hala bana sanki bir otobüs dolusu rahibeyi kasten havaya uçurmuşum gibi bakıyordu. Küçük konuşmamdan etkilenmediğini şimdiden söyleyebilirim. Beni bir yalancı olarak görüyor. Bir adam olarak

mahkemesine ve konumuna saygısızlık ettim. Tam olarak bunu yaptım ve başvurabileceğim hiçbir yol yok.

Buz gibi bir korku bıçağı içime saplanıyor, derimi yüzüyor ve tam burada kan kaybindan ölmemi engellemek için beni tamamen güçsüz bırakıyor. Cesur ve güçlü olmaya çalışsam da başım ellerime düşüyor. Arkadaşlarımın arkamda olduğunu biliyorum ama kardeşim burada değil, annemle babam işlerini yapmaya gittiler ve burada değiller ve lanet olası Layla burada bile değil.

Bir vasiyetname hazırlamadığı için ona kızgınım, Layla'yı sahte nişanlım yaparak düşüncesizce hareket ettiğim için kendime kızgınım ve küçük bir güvenlik sorunundan sonra sırf bekâr olduğum için beni Katy için en iyi seçenek olarak görmeyen bir hukuk sistemine kızgın ve sinirliyim. Bu taşralı, cinsiyetçi ve önyargılı bir yaklaşım. Dışarıda işini çok iyi yapan milyonlarca bekar ebeveyn var. Ama iki açgözlü pislik kendilerini üzgün kurbanlar gibi gösterdikleri için onlar kazanacak ve ben kaybedeceğim.

Hiçbir zaman adil olana karşı adil olmayana inanan biri olmadım.

Ben bir doktorum ve hayatın herkese eşit şekilde sıçtığını görürsünüz. Zengin, fakir, çirkin, güzel; acil servisin duvarları arasında fark etmez.

Ama bu... bu hiç adil değil ve bunu herkesin duyması için avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Ben bu Callan değilim. Ben asla bu Callan değilim. Metodik, sorun çözücü ve iyileştiriciyim ama kontrolüm yok ve bu beni akıl sağlığımın sınırlarına sürüklüyor.

Yargıç boğazını temizliyor ve ellerim masaya düşüyor. Temkinli bir şekilde onun sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Dr. Barrows, gözle görülür bir şekilde üzgün olduğunuzu görebiliyorum, ki öyle olmanız gerektiğini düşünüyorum. Söylediklerinizi duyuyorum ve yaptıklarınızdan dolayı gerçekten pişmanlık duyduğunuzu görüyorum, ancak bu mahkemenin nasıl-"

Mahkeme salonunun arka tarafındaki kapılar açılır ve Layla, Lenox ile birlikte hızla içeri girer... Lenox mu? Lenox mu? Ne haltlar dönüyor burada?

"Y Sayın Yargıç, izninizle." Layla odanın önüne doğru fırlayarak yargıcın sözünü keser. "Bunun sahip olduğunuz tüm protokollere aykırı olduğunun farkındayım ve şu anda muhtemelen en sevdiğiniz kişi olmadığımı biliyorum,

Ama lütfen, beni dinler misiniz? Görmeniz gereken bazı kanıtlarım var. Ayrıca Katy için bir baba figürü olarak Dr. Barrows'a ilişkin kendi düşünce ve görüşlerimi de ifade etmek isterim."

Yargıç dudaklarını birbirine bastırıyor, iki saniye önce olduğundan daha da hoşnutsuz ve bir yanım onun elinden tutup bir koltuğa itmek istiyor. Ama yapmıyorum, çünkü Layla dimdik, güzel, dengeli ve soğukkanlı duruyor. Yargıç da bunu görüyor olmalı, çünkü sanki isteksizce ona söz veriyormuş gibi hoşnutsuz bir elini ona doğru uzatıyor.

Lenox içeri giriyor ve sessizce uçtaki Fallon'un yanına oturuyor. Grey, Ash, Zax ve ben hep birlikte kafalarımızı ona doğru çeviriyoruz, sorular yüzlerimizden okunuyor. Benim dışımda herkesi görmezden geliyor. Sinsi bir sırıtış alıyorum ama hepsi bu. Tüm o sessiz kaslar ve dövmeler, bana verdiği tek şey bu.

"Lenox?" Havlıyorum.

"Senin kız tam bir ateş parçası," diyor, hâlâ o sırıtışla. "Onu sevdim."

Bay Salucci ayağa kalkıyor. "Sayın Yargıç-"

"Her iki avukat da lütfen yaklaşsın." Yargıç elini kaldırıyor ve hem o hem de Tom, yargıcın önündeki kürsüde Layla'ya katılıyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum. Tek bildiğim, Layla'nın ikisine de birkaç kağıt parçası uzattığı ve Willow'un ailesinin avukatının şu anda

bir şey söylüyor ve sonra Tom atlıyor, daha fazla olmasa da aynı derecede agresif bir şekilde tartışıyor.

Yargıç sonunda "İzin veriyorum," diye karar verdi. "Bu davayla ilgili." Tartışmaya devam ediyorlar ama benim gözlerim Layla'da, bana doğru sıçrayıp yanımdaki boş sandalyeye oturuyor ve hemen elimi tutuyor. Parmaklarını kavrayıp kendi parmaklarımın arasında sıkıyorum.

"Eğer beni daha önce sevmediysen, bir saniye içinde sunağında tapınacaksın."

"Bütün bunlar da ne?" Nefesimin altında soruyorum.

"Ne kadar da sulu." Gözleri, büyük haberi yakalamış ve şeytani bir imparatorluğu yıkmak üzere olan bir muhabir gibi parlıyor.

"Ne yaptın sen?" Aklımı kaçıracak soruyorum.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "İki şey var. Büyükbaba üç gün önce yol kenarında sarhoş halde bulundu. Alkollü araç kullanmaktan değil. Görünüşe göre içki içtiği bardan eve doğru yürüyormuş ve bir polis onu yakalamış. Hırçınlaşıp kavgacı olunca polis de onu tutuklamış. Bir gece nezarethanede uyuduktan sonra, yirmi saatlik kamu hizmetini tamamlaması halinde otuz gün içinde sicilinden silinmesi karşılığında, kabahat niteliğindeki asayiş bozma ve aleni sarhoşluk suçlarını kabul etmemiş. Belli ki otuz gün için yalvarıp yakarması gerekmiş çünkü bu standart prosedürden çok uzak ama yargıç nedense bunu kabul etmiş."

"Katy'nin duruşması için beş hafta içinde mahkemeye çıkmamız gerekiyordu."

Diğer eliyle omzuma vuruyor. "Aynen öyle. Ama erken geldiğimiz için Lenox onu bulabildi."

"Lenox'u arayacağını nereden bildin?"

"Okula geldiğin gece onun bir bilgisayarla yapabileceklerini bilseydim tüylerimin ürperceğini söylemiştin ve Fallon ile Grey'in evinde basketbol oynadığımız gece Fallon bana Greyson ile nasıl bir araya geldiklerini anlattı ve Lenox'un onlar için nasıl bazı şeyler yapabildiğinden bahsetti. Biraz araştırma yapmasının ona zarar vermeyeceğini düşündüm."

"Vay canına. Tamam." Tamamen afalladım. "İki şey söyledin ama?"

Bir kahkaha attı. "Bu en iyi kısmı. Katy'nin büyükbabası Bay Ashlan ağzını açtı ve hakime torunu için devam eden bir velayet savaşının parçası olduğu için sicilinin silinmesini istediğini söyledi. Mahkeme bunu yaparak Bayan Bible'a, mahkemenin atadığı sosyal hizmetler irtibat görevlisi olduğu için büyükbabanın tutuklandığını bildirmiş oldu.

E-postayı iki gün önce iş e-postasına almış ve silmiş. Bunu takip etmediğini ya da Katy'nin dosyasına bununla ilgili herhangi bir not düşmediğini söylemeye gerek bile yok. Tüm bunlar yasa dışıdır."

"Neden silsin ki?" Buna bir anlam veremediğim için soruyorum. O cevap vermeden iki avukat da yerlerine oturuyor ve Tom bana doğru eğiliyor.

"Sanırım Layla seni bilgilendirdi?" Tom soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Güzel. Karışık bir durum. Büyükanne ve büyükbabayla ilgili sunulan yasal kanıtlar meşru, Bayan Bible'ın iş hesabından silinen e-posta da öyle, çünkü kendisi devlet için çalışıyor. Katy'nin dosyasında da herhangi bir tutuklama notu yok. Yargıç, bilinmeyen yollarla elde edildiği için izin verip vermeyeceğine karar verecek olan diğer belgelerdir."

Nefes almayı bıraktım. "Başka hangi belgeler?" Hem ona hem de Layla'ya fısıldıyorum.

Layla arkasına yaslandı ve kulağıma fısıldadı. "Lenox, Bayan Bible'ın kişisel e-postasından Ashlan'larla e-posta iletişimi kurduğunu keşfetti. Bayan Bible'a, senin uygun olmayan bir ebeveyn olduğuna karar vermesi ve Katy'nin velayetini kazanmaları halinde hayat sigortası poliçesinin ve kardeşinin evinin gelirlerinin yüzde onunu vermeyi vaat etmişler."

"*Bunu Bayan İncil mi yaptı?*" Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve onlara inanamayarak gülüyorum. Bunu hiç beklemezdim. Bunu benden nefret ettiği için yaptığını söyleyeceklerini varsaymışım - ki bunu zaten biliyor ve varsayıyordum. Katy'nin büyükanne ve büyükbabasından *rüşvet alacağını* hiç düşünmemiştim. Giyinişinden davranışlarına kadar hiçbir şey böyle bir şey yapacağı izlenimini vermiyordu.

Kitabına göre hareket ediyordu -

kelime oyunu yapmıyordu. "Evet.

Başka kanıtlar da var-"

"Bayan Bible," yargıcın sesi Tom'un sözünü sertçe keser. "Bay Ashlan'ın tutuklanmasıyla ilgili olarak Fallow İlçe Mahkemesinden gelen bir e-postayı neden sildiğinizi ve Katy Barrows için hazırladığınız dava raporunda bunu not etmediğinizi açıklar mısınız?"

"Sayın Yargıç?" Bayan Bible ayağa kalktı, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı, yüzündeki tüm renk solmuştu. "Sorunuzu anladığımdan emin değilim. Bugün buraya Dr. Barrows'un Katy Barrows için uygun olmayan bir vasi olduğu konusunda tanıklık etmeye geldim."

Yargıç cehennemi donduracak bir bakışla onu çiviliyor. "Ve bunda hiç maddi çıkarınız yok mu?"

Ağırlığını kaydırarak, hemen burnunun tüneğinden aşağı kayan gözlüklerinin köprüsünü yukarı itiyor. "Ben... um... Sayın Yargıç,

Emin değilim-"

"Elimde size gönderilen yasal bir belgeyi ve Katy Barrows'un büyükanne ve büyükbabası ile aranızda geçen ve Dr. Barrows'un uygun olmayan bir vasi olduğunu beyan etmeniz karşılığında size para vaat ettikleri bir dizi e-postayı sildiğinizi gösteren belgeler var. Ayrıca, elimde kişisel mali tablolarınızla birlikte, üzerinde çalıştığınız davaların tarihleriyle bağlantılı olarak size yapılan birkaç büyük, rastgele ödemeyi vurgulayan başka bir belge daha var. Bunları açıklayabilir misiniz?"

Bayan Bible yargıca bakıyor ve sonra tek kelime etmeden çıkışa doğru koşmaya başlıyor. Hepimizin nefesi kesiliyor, onun koşuşunu izlerken koltuklarımızın kenarlarına fırlıyoruz.

Yargıç tokmağını vurur, bağırırken teni kızarmıştır. "Mbaşır, lütfen Bayan Bible'ın gitmesini engeller ve onu gözaltına alır mısınız?"

Bayan Bible kapıya doğru koşmaya devam eder, ancak bir polis memuru tarafından engellenir ve küçük bir çatışmadan sonra onu mahkeme salonundan çıkarmayı başarırlar.

Vay anasını. Bu nasıl oluyor?

"Vay anasını. Kaçmaya alıştı." Asher yarı gülüyor, yarı şok olmuş durumda. "Sanki televizyonda çılgınca şeyler oluyor."

"şaka değil," diye onaylıyor Grey. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Başım çılgınca dönüyor ve Layla benimkini tutmayan eliyle n kolumu kavrayıp beni sarsıyor. "Asla senin tarafını tutmayacaktı," diyor alçak bir sesle. "Bu da ziyaretine geldiğinde neden böyle bir megabitch olduğunu ve yaptığın ve sylelediğin her şeyi sorguladığını açıklıyor."

Alnım omzuyla buluşuyor. "Bugün geleceğinden emin değildim, sonra ortaya çıktın ve tüm bunları yaptın öyle mi?"

Eğiliyor ve burnunu benimkine sürtüyor. "Her Süpermen'in onları kurtaracak bir Lois Lane'e ihtiyaı vardır. Ayrıca, Sarhoş Joe'nun zamanlamasını yenemezsin."

Sırttım, doğrudum. "Sarhoş Joe?"

"Aslında polis raporunda ona böyle demiyorlardı," diyor Tom supplies.

Ona dönüyorum. "Bu Katy'yi tutmam için yeterli mi?"

Glmsemiyor ama gözlerinde belirgin bir parıltı var. "Sanırım yle, ama göreceğiz. Yargıç yalan sylelediğin için hâlâ mutsuz ama tek yaptığın sahte bir nişanlın olduğu yalanını sylemekken Katy'yi devlet vesayeti altına almak isteyeceğini sanmıyorum. Yine de bugünün gidişatına bakılırsa, hiçbir şeyin beni şaşırtacağından emin değilim."

Mahkeme salonu hâlâ gürültüyle dolup taşıyor ve arkamdaki arkadaşlarımla Lenox'tan cevap almak için çıldırdıklarını duyabiliyorum.

Yargıç alnını siler ve tokmağını tekrar vurarak salondaki düzeni geri çağırır. "Bu işi hallettiğimize göre, Bayan Fritz, hâlâ mahkemeye hitap etmek istiyor musunuz?" Adam belli ki sabrının sonuna gelmiş, ama buna rağmen Layla tereddüt etmiyor.

Ayağa kalkar ve doğrudan ona hitap eder. "Biliyorum, Sayın Yargıç. Çünkü size bu belgeleri sunmamın tek amacı Katy için yanlış kişilerin kim olduğunu kanıtlamak değil, aynı zamanda onun için doğru kişinin kim olduğunu da göstermektir. Görüyorsunuz, Katy'nin durumunu anlıyorum. Ben altı yaşındayken, ailem bir araba kazasında öldü. Kız kardeşim Amelia, bana bakmak için üniversiteyi bırakıp Boston'a geri döndü. Şanslıydım. O benim en yakın akrabamdı ve beni istiyordu. O zamanlar yirmi yaşındaydı ve bizim için zor birkaç yıl oldu. Ama kendimi hiç güvensiz hissetmedim. Her zaman sevdiğimi ve önemsendiğimi hissettim. Kolay değildi ve mükemmel de değildi ama Amelia beni ayakta tutan şeydi. İkimiz de ihtiyacımız olan her şeydik ve Katy ve Dr. Barrows'la yaşadığım iki ay boyunca bunu gördüm."

Derin bir nefes alıyor ve omurgasını dikleştiriyor.

"Onlar birbirleri için varlar. Callan'ın Katy'ye olan aşkı geçici değil. Paraya dayalı değil. Onu hayatının en zor, en karanlık döneminde ayakta tutacak türden bir sevgi ve sürekli gözyaşı ve kalp ağrısı yerine, içinde gülümsemeler ve kahkahalar da olacak. Onunla ilgilenecektir. Onun için trafikte bile yatar. Hatta öğrencisinden sahte nişanlısı olmasını isteyecek kadar ileri gidecektir çünkü onu kaybetmemek için her şeyi yapacaktır."

Dönüp bana bakıyor ve sonra tekrar yargıca dönüyor. "Size yalan söylediğimiz için özür dilerim. Aşk ve korku hepimizi vahşi şeyler yapmaya itebilir. şeyler. Başka bir durumda yapacağımızı asla öngöremediğimiz şeyler. Dr. Barrows iyi bir adam. Tanıdığım en iyi adam ve ailemin kim olduğunu düşünürsek, bu muazzam bir şey söylüyor. Onu seviyorum ama Katy de seviyor ve onu her zaman ilk sıraya koyacağını biliyorum. Lütfen efendim. Yalan söyledik. Ama bu bir sevgi yalanıydı. Korku yalanıydı. Ama şimdi aramızdaki her şey olabildiğince gerçek."

Tekrar yerine oturdu ve ben de onu hemen kollarıma alıp tam burada dudaklarından öptüm. Tam bu mahkeme salonunda.

"Lois Lane'i siktir et, sen Kara Dul'sun. Cesursun. Vahşi. Vahşi. Ve cehennem gibi seksisin." Onu kendime doğru çektim, sonra alnımı

Onun. Elim yanağını okşuyor. "Teşekkür ederim."

"Okul konusunda beni kurtardın. En azından bu iyiliğinin karşılığını verebilirim."

Ona karşı kıkırdıyorum. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Onu tekrar, derinden öpüyorum ve sonra sandalyeme geri oturuyorum. Yargıç tekrar alnını ovuşturuyor ve sandalyesinde kayıyor. "Dr. Barrows, bugün sunulan tüm kanıtlar ışığında, bu mahkemenin Bayan Barrows'un geçici velayetini devam ettirmekten başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyorum."

Kalbim göğsümde sıçırıyor, sadece geçici kelimesine takılıyor.

Nefes alıyor. Genellikle kimsenin duymak istemediği şeylerle beslenen türden bir nefes. "Denetimli serbestlik süresini doksan gün daha uzatacağım ve *yeni bir* mahkeme irtibat görevlisi tarafından dört gözlem daha talep etmenin yanı sıra, sizin için ebeveynlik dersleri de talep edeceğim."

"Elbette, Sayın Yargıç," Tom artık benim adıma konuşuyor. "Müvekkilim ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Güzel. Çünkü doksan gün içinde ya da ondan önce buraya bir ihlalle daha gelerseniz, müdahale etmekten ve Bayan Barrows'u evinizden almaktan başka çarem kalmayacak. Şimdilik bu mahkeme ertelenmiştir."

Tokmağını vuruyor ve ben yerimden fırlayıp Layla'ya doğru uçuyorum, vücudunu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. O kadar hızlı oluyor ki, dudaklarıma değen ılık, tatlı nefesini hissedene kadar bunu yaptığımın farkında bile değilim.

Hızlıca bir tat alıyorum ve sonra dudaklarına karşı "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, şiddetli, sarsılmaz bir sevinç içimde bir tonik gibi dönerken. "Seni seviyorum. Hem de çok. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Bunca zamandır yeniden aşık olmaktan çok korkuyordum, ama gerçek şu ki, sanırım hep seni bekliyordum."

Onu tekrar öpüyorum, ellerim saçlarında, onu kendime bağlıyorum. Gitmesine asla izin vermek istemiyorum.

Bir yanım ona gerçekten nişanlım olmasını teklif etmek istiyor. Onunla evlenip çocuk sahibi olmak ve Katy'nin bir tür abla-teyze olmasını izlemek istiyorum, ama kendimi aşıyorum ve düşüncelerin yavaşça kaybolmasına izin veriyorum.

En azından şimdilik.

Ona son bir öpücük veriyorum ve sonra arkadaşlarımı bulmak için

dönüyorum. Lenox'u bulmak ve koca adamı kucaklamak için yakalamak için.

"Teşekkür ederim kardeşim. Sana bir borcum var. Sana bir milyon borcum var." "Benim işim bu."

Gülüyorum çünkü bu doğru. Yaptığı şey bu. Ve bu işte çok iyi. Onsuz nerede olurum hiç bilmiyorum. Birbirimiz olmadan herhangi birimiz nerede olurduk.

"Senin için yapabileceğim bir şey olursa..."

Yüzünde bir gülümsemeyle omzuma vuruyor. "Biliyorum. Kapa çeneni artık."

Kıs kıs gülüyorum ve bu konuyu burada bırakmaya karar veriyorum, arkadaşlarıma sarılıyorum ve bu çılgın yolculukta benimle birlikte oldukları için teşekkür ediyorum.

Henüz karar verilmedi. Doksan günüm var ve evet, işler ters gidebilir. Hayatımın son zamanlardaki gidişatına bakılırsa, işler çok ters gidebilir.

Ama artık beni boğacak ya da kızımı elimde tutmamı engelleyecek yalanlar yok. Ve ne olursa olsun, Katy'nin olmaması gereken bir yere gitmeyeceğini biliyorum.

Mahkeme salonundan çıkıyoruz ve Katy kapının dışında yabancı bir kadının elini tutuyor, ama benim ona doğru geldiğimi gördüğü anda yüzü aydınlanıyor ve kendini tutamayıp bana doğru koşuyor. Onu kollarımın arasına alıp şiddetle göğsüme sarılıyorum.

Alnından öperim. "Eve gitmeye hazır mısın?" Gülümsememi engelleyemiyorum. O da bana gülümsüyor. "Hazırım."

Layla'ya dönüyorum. "Peki ya sen?"

"Kesinlikle hazırım."

Layla elimi tuttu ve hep birlikte adliyeden çıktık.

Artık yalan yok. Etrafta sinsice dolaşmak yok. Artık saklanmaması gereken şeyleri saklamak yok. Bu biziz. Sonsuza kadar.

EPİLOG 1

N Doksan Gün Sonra

EĞER ZATEN BİLMİYORSANIZ, hayat kalbinizin her atışıyla değişebilir. Saniyeler bile gerekli değildir. Bir göz kırpmaya ya da bir nefes alma gerekli olan tek şey olabilir. Acele bir karar. Düşüncesizce bir hareket. Ve bam... hayatınız asla eskisi gibi olmaz.

Son doksan gün içinde çok şey oldu.

Murphy okuldan ayrılmak için resmen atılmayı beklemedi. Ertesi gün simülatör laboratuvarından önce okulu bıraktı ve buna üzüldüğümü söyleyemem. En son grup sohbetlerinden duyduğuma göre, o zamandan beri kimse onunla konuşmamış ve nereye düştüğünü görmek için onu aramaya zahmet etmedim.

Patrick'ten de restorandan çıktığından beri haber alamadım, ancak onunla da karşılaşacağımdan şüphem yok çünkü o da staj yapıyor ve Ocak ayında başlayacak dersler için kampüse geri dönecek.

Bir de Bayan İncil var.

Tutuklandı ve ailesinin ve müstakbel vasilerinin, yetersiz maaşı nedeniyle geri çeviremeyeceği rüşvetler vermeye zorladığını iddia ederek tüm suçlamalarını geri almaya başladı. Bu konuya girmeyeceğim. Ancak kapattığı bazı davaların yeniden açıldığını ve yeniden soruşturulduğunu biliyorum.

Bayan Bible'ın yerini alan kadınla çalışmak çok daha kolaydı ve çok daha az korkutucuydu. Ayrıca sadece Central Park'ın değil

Square'de Greyson Monroe ve Asher Reyes'in evleri vardı ve o ilk ziyaretini yaptığında ikisi de evde değildi. Ondan sonrası kolaydı.

Sonunda, fark etmedi.

Son üç ay hepimiz için sorunsuz geçti ve bu öğleden sonra saat iki itibariyle yargıç Katy'nin kalıcı olarak Callan'ın olduğuna karar verdi. Bu yüzden kutlama yapıyoruz ve bunu şık bir şekilde yapıyoruz. Octavia ve Dr. Fritz herkesi - tüm Fritz akrabalarını ve Callan'ın tüm arkadaşlarını - kapalı havuzda yüzmeye, oyunlar oynamaya ve yemek yemeye davet etti. Hatta New England'da Kasım ayı olduğu için içeriye kurduğu bir zıplama evi bile kiraladı, bu da uzun süre dışarıda olmak için çok soğuk olduğu anlamına geliyor.

Yemin ederim, kadın parti vermek için her türlü bahaneyi arıyor ve ben kesinlikle şikayetçi değilim.

Katy bütün öğleden sonra Fritz'lerin çocuklarıyla koşturup durdu ve Callan'la birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca özellikle kendisinden sadece bir buçuk yaş büyük olan Keegan ve Kenna ile yakınlaştı. Onun çiçek açtığını ve hayatındaki tüm bu yeni insanlarla birlikte olduğunu görmek her şeydi.

Yine de her şey güllük gülistanlık değildi.

Ailesini çok özleyiyor ve Callan ve ben bu konuda yardımcı olmak için elimizden geleni yapsak da, bazen yapabileceğiniz tek şey ağlayacak bir omuz, sarılacak bir çift kol ve dinleyecek bir kulak olmaktır. Gece terörleri neredeyse durdu ve psikoloğu duygu günlüğü tutmasını önerdi, bence bu bir fark yaratıyor, özellikle de bu konuda konuşmak istemediği günlerde.

"Gelecek hafta ne yapıyorsun?" Stella minik bikinisıyla yanımdaki şezlonga oturmuş şampanyasını yudumlarken soruyor. En yeni restoranı Stella'nınki kadar, hatta ondan da fazla, büyük bir başarı elde etti. Ayrıca, Delphine'e evlenme teklif etti ve Delphine de evet dedi, yani kızın kutlamak için her türlü nedeni var.

"Kıçımın üstünde oturmak, tüm hindiye ve artıkları yemek ve ders çalışmamak," diye cevap veriyorum, kendi şampanyamdan kör bir yudum alırken gözlerim kapalı. Şükran Günü önümüzdeki Perşembe günü ve okula ve stajlara ara vermeyi ne kadar iple çektiğimi anlatamam. Altı haftalık rotasyonlar yapıyoruz ve şu anda psikiyatrinin ortasındayım, büyüleyici ama hiç bana göre değil.

"Belki de bir yere gitmeliyiz."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum. "Nereye?" "Bilmiyorum. Bir şeyler planlamak için çok çalışmak gerekiyor gibi geliyor." "Kesinlikle." Bugün ikimizin de ne kadar tembel olduğuna kıs kıs gülüyorum.

"Belki Noel tatilinde?" diye soruyor, bakışları odada geziniyor, kuzenlerinin yüzmesini ve oynamasını izliyor.

"Bu eğlenceli olabilir."

Gülüyor. "Ne düşündüğümü bile bilmiyorsun. İzlanda diyebilirdim."

"Ama seni tanıyorum ve soğuk havayı sevmediğini biliyorum. Aruba ya da St. Barts'ı düşünüyorsun."

Şampanyasını bitiriyor ve boş kadehi yanındaki küçük masaya bırakıyor. "Beni bu kadar iyi tanıman çok garip."

"Tatilleri özleyeceğim. Asistan olmak böyle berbat olacak. Hiç izinleri yok."

"Doğru. Şef olmalıymışsın. Ama şimdilik Noel tatilinde bir şeyler planlayalım, yoksa bunu asla yapamayız ve ben Mayıs'a kadar güneşi bir daha göremem."

"Eğer şanslıysan. Burası Boston." Dik oturuyorum. "Uzaklara gitmeye hazırım. Callan'ın Aruba'ya gelip gelmeyeceğini merak ediyorum."

Stella kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Vay, vay, vay. Şu anda erkek arkadaşımızla tatil planları ve düşünceleri aşamasındayız, ha? Geçen hafta orada yaşamaya devam edip etmeyeceğinden bile emin değildin."

Oh. Şu. Yüzümü ona dönmek için şezlongun üzerinde dönüyorum ve odaya sırtımı veriyorum. Dudağımı çiğniyorum. "Benden bunu istemedi. Bu yüzden emin değilim."

Kaşlarını çattı. "İkinizin de duruşma bitene kadar onlarla yaşamaya devam edeceğinize ve sonra yeniden değerlendireceğinize karar verdiğinizi sanıyordum."

"Doğru. Yaptık. Duruşma bugündü."

Bana hâlâ o bakışı atıyor. "Doğru. Bugündü, o yüzden ağırdan al, Suzie Homemaker. Eminim halledecektir."

Bir nefes çekiyorum. "Stella, benden kalmamı istemedi. Bana hiçbir şeyden bahsetmedi bile. Bunun ne kadar Callan'a yakışmayan bir şey olduğunu biliyor musun?"

Bunu elinin tersiyle itiyor. "Senin kalmanı istiyor. Besbelli. Adam sana kafayı takmış durumda. Bu konuyu her zaman açabilirsin."

"Geçen hafta söyledim," diye itiraz ediyorum. "Beni başından savdı ve ben de o zaman sana kalıp kalmayacağımdan emin olmadığımı söyledim. Merhaba, sanki beynimin nasıl çalıştığını bilmiyorsun."

"Dramatik, çok mu?"

"Her neyse. Kalıp kalmayacağıma henüz karar vermedim çünkü benden kalmamı istemedi ya da bunun aklında olduğuna dair herhangi bir işaret vermedi. Yani, bu işte yeni olduğumuzun ve sadece birkaç aydır birlikte olduğumuzun farkındayım ama adam tam bir planlamacı."

"Belki de senin kalacağını varsayıyordur." Kaşları imalı bir şekilde zıplıyor. "Ya da belki sana gerçekten evlenme teklif edecek."

"Ha. Çok komiksin."

"Bu neden komik? Sorsam hayır diyeceğin için mi?"

Gözlerim yemek tabağı büyüklüğüne geliyor. Stella'nın yüzünde bok yemiş gibi bir sırıtma var ve şu anda en iyi arkadaşımı öldürmek istiyorum.

"Bundan asla kurtulamazsın," diyor Stella. "Bir cinayeti örtbas etmeye çalışmak konusunda en kötüsü sen olurdun."

Ugh. Yine içimden geçenleri yüksek sesle söylüyorum. "Jüri beni beraat ettirirdi. Bunu bana yaptığına inanamıyorum." Uzanıp koluna bir şaplak attım.

Pişmanlık duymadan omuz silkiyor ve ben de yavaşça arkamdaki sandalyede oturan, mayolu ve gamzelerini patlatan eğlenceli bir sırıtışa sahip Callan'la yüzleşmek için dönüyorum. Islak saçları yüzünden geriye doğru taranmış ve şu anda çok ateşli ve nefis görünüyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne kadar zamandır dinliyordun?" "Yeterince uzun. Soruma hiç cevap vermedin."

Yaklaşık doksan bin kez göz kırpıyorum. "Ne sorusu?"

"Sorsam hayır der misin?"

Doğrulamaya çalışırken neredeyse sandalyemden düşecektim. Etrafımıza bir göz attığımda buranın garip bir şekilde sessiz olduğunu fark ediyorum. Havuz boş ve odanın en ucunda Amelia'yı son Fritz torununu yemeklerin hazırlandığı odaya götürürken yakalıyorum ama kapıyı arkasından kapatmadan önce bana bir göz kırpıyor. Bir göz kırpma!

Stella yanımızdan geçip omzunun üzerinden bana el sallıyor. "Hain!" Arkasından bağıriyorum ve sonra Callan'a dönüyorum. "Ne yapıyorsun sen? Bu da ne böyle?"

Gözlerinde bir şey parıldıyor. "Aslında benim de sana sorum bu. Bu nedir, Layla?"

"Ne demek istiyorsun?" Ona geri fırlatıyorum.

"Bu istediğin bir şey mi?" Elimi tutuyor, parmaklarımla oynuyor. Bana bakıyor. Gezegenimi yok edecekmiş gibi bakıyor. "Sence bizimle kalmak istiyor musun? Kalıcı olarak taşınmayı?"

Dudaklarımı yalıyorum, dil halkam alt dudağımda dönüyor.

"Öyle mi, Layla?" diye soruyor, ben hemen cevap vermeyince. "Ne diyorsun? Kendini bizimle birlikte yepyeni bir dünyada hayal edebiliyor musun?"

"Ne?" Gülmek için bağıríyorum.

"Hayır!" Katy, sanki bunca zamandır saklanıyormuş gibi bir anda ortaya çıkarak ağılıyor. Bunu söylediğine inanamıyormuş gibi alnını şapırdatıyor. "Bu yanlış film!"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Ne demem gerekiyordu?" diye soruyor, yüzü sanki repliğini hatırlamaya çalışıyormuş da hatırlayamıyormuş gibi buruşuyor. Midemde birbirlerine çarpan gergin kelebeklere rağmen, birlikte ne kadar sevimli olduklarına gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde, zıplarken havada bir denizyıldızı yapar, mayosundan su damlaları ve saçları sağa sola uçuşur. "Part of your world', Cal Amca! Şarkı *Küçük Denizkızı'ndan* 'Part of Your World'!"

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve bana dönmeden önce başını dehşetle salladı. "Senden bizim dünyamızın bir parçası olmanı istemem gerekiyordu, yepyeni bir dünyaya katılmanı değil. Kahretsin." Yüzünü ovalıyor. "Her şeyi yanlış yapıyorum."

Daha önce hiç gülümsemediğim gibi gülümsüyorum. Daha tatlı ya da daha mükemmel bir adam olabilir mi?

"Bunu ikiniz mi planladınız?" Parmağımı aralarında ileri geri sallıyorum ve sonra Katy onun yanındaki koltuğa çöküyor. "Bu şekilde senin yanına taşınmamı mı istiyorsun? Buraya mı?" O kadar yer varken, demek ki herkes bu işin içinde. Yani, belli ki Stella ve belli ki Amelia aptal değil, ama-

Birdenbire tepedeki ışıklar kesiliyor ve yerini pembe, mor ve yeşil renklerde parıldayan peri ışıkları alıyor. *Küçük Denizkızı'ndan* "Part of Your World" olduğunu hemen anladığım bir müzik de çalıyor.

Başım dönüyor, her şeyi kavırıyorum ama sonra tekrar önümdeki adama dönüyorum.

Ve şimdi her şeyi görüyorum. Çok renkli ışıklar. Müziğı. Adam aniden önümde diz çöküyor. Ellerimi tutuyor. Ruhumu delip geçen gözlerle bana bakıyor.

Nefes alıp yutkunuyorum ve sonra ağır ağır nefes almaya başlıyorum. "Bu sefer benden bayılmak yok."

"Callan! Ne yapıyorsun?"

Ellerime bakıyor, başparmakları tenimde ileri geri geziniyor. Titrediğini fark ediyorum. Onun titremesinin benimkiyle eşleştiğini hissedebiliyorum.

"Sana teşekkür ediyorum," diyor ve ben bir ses çıkarıyorum çünkü söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. Yukarı baktı. "Layla, sana teşekkür ediyorum çünkü sen olmasaydın Katy olmayabilirdi. Ve sana teşekkür ediyorum çünkü sen olmasaydın, Katy ve ben şu anki kadar iyi olur muyduk emin değilim. Senden daha erken kalmanı istemedim çünkü senden istediğim herhangi bir şeyin Katy'nin davasına dayandığını düşünmeni istemedim. Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum. Ama Katy artık benim. Temelli olarak." Bana dönmeden önce saf sevgi ve şefkat dolu bir gülümsemeye ona bakıyor. "Seni seviyoruz. Seni *istiyoruz*. Ben seni istiyorum." Boğazını temizliyor. "Layla, seni seviyorum. Ben sadece... Ben seni *seviyorum*. Temelli olarak yanımıza taşınmanı istiyorum. Sonsuza kadar bizimle kalmanı istiyorum. Benim olmanı istiyorum..." Tereddüt ediyor ve sonra kendini küçümser bir şekilde başını sallayarak gülüyor. "Söyleyemem çünkü hayır diyeceğini biliyorum."

"Ne diyeceksin?" İdare ediyorum, çünkü bir noktada hayır diyebilirdim. Ama şu anda.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Başını eğerek kontrol ediyor.

Ciddiyetle başımı sallıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Gerçekten bilmek istiyorum."

Tüm tavrı değişiyor ve şimdi daha yakın, vücudu açık kalçalarımın arasında, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Layla." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Benimle evlenmeni istiyorum. Seni seviyorum. *Seni seviyorum*," diye tekrarlıyor, bu kez o kadar vurgulu ve o kadar sevgiyle tekrarlıyor ki, ciğerlerimdeki hava titriyor. "Bunu isteyemeyeceğimi biliyorum. Çok erken olduğunu biliyorum. Bunların hiçbirini istemediğini biliyorum ve her şeyi yanlış yaptığımı da biliyorum. Yani, şarkıyı zaten yanlış anladım. Ama hiç yanılmadığım tek şey sana karşı hissettiklerimdi. Hep sendin, Layla. Tanıştığımız ilk andan beri, hep sendin." Başını sallıyor, bakışları birleşmiş ellerimize düşüyor. "Bebeğim," yukarı bakıyor. "Benimle kalır mısın?"

Onunla kalmak mı? Bu kelimeler kalbimi parçalamaktan asla vazgeçmiyor. "Her zaman," söz veriyorum.

Gülümsemenin en ufak bir ipucunu alıyorum. "O zaman benimle evlenir misin?" Onunla evlenmek mi?!

"Bana taşınmayı teklif edeceğini sanıyordum."

Sırıttıyor. "Öyleydin. Öyleyim. Öyleydin. Ama sonra. Düşündüm ki..." Sesi kesiliyor.

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sonra şimdi peri ışıklarının ışıltılı alacakaranlığında dans eden Katy'ye. Sonra tekrar ona.

Gülümsüyor. O gamzeli gülümseme, zaten sahip olduğu her yumuşak, yumuşak parçama çarpıyor. Ona o kadar kapıldım ki komik bile gelmiyor.

"İstiyorum," diyor basitçe. "Hiçbir beklentim olmadan. Başka hiçbir şey olmadan. Aramızda senin için hissettiklerimden başka bir şey kalmadan. Sen ne dersin?"

Bir elimi onunkinden ayırıp çenesini kavıyorum ve bugün mahkeme için tıraş olduğundan beri parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Ama panik hissetmiyorum. Sinir yok. Belirsizlik yok. "Tamam."

Sıradan kelime seçimime ve ses tonuma gülüyor. "Tamam mı?"

Sırıtıyorum. Ve önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. "Tamam. Sanırım seninle evleneceğim." Gözlerini kısarak bana baktı. "Tahmin mi ediyorsun?!"

Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Evet, Callan. Seninle evleneceğim. Eğer istersen seninle yarın evlenirim. Seni istiyorum, Katy'yi istiyorum ve sonsuza dek birlikte olmamızı istiyorum. Seni seviyorum. Ama tanıştığımız gece sana söylediğim gibi. Ben çok şeyim. Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Alt dudağımı ısırtıyor ve sonra dilimi ağzına alıyor. "Bunu başarabileceğime eminim."

Gülümsemesine karşı gülümseyerek dudaklarının kenarını yalıyorum. "O zaman kendine bir nişanlı bulmuşsun. Bu sefer gerçek bir tane."

"Vay anasını!"

"Cal Amca!" Katy kendi etrafında dönerken bağırtıyor.

Callan öne doğru bana doğru düşüyor, kollarını bana sarıyor ve o kadar hafif, havadar ve mutlu bir kahkaha atıyor ki boğazım düğümleniyor. "Üzgünüm Uğur Böceği." Bir kahkaha daha, ama sonra dudakları dudaklarıma yapışıyor ve beni kör edici bir tutkuyla öpüyor. Beni öpüyor, beni öpüyor ve beni öpüyor.

İşi bitince de elime bir şey sıkıştırıyor. Parmağıma. Geri çekilip büyük, ağır taş bakıyorum. Sıradan bir elmas değil. Daha önce bahsettiği mavi safir de değil.

"Nedir bu?"

Hiç böyle bir şey görmemiştim.

İkimiz de huşu içinde elime bakarken parmağı parmak eklemlerimde geziniyor. "Bu pembe bir elmas ve soluk pembe olduğu için doğal olarak gün batımına benziyor. Bu farklı bir şey. Biraz vahşi ve beklenmedik."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Tıpkı senin gibi."

Son.

Layla ve Callan'ın HEA'sından DAHA FAZLA MI İSTİYORSUNUZ? İKİ bonus sahneyi BURADAN alabilirsiniz. Irresistibly Risky'nin (Asher'ın kitabı!) ÖZEL bir alıntısı için sayfayı çevirin

KARŞI KONULAMAZ DERECED E RISKLI

**U DÜZENLENMİŐTİR VE DEĐİŐIKLIĐE TABIDIR

Bölüm 1

ASHER

BAŞIM, banyonun fayans duvarına bastırđđđm ön kolumun üzerine sessiz bir gümbürtüyle iniyor. Oda hafifçe sallanıp dudaklarıma vızılıtlı, karıncalı, sıcak bir gülümseme getirdiğinde kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var. En son ne zaman sarhoş olduğumu hatırlamıyorum ve o son iğneyi içtikten sonra ikinci kas gevőeticiyi almamalı mıydım diye düşünüyorum.

Derin bir nefes alarak kendimi dik durmaya zorluyorum, kot pantolonumun fermuarını açıyorum ve bütün gece kafamda tekrarlanan bir şarkıyı mırıldanarak işimi yapıyorum. En iyi arkadaşım, dünyaca ünlü bir rock yıldızı olan Greyson Monroe, playofflara kaldığımızda takımımız için yazmıőtı. O zamandan beri marőımız oldu ve bu gece bizi Super Bowl zaferine götürdüğünü düşünmek hoşuma gidiyor.

Dalgın bir şekilde, en sevdiğim erkeğe sarılmamıő parmaklarım uyluğuma ritim tutuyor, kafam őarkının bir karıőımına eşlik ediyor

ve banyo kapısının hemen dışındaki ağır ev ritmi. İşim bittiğinde, fermuarımı tekrar çekiyorum, kabinin kapısını açıyorum ve lavaboya gidiyorum. Banyonun mavi renkli ışığında kendime bakıyorum ve inliyorum.

Saçlarım uzun ve sakallarım kaşınıyor. Yarın ikisinden de kurtulmak için sabırsızlanıyorum.

Sonra yine, beni buraya getiren haftaları ve ayları temsil ediyorlar ve yüzümde boktan bir gülümseme yayılırken neredeyse havaya uçuyorum.

Bu gece Super Bowl'u kazandım.

Ben. Üniversitede geçirdiğim dört yıl boyunca futbolla yaşamak, nefes almak ve ölmek yerine en iyi arkadaşlarımla birlikte son derece başarılı bir rock grubu olan Central Square'in bir parçası olarak dünyayı turladığım için herkesin dışladığı adam. İlk yılıma kadar yüz yüze üniversiteye gidemedim ve sonra hem oradaki hem de sahadaki aile mirasına rağmen Alabama Üniversitesi'ne yürüyerek gitmek zorunda kaldım.

Ama bana karşı bahse giren ve bunun asla yapılamayacağını söyleyen tüm pisliklerin canı cehenneme. Altıncı turda seçildim, hepsine günlerini gösterdim.

Kendi kendime sarhoşça kıs kıs gülüyorum ve sonra ellerimi yıkıyorum. Tam bu kulüpte bulunan bez peçetelere kurulandığım sırada, bir kadın tökezleyerek banyoya giriyor. Gözleri önce aynanın yansımada benimkilere takılıyor, sonra da doğrudan bana bakıyor.

Ve ona iyice baktığımda...

Cehennem.

Dilimin ağzımın dışında kalmamasına şaşırdım. Uzun boyu ve elbisesinin kısa eteğinin altından görünen uzun, dolgun bacakları var. İri göğüsleri, kıvrımlı kalçaları ve tam olarak göremediğim ama ellerimi mükemmel bir şekilde dolduracağını şimdiden söyleyebileceğim poposu bana önce iki, sonra da üç kez göz kırptırıyor. Kısa, beyaz, günah kadar dar elbisesinin üzerine birkaç nokta halinde pembe bir şey damlamış. İçkisinden de olabilir, kıyafetinin bir parçası da olabilir, kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Mürekkep siyahı saçları kalın, kabarık dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor ve gözleri sadece yastık gibi dudaklarının pembesiyle vurgulanmış gibi görünen canlı bir yeşil.

Şu adını hatırlayamadığım seksi Victoria's Secret modeline benziyor çünkü bu kadın karşımdayken kimin umurunda?

"H-hi," diye kekeliyorum, beni kelimelerimin üzerine düşürdüğü için eğleniyorum. Bu yeni bir şey.

"Merhaba," diye ciyakladı, beni burada bulunca irkildi. "Um." Diğer ayağına geçti. Etrafına bakındı. Ve burada tamamen yalnız olduğumuzu fark edince, "Burayı kadınlar tuvaleti sanıyordum" diyor.

Sırıtıyorum, kullanılmış havluyu çöp kutusuna atıyorum ama gitmek için bir hamle yapmıyorum. "Evet, öyle. Erkekler tuvaletinde sıra vardı."

Homurdanıyor, neredeyse benimle göz hizasına gelen beş inçlik siyah platform topuklu ayakkabılarıyla bana doğru üç adım atıyor. "Bu bir ilk."

"Öyle olduğuna hiç şüphem yok. Banyolarınız bizimkilerden daha güzel."

"Buna kesinlikle inanıyorum." Başını şakacı bir şekilde eğiyor. "Kadınlar tuvaletine ilk kez mi giriyorsun?"

"İlk kez. Bayanlar tuvaletinde bakireyim."

Nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Kiraz patlatmanız için burada olabildiğime sevindim. Buranın çoğunlukla bir sosis festivali olduğunu fark ettim." Bir elini kaldırarak kendini yönlendiriyor. "Şikayet ettiğimden değil. Gördüğüm tek erkekler birlikte çalıştıkları ve onlara da teşekkür etmiyorum. Bu bir tür iş ya da şirket etkinliği mi?"

"Onun gibi bir şey." Bu kadın sadece Boston Rebel'in takım üyeleriyle dolu olduğunu söylemekle uğraşmıyorum. Yani oyuncular, antrenörler, eğitmenler, personel, aileleri ve arkadaşlarım. Hepsi bu kadar ve yaklaşık yüzde seksen beşimiz erkek, dolayısıyla erkekler tuvaleti için sıra var ama kadınlar için yok.

Ayrıca bu özel bir etkinlik, yani eğer bunu bilmiyorsa buraya gizlice gelmiş demektir ki bu da benimle oyun mu oynuyor yoksa gerçekten neler olup bittiğini bilmiyor mu diye merak etmeme neden oluyor.

"Ben işerken burada kalmayı mı planlıyorsunuz?" diye meydan okuyor, kollarını kavuşturuyor ve bana kaşlarını kaldırarak bakıyor.

Sırıtişımı parmak uçlarımla siliyorum. "Birisi burada güvende olduğundan emin olmalı. Burası bir kulüpte boş bir tuvalet. Riskli olduğu her halinden belli."

Bir adım daha atıyor ve gözleri kadınların ilgilendiklerinde yaptıkları o yavaş, seksi taramayı yapıyor. Sıkım kotumun içinde yavaşça sarsılıyor.

"Riskli mi?" Kelimeyi dilinin üzerinde test ediyor. "Bundan emin değilim. Ben işerken kadınlar tuvaletinde yalnız bir erkeğin olması bence çok daha riskli."

Haklı olabilir. Ama bu benim partim. Farkında olduğunu sanmadığım bir şey. Aslında, gözlerindeki tanıma eksikliğine bakarak, kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını söyleyebilirim.

"Bu kata nasıl çıktın güzelim?"

Gülüyor, sesi samimi ve tatlı, yanımdan geçip kabine giriyor ve kapıyı arkasından kilitliyor. "Siz kulüp polisi misiniz?"

Sırıtiyorum, hâlâ burada olmamdan rahatsız olmadığına seviniyorum ve gitmemi istemediği için rahatlıyorum. "Kesinlikle hayır. Seni burada seviyorum ve kalman gerektiğini düşünüyorum. Seni daha önce görmediğim için sadece merak ettim."

"Bugün benim doğum günüm" diyor, kıyafetlerin bir o yana bir bu yana savrulduğunu duyduğumda ve bununla birlikte gelen zihinsel görüntüye engel olamıyorum. "Hâlâ benimle misin, kasların mı yoksa kaçtın mı?" diye soruyor hemen cevap vermediğimde.

Tezgâha yaslanıyorum. "Ben hâlâ buradayım."

"İyi mal. Bir dakikalığına kulaklarını kapatır mısın?"

Kahkahalarım engel olamıyorum. "Tabii.

Mahremiyete ihtiyacın var."

"Yanlış odada olan sensin, ama seninle konuşmak hoşuma gidiyor, o yüzden bana bir dakika ver."

"Tamamdır." Kulaklarımı tıkıyorum ve hatta gözlerimi kapatıyorum, bunun odayı nasıl hafifçe döndürdüğünü görmezden geliyorum. Bir dakika kadar sonra otomatik tuvalet sifonunun sesini duyuyorum ve ellerimi bırakıp kot pantolonumun ceplerine sokuyorum.

"Bitirdim. Artık dinleyebilirsin" diye sesleniyor. "Dediğim gibi bugün benim doğum günüm," diye devam ediyor beni beklemeden. "Ama aynı zamanda benim veda partim. Yarın Miami'den ayrılıyorum."

"Komik. Ben de öyleyim."

"Ne kadar sevimli. İkimizin de ortak bir noktası var." Bir an sonra kabinden çıktı, lavaboda yanıma gelip ellerini yıkayana kadar biraz sendeledi ve tökezledi. Arkamı dönüyorum ve gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor. "İş arkadaşım VIP katına gizlice girmem için beni cesaretlendirdi, ben de yaptım. Birkaç içki içtikten ve bir iki doğum günü shot'ı attıktan sonra yani. Ben asla cüretkâr biri değilimdir, ama bana sadece bir kez yaşadığımı hatırlatarak beni biraz zorladı-"

"Öyleyse her günü dolu dolu yaşa," diye bitiriyorum ve yüzü aydınlanıyor. Yukarı.

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Evet. Aynen öyle. Nasıl oldu da biliyor musun?"

Hafifçe kıkırdıyorum. Çok sevimli. Ve seksi. Ve biraz da tuhaf, ki kadınlarımda bunu severim.

Arkasına geçiyorum ve ellerim bir şekilde elbisesinin üzerinden kalçalarına doğru ilerlemeye karar veriyor. Durdum. Bekliyorum. Bakışları ellerime takılıyor.

ve bakışları bir kez daha benimkilerle buluşmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Çünkü ben hayatımı tam olarak böyle yaşıyorum," diyorum ona. "Bu iyi mi?" Kontrol ediyorum, gözlerim ellerime kayıyor ve sonra tekrar onunkilere dönüyor.

"Ben... um. Evet. Sanırım öyle." Dudaklarını gergin bir şekilde yalıyor ve sonra kendini küçümseyen bir şekilde gülüyor. "Evet, güzel. Hoşuma gitti." Hafifçe kızarıyor. "Bu benim için yeni bir şey. Şimdiye kadar yaptığım en maceracı şey..." duraksıyor, düşünürken yüzünü buruşturuyor. Sonra iç çekiyor. Derin ve ağır bir iç çekiş. "Çok ezik olduğumu düşüneceksin."

"Azıcık bile değil. Dene beni." Ellerim önce öne, sonra biraz yukarı, beline doğru kayıyor ve ona bu şekilde dokunmama izin verdiğine inanmıyorum ama buna engel de olamıyorum. Birinden ona duyduğum kadar anında, tüketircesine etkilendiğim bir zamanı hatırlamıyorum.

"Tamam. Bu. Bu gece buraya gizlice geliyorum." "Bu..." Sözümü kesiyorum.

"Ezik, değil mi? Tamamen acınacak derecede ezik."

Yüzündeki dehşet ifadesine gülüyorum. "Belki biraz, evet. Ama sen buradasın. Çılgınca bir şey yaptın. O yüzden devam edelim."

Kalbimin göğüs kafesine çarpmasına ve sikimin kot pantolonumun içinde sızlamasına neden olan küstah, alaycı bir gülümseme takınıyor. "Nasıl devam edecek?"

Aklıma en az yüz tane yol geliyor ve hepsinde de onun çıplak olması gerekiyor. Eğilerek dudaklarım kulağının altındaki yumuşak tenle buluşuyor ve onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. Titriyor, nefesi ciğerlerinde sıkışıyor ve ben sırtıyorum, kendimi tatlı Persephone'yi çalmak üzere olan Hades ya da meraklı Havva'yı elmayı yemesi için ayartan yılan gibi hissediyorum.

"Dışarı çıkıp benimle dans etmek ister misin?"

Kollarımda iki büklüm oluyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Elleri göğsüme yerleşiyor, dokunuşunun sıcaklığı gömleğimin pamuğundan sızıyor. "Dans etmeyi seviyorum ama bu ayakkabılarla bileğimi kırarım. Onları neden burada giydiğimi bile bilmiyorum. Berbatlar."

Bu beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Vücudumdaki her kas ağrıyor ve bu gece aldığım sert darbeler yüzünden her tarafım çürük içinde. "Berbat bir Scrabble oyuncusuyum."

Gülüyor. "Öyle mi? Bu çok seksi. Bana başka hangi konuda kötü olduğunu söyle."

Sırtıyorum, ellerimi sırtına götürüyorum ve onu kendime bastırıyorum. Yumuşak göğüsleri göğsüme çarpıyor, parfümünün kokusu bir sonraki

nefesimde bana çarpıyor. Bu kadına dokunmak istiyorum. Onun neye benzediğini görmek istiyorum.

onu boşaltmak. Onu soyamak ve solgun teninin her santimini almak istiyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum, kapıdan içeri süzülen ritimle hafifçe sallanıyoruz. "Gitar çalıyorum." Central Square'in yedek gitaristi olduğum için sırtıyıyorum. "Şimdi de sen."

"Elizabeth dönemi İngilizcesi." Ürpermiş gibi yapıyor. "Shakespeare'de berbattım. Ben bir matematik ve fen ineğiyim. Hadi bunu değıştirelim. Sen hangi konuda iyisin?"

Belki alkol ya da kas gevşeticiler yüzündendir, belki de soru sorma şekli - yüzeyin altında zar zor gizlenmiş ima katmanlarıyla - beni tüm durakları çekmeye ve geçmiş iddiaları havaya uçurmaya itiyor. "Kadınları boşaltmak. Sertçe."

Bana karşı titriyor ve vücudunun benimkine doğru hareket ettiğini hissediyorum, kalçası şimdi alt karnıma sürtünüyor. Neler olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli kadın ve belli ki benim kim olduğumu bilmiyor. Bu onu daha da ateşli yapıyor.

"Bu oldukça ukala bir ifade."

Seçtiği kelimeler karşısında kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle diyebilirim. Ama yine de ukalalığımınla tanınırım."

Kıkırdıyor, tezgâha yaslanıyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. "Bir kulübün tuvaletinde tamamen yabancı biriyle bu tür bir konuşma yaptığımı ve bu şekilde davrandığımı inanamıyorum. Ve o da az önce böyle bir cümle kurdu."

"Çok mu sevimsiz?"

"Çok klişe ama ben başlattım. Yine de... bu ben değilim."

"Neden?" Ellerini yüzünden çekip kendiminkilerle birleştirmek için bastırıyorum. "Biraz macera istediğini söylemiştin. Bir tuvalette rastgele bir yabancıyla tanışıp bunun seni nereye götüreceğini görmekten daha maceralı ne olabilir?"

Bana bakıyor, soluk gözleri kukuletalı, yanakları göz alıcı bir gül tonuna dönüyor. Bir sonraki nefesimde, üzerimdeydi. Dudakları dudaklarıma çarpıyor, vücudu da bana eşlik ediyor ve bunun şokuyla beni bir adım geriye savuruyor. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla tökezleyerek ilerliyor, momentumumuz bizi taşıyor ve ayakları benimkilere takılıyor, yuvarlanana kadar bize çelme takıyor. Duvara çarpıyorum, başımı ve zaten ağrıyan sırtımı sert bir darbeye vuruyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

"Bu gece ne kadar içtin?" Soruyorum, ani hareket beni birkaç dakika öncesine göre daha sersemletiyor.

Bana gülümsüyor, biraz donuk ama gözleri vahşi ve canlı. O kadar güzel ki ciğerlerimden nefesimi çalıyor. "Banyoda ateşli bir yabancıyla seks yapacak kadar."

"Uh."

Eli ağzıma çarparak protestomu tam anlamıyla kesiyor. "Kapa çenenin. Düşünmeyi bırak yoksa düşünmeye başlayacağım ve şu anda yapmak istediğim şey bu değil. Daha önce hiç kimseyle rastgele seks yapmadım ve yapmak istiyorum. Seninle. Bugün benim doğum günüm. Bana kadınları boşaltmakta iyi olduğunu söylemişsin. Kanıtla bunu. Bana asla unutamayacağım bir gece yaşat."

Bir an gözlerine bakıyorum, koyu gözbebeklerinin tüm yeşili gölgede bırakışına ve sonra elini yolumdan çekip yüzünü kavıyorum ve onu öpüyorum. Sertçe. O kadar sert ki inliyorum çünkü çok uzun zamandır bir kadını öpmemiştim ve dudakları benim için kedi nanesi gibi. Onlara doyamıyorum.

Dudaklarım keşfediyor, oynuyor, hareket ediyor, kayıyor, ısırıyor. Bu sadece bir an sürüyor çünkü onun tadına bakmam gerekiyor. Dudakları benimkilerden ayrılıyor ve dilim tüm avantajını kullanarak içeri dalıyor ve onunkileri buluyor.

Tadı bütün gece içtiği şey gibi tatlı ve meyvemsi ve boğazımın arkasından bir inilti daha çıkarıyor. Bu bir çaresizlik iniltisi. Hayal kırıklığı iniltisi. Çünkü burada bir kulübün kilitli olmayan bir tuvaletindeyiz. Her an biri içeri girebilir. Zaman lüksüm yok. Onu soyamam, teninin her santimini yalayamam ve vücudunu istediğim gibi keşfedemem.

Bu hızlı olmak zorunda, bu da onu kirli yapıyor - ve bu ateşli, ama onunla tam olarak istediğim şey değil. Belki bundan sonra, gecenin geri kalanında otelime gelmesi için onu ikna edebilirim.

Bu düşünceyle ağzımı onunkinden ayırıyorum ve aynaya bakması için onu döndürüyorum. Puslu, şehvet sarhoşu gözleri benimkileri yansıtıyor ve elim kalçalarının arkasına doğru kayarken onları izliyorum. Kısa, dar elbisesinin eteklerini tatlı kıcının üzerinden yukarı doğru sürüklerken, teni avuçlarımın arasında çok yumuşak, neredeyse narin.

Durduramıyorum, bakışlarım aşağıya kayıyor ve onu bu pozisyondan içeri alıyorum. "Yüce Tanrım," diye mırıldanıyorum, neredeyse dalgın bir şekilde her iki yanağımı da okşamaya başlıyorum. "Vücudun..." Başımı sallıyorum. "Her santimin beni sertleştiriyor."

Sadece... şey...

Bunu silkeleyerek tangasını yana kaydırıyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum. Islak, sıcak ve çok sıkı. Parmaklarımı içine sokup çıkarmaya başladığımda inliyor, sırtı kamburlaşıyor. Bileğimi çeviriyorum ve başparmağım klitorisini buluyor. Onu boşaltmak istiyorum. Ben aynada onun güzel yüzüne bakarken boşalmasını istiyorum. Bunu yaparken beni izlemesini istiyorum çünkü bu çok ateşli ve yaptığımız şeyin riskli macerasına katkıda bulunuyor gibi görünüyor.

"Acele et," diye sızlanıyor sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Her an biri içeri girebilir."

Serbest elimle arka cebime uzanıp cüzdanımı ararken bile amıyla oynamaya devam ediyorum. Cüzdanı çevirip açıyorum ve isteksizce parmaklarımı ondan çekiyorum, daha fazla tadına bakabilmek için yalayarak temizliyorum ve sonra bir prezervatif arıyorum.

"Bunu hızlı yapıyoruz, ama istediğim bu değil," diyorum prezervatif paketini dişlerimin arasında yakalayıp fermuarımı açarken.

"Değil mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, ama adamımı çekip çıkardığımda ve onu... hareketsiz bulduğumda düşünce trenimi kaybediyorum. Belki de onu tanımlamanın en iyi yolu bu değildir. O aktif. Sadece... tam olarak aktif değil. Kesinlikle benim normal halime yakın bir yerde değil ve bir panik dalgası bana çarpıyor ve sert bir şekilde çarpıyor.

Çünkü daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım.

Ona birkaç hızlı sarsıntı veriyorum, zihinsel olarak onu kışkırtıyorum. Onu ovmaya, ona dokunmaya, ıslaklığını sikimi kaplamak için kullanmaya devam ediyorum ve hala... yarı mast.

"Haydi," diye gergin bir şekilde seslendi, bakışları kapıya yöneldi, bana mesaide olduğumu ve bunun hiçbir şeye yardımcı olmadığını hatırlattı. "Sorun nedir?"

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Yok bir şey," diye hızlıca kekeliyorum, alnımı ter kaplamaya başlarken gülümsemeye zorluyorum.

"Emin misin?"

Hayır. Emin değilim.

Çünkü neden sertleşmiyorum ki? Hayatımda gördüğüm en ateşli kadın, tatlı kıcı ve ıslak, arzulu amıyla bir banyo lavabosunun üzerine eğilmiş ve ben... performans sorunları yaşıyorum. Hayır. Ben böyle biri değilim. Böyle bir şey benim gibi erkeklerin başına gelmez. Yirmi yedi yaşımdayım, seksen yedi değil.

Viski içmenin sırası değil, kardeşim. Hadi ama. Harden up for Ben.

"Lütfen. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Şimdi istiyorum."

Başımı salladım ve hiç düşünmeden yarımı doğrudan içine soktum. Ve inanılmaz hissediyor. Ondan mı yoksa durumdan mı bilmiyorum ama yemin ederim, hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. İşte bu. İhtiyacım olan şey bu. Onun sıcak, sıkı amcığı etrafımda. Hemen sertleşeceğim.

Ona ciddi bir şekilde pompalamaya başlıyorum, deli gibi itiyorum, onu ne kadar çok becerirsem, aletimin o kadar sertleşeceğine ikna oldum.

Düzensiz bir nefes çekerken ağzım açılıyor, düşerken gözümün ucuyla yanıp sönen bir şeyi dalgınlıkla fark ediyorum. Ona sahip olduğum her şeyi vermekle meşgul olduğum için üzerinde durmuyorum. Daha sert. Daha hızlı. Ama nafi.

Tek düşünebildiğim neden sert olmadığım?

Amcığı beni kavlıyor, içine çekiyor, verebileceğim her santimi istiyor.

Onu.

İnliyor, bana doğru itiyor, kalçalarını oynatıyor ve Beni ararken, buna çok odaklandığım için zorlukla dinlediğim şeyler söylüyor.

Bu... hiçbir şey. Hay sikeyim!

"İyi mi?" Bunun onun için iyi olmadığını zaten bildiğim için bir şekilde soruyorum. Nasıl olabilir ki?

"Uh. Hm. Evet. Um. Daha derine inebilir misin? Daha sert?"

Deneyebilirim.

Şu anda aklımı kaybediyorum ve bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Elimden geleni yapıyorum. Tüm odağımı ona veriyorum ve deli gibi içine giriyorum. Etrafına uzanıyorum ve klitorisini buluyorum, onun için daha iyi hale getirmek için her şeyi yapıyorum. Ona söz verdiğim orgazmı yaşatmak için her şeyi yapıyorum.

Gelmeyecek ve bunun için kendimi çöp gibi hissediyorum.

Ama sonra bir şey olur. Ansızın bir şey. "Siktir!" Çünkü tüm pompalama, itme, sikişme ve sikime odaklanmamla birlikte boşalmaya başladım. İçime bir tsunami gibi çarpıyor, ani ve tamamen yıkıcı. O kadar hızlı oluyor ki durduramıyorum. Kahretsin, bu mantıklı bile değil - tamamen erekte olmadan boşalabilir misin?

Görünüşe göre cevap evet çünkü şu anda olan şey bu. "Az önce..."

"Ben yaptım." Kahretsin. Siktir. "Çok özür dilerim. Bu daha önce hiç olmamıştı." Hâlâ içinde olduğum yere, sonra da yüzüne bakıyorum. Mutlu değildi.

ve onu suçlayamam. "Yemin ederim, bu benim başıma hiç gelmedi. Tıbbi bir açıklaması olmalı. Bana beş dakika ver. En iyi arkadaşım bir doktor. Bunu çözecektir."

Onun bir şey söylemesini beklemeden çekiliyorum ve eski sağdıcımı kot pantolonumun içine sokuyorum.

Çaresizlik içinde, bir dakika içinde bir mil kelimeler kasmaya başladım. "Sadece gitme, tamam mı? Özür dilerim. Bunun berbat olduğunu ve aradığın şey olmadığını biliyorum. Lütfen kal ve beni bekle. Ben... Bunu senin için çok iyi yapmak istiyorum ve seni istiyorum, bu yüzden sadece kal." Daha önce hiç olmadığım kadar utanmış ve paniklemiş bir şekilde banyodan kaçıyorum.

Adrenalin damarlarımda hızla akıyor ve Callan'ı bulmak için gözümü kısarak aptal flaş ışıklarının ve rengârenk saçmalıkların arasından geçerek gürültülü VIP kulüp katında dolaşıyorum. Callan yardım edebilir. Callan bunu düzeltebilir.

Barın yanında arkadaşlarımız Zax, Greyson ve Lenox'la konuşuyor ve ben de doğrudan onlara doğru ateş ediyorum. Elim Callan'ın koluna yapıyor ve onu sarsıyorum. "Viagra'ya ihtiyacım var. Hemen dostum."

"Ne?" Callan bana elli bin kez göz kırpmıyor ve bu saçmalık için kimin zamanı var ki?

"Viagra, kardeşim. Şimdi. Az önce banyoda bu inanılmaz kadınla birlikteydim ve adamım sadece tam olarak sertleşmedi, aynı zamanda erken boşaldı. Bende bir sorun var ve bunu düzeltmek için Viagra'ya ihtiyacım var."

Arkadaşlarımız gibi o da bir kahkaha atıyor ama ben bunu ve onları görmezden geliyorum. "Üzerimde eczane taşıyor gibi mi görünüyor? Ayrıca sana Viagra için reçete yazmayacağım. Alkol ve kas gevşetici almışsın, ayrıca saatlerce futbol oynadıktan sonra muhtemelen biraz susuz kalmışsındır. Viagra tansiyonunuzu yükseltecektir."

"Siktir!" Bağırıyorum ve sonra tuvalete doğru koşuyorum. Böyle bir şey olamaz. Kadınlar tuvaletinin kapısından içeri daldım ama daha girmeden ne bulacağımı biliyordum. O gitmişti. Oda boştu ve gizemli kadını ben bırakıp kaçmıştı.

Onu suçlayamam.

Peşinden bile gidemiyorum çünkü ne derdim? Hayatımın en kötü performansı ve bu gece olmak zorundaydı. Onunla birlikte.

Ellerim yüzümde ve saçlarımda geziniyor ve duvara yaslanıp ona hayatının en berbat seksini yaşattığıma şüphe olmayan boşluğa bakıyorum. Ama daha da kötüleşiyor.

Yerde yatan prezervatif hala ambalajında duruyordu. Çünkü hiç açıp takmadım. Çifte lanet.

Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için can atıyor musunuz? Irresistibly Risky'nin kopyasını bugün alın!

Fritz ailesi hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Oliver ve Amelia'nın Doctor Scandalous kitabıyla başlayabilirsiniz. Bölüm 1'i okumaya başlamak için sayfayı çevirin.

DOKTOR SKANDAL

Oliver

Cehennemin kapılarına doğru yürüyorum. Ve giriş için ücret alıyorlar.

"Oh, Oliver..." Christa Foreman beni yavaşça selamlıyor, pastel pembe dudakları muzip bir sırıtişla kıvrılıyor. İsmi çok yerindeydi, çünkü son sınıf başkanımız sınıf arkadaşlarına istediğini yaptırma konusunda hiç de şakaya gelmezdi. "Seni görmek çok güzel. Vay canına. Seni takip ettiğim için arada bir dergilerde ve sosyal medyada fotoğraflarını görüyorum ama şahsen liseden hatırladığımdan çok daha yakışıklısın."

"Teşekkür ederim?" Soru gibi geldi, başım ona doğru eğildi.

"Elbette. Sorun değil." Dudaklarını yalıyor, uzun, takma kirpikleri bana bir kelebeğin kanat çırpışından daha hızlı çarpıyor. "Bu gece burada yalnız mısın?" Yanaklarında bir kızarıklık belirirken kıkırdıyor. O evli. Bunu söyleyebilir miyiz? "Soruyorum çünkü sizden ne kadar ücret alacağımı bilmem gerekiyor. Etkinlik koordinatörü kendini top ar lay a n a kadar para toplamak zorunda kaldım." Gözlerini alaycı bir şekilde devirerek telaşlı bir nefes aldı. "Her neyse, kişi başı yüz dolar. Size bir ya da iki kişilik yazayım mı?"

İşte burada tereddüt ediyorum. Para konusunda değil. Para sorun değil.

"Bana bir saniye ver."

Christa bana uzun uzun bakıyor, dudaklarını yalıyor. "Elbette. Sana bütün geceyi vereceğim."

"Doğru." Çünkü buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Lisedeyken Christa'nın benimle bu kadar açık bir şekilde ilgilendiğini hatırlamıyorum. Yine de bu on yıl önceydi ve ben kesinlikle kapılmıştım. Hem burada olmak istemememin hem de buraya gelmemin ana nedeni bu. Ama şimdi her şeyi yeniden düşünmeye başladım.

Burada bulunarak kanıtlayacak bir şeyim yok.

Ne *ona*, ne onun dangalak kocasına -eski arkadaşına- ne de başkasına.

Sadece gitmeliyim. Belki en sevdiğimiz bara gideceğimi zaten bildiğim Carter'la buluşur ve eğlenceli bir gecenin içinde kaybolurum. Bu cehennem çukuruyla ilgili hiçbir şey eğlenceli olmayacak. Ve doğrusu, bir içkiye

gerçekten ihtiyacım var. Sakin bir tane.

Berbat bir haftaydı. Çok fazla hasta. Yeterli zaman yok. Bir de annenizin kanserinin nüksettiğini öğrenmek her zaman kazandırır.

Telefonumu cebimden çıkarıp en iyi arkadaşım Grace'e bir mesaj gönderiyorum.

Üzgünüm bebeğim. Gelemeyeceğim.

Mesaj balonu anında ekranımda dans ediyor. **Grace: Bu bir seçim değil, tatlım. Herkes ne zaman geleceğini soruyor. Herkes.**

Ve o anda sorup sormadığını sormak geliyor içimden. Aslında, kendi akli varmış gibi görünen parmaklarım, ben onları bastırıp kontrol altına alana kadar bu soruyu yazmaya başlıyor. Tabii ki soruyor. Yaptığı şey bu. Bunca yıl sonra bile terörist düzeyinde bir kararlılıkla beni avlamaya devam ediyor.

Muhtemelen bu gece ya da başka bir gece gezegende görmek isteyeceğim son kişi olduğunu umursamadan mükemmel hayatını yüzüme vurma ihtimalinden dolayı başı dönüyordur. Bu yüzden şimdi gitmek için mükemmel bir zaman.

Umurumda değil.

Grace: Evet, biliyorsun. Gel hadi. Bu gece için çoktan giyindiğini biliyorum. Carter bana bir mesaj gönderdi.

Carter. Hain kardeşim.

Grace: Sadece otele gel. Toplantıya gel. Benimle bir içki iç. Liseden beri görmediğin ve o günkü gibi ayaklarına kapanacak insanları gör. Oh bekle, hala öyle yapıyorlar.

Ben: Bektan bir satıř yapıyorsun, tatlım. Grace: Gelmezsen herkes senin korkak olduđunu dűřűnecek. Ben: Gűzel eldiven bırakma.

Grace: Ben de űyle dűřűnműřtűm. řimdi kıcını buraya getir!

Nefesimin altında bir dizi kűfűr savuruyorum, hala akıl sađlıđım için kaçmayı ciddi ciddi dűřűnűyorum, o sırada Christa'ya dođru yűrűyen dar, sırtı açık siyah elbiseli, yűksek topuklu ayakkabılardan daha yűksek, kısa boylu, kıvrımlı bir kıızıl saçlı ve saçlarıyla uyumlu fuck-me kırmızı dudaklar gűrűyorum. O da benim kadar geç kalmıř ve ne yaptıđımı anlayamadan yűzűmde bir gűlűmseme beliriyor.

Onu hemen tanıyorum.

Onu gűrmeyeli on yıl olmuř olsa bile. Bir erkek ilk ereksiyonunu sađlayan kıızı asla unutmaz. İlk kez sınıfta ereksiyon olduđunu da ekleyeyim. On iki yařındaydık ve yere dűřen kalemini almak için eđilmiřti ki eđitim sűtyeninin parıltısı gűzűme çarptı. Anında ereksiyon.

Tahmin edebileceğiniz gibi o andan sonra oldukça etkilenmiştim.

"Amelia," diye selamlıyor Christa onu, yűzű artık benimle konuřurken sahip olduđu sıcaklıktan yoksun. "Geleceđinden haberim yoktu."

Ne oluyor lan? Sinir bozucu derecede prestijli hazırlık okulumuzdan mezun olduđumuzdan bu yana geçen on yıl içinde zengin kıızların burslu çocuklarla yařadıkları kendi yarattıkları kűtű kız saçmalıklarını ařacaklarını dűřűnűrdűnűz.

Amelia saçlarından daha fazla kıızıyor ve omuzlarını dikleřtirmeden űnce kűűk bir adım geri atıyor. "Ben buradayım. Seninle aynı yıl mezun oldum. Postayla davetiye bile aldım. Sizin açınızdan bir hata olmuř olmalı," diye alaycı bir řekilde sűzlerini bitiriyor.

"Uh-huh. Giriř űcreti yűz dolar," diye tersliyor Christa, dudaklarını kenara bűzűp Amelia'ya edepsiz bir kıız edasıyla yavaşça bakarken bu miktarı açıklamaktan çok fazla zevk alıyor.

"Yűz dolar mı?" Amelia soruyor, ancak bu sűnűk, nefes nefese bir fisıltıyla çıkıyor.

"Evet, űzgűnűm," diye alay ediyor Christa űzgűnűm-űzgűn deđilim sakarin tatlı sesiyle. "İstisna yok. Burslu ocuklar için bile."

İřte bu kadar. Christa onu bođazlamak istememe neden olacak bařka bir řey sűylemeden űnce Amelia'ya dođru yűrűyorum ve elimi beline doluyorum. "Tatlım," diye haykırıyorum. "Bařardın. Endiřelenmeye bařlamıřtım."

Amelia kollarımda sarsılıyor, bana dođru dűnerken nefesi bođazında dűđűmleniyor. Sonra yukarı baktı ve biraz daha yukarı űnkű

Topuklu ayakkabılarıyla bile benden bir karış daha kısa. Birdenbire, iki parlak gri göz bana hızla göz kırpmıyor ve kalbim kirpiklerinin titreşimiyle aynı anda çarpmaya başlıyor, ağzım bütün gece kum yemiş gibi kuruyor.

"Özür dilerim," diyor kafası karışmış bir şekilde, ayrık dudakları bunu satmamız için biraz fazla açık duruyor. "Bence sen-"

Eğiliyorum, burnum hanımeli ya da tatlı bir şey gibi kokan ipeksi kızıl saçlarına değiyor ve kulağına doğru nefes alıyorum, "Sadece devam et."

Geri çekildiğimde sesli bir şekilde yutkunuyor, gözlerinin içine bakıyor ve gülümseyip soyunurken böyle bir rengin nasıl mümkün olduğunu merak ediyor.

nefesim kesildi. *Vay be.* Bu beklenmedik bir şey.

"Seni endişelendirmek istememiştim..." Tökezliyor, sanki uygun bir sevgi sözcüğü arıyormuş gibi dudağını ısıtıyor. Ya da belki adı mı? Sanırım kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması mümkün. Tam olarak aynı çevrelerde bulunmuyorduk ve ben de yanına gelip kolumu ona doladım. "Oli," diye bitirdi ve tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı üfledim.

"Sorun değil. Sadece kolumda dünyanın en güzel kadını olmadan içeri girmek istemedim."

Amelia bana yine o çarpıcı gülümsemesini veriyor, bu sefer yanaklarını boyayan bir allıkla ve gözlerini dumanlı bir kömür rengine nasıl parlattığına hayret ediyorum. Lanet olsun, çok seksi.

"Bekle," diye araya giriyor Christa. "Onunla birlikte misin?" Amelia'yı işaret ediyor.

Gözlerimi Amelia'nıninkilerden ayırmadan "Kesinlikle öyle," diyorum çünkü o gözler, dostum. Bakmadan duramayacağım kadar güzeller. "Ben şanslı bir piçim, değil mi?"

"Onunla birlikte misin?" Parmağını bana doğru çevirdi.

"Öyle görünüyor," diye yanıtlıyor Amelia, ses tonu biraz şaşkın olsa da içinde bir parça eğlence de var.

"Ama sen. Sen. Hayır, sen Oliver Fritz'sin," diyor Christa kuşkuyla. "Ve o Amelia-" Ona en tehditkâr bakışlarımı fırlattığımda sözleri kesildi, zaten atmak üzere olduğu kötü lakabı biliyordum. Neden bazı kadınların diğer kadınları aşağılama ve küçümseme ihtiyacı hissettiklerini asla anlayamayacağım.

Cüzdanımdan iki tane yüz dolarlık banknot çıkarıp Christa'ya fırlatıyorum. "İyi geceler," diyorum aslında düşündüğüm şey yerine. Parmaklarım Amelia'nıninkilerle iç içe geçiyor ve sonra onu Christa'nın yanından sürüklüyorum,

Şal desenli halısı ve altın rengi duvarları olan uzun koridordan balo salonuna doğru.

Sanırım lise toplantıma gideceğim.

Christa'nın görüş alanından çıkar çıkmaz Amelia elini benimkinden çekip koridorun ortasında duruyor ve dönüp bana bakıyor. "Beni hatırladın mı?" diye soruyor ve sonra sanki söylemek istediği bu değilmiş gibi başını sallıyor.

"Amelia Atkins. Altıncı sınıftan itibaren derslerimin çoğunda sen vardın."

"Doğru ya. Söylemek istediğim şey, orada devreye girdiğin için teşekkür ederim, ama gerçekten buna gerek yoktu."

"Olmayabilir. Eminim Christa gibi kadınlarla başa çıkabilirsin. Ama orada durup hiçbir şey yapmadan olanları izlemek bana yanlış geldi. Sırf kendilerini daha iyi göstermek ve hissetmek için başkalarına zarar verme ihtiyacı hisseden kadınlara katlanamıyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Yine de lise boyunca tam olarak bunu yapan bir kadınla çıktın."

Touché. Ciğerlerimden bir kahkaha kopuyor. "Buna itiraz edemem. Kahretsin, ben de üniversite boyunca aynı kötü kadınla çıktım. Ergenlik hatası. Ne diyebilirim ki?"

Yine de, o kadından bahsedildiğinde, eski bir yetenek göğsüme çarpıyor. Parmaklarım cebimi buluyor, bu gece oraya sıkıştırdığım elmas ve platin bir bandın içine yerleştirilmiş büyük elmas tektaşla oynuyor. Bu yüzük. Arkadaşım Rob'la beni aldatan kadına neredeyse verdiğim yüzük. Hiç unutmadığım bir ihanet dersi. Bu yüzden bazı durumlarda onu yanımda taşıyorum.

Bir daha asla çok yaklaşmamak için bir hatırlatma.

"Özür dilerim," diyor Amelia, gözlerimin önünde solup giderken. "Bu benim için delice bir kabalıktı. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Christa beni çok sinirlendirdi ve ben de sinirimi onun yerine senden çıkardım, yapmam gerektiği gibi. Lanet olsun, bazı kadınlar cidden berbat, değil mi?" Ciddi olduğunu düşünmeme rağmen kıkırdamamı engelleyemiyorum. Halının üzerine bakıyor ve duruşunu değiştirerek buluşmanın gerçekleştiği kapalı kapıların karşısındaki duvara yaslanıyor. "Bak, keşke benim için para ödemeseydin. Para ve ben şu anda pek konuşmuyoruz. Sana geri ödemem biraz zaman alacak. Ama sana geri ödeyeceğim. Sadece o kadar param yok-"

Parmaklarım çenesine yapışıyor ve gözlerimiz buluşana kadar başını yukarı kaldırıyor. "Para umurumda değil. Ve bana geri ödemeni de istemiyorum." Benimle tartışmak istercesine ağzını açıyor ve ben başımı sallayarak tekrar sözünü kesiyorum. "Ciddiyim."

Nefes nefese kaldı. "Teşekkür ederim. Bu çok cömertçe. Ama bu gece şimdiden böyle başladıysa, belki de gitmeliyim diye düşünüyorum. Hatta en başından buraya hiç gelmemeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Kız kardeşim beni ikna etti ve ben de düşündüm ki..." Başını iki yana sallar. "Boş ver. Bu aptalca."

Omzumu duvara dayayıp yüzümü ona dönüyorum, kollarımı kavuşturup ona bakıyorum çünkü kendime engel olamıyorum. "Neden aptalca?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Gerçekten bilmek istiyorum."

O iri gözler, duygusallıktan hafifçe camlaşarak içime işliyor. "Çünkü orada kimse beni istemiyor. Christa'yı duydun. On yıl sonra buraya elimi kolumu sallayarak girebileceğimi ve büyürken bana çöpmüşüm gibi davranan herkesin sonunda beni ben olarak göreceğini düşünerek kendimi kandırıyordum. Lise bittiğine göre artık hepimizin eşit şartlarda olduğunu anlayacaklardı. Tüm eski kabadayı kâbuslarımı bir kez ve sonsuza kadar dinlendirmek gibi olacaktı. Ama hiçbir şey değişmedi. Ben hala ikinci el kıyafetler giyen ve giriş ücretini bile ödeyemeyen bir kıyım."

Vay canına. Bu...

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Ben soruyorum.

Elleri kalçalarında buluşuyor. "Az önce on yıldır görmediğim bir adama yaptığım aşırı kişisel sözlü ishale yarışacak bir şey mi demek istiyorsun?"

Cesur, güçlü ve hatta alaycı olmaya çalışıyor. Ama üzgün. Yüzümde gezinen gözlerinde bunu görebiliyorum, sanki söylemek üzere olduğum şeyi bilmek istediğinden emin değilmiş gibi. Kimse lise kabusuna geri dönmek istemez. Oraya gitmek istedi ve

tüm o pisliklere sözlerini yedirmek.

Bunu onun için de istiyorum.

Amelia'yı severim. Hep sevdim. Onda beni garip bir şekilde etkileyen ve asla tam olarak anlayamadığım bir şey vardı. Tatlı, inek, sessiz ve çekingendi. Çok abartısız bir güzelliği vardı. Saçları kıvılcıkla bukleler halindeydi. Gözlükleri yüzüne göre biraz büyüktü. Vücudu küçüktü ve geniş kıvrımları üzerine tam oturmayan okul üniformasının altında saklıydı.

Christa'nın ona söylediklerini duyduktan sonra şimdi ona bakıyorum.

Doğrusu, insanların bu kadar çirkin olduğunu hatırlıyorum. Gerçi Christa'nın bu geceki tepkisine bakılırsa bildiğimden çok daha kötü olduğuna eminim. Sadece orada burada pek dikkat etmediğim ya da durdurmak için bir şey yapmadığım yorumlar duydum. Buna doğrudan katkıda bulunmamış olsam bile, durdurmamaya sorunun bir parçası oldum.

Bu benim suçum. Ve bu iyi değil. Onu korumak için daha fazlasını yapmalıyım. Bir şey söylemeliydim.

"Onun gibi bir şey. Sen bana seninkini anlattın. Şimdi ben de sana benimkini anlatacağım." "Pekâlâ."

Ona doğru adım atıyorum, sanki ona bir sır verecekmişim gibi eğiliyorum, oysa aslında sadece ona daha yakın olmak istiyorum. Şampuanının kokusu aletimin pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor. Yakınlığımdan dolayı kızarmaya başladığında vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

"Ben de burada olmak istemiyordum. Arkadaşım Grace beni ikna etti ve şimdi buradayım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden burada olmak istemeyesin ki? Sen bir doktorsun. Sınıfımızın en popüler çocuğuydun. Futbol takımının kaptanıydın. Herkes seni severdi. Hâlâ da öyle, eğer magazin gazeteleri bir şey diyorsa."

Derin bir nefes alıyorum, ona sadece ailemin ve Grace'in bildiği bir şeyi anlatmaya hazırım. "Eski sevgilim, eski arkadaşım olan kocasıyla birlikte içeride olmakla kalmıyor, aynı zamanda hamile. Muhtemelen doğumu ya kardeşim ya da en yakın arkadaşım yapacak, çünkü doğum uzmanı olarak onları aradı. Bu nasıl bir ironi?" Gözlerimi deviriyorum. "Nora söz konusu olduğunda sahip olduğum tek kurtarıcı lütuf, evlenme teklif etmek üzere olduğumu asla bilmemesi. Yüzük cebimdeydi, dizlerimin üzerine çökmeye hazırdım ama ben bir şey yapamadan Rob'a aşık olduğunu ve ilişkimizin bittiğini söyledi."

Amelia havayı içine çekiyor, gözleri parlıyor. Şok ve sempati karışımı bir duyguyla bana bakarken eli havaya kalkıyor ve ayırık dudaklarını kapatıyor. "Tanrım. Bu korkunç."

"İşin asıl can alıcı noktası, onun için pek çok fedakârlık yapmış olmamdı. Hem de çok. Tıp dışında neredeyse istediğim her şeyden onun için vazgeçmiştim. Ama Michigan'da top oynamak yerine onunla birlikte olmak için NYU'yu seçtim. Üniversiteyi dört yerine üç yılda bitirdim çünkü tıp fakültesini ve ihtisasımı ne kadar erken tamamlarsam o kadar iyi olacağını söyledi. Sonra, tıp fakültesi için Columbia'yı kazandığım ve evlenme teklif edeceğim gün, altı ayın yarısından daha uzun bir süredir beni aldattığını söyledi."

Altı. Lanet olsun. Ay!

"Tanrım, Oliver. Çok özür dilerim. Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Çünkü kimse bilmiyor, bu yüzden bunu kendinize saklarsanız memnun olurum. İsteyeceğim son şey bunun basına yansmasıdır."

Elini uzatıp koluma dokunuyor ve beni sıkıyor. "Tabii ki. Kimseye söylemeyeceğim. Oraya gitmek istemediğin için seni suçlamıyorum. Görünüşe göre ikimiz de bu gece ortaya çıkarak kanıtlamamız gereken bir şey olduğunu hissettik."

Bu gece gelmemin sebebi bu değil. Ama içeri girmek istemememin asıl nedeni Nora'ydı. Yıllardır onu görmekten başarıyla kaçındım. Aslında onu uzun zamandır unutmuştum ama bana yaptıklarını unutamamıştım. Acı ve kızgınlığının çoğu benden kaynaklanıyor. Onun için o fedakârlıkları asla yapmamalıydım.

Asla geri alamayacağım parçalarımın vazgeçtim.

Ama Amelia daha fazlasını hak ediyor. Her zaman hak etti ama hiç alamadı. İnsanların ona bakmasını ve ona hiç göstermedikleri saygıyı göstermelerini hak ediyor. Bunu ona borçlular. Ben de ona borçluyum. Bu geceden şu anki haliyle ayrılmasını istemiyorum.

"Keşke bizim için daha iyi sonuçlansaydı," diye devam ediyor. "Ama sanırım arabam resmen bir balkabağına dönüştü ve artık zararımı kesip eve dönmeliyim. Bu gecenin hayal ettiğim gibi bitmesi mümkün değil."

İçimden geçen bir elektrik şimşegi gibi, birdenbire fikirler tarihinin en saçma fikri olan bir fikirle sersemledim. Christa, Amelia'nın benim randevum olduğunu sandığında neredeyse küçük dilini yutacaktı. Belki başkaları da böyle görürlerse aynı tepkiyi verirler. Benim için bonus, kolumda çok seksi bir kadın olacak ve belki Nora beni rahat bırakacak.

Daha da ötesi, Amelia'yla oraya gitmek *istiyorum*. Bu gece onunla daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Ve eğer bundan hoşlanmazlarsa ya da benim için daha az düşünürlerse, umurumda değil.

Ama Amelia'nın benimle çıkması yeterli değil. İtibarımla olmaz. Onu kullandığımı düşünecekler, çünkü Nora'yla ayrıldığımızdan beri... Ben bir çeşit oyuncuyum. Medyanın haber yapmayı sevdiği bir gerçek. Her hafta yüzüm internete düşüyor ve beni her seferinde başka bir kadınla gösteriyorlar. Son birkaç aydır değil ama

Nora'dan beri hayatımın standardı. Tekrar incinmemenin yolu bu.

Ve medya tüm bunları haber yapıyor mu? Tüm kardeşlerimin hayatının standardı bu. Fritz olmanın ve Boston'da yaşamanın getirdiği bir şey. Bu şehrin sahibiyiz. Kraliyet ailesiyiz. İyi ya da kötü, bu böyledir.

Ama Amelia ve ben bu gece gerçekten bir etki yaratmak istiyorsak... Amelia'yı inciten tüm o şerefsizleri gerçekten susturmak istiyorsam ve Nora'nın -ki hala bana *tüm* 'mutlu' haberlerini vermek için beni arıyor-nihayet ve resmen ondan uzaklaştığımı fark etmesini istiyorsam... insanların Amelia'yla çıktığımı düşünmesinden daha fazlası olmalı.

Onun özel biri olduğunu bilmeleri gerek. *Benim için özel biri* olduğuna inan.

Parmaklarım tekrar cebime girip yüzüğü buldu. Ona bakarken... bu çılgınca fikri planlarken... bunun her şeyi değiştireceğini bildiğim gerçeğiyle yüzleşiyorum. Hem onun için hem de benim için.

Dudaklarımın köşesinde sinsice çarpık bir gülümseme kıvrılıyor.

Evet. Bir fikrim var, tamam. Ve sanırım Amelia'yı da ikna edebilirim. Zaten sadece birkaç saatliğine. Ne yanlış gidebilir ki?

Oliver ve Amelia'ya bundan sonra ne olacağını öğrenmek ister misiniz?
[Doctor Scandalous'1](#) bugün kapın!

KITAP NOTUNUN SONU

Dayanılmaz Vahşi'yi okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim sevgili okuyucu. Boston'ın Milyarder Bekârları serimin hayranıysanız, Layla'nın hikâyesini uzun zamandır beklediğinizi biliyorum. Umarım serinin ve onun hakkını vermişimdir. Bu çifti yazmayı çok sevdim. Zahmetsizdiler. Aralarındaki bağ sayfadan uçup gitti ve Layla çok eğleneliydi!

Bu ekibe çok aşık oldum ve onların hikayelerine ve bu dünyaya devam etmek için sabırsızlanıyorum. Yazarken çok az kitabımın beni ağılattığını söyleyebilirim ama Katy ailesini kaybettikten sonra hastanede Layla ve Callan'ın olduğu sahneyi yazmak beni biraz kırdı. Drew ve Margot'un bu hikâyede yer almasını da çok sevdim. Eğer henüz okumadıysanız onlar Mantiğın Sınırında'dan.

J. Saman ekibine teşekkür etmek istiyorum. Patricia, Danielle, Kelly ve Joy. Benim için yaptığınız her şey için minnettarım. İhtiyacım olduğunda kelimelerimi kullanmamı mümkün kılıyorsunuz ve fikirlerimi size aktarmam gerektiğinde her zaman yanımda bir ses tahtası olarak bulunuyorsunuz.

Okur grubuma, hepinizi çok seviyorum. Sizler benim internetteki mutlu yerimsiniz ve benimle takıldığınız ve size getirdiğim kitaplar için her zaman çok heyecanlı olduğunuz için kendimi çok kutsanmış hissediyorum. Teşekkür ederim!!!

Erkeğime ve kızlarıma. Sizler sonsuza dek hayatımın ışıklarıınız. Siz olmadan ben bir hiçim. Beni her zaman cesaretlendirdiğiniz, her zaman destek sistemim olduğunuz ve bana sevginin gerçek tanımını gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

İyi eğlenceler!

XO,

J. Saman

